

SLOVA ŽIVOTA

2017

Bratrská jednota baptistů

Slova života jsou určena pro vnitřní potřebu Bratrské jednoty baptistů.

ISBN 978-80-906262-1-8

V Božích stopách je bezpečná cesta

Drž mé kroky ve svých stopách, aby moje nohy neuklouzly. (Ž 17,5)

Pokud jde skupina lidí ztíženým nebo přímo nebezpečným terénem, zpravidla jde „husím pochodem“. První v zástupu hledá bezpečnou cestu a ostatní ho následují. Vědí, že kam bezpečně šlápl první, tak tam je spolehlivá cesta.

Na prahu nového roku víme, že je před námi mnoho nejistot. Může se změnit náš zdravotní stav, situace v zaměstnání, osobní pohoda se může změnit v nepohodu a napětí. Nejdůležitější však je, abychom v každé situaci zůstali v Boží blízkosti a věrně následovali svého Pána. Ale jak konkrétně můžeme následovat Pána v jeho stopách? V „husím pochodu“ v terénu je to docela jednoduché – vidíme stopu před námi a klademe do ní svou nohu. V nejrůznějších životních situacích stěží uvidíme takto konkrétně Boží stopu před námi. Přesto nás Boží slovo ujišťuje, že na cestě víry máme spolehlivého Vůdce. Máme jít „s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“ (Žd 12,2) Kdo se důsledně učí od Ježíše jeho tichosti a pokoře (viz Mt 11,29), ten nemá problém s tím, jak se má v dané životní situaci rozhodnout.

Prosba žalmisty Davida vyjadřuje také nejistotu v nás samotných. Jakkoliv se zdá, že záleží jen na nás, zda půjdeme ve stopách svého vůdce, v duchovním životě to tak neplatí. Nestačí naše dobrá předsevzetí ani veřejná rozhodnutí, nutně potřebujeme v následování Ježíše jeho pomoc. Proto ta prosba: *drž mé kroky ve svých stopách*. Sebevědomí siláci snadno uklouznou, ani nevědí jak. Ale kdo v pokoře prosí o Boží pomoc, tomu se jí určitě dostane.

Půjdeme životem v těsném následování Pána Ježíše? Budeme na každý den prosit o jeho pomoc, abychom neuklouzli?

Milan Kern (Brno)

Bůh je zastávce odstrčených

Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svatém. Bůh, jenž osamělé usazuje v domě, vyvádí vězně k šťastnému životu; odbojníci však zůstanou ve vyprahlé zemi. (Ž 68,6–7)

Jsem ráda, že si hned na začátku roku můžeme připomenout ty, kteří jsou na okraji společnosti.

Kdo je „odstrčený“? Opuštěné děti, nemocní, staří, lidé jiné barvy pleti, bezdomovci – prostě ti, se kterými je hodně práce a kteří potřebují naši pomoc, úsměv, pohlázení, čas a lásku. Dostali jsme dvě veliká přikázání – milovat Boha a bližního. Kdo

je bližní? Já mám být bližním! Bližní je ten, který vidí bídu druhého, nedělá „mrtvého brouka“, má s druhými soucit a prokáže mu milosrdenství. Mám se starat jen o své blízké, kamarády, spolupracovníky? Ne! Bůh je Bohem všech, Pán Ježíš je Spasitelem všech, takže i odstrčených lidí. Nejsme něco lepšího, nejsme elitou, před Bohem jsme si všichni rovni. Pán Bůh miluje každého a je tu pro každého, ať se nám to líbí nebo nelíbí.

Podívejme se na Pána Ježíše, který přišel, aby sloužil; On je náš vzor, tak se zastydme a začněme s pokorou sloužit všem potřebným. Naučme se jeho lásce a půjde nám to lépe a snadněji. Myslím, že z toho budeme mít největší radost a požehnání my.

„My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“ (1J 4,19)

Julie Hejlová (Praha 3)

úterý – 3. ledna

Ž 69, 1–19

Úzkostlivé volání k Hospodinu

Vyslyš mne, Hospodine, neboť je dobré milosrdenství tvé; podle množství slitování svých vzhlédni na mne. A neskrývej tváře své od služebníka svého, neboť mám úzkost; rychle vyslyš mne. Přibliž se k duši mé, a vyprosť ji; pro nepřátely mé vykup mne.
(Ž 69, 17–19; Kral.)

Když se vzkříšený Pán Ježíš přidal k učedníkům prchajícím z Jeruzaléma, vykládal jim Písma, která byla o NĚm v Mojžíšových knihách, u všech proroků a vůbec v celém Písmu. Co je asi o NĚm v Davidově úzkostném volání?

Bylo to v Getsemane, kdy opuštěný vidí tu strašnou horu hříchů, která se kupila od Adama přes předpotopní svět po všechny věky až k poslednímu hříšníkovi, který se ještě narodí... Není divu, že se potil krvavým potem a volal k Otcí, aby od Něho ten kalich odňal. Tak jak to zapsal ve svých úzkostech David, i Boží Syn jako člověk v Getsemane věděl o množství Otcových slitování, byl při tom, když vyvolil Abrahama, aby z něho vzešel národ, v němž se narodí On jako historický Boží Beránek. Znal dějiny toho opět a opět neposlušného národa, který místo svého Boha se tak často klaněl modlám. Viděl, jak je Otec musel nechat projít babylónským zajetím, aby se vrátili a mohli čekat Mesiáše. Ale oni Ho nepoznali a nyní nastává ta historicky nejdůležitější chvíle v dějinách lidstva a dějinách spásy.

Ten Služebník Hospodinův, jak Ho ztýraného viděl Izajáš, to nevzdá. Neuhne nepříteli. Vydrží. A vyslyšen byl v tom strachu. Ač klesal pod křížem, šel vítězně až k slavnému „**Dokonáno jest!**“ Byl slavně vykoupený z moci nepřátel.

Ludmila Hallerová (Praha 3)

Vítězný výhled na splněná zaslíbení

Ponížení se rozveselí, až to uvidí – vám, kdo hledáte Boha, ať srdce ožijí! Vždyť přece Hospodin slyší ubožáky, nepohrdá svým lidem v zajetí. (Ž 69, 33–34; B21)

Židé zatím ve své většině zdaleka nevidí Mesiáše a Spasitele světa v trpícím Služebníkovi z Izajáše. Pro ně je to obraz 2000letého utrpení Židů, rozptýlených po prohrané válce v roce 70 do celého světa, kde jako jiní byli odmítáni a pronásledováni, až to vyvrcholilo v minulém století pokusem nacistů s konečnou platností Židy zlikvidovat. Hospodin to nedovolil. Ani egyptskému faraónovi, ani Hamanovi, ani Hitlerovi.

Právě hrůzy holocaustu vedly OSN, aby v roce 1947 odhlasovala patřičnou většinou na čtvrtině území britského mandátu (75 % dali Britové mimo souhlas OSN jordánskému šejkovi za to, že jim pomohl v bojích na Blízkém východě svou velbloudí armádou) zřídit dva státy: jeden židovský, jeden arabský. Židé to přijali, obdrželi po téměř 2000 letech svoji zemi, kde zůstanou ti, kdo Jeho jméno milují.

Hospodin totiž Siónu daroval spásu a města Judy znovu vystavěl, tak aby bydleli ve svém dědictví.

Jediný prosperující stát na Blízkém východě, jediná demokracie, kde jsou rovná práva pro všechny občany, ať Židy nebo Arabů.

Ludmila Hallerová (Praha 3)

Bůh je opravdu velký

Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají, ať říkají stále: „Bůh je velký“ ti, kdo milují tvou spásu. (Ž 70,5)

Bůh je veliký ve svých činech, které konal od stvoření světa. Kdo z lidí může pochopit velikost vesmíru. Kdo z lidí může pochopit zázrak zrození. Kdo z lidí může pochopit velikost Boží moci a lásky k hříšnému člověku. Velký Bůh dal možnost člověku se k Němu v pokání vrátit. Abychom si uvědomili Boží velikost, musíme si uvědomit naši malost, slabost a zranitelnost. V Boží moci je přivést nás k bodu zlomu, kdy se láme naše pýcha a snadno voláme „Ty jsi veliký Bůh“. Kdo z nás ví, co bude příští minutu. Kdo z nás ví, jakými událostmi musíme projít, abychom uznávali velikého Boha. Bůh to ví a směřuje naše kroky k poznání jeho moci. Radost je připravená pro ty, kteří hledají a milují Pána Boha a jeho spásu. Ti, kdo se radují a očekávají na Pána Boha, vědí, že on jediný v Pánu Ježíši Kristu zachrání lidstvo. Jeho zájem o člověka trvá a jeho velikost je i v titěrné práci s každým z nás. Jeho spása dává naději pro současnost, budoucnost i věčnost. Připravme se na toto setkání s velikým Pánem Bohem zodpovědně, dokud

nám Pán Bůh k tomu dává čas zde na zemi. Vypravujme o velikosti milujícího i tres-tajícího Pána Boha. Je to povinnost každého, kdo prožil dotek Boží moci uzdravení, odpuštění i milosti pokání. Lidé kolem nás žijí ve strachu a motají se v kruhu závislosti a strachu z budoucnosti. Satan se vždy postará o zkreslený obraz Pána Boha. Ten, kdo našel spásu, našel správný směr do věčnosti a má stále důvod říkat „*Bůh je veliký*“.

Helena Včeláková (Praha 3)

pátek – 6. ledna

Ž 71, 1–15

Modlitba ve stáří

Nezamítej mě v čas stáří, neopouštěj mě, když pozbývám sil. (Ž 71,9)

Můj Stvořitel mě dobře znal ještě před mým narozením, už v lůně mé maminky (Ž 22,11). Byl se mnou a držel mě, když jsem vyrůstala a poznávala svět a také se dozvíдалa o Jeho díle a Jeho moci. Posiloval mě ve všech zkouškách, ve zdraví i nemoci. Denně mě ochraňoval. Neopustil mě ani tehdy, když jsem se mu vzdalovala. On je věrný. O něho se mohu opřít, je můj „*skalní štít a pevná tvrz*“ (v. 3b). Věřím, že mě povede i každý další den mého stáří. I tehdy, kdy možná přijdou časy neutěšené a v nich bolest a strádání, kdy člověka opouštějí síly a jednoduché úkony těžko zvládá. Věřím, že mě bude podpírat, když budu bojovat se zapomináním a lidi kolem sebe nepoznám. Opakuji slova žalmisty: „*On je moje naděje*“ (v. 5). Můj Stvořitel mě miluje. Od dětství to vím. Věřím, že mě nikdy neopustí, ani v době stáří.

Nevím, co mě ještě čeká. Možná mě můj Pán brzy k sobě zavolá, možná tu ještě nějaký čas zůstanu, abych dodělala to, co jsem ještě nestihla. Tohle nevím. Víم však, že jsem skryta v mocných dlaních svého nebeského Otce, toho nejlepšího průvodce a opatrovníka. Jeho laskavá náruč mě i ve stáří podrží, ve zdraví i nemoci, v radosti i žalu, v pohodě i v nesnázích. Smím věřit, že mě posléze přeneše z mé pozemské pouti do věčného domova, kde pro své děti připravuje nádherné příbytky. Tak to zaslíbil: „*Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.*“ (1K 2,9)

Jana Kubaňová (Praha 3)

sobota – 7. ledna

Ž 71, 16–24

Vykoupený rád zpívá Bohu chvály

A já strunným nástrojem ti budu vzdávat chválu, Bože můj, za tvoji věrnost, s citarou ti budu zpívat žalmy, Svatý Izraele. Ať plesají mé rty, když ti zpívám žalmy, i má duše tebou vykoupená. (Ž 71,22–23)

V žalmech čteme o společenství s Bohem, o smutku nad hříchem, o volání k ochraně před nepřáteli, o radosti z bohoslužby, o pokoře při Božím trestu, o radosti z odpuštění hříchu. Hebrejský název pro žalmy je „Písně chval“ nebo „Chvály“. Žalm 71 začíná slovy „Utíkám se k tobě, Hospodine“ a závěr žalmu „...budu ti vzdávat chválu, Bože můj“.

Je to nádherný návod, jak se zachovat, když máme starosti a trápení. David tento žalm píše v době, kdy mu jde o život, musí se schovávat, nemá domov. Často se skrývá v oáze Ěn-Gedí, blízko Mrtvého moře, kde jsou ve skalách jeskyně. Ty jsou pro něj ideálním útočištěm. A právě když je mu úzko, zpívá Bohu chvály. Když mám nějaké trápení nebo je mi smutno, tak si otevírám právě knihu žalmů. Ty mě pohladí na duši a vedou k tomu, abych se s důvěrou obrátila k Bohu, ke kterému se smím přiblížit, a to skrze drahou obět Pána Ježíše na kříži. Není snad nádherné ujištění z Žalmu 147,3 „*Hospodin uzdravuje ty, kdo jsou zkruseň v srdci, jejich rány obvazuje*“? Kolik je kolem nás nešťastných, nespokojených a našťvaných lidí. Nevidí vůbec žádný důvod někomu být vděční, natož vzdávat chválu. A právě na nás, křesťanech, by měla být vidět radost ze života s Pánem Ježíšem a pro Pána Ježíše. Tolik toužím a modlím se, aby při mně platila slova Žalmu 146,2 „*Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živa budu*“. Žalm 150 je plný výzev ke chvále a končí „*Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina*“.

Já i ty, my, kteří jsme vykoupení drahou krví Pána Ježíše, zpívejme Bohu chvály!!!

Jiřina Vimpelová (Žatec)

neděle – 8. ledna

Ž 72, 1–20

Buď požehnan Hospodin – Bůh Izraele

At je požehnan Hospodin Bůh, Bůh izraelský, ten, který jediný divy působí. Jeho slavné jméno at je požehnané navěky, jeho slávy at je plná celá zem. Amen! Amen!
(Ž 72,18–19; B21)

Žalm je věnovaný Šalamounovi, který je starozákonním předobrazem mesiášského Krále v Tisíciletém království. Všechny národy, všichni lidé touží po spravedlivé vládě, která se ujímá chudých, zajišťuje prosperitu a bezpečí. To slibovaly všechny totalitní režimy a mnohé se zpočátku tak chovaly. Hitler nastoupil jako kancléř v Německu, kde byla mnohamilionová nezaměstnanost a bezedná inflace, a za dva roky nebylo nezaměstnaných. Komunisté slibovali ráj na zemi se SSSR na věčné časy... Tu odvěkou touhu lidstva splní až Pán Ježíš Kristus při svém návratu ve veliké moci ve slávě se svým nebeským vojskem a oslavenou Církví. Nastolí dávno zaslíbenou vládu pokoje, spravedlnosti a prosperity. Země Božími soudy zpusťovaná bude Hospodinem obnovena a připravena pro Krále králů a Pána pánů, který zasedne, aby vládl navěky. Izrael se stane konečně požehnaním pro celý svět. Všichni králové a vladaři se budou klanět Tomu, který zasedne na Davidově trůnu, jak to

opěvuje David ve svém posledním žalmu s prorockým pohledem dál, než potrvá vláda jeho syna Šalamouna. Z poslední knihy Bible k nám zní jasně a aktuálně: „**Hle, přijdu brzy.**“ (Zj 22,7 a 12)

Ludmila Hallerová (Praha 3)

pondělí – 9. ledna

L 3,1–6

Čiňte pokání

I šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání k odpuštění hříchů. (L 3,3; ČSP)

Dnes se často mluví o tom, jaká metoda evangelizace je vhodná pro současnou kulturu. Tato diskuse jistě není zbytečná, avšak přináší určité riziko – že se příliš zaměříme na naše metody místo na obsah. Jan, jak je vidět, si hlavu s metodologií příliš neláme. Objeví se oblečen ve velbloudí kůži a celý vypadá spíše jako z jiného světa. Nesnaží se udělat dojem nebo upoutat pozornost, což se mu zřejmě příliš nedaří. Místo toho se zaměří na obsah své zprávy. Lukáš ji shrnuje tak, že Jan kázal křest, jímž lidé dotvrzovali své pokání (v. 3).

Pokání mělo sloužit jako příprava pro příchod Mesiáše. Jan ve svých kázáních vysvětloval, že lidé nejsou dostatečně dobří na to, aby mohli vejít do Božího království. Potřebovali změnit svá srdce, myšlení a způsob života – potrebovali činit pokání. V tomto se Janova zpráva nijak neliší od té, kterou kázal Pán Ježíš. Marek shrnuje Ježíšovo kázání takto: „*Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; čiňte pokání a věřte evangeliu.*“ (Mk 1,15)

Ovšem přesvědčit v dnešní době někoho o jeho nezpůsobnosti, chybách a hříchu je velmi nelehká věc. Hrozí tak, že tento zásadní aspekt evangelia může být zcela opomíjen či záměrně nezdůrazňován. Zdá se, že někteří se spíše snaží prodat Ježíše a Jeho křesťanství jako zboží na trhu. Mluví proto o tom, že Ježíš nás učiní šťastnými, že On naplní všechny naše potřeby, že nás uzdraví, že nás miluje a má výborný plán pro náš život, namísto toho, že každý potřebuje činit pokání, aby přijal opuštění, byl ospravedlněn a připraven na království Boží. To je dnes blíže než v době, kdy kázal Jan Křtitel a náš Spasitel, Pán Ježíš Kristus.

Neztrácejme proto čas prodáváním Ježíše na trhu, ale modleme se předně za to, aby nám Bůh dal sílu, moudrost a citlivost vysvětlit lidem problém hříchu a trestu, který každému z nás za jeho hříchy náleží. Tehdy snad bude mít pro naše okolí Boží láska a Jeho odpuštění tu patřičnou váhu a hodnotu.

Alois Klepáček (Kroměříž)

Opravdové pokání se projevuje ovocem

Vydávejte tedy ovoce svědčící o pokání. (L 3,8a; ČSP)

Jan byl ve svém kázání velmi otevřený a upřímný. Varoval, napomínal a konfrontoval své posluchače. Například farizeje, kteří představovali nebezpečí nejenom pro sebe, ale i pro ostatní, označil za plemeno zmijí (v. 7). Farizeové se zdáli být opravdovými věřícími a velmi náboženskými lidmi, přesto byli plní lsti. Jan vyžadoval, aby ti, kteří činili pokání svými ústy a stvrzovali to svým křtem, ukazovali také ovoce svého pokání, ovoce svého změněného srdce, které by těšilo Boha a přinášelo Mu slávu.

Dnes se často setkáváme s tím, že křesťanství je často chápáno jaksi obecně a velmi povrchně. Mnozí mají za to, že pokání není nic víc než tichá omluva Bohu. Ovšem pokání zahrnuje úplnou změnu našeho myšlení, způsobu života a jeho směru. Jan nechtěl, aby se jeho posluchači spoléhali na své židovské kořeny, ale aby nesli ovoce svého pokání.

Jan dále vysvětluje, že věřící, kteří sice činili pokání, ale nenesou ovoce, jsou podobni stromu, který si zaslouhuje „*podetnutí a uvrhnutí do ohně*“ (v. 9). Upozorňuje tedy na to, že absence ovoce dotvrzuje skutečnost, že tito lidé pokání nikdy opravdově nečinili. Zůstali špatným stromem, který nebyl oroubován, aby mohl nést dobré ovoce. Proto Ježíš říká, že ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do Božího království, ale ti, kteří, činili Boží vůli. Naopak činitelům nepravosti bude jednoho dne řečeno „*nikdy jsem vás neznal*“ (Mt 7,23). Pavel vyzývá Korintské, aby „*zkoušeli své srdce, zda jsou ve víře*“ (2K 13,5). Jinak si totiž nedovedl vysvětlit korintské prostředí plné hříchu, nejednoty a nepravosti, které vykazovalo všechny známky nezměněných srdcí. Jakub zmíněné dotvrzuje, když říká, že „*víra bez skutku je mrtvá*“ (2,17).

Nespoléhejme tedy na naše ústní vyznání nebo křest, který mnohdy vnímáme jako razítko hodnověrnosti naší víry. Spoléhejme na Pána Ježíše a zkoumejme své srdce, zda je Jeho milostí každý den ovlivňováno a zda rosteme a neseme ovoce svědčící o našem pokání.

Alois Klepáček (Kroměříž)

Padni komu padni

Ale tetrarcha Herodes, který byl od něho kárán kvůli Herodiadě, ženě svého bratra Filipa, a za všechno zlé, co učinil, přidal ke všemu ještě to, že Jana zavřel do vězení. (L 3,19–20; ČSP)

Lukáš byl nadaný spisovatel, historik a teolog. Chtěl, aby čtenáři evangelia věděli, že Janovo kázání o pokání přesahovalo prostředí celníků a vojáků a že se dostalo až

k samotnému Herodovi. Tento fakt sám o sobě je velmi zvláštní. Jan nemusel vyvíjet přílišné úsilí, aby se tak stalo. Bůh byl milostivý a zprávu, kterou Jan věrně kázal, On sám dopravil až k Herodovi. Nutno podotknout, že Janovo kázání bylo značně nekonvenční, neotřelé a neopomíjelo ani Herodův nemorální životní styl (v. 19).

V důsledku toho se Jan dostal do vězení. Svou otevřenost a přímost si však zachoval i tehdy. Nešlo mu o jeho bezpečí, ani nemluvil obecně a vágně, aby nikoho neurazil. Ale odvážně označil Heroda a jeho vztah s ženou jeho bratra Filipa za nemorální a hříšný. Nakonec byl popraven.

My se možná ptáme: „Proč Bůh dopustil, aby byl tak velký muž umlčen?“, „Proč Jan nebyl trochu pragmatičtější?“, „Proč neprokázal větší toleranci, aby mohl mít širší a déle trvající vliv?“ Jeden známý kazatel jednou řekl: „Kazatelé by se měli starat o hloubku své služby a Bůh se postará o její šířku.“ Věřím, že Jan je tohoto dokonalým příkladem. Staral se o to, aby byl především věrným služebníkem, aby se za žádnou cenu neodchýlil od obsahu svého kázání, kde pokání hrálo hlavní roli. Jan kázal tak říkajíc, „padni komu padni.“ Nedělal to ovšem neomaleně. To dosvědčuje i fakt, že Herodes Janovo vyučování obdivoval a rád mu naslouchal (Mk 6,16n), i když ho nechal vsadit do vězení. Bůh se tak skutečně staral o šířku a míru vlivu Janovy služby. Kdyby se o to snažil Jan svým pragmatickým myšlením a snažil by se například změkčit své kázání, je možné, že by se k Herodovi nikdy nedostal.

Alois Klepáček (Kroměříž)

čtvrtek – 12. ledna

J 5,19–24

Bůh jedná prostřednictvím poslušnosti

Stalo se, když byl křtěn všechen lid, a když i Ježíš byl pokřtěn a modlil se, že se otevřelo nebe a sestoupil na něho Duch svatý v tělesné podobě jako holubice a z nebe zazněl hlas: „Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.“ (L 3,21–22; ČSP)

Křest je symbolem smrti a nového života. Epištola Římanům (k. 6) nám připomíná, že křest symbolizuje smrt starého člověka a začátek nového života v Duchu. Když jsou lidé křtěni, je to předně znak poslušnosti a demonstrace toho, že patří Pánu a chtějí chodit v novotě života (Ř 6,4).

Jan byl ale překvapen, když přišel Ježíš a požadoval, aby jej Jan pokřtil. I u Ježíše to byl výraz poslušnosti (Mt 3,15). Ježíš chtěl ukázat, že není žádná oblast, ve které by se nepodřídil vůli svého Otce.

Dále víme, že Jan vedle kázání o nutnosti pokání také jasně hlásal, kdo byl Ježíš a dotvrzoval Jeho identitu. Kromě Jana samotného to byl i sám Bůh Otec, který při tomto křtu dosvědčil Ježíšovu totožnost. Byla to tedy velmi důležitá událost pro Janovy posluchače. Pokud by Ježíš ani Jan neposlechl, kdo ví, zda by Bůh sám promluvil z nebe. Stejně jako ve včerejší úvaze i zde vidíme, že naše poslušnost a naše srdce je pro Boha důležitější, než si myslíme. Ježíš se stal ve všem poslušný, a to až k smrti,

a proto nás mohl zachránit (Fp 2,7–9). Jeho poslušnost ovšem, jak uvidíme i dále, potvrdovala jeho identitu a Bůh skrze ni jednal. Stejně i naše poslušnost dokazuje naši identitu v Kristu a Bůh může skrze ni jednat mocněji, než si myslíme.

Alois Klepáček (Kroměříž)

pátek – 13. ledna

Dt 8,1–13

Bůh jedná prostřednictvím naší důvěry

Đábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.“ Ježíš mu odpověděl: „Je napsáno: ‚Člověk nebude žít jen chlebem, ale každým Božím slovem.‘“ (L 4,3–4; ČSP)

Satan na nás mnohdy útočí nejvíce v době, kdy nám Bůh žehná nebo vzápětí potom. Satan nás chce okrást o požehnání, znejistit nás, zostudit a zpochybnit naše postavení v Bohu a naši identitu v NĚm.

I v případě Ježíše samotného se satan snaží o totéž. Klíčová otázka směrem k Ježíši zní: „*Jsi-li syn Boží...*“ Satan se snaží Ježíše zdiskreditovat, zničit a překazit tak Boží spasitelný plán. Způsob, jakým by toho mohl satan dosáhnout, by byl, kdyby přiměl Ježíše zhřešit a použít svou moc a schopnosti pro sebe. Ježíš byl ve všem závislý na svém Otci. Na tom nehodlal nic měnit ani v těch nejtěžších okamžicích svého pozemského života.

Satan vždy útočí na naše nejslabší místa a vybírá si i příhodný okamžik. V Ježíšově případě se pokoušení týkalo Jeho dlouhodobého půstu. Ježíš byl po čtyřiceti dnech vyhladovělý, a proto si satan vybral právě tento čas i tuto oblast. Jenomže Ježíš nebyl jako satan. Neřekl si: „Ano, já jsem Syn Boží. Proč bych tady měl tak živořit, zasloužím si víc než toto. Jsem stvořitelem vesmíru a všeho na Zemi, proč bych tady měl hladovět?“ Naopak! Náš Pán na své rovnosti Bohu nelpěl, ale sám sebe zmařil a stal se poslušným (Fil 2,6).

Můžeme si být jisti, že Ježíš s námi soucítí, kdykoliv procházíme podobnými okamžiky (Žd 4,15). Právě proto bychom měli důvěřovat Bohu a pravdám Jeho Slova, stejně jako náš Pán. Mnohdy podlehneme satanovým lžím, které na první pohled jakoby „hrají pro nás“. Ale jejich cílem je zničit nás a okrást nás o radost ze spasení (Žalm 51). Stejně jako náš Pán musíme i my použít Písmo jako meč Ducha a přidat jej k celé Boží zbroji, abychom se mohli „*v den zlý vzepřít, všechno vykonat a zůstat stát*“ (Ef 6,13).

Alois Klepáček (Kroměříž)

Bůh odměňuje pokoru

„Jestliže se tedy ty přede mnou pokloníš, všechna bude tvá.“ Ježíš mu odpověděl: „Je napsáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.‘“ (L 4,7–8; ČSP)

Satanovi byla dočasně propůjčena moc nad tímto světem a královstvími tohoto světa (L 4,5; Jan 12,31, 14,30, 16,11; Ef 2,2). Hrdě prohlašuje, že autorita a sláva patří jemu. Tu konec konců vždy chtěl, a proto jej Bůh svrhl z nebe. Tato touha ho neopustí, dokud jej náš Pán neodstraní dechem svých úst a nevhodí jej do ohnivého jezera (2Te 2,8; Zj 20,10). Satan ví, že se to stane, a proto chce, dokud je čas, napáchat co nejvíce škody na Božím díle.

Jedním ze způsobů, jak to mnohdy úspěšně dělá, je, že v našich životech zahraje na strunu moci a vlivu. O to se pokusil i v případě Ježíše. Ani v této zkoušce náš Pán neselhal a prokázal, že je Boží syn, který naplní Zákon, přestojí všechna pokušení a vykoupí svou církev. To je podstata celého Ježíšova pokušení. Kdyby se poklonil satanovi a přistoupil na jeho hru, s celým spasitelským dílem by byl konec. Ale náš Pán naopak prokázal své panství a dokázal dovést dílo spasení až do konce. Věděl, že ten, kdo mu dá veškerou slávu, která mu náleží, není satan, ale jeho Otec v nebesích (Fp 2,9). Tomu všemu však muselo předcházet to, že Ježíš nejprve oslaví svého Otce na Zemi.

Díky této Ježíšově pokoře budeme i my jednoho dne s Ježíšem kralovat (2Tm 2,12). Nemusíme proto usilovat o pozemskou slávu a uznání. Právě naše touha po slávě a uznání ničí naši službu, sbory a celé rodiny. Je to satanova léčka, která nám ve skutečnosti přinese mnoho bolesti a zostuzuje našeho Spasitele. Pokud žijeme a přemýšlíme s touhou po moci a uznání, skláníme své koleno před satanem a nesloužíme již Bohu.

Alois Klepáček (Kroměříž)

Bůh jedná prostřednictvím naší znalosti jeho Slova

Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“ (L 4,12; ČSP)

Satan je profesionální lhář, manipulátor a chytrý znalec Písma. Dovede nás tak mistrně zmanipulovat, že si určité své snahy o slávu racionalizujeme a ospravedlňujeme je satanovou interpretací Bible. Tu zná lépe než mnohý teolog a je v tomto ohledu nesmírně nebezpečný. To prokázal i při konfrontaci s Ježíšem, když jej pokoušel, aby skočil z vrcholu chrámu dolů a očekával, že Jej při tom Bůh zachrání (v. 9–12). Je to přece tak v Bibli, nebo ne? Musíme se připravit na to, že satan Bibli nepoužívá

správně. Důkazem je i toto jeho poslední pokušení Pána, kde chtěl vlastně zopakovat starý známý trik, který zafungoval u Adama a Evy a stále funguje dodnes.

Bible je meč Ducha a má sloužit k obraně křesťana právě proti satanu. Jenomže křesťané tento meč vlivem satanovy práce někdy otočí proti sobě a sami se jím duchovně mnohdy vážně poraní. To neznamená, že bychom měli tento meč odhodit a nepoužívat ho, protože snad nikdo vlastně neví, jak se správně drží, kde má ostrí apod. Takový alibistický a falešně pokorný přístup by byl v protikladu s tím, co už zaznělo a k čemu jsme v Písmu vyzýváni.

Řešení spočívá v tom, že se tento meč musíme naučit používat správně; a to zabere čas a vyžaduje výcvik. Je totiž možné rozumět tomu, co Písmo říká, a vyčíst v něm očividné pravdy. Tvzení, že je Bible tak trochu nesrozumitelná, že si protiřečí a že z ní lze při troše umu odargumentovat cokoliv, je satanova lež. My budeme vůči takovéto lži imunní, když si pravidelně sedneme, budeme se modlit, prosit Ducha svatého, který je autorem Písma (2Tm 3,16–17) a pokorně, bez předsudků a zaujetí budeme studovat verš za veršem, kapitolu po kapitole a knihu po knize. Naše znalost Písma se tak bude postupně prohlubovat a budeme chápat jednotlivé souvislosti a rozpoznáme lépe obecné nasměrování Písma. Měli bychom tento výcvik podstoupit, jinak budeme podobní těm, co neustále potřebují mléko (Žd 5,11–14) a budeme neustále unášeni každým novým závanem učení (Ef 4,14), které se bude zdát biblické.

Alois Klepáček (Kroměříž)

pondělí – 16. ledna

L 4,14–21

Dávné Boží zaslíbení se již naplnilo

Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ (L 4,21)

Nejen Boží zaslíbení, ale každé Boží slovo se splní! A nejen to. Ono se plní, ba již je naplněno. V knize Zjevení (21,4–6) je psáno: „*A setře jim Bůh každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo*“. Ten, který seděl na trůnu, řekl: „*Hle, všechno tvořím nové*.“ A řekl: „*Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá*.“ A dodal: „*Již se vyplnila*.“ Vidíš to? Čteš to? Již se vyplnila! Už se to stalo! My to ještě nevidíme, ale už se to stalo! Možná tomu dost dobře nerozumíme a nechápeme to. Ale to není třeba. Bůh to po nás nechce. On říká: „*Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše*.“ (Iz 55,8a Kral.) Nevyžadují, abys to pochopil, ale chci, abys mi uvěřil. Chci, abys věřil mému slovu, Božímu slovu. Celá ta věc z Lukášova evangelia (L 4,14–21) se odehrává v Galileji, v Ježíšově bydlišti, doma v Nazaretě. V tom Nazaretě, kde Ježíš nemohl činit divy a zázraky a o kterém řekl: „*Prorok není beze ctí, leda ve své vlasti a ve svém domě. A neučinil tam mnoho mocných činů pro jejich nevěru*.“ (Mt 13,57b.58) A co ty? Věříš nebo nevěříš? „*Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům*

propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“ (L 4,18–19 Kral.) I dnes se plní toto Písmo, které jsi právě četl(a) a slyšel(a). V moci Ducha svatého ti dnes, právě teď, Ježíš vyhlašuje milost, a dává ti všechno to, co právě čteš. Věř, a máš to. A Ježíš ti praví: „Můžeš-li tomu věřiti; všechnoť jest možné věřícímu.“ (Mk 9,23 Kral.) „Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ (Iz 55,11) Amen.

Pavel Grindler (Děčín)

úterý – 17. ledna

L 4, 22–30

Lidská krátkozrakost nevidí Boží činy

Řekl: „Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti.“ (L 4,24)

Dnešní oddíl z Písma popisuje zvláštní událost. Pán Ježíš začal číst jistě známý oddíl z proroka Izajáše (61,1–2a), ale náhle v půli věty přestal a posadil se. Oči všech na něj hledí, proč přestal číst? Co se bude dít? Tolik jsme o něm slyšeli (v. 14), určitě bude konat divy a zázraky i u nás! Slyšte, jak líbivě mluví, to snad ani není Josefův syn (v. 22). Ale, co to?! Najednou se líbivá slova mění ve slova, která „tnou do živého“. Pryč s ním! Tohle si přece nenecháme líbit! Položil sis někdy otázku, proč zde Pán Ježíš takto mluví? Vždyť jedná tak provokativně, jako když schválně popichuje! Nepřipadá ti to tak? Boží slovo ubezpečuje, že tomu tak není! Jakub 1,13 jasně říká, že „*Bůh nikoho nepokouší.*“ V Židům 10,7 je psáno, že Pán Ježíš přišel, aby konal vůli svého nebeského Otce. A Boží vůle je „*aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.*“ (1Tm 2,4) Pán Ježíš vidí lidskou krátkozrakost, vidí, že lidé hledí jen na to, co je před očima. Ví, že vidět divy a zázraky nebo i prožít dotyk uzdravující tělo nestačí! Strhává „*růžové brýle*“ naší samospravedlnosti, boří vše, co nestojí na Něm samém. Ukazuje, že lidská přirozenost je zcela v protikladu k přirozenosti Boží, že je zasažena hříchem, že se stará jen o pozemské, dočasné věci. A proto On, Láska, ukazuje na pravý duchovní stav, aby člověk prohlédl, uvědomil si, že je ztracený, a nechal se nalézt a zachránit. Zasahuje srdce poukázáním na to, že když Jeho vlastní odmítají nabízenou milost, obrátí se jinam (v. 26 a 27). Jaký vztah máš s Pánem Ježíšem ty? Myslíš, že je tvůj vztah s Bohem v pořádku? Pokud ano, chvála Pánu! Ne-li, co uděláš? Svrhneš svého Pána z té hory, na které sis vybudoval celé „*město*“ svých představ o Bohu (v. 29), nebo Jej necháš projít středem svého života pryč (v. 30)? Je tu ještě jedna možnost, pokorně se před Pánem sklonit a otevřít mu bezpodmínečně celé své srdce.

Václav Grindler (Děčín)

Když Boží milost mívá blízké a zasahuje vzdálené

A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očistěn, jen syrský Námán. (L 4, 27)

Především buď sláva Bohu za to, že k sobě volá hříšníky a dává plné odpuštění skrze oběť svého Syna Pána Ježíše Krista všem těm, kteří ho přijali jako osobního Pána a Spasitele. Ano, vskutku je to nezasloužená milost, že se k nám, hříšným, ztraceným lidem, sklání ještě dnes! Poté co jsme Mu uvěřili a stali se Božími dětmi, naše nitro naplňuje radost ze získaného Spasení v Ježíši Kristu, když nám Duch svatý osvědčuje, že jsme Jeho. Je velmi smutné, co Pán Ježíš v jediné větě dnešního verše popisuje. On se ve své milosti sklonil, aby uzdravil toho, kdo uvěřil svědectví malého děvčete, i když to byl cizinec, který nic o Bohu nevěděl, ani ho nehledal (Iz 65,1). Byl vzdálený. Naproti tomu stojí v ústraní Boží vyvolený lid, který přece Boha zná a „víc nepotřebuje“ (Zj 3,17). Kdo byl očistěn? Ten, kdo uvěřil a nechal se očistit. Zavzpomínej nyní, jak Tě Pán Bůh zavolal, rozpomeň se na tu událost. Byla to ta milost, že ses narodil do rodiny věřících lidí, kteří Tě od malička vedli ke Kristu? Nebo jsi měl věřícího spolužáka, kolegu v práci, který Ti řekl o Kristu? Nebo se ti stala nějaká nevysvětlitelná věc, která tě přiměla hledat Boha? Ať je to tak či tak, byl jsi také vzdálený. Hřích Tě od Boha vzdálil. Nehledal jsi Boha, ale On hledal Tebe. A když Tě našel, dal ti nové srdce. Srdce, které je zkroušené tím, že se tolik lidí se řítí do zahynutí. Rozhlédni se kolem! Nemusíš se dívat dalekohledem; v dálce jsou lidé, na které „nedosáhneš“, ke kterým se ani nepřiblížíš. Podívej se okolo sebe, na tom místě, kde jsi, kam tě Bůh postavil. Vidíš svou rodinu, manželku, manžela, děti, rodiče, prarodiče, sourozence, příbuzné, kolegy v práci, sousedy, známé? Patří už Pánu Ježíši? Ptej se na kolenou Pána, zda je Tvůj život dobrým svědectvím těm, kteří jsou okolo. A bojuj za sebe i za ně na kolenou! Čas je blízko!

Václav Grindler (Děčín)

Ježíšovo slovo plné moci

Žasli nad jeho učením, poněvadž jeho slovo mělo moc. Na všechny padl úžas a říkali si navzájem: „Jaké je to slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům a oni vyjdou!“ (L 4,32 a 36)

Podíváme-li se na začátek Bible, tak tam čteme: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se Duch Boží. I řekl Bůh: „Buď světlo!“*“ (Gn 1,1–3) Tam máme celou Boží trojici. Bůh Otec, Bůh Syn (řekl Slovo) a Duch Boží. Už tam bylo Ježíšovo slovo plné moci. V Janově

evangelium čteme: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ (J 1,1 a 3) Pak čteme: „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.“ (Žd 13,8) To znamená, že Ježíš Kristus je Bůh i Duch svatý. Čteme-li: „Tři jsou, kteří vydávají svědectví“ (na nebi – Otec, Slovo a Duch Svatý – a ti tři jsou jedno). A jsou tři, kteří vydávají svědectví (na zemi – Duch, voda a krev – a ti tři jsou zajedno) (1J 5,7 a 8). Proto když se hádají židé s Pánem Ježíšem, „*Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: ne zahynou...*“, „*Já a otec jsme jedno...*“, židé mu odpověděli: „*Nechceme tě kamenovat pro dobrý skutek, ale pro rouhání: jsi člověk a tvrdíš, že jsi Bůh.*“ Ježíš jim řekl: „*Ve vašem zákoně je přece psáno: ‚Řekl jsem: jste bohové.‘ Jestliže Bůh ty, jichž se týká toto slovo, nazval bohy – Písmo musí platit – jak můžete obviňovat mne, kterého Otec posvětil a poslal do světa, že se rouhám, protože jsem řekl: Jsem Boží Syn? Nečinímli skutky svého Otce, nevěřte mi! Jestli je však činím a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste jednou provždy pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.*“ (J 10, 27–38) I dnes Pán Ježíš koná skrze nás mocné skutky. Když mu to dovolíme. Díky mu za to!

Jaroslav Poloha (Děčín)

pátek – 20. ledna

L 4, 38–44

Ježíšova neomezená moc k uzdravování

Když slunce zapadlo, všichni k němu přiváděli své nemocné, kteří trpěli rozličnými neduhy; on vzkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je. (L 4,40)

Podle Matouše 28,18 je Ježíšova moc k jakémukoli konání neomezená: „*Ježíš přistoupil a řekl jim: ‚Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.‘“* Z naší strany (a jen z naší strany) mohou být překážky, aby Pán Ježíš konal. Např. kananejská žena: „*A hle, jedna kananejská žena (z Týru a Sidónu) vyšla a volala: ‚Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův!... Ale on ji neodpověděl ani slovo... ‚Jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu izraelského... Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.‘ A ona řekla: ‚Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou se stolu jejich pánů...‘ Ježíš řekl: ‚Ženo, tvá víra je velická (Boží); staň se ti tak, jak chceš.‘“* (Mt 15, 21–28) To pohnulo Ježíše Krista k uzdravení. To znamená, že máme mít stále v paměti: Ježíš Kristus je Bůh (dle Mt 28,18), viz výše. Když můj starší syn umíral (byl otráven léky), modlilo se za něj celé shromáždění. Pojednou ke mně přistoupila jedna sestra a říká: „*Zítرا si půjdeš pro uzdravené dítě.*“ (Měl 13 měsíců.) Chtěl jsem se na ni osopit, že si tak zahrává s mými city. Milost Boží zabránila, že jsem tak neučinil. Domů jsem šel sám, aby mě nikdo neovlivňoval. Nemohl jsem spát a pořád jsem na to myslel. Ve mně bylo pořád: v sobotu přece pacienty nepropouští! Ale ráno jsem šel i s manželkou pro syna. Primář nás potkal a sdělil: „*Dobře, že jste zde, dítě si vezmete domů.*“ To byl šok! Opřel jsem se o vrata a plakal nad svou nedůvěrou. „*Pane, odpusť mi, že Ti vůbec nevěřím,*“ zvolal jsem!

Jaroslav Poloha (Děčín)

Poslechnout Ježíšovo slovo stojí za to

Šimon mu odpověděl: „Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb, až se jim síť trhaly. (L 5,5–6)

Proč tu dnes nejsou ty valící se zástupy, toužící po Božím slově? Proč? Protože se už nežije a nekáže Boží slovo. Protože jsme opustili Krista a zarmoutili Ducha. Předně: jeli církev opravdu církví Kristovou, musí být Kristus v lodi! Dvě lodě představují církev, a to ze Židů a z pohanů. Tím, kdo učí zástupy, není církev, ale Kristus, jehož hlas zaznívá z lodi, tedy z církve, která má být pokorná a poddaná jako žena svému muži. Chceli být církev opravdu Kristovou nevěstou, musí být čistá, bez poskvrny a vrásky. Taková církev je církví, která činí pokání – pere síť. Tedy napравuje své vztahy vůči Bohu i lidem. Je zodpovědná, a nedá zapadnout slunci nad svým hřichem, ale čistí vše hned, a cele. Dále: církev má být světlem, proto nesmí lovit ve tmě! Ve tmě lovit znamená v hříchu lovit, jak už i sám Jan Hus pověděl: „církev, která ve tmě loví, nic neuloví.“ Má-li církev něco ulovit, musí být poslušná a musí věřit svému Pánu, když velí: „vez na hlubinu.“ Nic neulovíš v kalných vodách mělčiny. Tam je to jen taková hra, v které o nic nejde. Neupřímnost, plytké vztahy, žádná pouta. Ale na hlubině je to doopravdy. Jsi na moři. Musíš být ohleduplný k ostatním na lodi. Může přijít bezvětrí či bouře. Můžeš se převrátit a utopit. Tam se uplatňuje a zkouší tvá víra. Měj odvahu a jdi na hloubku Božího slova. Žij ho cele a opravdově, v upřímném, hlubokém poutu s Bohem i jeho dětmi. Buď pokorný a poslušný, a dá-li Pán, ulovíš tolik, že se budou trhat síť. Je ale ještě jiný lov, kde lovím „já sám.“ Lov na udici. Na háček se zavěsí návnada a pak se čeká, co se na ni chytí. Ale ach, nebohá rybka. Hákem je chycena a s bolestí na smrt tažena. Přijďte, bude tam úžasný program, bezva kapela, prima workshop, slavná osobnost, netradiční zážitek. Ale Ježíš říká: „*Běda vám, zákonníci a farizeové, pokrytci! Obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce; a když ho získáte, učiníte z něho syna pekla, dvakrát horšího, než jste sami.*“ (Mt 23,15) A jak „lovíš“ ty?

Pavel Grindler (Děčín)

Pokorná prosba malomocného k Ježíši Kristu vyslyšena

V jednom městě, kam Ježíš přišel, byl muž plný malomocenství. Jakmile Ježíše spatřil, padl tváří k zemi a prosil ho: „Pane, chcešli, můžeš mě očistit.“ On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned se jeho malomocenství ztratilo. (L 5,12 a 13)

Při čtení listu Židům jsem objevil zvláštní Slovo: „Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obět modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel (pozn. a byl vyslyšen a zbaven své bázně z hříchů). Ačkoli to byl Boží syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy.“ (Žd 5, 7–9) Než jsem přečetl tento oddíl, domníval jsem se, že Bůh Pána Ježíše nechťel slyšet, proto je to slovo pro mě objevné a potvrzuje to, co čteme v nadpisu. Platí pro každého pokorného, který věří v Pána Ježíše Krista... „Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.‘ Ježíš mu řekl: ‚můžeš-li! **Všechno je možné tomu, kdo věří.**‘ Chlapcův otec rychle v slzách vykřikl: ‚věřím, pomoz mé nevěře.““ (Mk 9, 22–24) Volejme i my: „Pane, pomoz naší nevěře!“

Jaroslav Poloha (Děčín)

pondělí – 23. ledna

L 5,17–26

Víra a láska překonává všechny překážky

A hle, muži nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý, a snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj. Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vstoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše. (L 5,18–19)

I v době Pána Ježíše bylo mnoho nemocných. Nemoci se šíří dodnes. Nemocní potřebují pomoc. Jsou nemoci, na které léky nestačí. Léč nad všechny léky je láska. Bez tohoto léku je život těžký. Bez něho bolí nohy, ruce, svědomí a život je nesnesitelný, k neunesení. Ten nemocný, o kterém hovoří evangelista Lukáš, by bez „léku“ lásky nepřišel k uzdravení těla a duše. Bez jejich lásky by se nedostal k Lékaři všech lékařů.

A jaký to byl lék? Služba přátel. Služba vyžadovala čas a ochotu. Mít dobré přátele, to je dražší než zlato. Ale v Bibli je také jeden případ, kde se nejedná o přátele, ale o bližního. Jaký je v tom rozdíl? Bližní je přítel a přítel je bližní. Pán Ježíš hovořil o člověku, který ležel těžce raněný u cesty. Okolo šel kněz a minul ho. Za ním šel levita a minul ho. Za nimi šel Samaritán a zachránil ho. A ta záchrana ho stála hodně peněz i času a lásky.

Pomoc člověku byla pro něj tím nejdůležitějším, co měl a co udělal. Do které skupiny se řadíme my?

Vlastimil Pospíšil (Brno)

Ježíš má moc odpouštět hříchy

„Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,“ řekl ochrnutému: „Pravím tobě, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.“ (L 5,24)

Tady je vidět péči o bližního a lásku k němu. Aby se přátelé onoho nemocného dostali k Pánu Ježíši, museli způsobit škodu, rozbít střechu na domě, kde byl Pán Ježíš. Pak mohli položit nemocného k jeho nohám. Možná, že jeho přátelé byli na počátku zklamaní, že slyší o odpuštění hříchů, a ne o uzdravení. Ta největší nemoc nebyla na těle, ale v jeho duši. To je to první, co muselo být uzdraveno. To hlavní bylo vykonáno: „*Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.*“ Muž byl uzdraven ze smrtící nemoci!

Následuje i druhá fáze uzdravení. Může chodit, může pracovat. Jeho přátelé nevěděli, jakou další nemocí trpěl. Jeden z léků je víra. Oni věřili, že Ježíš jejich přítele uzdraví od jeho tělesné nemoci. Ale Ježíš ho uzdravil i z té nemoci, na kterou se skutečně umírá. Ježíšovým posláním bylo zachránit člověka od smrti věčné. Zdraví nemusí být zdraví a nemocní nemusí být nemocní, pokud věříme, že tělesná nemoc nevede k věčné smrti. K věčné smrti vede hřích. Lék na tuto nemoc pramení z kříže Golgoty.

Vlastimil Pospíšil (Brno)

Lidmi opovrhován, Ježíšem povolán za učedníka

Pak vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Poď za mnou.“ Levi nechal všeho, vstal a šel za ním. (L 5,27–28)

Celník Levi seděl ve své celnici a přemýšlel o tom, co slyšel od procházejících lidí. Zprávy o Ježíši, který uzdravoval nemocné a mocně vyučoval zástupy, ho nenechávaly v klidu. Naposledy prý dokonce uzdravil ochrnutého, který jen ležel, a k tomu mu prý ještě odpustil hříchy! Něco takového vidět na vlastní oči, to by bylo něco! Levimu se tak chtělo vstát a vyhledat Ježíše, který byl někde nedaleko. Jenže, co by na to řekli lidé. On, zaprodanec okupantů, který od vlastních vybíral daně pro Římany a také trochu pro sebe, přece nemůže jít jen tak mezi ty obyčejné Izraelity. A kdo ví, jak by se k němu zachoval ten Ježíš.

Když takto Levi přemýšlel, zaslechl hluk blížícího se davu. Co se to děje? Zpozorněl. Když lidé přišli k němu, jeho pohled se setkal s pohledem muže, který nebyl vyčítavý. Vyzařoval z něho zájem a důvěra. To ještě nezažil. „*Poď za mnou,*“ ozvalo se z mužových úst. Ano, ano zajásalo Leviho srdce, to přece nemůže být nikdo jiný, než ten Ježíš, kterého jsem chtěl tak potkat.

V životě Leviho nezůstalo pouze u setkání s Ježíšem, ale Ježíš se stal jeho Pánem a Mistrem a on Jeho učedníkem. Neobešlo se to však bez kritické odezvy farizeů a zákoníků. Ježíš je však nenechal bez jasné odpovědi: „*Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.*“ Toužíš po Ježíšově působení ve svém životě, ale zdá se ti nedostižný, protože jsi nedokonalý hříšný člověk, mnohými opovrhovaný? Potom Ježíš volá právě tebe. On tě chce sám proměňovat a použít na svém díle právě tak, jak použil Leviho a mnohé před tebou.

Marek Žitný (Brno)

čtvrtek – 26. ledna

L 5,33–39

Čas pro radostné veselí a čas pro půst

Ježíš jim řekl: „Můžete chtít, aby se hosté na svatbě postili, když je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v těch dnech, se budou postit.“ (L 5,34–35)

Jedním ze setkání, které popisuje Lukáš v 5. kapitole, bylo Ježíšovo setkání s farizei a zákoníky. Ti nebyli nahněvaní jenom na učedníky a jejich přátele, ale vadila jim i zjevná radost, kterou učedníci prožívali ve společenství s Ježíšem. Působí to na nás dojmem, že farizeové žili pošmourné náboženství bez radosti. Pán Ježíš byl sice „mužem bolesti“, ale také byl naplněn radostí (L 10,21; J 15,11). Když Ježíš použil obraz o svatební hostině, říká tím vlastně: „Přišel jsem proto, abych život učinil svatební hostinou, ne pohřební. Znáte-li ženicha, pak s ním můžete prožívat radost. „Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat“ – tím říká, že jednoho dne bude odmítnut a usmrčen, ale přesto je nyní dobrý důvod pro radost, protože hříšníci přicházejí a činí pokání.

Starý zákon často hovoří o půstu. Co se Pánu Bohu nelíbilo na izraelském půstu? Pokrytectví. Lidé v Izraeli navštěvovali chrám, poslouchali Boží zákon, postili se a zdálo se, že jsou dychtiví hledat Boha; ale jejich bohoslužba byla jen vnější divadlo. Pravý půst (Iz 58,6–7) vede k pokoře před Bohem a službě druhým lidem. Prokazování lásky bližnímu, kdy se člověk něčeho zříká ve prospěch druhého... Půst byl pevnou součástí života prvotní církve (Sk 13,1–3; 14,23; 1 K 7,5 aj.).

Půst je i dnes součástí našeho duchovního života, ale není jeho cílem. Půst je spojený se smutkem po ženichovi – Pánu Ježíši, s modlitbou, milosrdenstvím a hledáním Boží vůle. Život má být radostnou slavností, ne hladověním či pohřbem – a Ježíš je jediný, kdo může způsobit v našem životě potřebné změny – od smutku k radosti, od starého k novému, od formálního náboženství k živému vztahu s Bohem, od smrti k životu. Dokud se s Ním nesetkáme ve slávě, budeme možná prožívat chvíle zármutku a budeme se také postit.

Pavel Smilek (Brno)

Ježíš odmítá farizejský způsob svěcení soboty

A řekl jim: „Syn člověka je pánem nad sobotou.“ (L 6,5)

Bible říká, že Pán Bůh tvořil svět šest dnů a sedmý den odpočíval. Po každém dnu čteme prohlášení, že to, co Bůh udělal, bylo dobré. Můžeme z toho usoudit, že ten sedmý den Bůh nejen odpočíval, ale také se radoval ze svého díla.

Boží stvořitelské dílo bylo opravdu něco velkolepého. Obzvláště člověk se Mu povedl. Byla to svobodná bytost, schopná svobodně milovat, mít vztah lásky i se samotným Bohem. Člověk měl také kapacitu radovat se z Božího díla, a tak Bůh chtěl tuto radost sedmého dne přenést i na něj. Najednou tu byl někdo, kdo dokázal ocenit to, co Bůh vytvořil.

Připomínat si Boha Stvořitele byl velký dar pro člověka porušeného hříchem. Člověk si mohl uvědomovat, že přes jeho vlastní neschopnost je tu někdo větší, kdo stačí na každý problém, a to i na ten největší – lidský hřích. Pro Stvořitele a Pána nade vším nebyl ani toto problém.

Pro farizeje se ale stalo Písmo, ve kterém se nachází výzva ke slavení sedmého dne, nástrojem jejich vlastního ospravedlnění. Díky němu měli pocit, že je s nimi po stránce hříchu všechno v pořádku. A tak mohli Písmo používat dále jako nástroj k ovládnutí druhých. Ani jedno z toho nebyl Boží záměr, kvůli kterému jim Bůh Písmo svěřil.

Písmo je nástrojem, skrze který člověk může poznat Boha. Může poznat, že je hříšný, ale také nalézt cestu, jak s Bohem obnovit vztah, který hřích zničil. Písmo byl dar, který byl svěřen židům, aby oni sami nejprve Boha poznali a potom se o to podělili s ostatními.

Když vidíme, jakým způsobem farizeové využívají Písmo, je zřejmé, že se minuli s cílem. I dobrý Boží příkaz přestává být tím, čím byl zamýšlen, pokud ho použijeme jinak, než jak ho chtěl použít Bůh.

Ježíšův konflikt s farizeji ohledně svěcení soboty nás vyzývá k přemýšlení, jak my sami chceme používat Písmo. Chceme skrze něj poznat Boha, Jeho velikost, spravedlnost, milosrdenství a lásku? Chceme se nechat Bohem proměnit? A chceme všechno krásné, co Bůh v našem životě udělal, sdílet s ostatními?

Luděk Brdečko (Brno)

Náboženský fanatismus Ježíšových nepřátel

Rozhlédl se po všech a řekl tomu člověku: „Zvedni tu ruku“. On to učinil a jeho ruka byla zase zdravá. Tu se jich zmocnila zlost a radili se spolu, co by měli s Ježíšem udělat. (L 6,10 – 11)

Farizeové a zákoníci rozhodně patřili k náboženské a společenské elitě. Vzdělaní lidé a odborníci v oblasti Hospodinova zákona v pravém slova smyslu. Slovo Boží uměli kvalifikovaně vyložit ve všech souvislostech a nedělalo jim problém promyšleným způsobem ošetřit i plnění zákona. Nemůžeme opomenout, jak kultivovaně a dlouze se uměli modlit. Do chrámu docházeli pravidelně a neúčast na bohoslužbách byla jen opravdu ze závažných důvodů. Také nezapomeňme, jak striktně zákoníci a farizeové vyžadovali dodržování litery zákona. Koho z nás by nepotěšilo takové pěkné hodnocení.

Přichází Pán Ježíš a hodnotí farizeje a zákoníky bez předsudků, v pravdě a lásce. Žel, nenalézá u nich opravdový vřelý vztah k Bohu ani k člověku. Nenalézá při nich milosrdenství a pokornou službu bližním.

Milý bratře a sestro, ptám se sám sebe. Mám ve svém všedním životě správně nastavený žebříček hodnot, kde na předních místech je vztah k člověku, milosrdenství a pokorná služba?

Pane Ježíši Kriste, prosím pokorně o pomoc, aby toto nastavení v mém životě fungovalo. Velmi děkuji, že Ti nejsem lhostejný a že trpělivě provádíš korekci v mém osobním životě.

Leopold Brückner (Brno)

neděle – 29. ledna

L 6,12–16

Modlitba před důležitým rozhodnutím

V těch dnech vyšel na horu k modlitbě; a celou noc se tam modlil k Bohu. (L 6,12)

Ježíš často odcházel od svých učedníků i davů, které sledovaly jeho veřejnou službu. Opakovaně čteme, že odcházel do ústraní. V dnešní hektické době to našim uším zní jako rajská hudba – být aspoň chvíli sám/sama, v klidu, kdy nezvoní telefony a nepípají všemožná upozornění, všechny diáře zůstávají v šuplíku. A také všichni ti, kteří po nás neustále něco chtějí a něco potřebují, jsou daleko. Klid, ticho, pohoda...

Ježíš odcházel do ústraní, ale samota nebyla jeho cílem. Sloužila jako prostředek či prostor k modlitbě a rozhovoru s Otcem. Tam byli opravdu spolu. Nevíme, jak se Ježíš modlil, jakou měl polohu těla, jestli zvedal ruce, mlčel anebo hlasitě volal. Nic z toho evangelia nezaznamenávají a nic z toho není v konečném důsledku důležité.

Dnešní hektická doba svádí k pocitu, že si musíme v klidu odpočinout, abychom pak mohli dělat a stíhat zase víc. A tak horečnatou činnost a vyčerpávající životní styl aspoň občas prostrídáme časem nicnedělání nebo ho trávíme naprosto zbytečnými činnostmi. Na něco smysluplného nám už nezbývá energie ani chuť. Ježíš tlaku potřeb a nároků svého okolí nepodleh. Svůj oddělený čas trávil se svým Otcem – a pak dělal moudrá rozhodnutí. A protože byla moudrá, „stíhal“. A to přes to, že na modlitbách býval i celou noc, jak říká i náš text.

Snad každý člověk by rád dělal jen dobrá a moudrá rozhodnutí. Rad „jak na to“ jsou milióny, ale dlouhodobě nefungují. Bible jednoduše ukazuje na Ježíši Kristu způsob, který zaručeně vede k moudrosti: odděluj si soukromý (a dlouhý) čas s Bohem.

Kateřina Hodecová (Brno)

pondělí – 30. ledna

L 6,17–19

Ježíšovo slovo a uzdravování táhne lidi

Ti všichni přišli, aby ho slyšeli a byli uzdraveni ze svých nemocí. Uzdravovali se i ti, kteří byli sužováni nečistými duchy. (L 6,18)

Kromě lidské podoby byl Pán Ježíš od svého narození až po mučednickou smrt na kříži zcela jiný než obyčejný člověk. Není divu, že se pověst o něm rychle šířila po celé Sýrii. Lidé za ním přicházeli z mnoha měst, aby Ho slyšeli mluvit. Jeho řeč byla jiná než slova zákoníků a znalců Zákona. Když mluvil, mluvil Bůh. Jeho slova jsou pravda, jeho slova mají moc a je v nich ukrytá moudrost. Mezi lidmi se taky rychle rozkřiklo svědectví o uzdravujících činech. Mnozí přicházeli s různými nemocemi a byli uzdraveni. Jeho mocné činy dosvědčovaly, že přišel od Boha. Z jeho slov i chování mohl každý pocítit hluboký zájem o jednotlivce.

Na tom se nic nezměnilo od doby Ježíšova působení na zemi až do dnešního dne. A nezměnil se ani Pán Ježíš. Promlouvá k člověku a koná zázraky. Vše s jediným cílem: získat důvěru člověka. Také dnes chce, abychom viděli, co všechno je schopen udělat v našem životě, budeme-li mu plně důvěřovat. Uvěříme-li v Něj jako v Božího Syna, získáme život věčný. Víra roste v přímé úměře poznáním osoby, ve kterou věříme. Poznáváním Pána Ježíše roste naše víra v Něj. On je hoděn, abychom i dnes svěřili naše životy do Jeho rukou. Neváhejme, On nás nezklame.

Tomáš Orlík (Ostrava)

úterý – 31. ledna

Jk 5,7–11

Blahoslavenství v bídě a v zármutku

Ježíš pohlédl na učedníky a řekl: „Blaze vám, chudí, neboť vaše je království Boží. Blaze vám, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blaze vám, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. (L 6,20–21)

Kdo z nás by chtěl hladovět, být chudý nebo mít důvod k pláči? Přesto můžeme tato těžká období lidského života vidět kolem sebe každý den. Jsou to následky hříchu v životech porušeného stvoření. Bible neskrývá, že takovými chvílemi mohou procházet

i Ježíšovi učedníci. Je proto zarážející, že Pán Ježíš při pohledu na své učedníky říká „*Blaze vám...*“, budete-li procházet tímto neradostným obdobím svého života. Aby však svá slova vysvětlil, dodává také důvod, proč tomu tak bude. Bůh totiž člověku nabízí naději. Nejen pro současný život na zemi, to bychom podle slov apoštola Pavla patřili k nejubožejším ze všech lidí, ale i naději do budoucnosti.

Jednou nastane den, kdy se vše obrátí k dobrému. Den, kdy Pán Ježíš učiní konec všemu zlu a nedokonalosti. Den, o kterém apoštol Jan napsal: „*Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.*“ (Zj 21,3–4) Podle slov apoštola Petra jsme na této zemi jen cizinci. Nemáme zde trvalý domov. Čekáme na splnění slibu našeho Pána Ježíše, že pro nás přijde a vezme nás k sobě. Čekáme na nové nebe a novou zemi, ve které bude přebývat spravedlnost.

Tomáš Orlík (Ostrava)

středa – 1. února

Sk 5,40–42

Blahoslavení v pronásledování pro Krista

Blaze vám, když vás budou lidé nenávidět a když vás vyobcují a potupí a vaše jméno zavrhnou jako zlé kvůli Synu člověka. (L 6,22; B21)

Lidé všeobecně stojí o to, aby si jich ostatní vážili, a jsou pro to ochotni udělat i těžko představitelné věci. Rozhodnutí pro Ježíše však sebou nese nenávisť a pohrdání od lidí ze světa. Ježíš nás na to několikrát upozorňuje. Čteme o tom např. v evangeliu Lukáše: „*Kvůli mému jménu vás budou všichni nenávidět.*“ (L 21,17; B21)

Přesto je rozhodnutí pro Ježíše správná volba. Je to jedna z mála věcí, která zcela zásadně ovlivní náš život. Toto naše rozhodnutí ovlivní, kde strávíme věčnost. Toto rozhodnutí ovlivní i všechna naše další rozhodování už tady na zemi. Mám na mysli volbu povolání, volbu životního partnera, směr výchovy našich dětí, naše vztahy s okolím i v rodině. Náš vztah k majetku a k penězům. Tady můžeme vidět blahoslavenství v praxi. Boží milostí tak jsme uchráněni od mnoha pádů a omylů. Platí tady přímá úměra: čím více pokory, poslušnosti a vděčnosti, tím více milosti a požehnání. Vyzkoušejte to také. To Ježíšovo varování zapsané u Lukáše pokračuje úžasným zaslíbením: „*ale ani vlásek z vaší hlavy se neztratí. Vydržte, a získáte život!*“ (L 21,18–19; B21) Vezměte si to za své a vydržte ty různé ústrky, výsměch, pomluvy a nelásku – stojí to za to! Žijte životem hodným našeho Spasitele. Pokud se dostaneme do situace, kdy nás budou všichni obdivovat a klepat nám na rameno s uznáním, tak pozor! Něco není v pořádku. Pán Ježíš k tomu říká: „*Běda vám, když o vás budou všichni lidé mluvit dobře.*“ (L 6,26; B21)

Rostislav Bohuslav (Ostrava)

Pozemská hojnost nepřechází do věčnosti

Ale běda vám bohatým, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kteří jste nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kteří se teď smějete, neboť budete truchlit a naříkat. (L 6,24–25)

Svět prezentuje bohatství jako zdroj pokoje a radosti. Když se ale dívám kolem sebe, tak vidím, že je to spíše zdroj obav a strachu. Všechno co máme, jsme dostali od našeho Pána, který nám to svěřil. Není tedy žádný důvod se tím pyšnit. Jednou z toho budeme skládat účty. Spolehnout se na majetek, na bohatství je bláhové a zničující. Nic z toho nemá trvalou hodnotu. Všechno jednou pomine. Velice bohatý Job, když o všechno přišel, moudře poznamenává: „*Nahý jsem vyšel z lůna své matky, nahý se k ní zas navrátím.*“ (Job 1,21a; B21)

Spočinout na majetku místo na Stvořiteli je modloslužba (uctívání peněz). Bohatství je však samo o sobě neutrální. Záleží na našem postoji k němu. Jistě jste už četli to podobenství o muži, kterému se tak moc urodilo, že se rozhodl zbourat staré malé stodoly a postavit větší. Myslím si, že až potud se choval jako správný hospodář. Jeho pád však nastává, když se na toto své bohatství spolehne! „*Pak si budu moci říci: Po-dívej, máš spoustu zásob na spoustu let. Oddechni si, jez, pij, užívej!*“ (L 12,19; B21) Že se strašlivě mýlil, čteme hned v následujícím verši: „*Bůh mu ale řekl: ,Ty blázne! Dnes v noci umřeš. Čí bude, co sis nachystal'...?’*“ (L 12,20; B21)

Co nám radí v této věci Pán Ježíš? „*Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*“ (Mt 6,19–21)

Rostislav Bohuslav (Ostrava)

Náročné přikázání: Milujte své nepřátele

Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. (L 6,27–28)

Středa 22. 3. 2016: v Bruselu na letišti a v metru vybuchly bomby. Jako ozvěna těch výbuchů explodovaly i mé emoce a spolu s nimi i soustředění nad biblickým textem: Milujte své nepřátele.

Čekáte teď, že ocituji nějaký osvědčený recept, jak to udělat, aby nepřítel zůstal celý a my se necítili jako zbabělci? Nebo že se vyhnu ostří Ježíšova požadavku jako zdatný advokát amatér? Čekali byste marně. Počítám, že většina z vás má s aplikací

dnešního textu podobné problémy jako já. Po jeho přečtení mám dojem, jakoby přímo ve mně vybuchla nálož, která všechno obrátí vzhůru nohama. Vyjádřil bych to jednoduše asi takto: Nechte se pohlavkovat, nadávat si, okrást se o všechno a co vám zbude, rozdejte a budete syny Nejvyššího. Buď si Pán Ježíš dělal ze svých posluchačů legraci, nebo musím přiznat, že sám ze sebe, ze svých „ale“ na uskutečnění jeho požadavku nestačím.

Kristus si určitě z nikoho legraci nedělal. Za svého působení byl sám vystaven nepřátelství, nenávisti, proklínání, ubližování, neskromným a nesmyslným požadavkům. Obvinili ho z rouhání, odsoudili a popravili, aniž by se čímkoli provinil. A přesto se nemstil, byl a je ztělesněným milosrdenstvím Božím.

Kam jinam se svými nepřáteli, než za ním? I takové pozvání ke Kristu je možné považovat za evangelium.

Zdaleka jsem nepromyslel a nenapsal vše, co lze o milování nepřátel uvést. Doufám jen, že jsem se náročnému přikázání nevyhnul příliš.

Jan Jariabka ml. (Ostrava)

sobota – 4. února

L 6,43–46

Stav srdce prozrazují slova a činy

Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. L 6,45

Před mnoha lety jsem nastoupil do práce v elektrárně. Věděl jsem jen o málo víc, než že kotel potřebuje palivo a vodu, aby mohl vyrobit páru. Bylo na mně, jak naplním pomyslný poklad svých vědomostí o složitém technickém zařízení tak, abych přinášel zaměstnavateli „dobré ovoce“.

Každý strom se pozná po svém ovoci. Ovoce je to, co mluvíme (myslíme) a činíme. Co mluvíme a činíme, vydáváme z pokladu svého srdce. Poklad srdce je to, co jsme a jací jsme. Může to být dobré, nebo zlé. Ten můj elektrárenský poklad není zlý, ale je ideově, citově a mravně neutrální. Poklady, o kterých mluví Pán Ježíš, neutrální nejsou. Mohou být dobré, nebo zlé.

Co je dobré, kdo je dobrý? Bůh je dobrý (Ž 118,1). Boží syn Pán Ježíš nám přináší skutečné dobro (Žd 9,11). Činit dobré znamená hledat Dobrého, od něhož pochází záchrana. Ve spojení s Kristem můžeme nést ovoce dobrých skutků (Ko 1,10) a usilovat o dobré mezi sebou a se všemi (1Te 5,15). Ve spojení s Kristem: to je přece také evangelium. Co vy na to, dobří lidé?

Jan Jariabka ml. (Ostrava)

Stavíš na skále, nebo na písku?

Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je? Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven. Kdo však uslyšel má slova a nejednal podle nich, je jako člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. Když se na něj proud přivalil, hned se zřítíl; a zkáza toho domu byla veliká. (L 6,47–49)

Výše uvedené verše jsou v podání evangelisty Lukáše závěrem poměrně dlouhé řeči Ježíše k učedníkům. K tomu dramatickému závěru bych připojil neméně dramatický verš 46: „Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?“

Máme tu otázku důrazně zaměřenou na konkrétní problém. Na druhou otázku Ježíš ihned odpovídá a z tohoto spojení je jasné, co považuje za správné. Podobenství o dvou stavitelích je pak zdařilou slovní ilustrací, která zejména v heslovitém popisu povodně a jejich následků nepostrádá napětí. Evangelium podle Matouše doplňuje podobenství o dva přívlastky: moudrý a bláznivý. Děti besídkou povinné je dovedou spolehlivě přiřadit jednomu, či druhému staviteli.

Mistrovské dílo po všech stránkách.

Bez dalšího vysvětlování lze pochopit, že slyšet (číst) slova Ježíšova a neplnit je, nejednat podle nich je neodpovědnost a neúcta vůči sobě samému s nedozírnými následky. Můžeme si naopak být jisti, že slyšet Ježíšova slova a jednat podle nich je totéž jako stavět na skále. Jméno té skály je Slovo Boží (Zj 19,13), Ježíš je Slovo Boží. Slyšet Ho opravdu, je totéž jako přijmout Ho jako Spasitele.

Domýšlíme také, že otázka „Stavíš na skále, nebo na písku?“ není v tomto případě otázkou z pozemního stavitelství, ale nabídkou uvažovat o tom, jak máme vyřešený vztah s Ježíšem? V neposlední řadě by moc prospělo, kdybychom neslyšeli jen nějakého Ježíše, ale slyšeli a poslouchali Pána Ježíše. Přeji si také, abychom neměli problém s Matoušovými přívlastky.

Jan Jariabka ml. (Ostrava)

Příkladná víra pohanského setníka

Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: „Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli.“ (L 7,9)

Není víra jako víra. Alespoň tak se to dá vyčíst z údivu Pána Ježíše, který se jednoho dne na pozvání setníka z Kafarnaum ubíral do jeho domu, aby uzdravil jeho otroka. I když ho setník pozval prostřednictvím židovských starších, ve skutečnosti tam Ježíš

jde proto, že ho tam pozvala setníkova víra. Tento vysoce postavený muž, i když nepatřil do izraelského lidu a neměl žádné velké zkušenosti s Bohem Izraele jako ostatní kolem něho, věřil velmi silně v moc živého Boha, která působí skrze Božího syna Pána Ježíše Krista na všechny neduhy tohoto světa. Byla to víra, na kterou Ježíš nemohl neodpovědět. Nechává proto stranou všechno, co měl pro ten den v plánu, a jde, aby splnil přání tohoto muže. Stačí se ptát: Jaká je naše víra? Vysílá své prosby v podobné moci, která Božího Syna zastaví na cestě, po které i dnes jde vstříc lidským potřebám? Nebo s Božím srdcem vůbec nepohne? Žel, zvykli jsme si v tom našem křesťanském životě „jet“ na jakousi nouzovou víru. A proto i výsledky v našich životech, v životech našich rodin a sborů jsou takové, jaké jsou. Pohanský setník nás nejednou zahanbuje. Pána Ježíše ve chvíli, když přišel do blízkosti jeho domu, doslova „odzbrojil“ vzkazem: Nejsm hoděn, abys vešel ani pod mou střechu. Dokonce nejsem hoděn, aby ses mi podíval do tváře. Ale dej rozkaz a dostaví se uzdravení. Pojďme proto vstříc dnešnímu dni a vůbec vstříc budoucnosti s vědomím, že Pán žádá (v oblasti naší víry) víc, než čeho je denně svědkem v našich životech. Nebojme se Ho tím darem víry, který jsme od Něho při našem obrácení dostali, nově a nově udivovat.

Alois Boháček (Aš)

úterý – 7. února

L 7,11–17

Ježíš soucítí s nešťastnou vdovou

Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k marám a dotkl se jich, ti kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ (L 7,13–14)

Po uzdravení setníkova syna v Kafarnaum se Ježíš neodkladně ubírá do malého městečka, které se nazývá Naim. Přestože je jistě unavený, nevyhledává před cestou odpočinek, který by si po zásluze mohl dopřát. Na cestu se vydává neodkladně, protože ví, že je Ho potřeba už někde jinde. Vzdálenost mezi oběma městy byla minimálně 40 kilometrů náročným terénem v horkém počasí. Přesto se Ježíš při vstupu do hradeb města Naim rozhlíží a vnímá dění v bráně. Všimá si. Je pohnut bolestí matky-vdovy, která vyprovází na poslední cestě svého jediného syna. Utěšuje ji slovem. Následuje skutek. Přistupuje, dotýká se, oslovuje, přikazuje. Nevrací matce jen milovaného syna. Ale pozvedá ji zároveň i z bídy a osamění v postavení vdovy, která ve starozákonní době nedědila automaticky po svém muži. Byla odkázaná jen na laskavost a štědrost nejbližších příbuzných. V první řadě na prvorozeného syna, kterému to prvorozené právo nařizovalo a majetkové poměry dovolovaly. Často se vdova vracela do domu svého otce...

Ježíš nám je i v tomto příběhu příkladem a vzorem. Vytrvalý v poslušnosti, překonává fyzické nepohodlí a únavu. Neodkladně se vydává na cestu. Ví, že musí jít dál. Nenechává se nikým a ničím rozptylovat. Při příchodu do Naim je všímavý a jde vdově naproti. A stejně se chová i v našich životech. Rozhlíží se a zná situaci ve všech

oblastech našeho života. Je připravený pomoci, povzbudit, potěšit a uzdravit. A tak jako vdově vzkříšením jejího syna zároveň vyřešil i existenční problémy, tak spolu s uzdravením našich životů napravuje i ostatní oblasti a problémy skrývající se často pod povrchem.

Alena Žohová (Aš)

středa – 8. února

Lukáš 7,18–23

Nejistota Jana Křtitele

O tom všem se dověděl Jan od svých učedníků. Zavolal si dva z nich a poslal je k Ježíšovi s otázkou: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ (L 7,18–19)

Na počátku služby se Pán Ježíš dal pokřtít. A Jan Křtitel (Jan Baptista) při křtu v Jordánu slyšel hlas z nebe, že ten pokřtěný je Boží Syn. Ale brzy Jan poznal moc hříšných lidí; byl uvězněn. Ve vězení mnoho přemýšlel a znejstil. Když na nás dolehnou těžkosti a trápení, tak také začneme pochybovat. Potřebujeme slyšet povzbuzení a odpovědi na otázky. Jan měl s okolím kontakt přes mříže. Dva ze svých věrných posílá za Pánem Ježíšem s otázkou. Té otázce se možná divíme. „Jsi to ty?“ Mohl odpovědět krátce: „Ano, jsem to já“. Je zajímavé, že Pán na jejich otázky nereaguje. Jako by je neslyšel. Trvalo to asi dlouho, než odpověděl. Nejdříve před nimi, tak aby to viděli, konal své poslání. Uzdravil mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů. Slepým daroval zrak, chromé pozvedl, malomocné očistil, hluché uzdravil, mrtvé křísil, chudým zvěstoval evangelium. Ale ani potom jim neřekl: „Ano.“ Odpověď zněla: „*Jděte a zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli ... A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.*“

Milí čtenáři, zvláště vy starší, za ta léta chození s Pánem – co jste s ním zažili, kolik zázraků, uzdravení, vysvobození, a kolik výkladů Božího slova slyšeli. „Jděte a zvěstujte to“. Ale i vy mladí máte zkušenosti s Pánem a s vírou. „Jděte a povězte to.“ Mnozí křesťané toto poslání naplňují. Pán Ježíš nás v závěru tohoto textu (v. 23) upozorňuje na to, že někdo naše svědectví nepřijme, urazí se. To nevádí. I naši nejistotu Pán Ježíš rozptyluje: blahoslavení budou ti, kteří uvěří.

Vladislav Dušek (Aš)

čtvrtek – 9. února

L 7,24–28

Ježíšovo svědectví o Janu Křtiteli

To je ten, o němž je psáno: „Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu“. Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan; avšak i ten nejmenší v království Božím jest větší nežli on. (L 7,27–28)

Jan Křtitel, pouštní kazatel, předpovězený proroky, připravoval cestu Páně. Celý Jeruzalém, Judsko i celé okolí Jordánu vycházeli za ním na poušť. Volal lidi k opuštění hříchů, k pokání. Mnozí tak činili a on je pokřtil. Přitom vydával svědectví o tom, který přichází za ním, který je silnější a který bude křtít Duchem svatým. Nyní vydává svědectví Pán Ježíš o Janu Křtiteli, poté co Janovi poslové odešli. Věděl, že Jan je ve vězení, věděl, jak Jan skončí. Cítil potřebu lidem v zástupu objasnit jeho poslání. Ve slovech: „aby ti (mi) připravil cestu“ naznačil, že také na jeho konci bude poprava. Pán Ježíš se ptal lidí, proč šli za Janem na poušť. Chtěli jste vidět člověka v přepychovém obleku? Takoví žijí v palácích! Chtěli jste vidět proroka? Ano, viděli jste víc než proroka! Jan byl ze všech narozených lidí tím největším prorokem, který učil, že před Božím soudem nás nezachrání příslušnost k církvi, ale jen odvrácení od zlých cest, od hříchu a pak křest pokání. Tedy ocenění Jana, jeho způsobu života a jeho služby bylo velmi vysoké. Po Janově smrti Pán Ježíš pokračoval v tom, co Jan začal. V závěru našeho textu je zvláštní svědectví. Že i ten nejmenší v Božím království je větší než Jan. Tak ohodnotil Pán Ježíš ty, kteří s ním budou v nebi. Pokání, odvrácení od zla, posvěcení, živá víra, plnění Božích příkazů, bázeň před Hospodinem, setrvání až do konce. Toto Pán cení. Ať je to pro nás povzbuzením.

Vladislav Dušek (Aš)

pátek – 10. února

L 7,29–35

Kdo nechce přijmout, výmluvu si najde

Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb – a říkáte: „Je posedlý.“ Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkáte: „Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!“ (L 7,33–34)

Bůh nikdy nikoho nenutí ho přijmout a následovat. Moc ale touží po záchraně těch, kteří jdou do zahynutí. Sám Pán Ježíš káže cestu spasení a jeho učedníci též. Jan křtitel káže tvrdě: „Čiňte pokání ze svých hříchů, narovnejte své cesty, nechte se pokřtít na vyznání svých hříchů.“ Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen. A všechen lid, který ho slyšel (míněno Pána Ježíše), celníci, dali Bohu za pravdu tím, že přijali Janův křest. Ale farizeové a zákoníci zavrhli úmysl, který Bůh s nimi měl, když se nedali od Jana pokřtít. Kde dnes můžeme slyšet jasný Boží hlas? Z našich místních kazatelen. Boží Slovo sestupuje a Duch Boží je nese od srdce k srdci. Nenechává nás klidné a Slovo nás usvědčuje, napomíná a kárá, až se divíme, „jak to o nás kázající ví“? Farizeové už mají Boží zvěst tak naposlouchanou, že si k ní i přidávají své zákony. Hledí na to nepodstatné: co kdo jí, pije, s kým se kamarádí, jak ten kazatel káže, mluví moc otevřeně na můj vkus, je to moc dlouhé. A tak Boží Slovo uniká a roky běží a ti, kteří slychají Boží Slovo, nejsou pokřtěni a farizeové stále „špekulují“ a hodnotí. Uslyšíme-li dnes jeho hlas, nezatvrzujeme svá srdce.

Martin Jindra (Aš)

Komu se málo odpouští, málo miluje

Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ Řekl jí: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ (L 7,47–48)

Poznáme to téměř na první pohled, kolik komu bylo odpuštěno. Lidé, kterým bylo mnoho odpuštěno a litují svých hříchů, činů a myšlenek, se chovají jinak. V církvi se tyto lidé ochotně zapojují do díla Pána Ježíše. Jsou si vědomi, kde byli a kde jsou nyní. Jaká milost, odpuštění, oddechnutí a vřelost do služby. Pán Ježíš v podobenství říká, že oběma odpustil dluh, který nemohli splatit, hříchy, jež nemohli odčinit. Bůh vidí do srdce lidí a viděl i do mysli Šimona. Celé město vědělo, že je to žena hříšnice, i Šimon to věděl. Pouze v duchu si řekl: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co je to za ženu, co se ho dotýká, že je to hříšnice. Šimon se zaměřoval na to, jestli je Pán prorok a zda pozná, že je ta žena hříšnice. Ježíš mu dává odpověď. Usvědčuje jeho samotného. Na myšlenku v duchu mu odpovídá: „Šimone, i ty jsi hříšník, i tobě jsem odpustil. I ty máš nálepku hříšníka. Jak jsi vděčný za své spasení? Jakou máš lásku ke mně, mým bratřím, ke sboru, do kterého patříš? Jak se ta láska za odpuštění projevuje?“ Máme tendenci říkat: „On je ten hříšník, má větší hříchy než já, ten by si zasloužil trest.“ Chce po nás Pán toto myšlení? Šimon byl Ježíšem třikrát usvědčen z toho, jak měl sloužit Bohu, protože i jemu bylo odpuštěno. Ať je dnes na nás poznat, že nám bylo odpuštěno.

Martin Jindra (Aš)

Ženy, které nezapomněly na vděčnost za uzdravení

Potom Ježíš procházel městy a vesnicemi a přinášel radostnou zvěst o Božím království; bylo s ním dvanáct učedníků a některé ženy uzdravené od zlých duchů a nemocí. (L 8,1–2)

Pán Ježíš při své službě zde na zemi měl kolem sebe své učedníky, které si povolal. Vybral si je.

Oni uposlechli Jeho povolání do služby, všeho nechali a šli za Ním. O ženách, o kterých je řeč v dnešním textu, se nic takového nepíše. Nečteme, že by i je Pán Ježíš vyzval, aby šly za Ním. Přesto se dozvídáme, že byly s Pánem Ježíšem a staraly se o Něj a o učedníky. Dokonce ze svých prostředků. Co je k tomu vedlo? Taková služba byla jistě namáhavá, únavná, v lidských očích možná nedoceněná. Přesto pro „uzdravené ženy“ bylo samozřejmé vyjádřit svou vděčnost za uzdravení službou. Nebylo jim to zatěžko. Tyto zmíněné ženy si dobře uvědomovaly, co pro ně Pán Ježíš udělal, z čeho je osvobodil. Uzdravil nejen jejich tělo, ale hlavně duši. Byly vytrženy z moci zlého. A ony na to nezapomněly! Toužily být co nejbližší Pánu Ježíši a sloužit Mu. A jak je to

s námi? Vzpomeneme si ještě, z čeho nás Bůh vyvedl? Z čeho nás uzdravil? Osvobodil? I my jsme byli pod vládou satana. Ale Bůh se nám v Pánu Ježíši Kristu dal poznat. Byly nám odpuštěny hříchy. Byli jsme „*vyvedeni ze smrti do života*“ (Ř 6,13). Pán Ježíš umřel za naše hříchy, abychom my mohli žít. Jsme Mu za to vděční? Hoří v našem srdci ta první láska? Pokud ano, pak nás tato vděčnost vede k dennodenní horlivé službě pro Pána. Kéž Bůh může skrze naši poslušnost a oddanost naplnit Svou vůli, Svůj plán v našich životech.

Pavlna Pospíšilová (Aš)

pondělí – 13. února

Sk 7,51–53

Podobenství o rozsévači – semeno spadlé podél cesty

Podél cesty – to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. (L 8,12)

Jen si zkusme uvědomit, kolik pšenice může vyrůst z jednoho jediného zrna? Jak fascinující pečet věčnosti tam vtiskl Bůh. Jaký užitek může být z toho, když budeme střežit své srdce a nedopřejeme v něm místa ďáblu a nenecháme se okrást. Ježíš v tomto podobenství jasně odhalil postoje srdce některých z těch, kteří ho obklopovali. Měli výjimečnou příležitost na vlastní oči spatřit a slyšet zaslíbeného Mesiáše, ale vlastní představy o Bohu nakonec vedly mnohé lidi tehdejší generace k odmítnutí Mesiáše. Sám Ježíš se tehdy odvolával na proroka Izajáše 6,9. Ten kolem roku 750 př. Kr. o tom prorokoval a jeho proroctví se naplňovalo před jejich očima. Podél cesty, co to znamená? Jednoduše když my máme svou pravdu a nejsme ochotni cokoliv měnit. Je to stav zatvrzelého srdce. A pohanské uši? Když chceme slyšet jen to, co se shoduje s našimi falešnými představami. Ale musíme pochopit, že kořenem modloslužby nejsou jen nějaké rukama zhotovené napodobeniny bůžků. Falešné představy o Bohu v naší mysli, to je kořen modlářství. Bůh je a bude takový, jaký je, a my se s tím musíme srovnat. Tehdy to lidé nechtěli pochopit, ač sám Ježíš k nim mluvil. A také to odmítali přijmout později, když z úst božího služebníka Štěpána zněla slova napomenutí některým nábožensky založeným lidem. Pro tvrdost svého srdce zabili Ježíše a o nějaký čas později ukamenovali i Štěpána, jak o tom čteme v knize Skutků 7, 51–60. Mohli být zachráněni. Mohli nést ovoce a být svými životy štědrým požehnáním pro mnohé. Nechali si ale ukrást samotným ďáblem přímo ze svých srdcí Slovo života, když odmítli Ježíše Mesiáše. Nechali si ukrást semeno Božího království, v němž je duchovní DNA Krále a našeho Spasitele Ježíše. Když přestaneme zatvrzovat své srdce před hlasem Ducha Božího, naše životy budou velkým požehnáním pro druhé. A věřte, o to Bohu jde! Z naší strany je to o postoji pokory, poddanosti, poslušnosti Pánu. Pane Ježíši, obřež prosím naše srdce a uzdrav naše uši! Amen.

Jiří Zavadzki (Příbor)

Podobenství o rozséváči – semeno spadlé na skálu

Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyšeli; protože v nich však nezakořeno, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají. (L 8,13)

Pán Ježíš je pro nás, kteří s manželem pravidelně vyučujeme děti, krásným příkladem toho, jak složité duchovní pravdy přiblížit v ilustracích – podobenstvích. Samotná osobnost Pána Ježíše a obsah Jeho sdělení byly tak silné a přitažlivé, že za Ním vyšly zástupy lidí z mnoha měst. A On je učil. Ve své lásce touží přiblížit nám důležité pravdy tak, abychom jim porozuměli. Proto hovoří v podobenstvích. V tomto textu toho, který přináší dobrou zprávu o spasení, připodobňuje k rozséváči. V dnešní době osévání polí zajišťuje zemědělská technika, ale v minulosti to byl člověk a jeho vlastní námaha a úsilí, kdo byl zodpovědný za obhospodaření polností. V tom spatřuji výzvu pro nás, kteří už jsme dobrou zprávu přijali. Nespolehejme na „zemědělskou techniku“, tedy jen a pouze na zajímavé akce pořádané křesťany v našem okolí a z našeho pohledu „profesionální“ podání zvěsti o spasení. Pán Ježíš nás vybízí k vlastní aktivitě. Tak jako v minulosti rozséváč nazul vysoké boty, opásal se zástěrou, do které nasypal osivo a vyšel na jemu svěřený kus půdy, i my máme mít při sobě zvěst evangelia a být připraveni.

Pán Ježíš nás však v tomto příběhu upozorňuje, že ačkoli zpráva o spasení – tedy každé to zrníčko, které zasejeme – je vždy stejná, záleží na půdě, do které padne. A jednou z možností, kam může dopadnout, je skála. Kus kamene v půdě, která vypadá jako orná, a přesto po hladkém povrchu skalnatého úlomku zrno sklouzne, zapadne do praskliny a... na první pohled vypadá usazené v půdě, ale kořínky deroucí se ze zrníčka se nemají kde zapustit, kde čerpat vláhu a zrno usychá.

Osobně v této ilustraci spatřujeme dvě výzvy:

1. Nebudme zklamaní, když lidé v našem okolí, kteří vstřícně a otevřeně reagují na Boží slovo, časem svůj zájem ztrácejí, vzdalují se od Pána Boha nebo svoji pozornost zaměřují na jiné „atraktivní učení.“ Dělo se to i dobach, kdy zástupy vyučoval samotný Boží Syn, který nám v tomto textu předává svoji zkušenost!
2. Nebudme my sami tím kusem skály, na kterém zrnko Božího Slova pouze uvázne a časem usychá. Pavel nás v listu Koloským vybízí k tomu, abychom zapustili kořeny v Pánu Ježíši! Zalévejme semínko víry v našem srdci našimi modlitbami, studujme Písmo a znovu a znovu vzdávejme díky!

Věříme, že dnešní text bude i pro vás novým vybídnutím k tomu, abychom přinášeli lidem okolo nás dobrou zprávu o spasení. Doufáme, že se nenecháte odradit, když někteří z těch, kterým svědčíte, se časem vzdálí a nevytrvají, vždyť i Pán Ježíš to zažíval! Modleme se, aby strom víry každého z nás zapustil své kořeny hluboko v Kristu.

Lubomír a Martina Čermákovi (Příbor)

Podobenství o rozsévači – semeno spadlé do trní

Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu. (L 8,14)

Hlavní postavou je rozsévač, který vychází ze svého domu za prací na pole. Je zřejmé, že jím je Ježíš a že v něm přišlo Boží království.

Evangelista nám podává zprávu, že se „k Ježíšovi scházeli lidé ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst“. Je to pochopitelné. Ježíš strhoval lidi radostnou zvěstí o příchodu Božího království. Je ale velice pravděpodobné, že si někteří lidé tuto zvěst vykládali po svém, respektive měli své různé představy o tom, co Boží království znamená, co jim přinese, jaké bude a jaké bude jejich místo v něm. Také v náboženství může hrát svou roli bujná lidská představivost. Ježíš proto chce ukázat, co je skutečně království Boží a nechce zastírat, že to s ním je jinak, než si možná mnozí představují. Proto vypravuje podobenství.

Máme-li porozumět Ježíšovu příběhu, měli bychom vědět, že v Izraeli se někdy nejdříve selo a teprve potom se zrno zaorávalo. Takže by nás nemělo překvapit, že některé zrno padlo podél tvrdé, vyšlapané cesty a ptáci je sezobali, jiné padlo na tenkou vrstvu půdy, pod kterou byla skála, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu, a jiné dopadlo mezi trní, kam se při zaorávání orač nedostal, a trní je udusilo.

Důležité je, že Ježíš nijak nezastírá, že se zvěstí o království Božím to nebude snadné, že budou velké ztráty. Vždyť je tu vylíčen trojí nezdar. Tři čtvrtiny práce těch, kteří Ježíše následují a zvěstují Boží slovo, přichází nazmar.

Co padlo do trní, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, ale pak jdou a dusí ho starostmi, bohatstvím a požitky, takže nedozrají k užítku. Možná, že je to záležitost dnes zvlášť aktuální. Vábitost co největšího zisku, chtivost získat co nejvíce věcí, a s tím spojená ústaranost, nemusí být jen chtivostí věcí materiálních. Jsou přece i pokušení stát se prvním a nejlepším.

Bohumila Švidrnachová (Příbor)

Podobenství o rozsévači – semeno zaseté do dobré země

Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu. (L 8,15)

Když dočteme předchozí verše tohoto podobenství, může se nám zdát podobenství o rozsévači trochu pesimistické. Vždyť je v něm věnováno tolik místa neúspěchu a jeho různým příčinám! Pořád jen zjišťujeme, proč to zrovna teď nejde. Až nás může

napadnout: stojí všechna ta činnost vůbec za to? Má smysl se takhle namáhat, když tolik dobré setby přijde vniveč? Pustili bychom se s chutí do práce, kdybychom věděli, že nedaleko našeho políčka už čeká hejno hladových ptáků? A že pak přijde hrozné sucho? Ten, kdo někdy něco vsadil, ví, že to přece stojí za to! Protože některá semena se uchytlí a přinesou veliký užitek. U předchozích evangelistů Matouše a Marka vydají některá zrna mnohonásobný užitek. To Lukáš netroškaří a uvádí stonásobnou úrodu. Jako by chtěl zdůraznit: Ano, vím a znám to, ono leccos se v životě neuchytí a přijde nazmar. Ale jeden jediný úspěch tohle všechno bohatě vyváží a překoná! Ježíšovo podobenství není pouhým popisem drsné reality, výčtem situací, kdy všechno i při nejlepší snaze nakonec vyjde nazmar. S něčím takovým by přece neztrácel čas. Není však ani pouhým chlácholením: ale ano, snažte se, a ono to nakonec snad nějak dopadne...

Tohle podobenství je zaslíbením, ujištěním o veliké moci Božího slova. O ní něco věděl už prorok, když vyřizoval utrácenému a pochybujícimu vyvolenému lidu Hospodinův vzkaz: „Mé slovo se ke mně nenavrátil s prázdnou, ale vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal! Na to se spolehni, Izraeli, tím si buďte jisti, milí křesťané!“ Tohle je veliké zaslíbení pro práci a úsilí každého z nás, povzbuzení pro všechny šířitele evangelia, aby se řádně a s plným nasazením věnovali své práci.

Víte, celý náš život je riskantní setba, spousta práce s nejistým výsledkem. O to víc nás může zarazit až hýřivá marnotratnost rozsévače. Jako by ho příliš netrápilo, že něco skončí podél cesty, něco v trní... Ale není to nezodpovědnost, ale veliká štědrost Boha, který chce, aby se při setbě dostalo na všechny, aby se jeho slovo dostalo ke všem lidem. Každý z nás má své zrnko; co s ním uděláme, je na nás.

Petr Vašek (Příbor)

pátek – 17. února

L 8,22–25

Kdo může rozkazovat větru a vodám?

Řekl jim: „Kde je vaše víra?“ Oni se zděsili a užasli. Říkali mezi sebou: „Kdo to jen je, že rozkazuje i větru a vodám, a poslouchají ho?“ (L 8,25)

Pán Ježíš řekne svým učedníkům, aby nastoupili na loď a převezli se na druhý břeh jezera. Učedníci jej poslechnou, připraví loď a odrazí od břehu. Ježíš na chvíli usíná a přichází velká bouře s vichřicí. V Písmu zde čteme, že byli ve velikém nebezpečí. Loď nabírala vodu a hrozilo, že se potopí. Učedníci jsou zděšení a budí Ježíše se slovy: „Mistře, Mistře, zahyneme!“ Ježíš pohrozí větru a vlnám, a najednou je ticho.

V dětství mě tento příběh velmi oslovil, barvitě jsem si vše představoval. I na základě tohoto příběhu si u mne Ježíš získal ohromný respekt. Ježíš je zde představen jako ten, kdo má opravdovou moc i zde na zemi. Poslouchají jej přírodní živly, které člověk nedokáže ovládat a ve skutečnosti ani moc ovlivnit. Za minulého režimu zněla sebevědomá hesla typu: poručíme dešti, větru! A výsledek? Dnes nám příroda

stvořená Bohem umí ukázat svou sílu a člověk je často bezmocný, bezradný. Bůh vše stvořil a celému vesmíru dal řád. Ježíš je Bůh! Proto má opravdovou moc a může ovlivnit to, co žádný člověk ani za pomoci moderních technologií ovlivnit nedokáže.

Lidstvo si místo Boha dosadilo pokrokové technologie, které stejně nikdy nedokážou zásadním způsobem ovlivnit dění v přírodě. A co my? Není lepší, když ztrácíme pocit bezpečí, zažíváme nejistotu, spolehnout se na Ježíše spíše než na sebe? Stačí k němu přijít a přednést mu situace, které zažíváme v našem životě. Ježíš má opravdovou moc Ti dnes pomoci, ať zažíváš cokoliv. Může a chce tě provést zkouškami a pokušením. Rozumí ti, ví, co prožíváš, stejně jako věděl, že přijde bouře. Jediné co musíš, je spolehnout se na Něj, protože On má opravdovou moc.

Petr Bělunek (Příbor)

sobota – 18. února

L 8,26–33

Ježíšova konfrontace s legiemi zlých duchů

Když uviděl Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a řekl silným hlasem: „Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha Nejvyššího? Prosím tě, abys mne netrýznil.“ Ježíš totiž tomu nečistému duchu přikázal, aby od toho člověka vyšel. (L 8,28–29a; ČSP)

Ten posedlý v příběhu žil v ústraní na hřbitově. Mimo svoji rodinu, přátele, v místě rituální nečistoty. A tam jej z démonické posedlosti zachraňuje Pán Ježíš. Démonická posedlost se dnes dává často do souvislosti s duševním onemocněním nebo závislostí. Již od dospívání trpím duševním onemocněním. Pravdou také je, že od dospívání bojuji se závislostí na pornografii. Ve 22 letech mne zastavil Pán Ježíš, podobně jako posedlého muže v příběhu a dal mi naději v nový život s Bohem. Psychické onemocnění ode mne na 20 let ustoupilo a já jsem žil jako „horlivý křesťan“, avšak se svou skrytou závislostí, se kterou jsem si léta nevěděl rady. Až další atakou duševní nemoci na jaře 2014 mne Pán Ježíš na můj problém opět ukázal. Byl jsem Božím Duchem z hříchu plně usvědčen a Pán Ježíš s konečnou platností vyčistil a osvobodil všechny oblasti mého života. Nyní již mohu poctivě říct: „Ježíš je Pánem celého mého života“. Dnes na nás útočí různé druhy moderních závislostí. Již to není jen tradiční alkohol a drogy či závislost na pornografii, ale také závislost na sociálních sítích, počítačových hrách, on-line sázení na sportovní zápasy, internetová ruleta či internetové investování na burze. Všechny tyto závislosti mohou doslova rozvrátit především naše rodiny, ale zasáhnou také naši práci, fungování našich sborů a v konečném důsledku rozvrátí náš charakter. Sváta Karásek v jedné ze svých písní říká: „Say no to the devil, say no“ (Řekni ďáblu své ne.) Jestliže s něčím podobným bojujete, věřte, nemusíte na to být sami. Pán Ježíš nás chce zachránit a stát se nejen formálním, ale i opravdovým Pánem vašeho života. Nic tím neztratíme, pouze získáme. Stojí to za to!

Martin Okáč (Příbor)

Změněný život je jasným svědectvím o Ježíšově moci

Vracej se zpět do svého domu a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh. I odešel, hlásaje po celém tom městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš. (L 8,39; MPCZ)

Dnešní čtení je z příběhu o osvobození posedlého legií démonů (L 8,34–39), o tom, co s ním udělalo setkání s Ježíšem. Kdo se setká s Ježíšem a je vysvobozen ze svých pout a je očistěn ze svého hříšného života, kdy nad námi vládl dědičný hřích, toho to setkání změní od základu. Pokud někdo tvrdí, že uvěřil v Boha a je znovuzrozen, ale jeho život zůstal nezměněn, setkal se jen s náboženstvím. Změnil postoj vůči Bohu, začal Ho akceptovat, ale nic to s ním neudělalo. Každý člověk je v jádru zlý („*A Hospodin pozoroval, že se zloba lidstva na zemi rozmnožila a že každá představa myšlenek jeho srdce každý den byla veskrze zlá,*“ Gen 6,5) a to, že není posedlý legií, neznamená, že je lepší než tento člověk, který ztratil vládu nad svým tělem. Proč? Protože každý člověk je pod nadvládou hříchu, kterému otročí, a i když chce být dobrý, činí zlo („*Nalézám tedy tento zákon: Když chci činit dobro, je při mně zlo.*“ Řím 7,21; ČSP). Když se tento posedlý člověk setkal s Ježíšem, byl nejen osvobozen, ale změnilo ho to, chtěl Ježíše následovat. Ježíš však chtěl, aby to, co bylo patrné na první pohled, to, že je jiný, že ho změnil Bůh, viděli i ti, kdo ho znají, aby měli možnost uslyšet, co pro něj Ježíš učinil. Právě to, že je člověk jiný, než jaký byl, je největším svědectvím o Boží moci. Pokud jsme však stejní jako tento svět, pak naše činy nesvědčí o tom, co říkají naše ústa, a to znevažuje Boha, jelikož jsme velvyslanci, zástupci Božího království. Poddejme se tedy Ježíši, nadržme si to, co nás ovládá, a nechť za nás mluví hlasitě náš změněný život, který je jasným svědectvím o Ježíšově moci.

Pavla Havlíková (Příbor)

Když uvěříš, najdeš Boží milost

Když ještě mluvil, přišel kdosi z domu představeného synagógy a řekl: „Tvá dcera je mrtva, už Mistra neobtěžuj.“ Ježíš to uslyšel a řekl: „Neboj se, jen věř a bude zachráněna.“ (L 8,49–50)

Tato úvaha je hlavně o obrácení. V evangeliu Lukáše 8,48 řekl Ježíš: „*Dcero, tvá víra tě uzdravila. Jdi v pokoji.*“ Naše víra je velmi důležitá. O víře v Bibli čteme např. u Mt 17,20; 15,20; Mt 10,52; L 7,50; Žd 11,1–2.

Bývala jsem byla velmi nemocná. Měla jsem neustále ucpaný nos, lékaři mi nemohli pomoci. Bylo to velmi náročné a byla jsem z toho zoufalá. Jednoho dne jsem o tom hodně přemýšlela a vzpomněla jsem si, jak Ježíš řekl v Bibli: „*tvá víra tě uzdravila.*“

Říkala jsem si, když v to uvěřím, tak taky budu zdravá. Šla jsem si dát sprchu a hned potom jsem byla naprosto zdravá. A od té doby jsem úplně zdravá. Haleluja.

Ježíš řekl „*neboj se, jenom věř*“. Tak jak řekl, dcera vstala z mrtvých. Když uvěříme našemu Bohu celým srdcem, dá nám svoji milost, laskavost a moc. Jedině náš Bůh dokáže někoho vzkřísit z mrtvých.

Proto když ho budeme uctívat celým srdcem, když mu budeme důvěřovat, uvidíme určitě jeho slávu. Sám Ježíš nám jasně řekl, věřte! A proto vás také k Ježíši zvu. Čtenářům této úvahy přeji Boží požehnání. Amen.

Tial Tin Zi Lungum (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

úterý – 21. února

L 9,1–6

Žeň je mnohá, dělníků málo

I svolav Ježíš dvanácte učedníků svých, dal jim sílu a moc nad všelikým ďábelstvím, a aby neduhy uzdravovali. I poslal je, aby kázali království Boží a uzdravovali nemocné. (L 9,1–2)

V Písmu vidíme, že Ježíš posílal svých dvanáct učedníků jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského (Mt 15,24). „*On pak odpověděv, řekl: Nejsem poslán než k ovcím zahynulým z domu izraelského.*“ Proto i dvanáct učedníků bylo tehdy posláno jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského (Mt 10,5–6): „*Těch dvanácte poslal Ježíš, přikazuje jim, řka: Na cestu pohanů nechodte, a do měst Samaritánských nevcházejte. Ale raději jděte k ovcím zahynulým z domu izraelského.*“

„*Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát a poslal je po dvou před tváří svou do každého města i místa, kam měl sám přijíti.*“ (L 10,2–3) Řekl jim: „*Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na žeň svou. Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky.*“

Náš Bůh zemřel kvůli nám a opět vstal, a změnil tak všechno. Vstal z mrtvých, a kvůli tomu chválíme Boha. Protože: „*Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky.*“ (J 14,2–3) Tak nám přikázal. Můžeme si stále připomínat tyto verše.

„*Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepomnou.*“ (L 21,33) Kvůli tomu i my, kteří čteme tato slova, máme za úkol rozšířit Boží slovo v České republice. Proto proste. Žeň, je mnohá, dělníků málo.

Kep Hnin Nguntual (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

Ježíš zasahuje v době, kdy je to potřeba

Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A jedli a nasýtily se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů. (L 9,16–17)

Když žil Ježíš na zemi, činil zázraky. Díky těm zázrakům v něj lidé uvěřili a pořád ho vyhledávali. Potřebovali slyšet jeho slova. Nikdy je nepřestal přitahovat. Vždy jim vyprávěl o Božím království. V dnešní době většinou lidé chtějí vědět pouze to, co se děje na této zemi. Lidé šli za Ježíšem, aby si mohli poslechnout jeho slovo. Ježíš se radoval a uzdravoval je (L 9,11). V tomto verši vidíme, že když budeme hledat Ježíše, určitě ho najdeme a určitě nám dá zdraví i ostatní věci, které potřebujeme. Nejenom tyto věci, ale dokonce i věčný život.

Lidé šli za Ježíšem celým srdcem, aby si poslechli jeho slovo, a nemysleli na to, že budou mít hlad a žízeň. I když na to ani nepomysleli, Ježíš je nenechal hladovět. Když byl čas na jídlo, Ježíš jim dal najíst z pěti chlebů a dvou ryb. Ježíš zasahuje ve chvíli, kdy je to potřeba. V Káně Galilejské Ježíš změnil vodu na víno (J 2,9). Lazar na jeho příkaz vstal z mrtvých (J 11,43).

Proto se nebojme, jak se užíváme, ale myslíme spíše na to, co Ježíš chce, abychom dělali. Lidé, kteří jsou blízko Ježíše, dostávají vše, co potřebují. Když i my budeme blízko Ježíši, dostaneme v pravý čas vše, co potřebujeme. I když se na světě setkáme s různými situacemi, dejme svou důvěru a očekávání Bohu a neoddělujme se od něj. Pán Bůh je vždy připraven zasáhnout v okamžiku, kdy je to potřeba. A proto na něj v pokoji čekejme. Všem čtenářům přeji mnoho požehnání.

Biak Hmung Lungum (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

Petr vypráví o Ježíši

Řekl jim: „A za koho mne pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Za Božího Mesiáše.“ (L 9,20)

Tento příběh je zmíněn ve všech čtyřech evangeliích (Mk 8,27–29, L 9,20, Mt 16,13–19, J 6,68–69). Já použiji příběh z Matouše 16,13–19.

Ježíš se ptá svých učedníků: „Kdo si lidé myslí, že jsem?“ Oni mu odpověděli: „Někteří lidé si myslí, že jsi Jan Křtitel. A někteří si myslí, že jsi Eliáš, někteří si myslí, že jsi Jeremiáš nebo některý jiný prorok.“ „A co vy, kdo si myslíte, že jsem?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi syn Boží, Mesiáš.“ A Ježíš mu řekl: „Blaze tobě, synu Jonášův. Protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.“ I my, když uvěříme, že Ježíš je Mesiáš, Syn živého Boha,

uslyšíme, že jsme blažení. Ježíš nám také odpoví, že toto zjevení není z těla a z krve, ale od Otce v nebesích.

To, že víme a věříme, že Ježíš je Mesiáš, Syn živého Boha, není z našeho poznání a moudrosti. Ale je nám to dáno z Boží milosti. Ať nám Pán Bůh požehná.

„Jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.“ (Ř 3,24)

Far Hliang Siakhel (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

pátek – 24. února

L 9,28–36

Proměna Ježíšovy tváře

A když se modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš; zjevili se v slávě a mluvili o jeho cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě. (L 9,29–31)

Poté, co Ježíš vyprávěl Petrovi, Jakubovi a Janovi, jaké ho čeká utrpení a smrt, vzal je s sebou na horu, aby se spolu modlili. Když se Ježíš modlil, změnila se podoba jeho tváře. Jeho tvář a oblečení zářilo. A poté k němu začali mluvit dva lidé. Byli to Mojžíš a Eliáš, kteří se ukázali ve slávě a mluvili o jeho odchodu. Tak to čteme v Bibli (L 9,29–31). V tomto příběhu vidíme, jak je modlitba důležitá. Víme, že modlitba je rozhovor s Bohem. Když žil Ježíš na zemi, i když byl stoprocentní Bůh, byl také sto-procentní člověk. A proto vždy mluvil s Bohem předtím, než něco dělal. I v tomto okamžiku jeho proměna nastala při modlitbě. A protože i jeho tři učedníci poslechli Ježíše a šli s ním na horu se modlit, uviděli Boží slávu.

„Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: ‚Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.‘“ (Mt 17,4) Petr uviděl Boží slávu, zjis-til, že byl velmi šťastný, a proto řekl výše uvedená slova.

Pán Bůh měl svůj plán, který se naplnil. Jeho součástí bylo i to, o čem rozmlouval Ježíš s Mojžíšem a Eliášem, že Ježíš v Jeruzalémě zemře. *„Amen, pravím vám, že nepo-mine toto pokolení, než se to všechno stane.“ (Mt 24,35)*

To, že už jsme zachráněni a Boží plán už je naplněn, vidíme v Ježíšově smrti, slávě a zmrtvýchvstání. Až skončí svět a Ježíš se vrátí, všichni dnešní věřící také uvidí slávu Ježíše Krista, stejně jako Petr, Jan a Jakub, kteří uviděli proměnu Ježíšovy tváře. Ježíš bude oblečen ve své slávě a jeho tvář bude proměněna. Takového ho uvidíme.

Siang Peng Lian Khupsawn (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

Ježíš připravuje své učedníky na budoucí události

Slyšte a dobře si pamatujte tato slova: Syn člověka bude vydán do rukou lidí. (L 9,44)

Prorok Izajáš mluví o Mesiáši způsobem, který je nečekaný jak pro náboženské vůdce a kněží, tak i pro učedníky. V době Ježíšova života na zemi byl Izrael okupován Římany. Lidé se velmi těšili na Mesiáše, protože doufali, že je osvobodí, že se stane Judským králem. A když v té době mluvil Ježíš o utrpení a smrti, vůbec nechápali, o co jde. „*Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátil se a nebyl uzdraven.*“ (Iz 6,10)

Hodně věřících lidí v dnešní době je podobných. I když kazatelé stále kážou, připomínají Ježíšovu lásku a jeho oběť, jsme pořád stejní, jsme tvrdohlaví, nevěříme a ani nechceme přijmout pravdu. Důvodem, proč nechceme poslouchat, uvěřit ani přijmout pravdu, je, že satan oslepuje a ohlušuje našeho ducha. V J 10,10 čteme: „*Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.*“ Kdo je zloděj? Je to náš nepřítel satan. Satan se nás snaží oklamat, snaží se nás přesvědčit, že ke spasení potřebujeme skutky a dobrý charakter.

„Milostí tedy jste spaseni skrze víru.“ (Ef 2,8) Je potřeba činit dobré věci? Ano, je to potřeba, protože skutky jsou následkem znovuzrození. V 1Tm 2,3–4 čteme: „*To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.*“

„*Až přijde Přímlovce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku.*“ (J 15,26–27) Porozumět Božímú slovu jako Božímú slovu je bez pomoci Ducha svatého nemožné. Dokonce i jeho učedníci pochopili pravdu, až když se objevil svatý Duch. „*Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.*“ (J 14,17) Pozvěme do našeho každodenního života na pomoc svatého Ducha.

Cing Suan Nem Buansing (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

Kdo přijímá Ježíše, přijímá Otce

Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, máme přivolat oheň z nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?“ Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha.“ (L 9,54–55)

Když náš Pán Ježíš pobýval v Judsku, kázal, uzdravoval fyzicky i duševně nemocné. Uvěřili v něj mnozí a přijímali ho celým srdcem. V L 9,51 čteme, že v jednom samařském

měště Ježíše odmítli. Ježíši se přiblížila hodina jeho smrti, a proto se rozhodl jít do Jeruzaléma. Vyslal před sebou posly, aby šli napřed do jedné samařské vesnice, aby pro něj všechno připravili. Ale protože místní věděli, že jde do Jeruzaléma, odmítli ho. V Matouši 10,5 čteme, že Ježíš vyslal svých dvanáct učedníků s těmito pokyny: „*ne-vstupujte do města samaritánů, ale raději jděte ke ztraceným ovcí z lidu izraelského. Když přijдете do města nebo do vesnice, najděte hodného člověka a zůstaňte u něj, dokud neodejdete. Když budete vcházet do domu, popřejte mu pokoj. Pokud vás někdo nepřijme, vyjděte z toho domu a města a vytřeste prach ze svých sandálů.*“ Protože kdo přijme Ježíše Krista, určitě získá Boží požehnání.

V 6. kapitole 2. knihy Královské čteme příběh o tom, jak syrský král bojoval s Izraelem. Protože Hospodin Izraelce miloval, poslal jim proroka Elišu, aby byl s nimi. I když syrský král a jeho bojovníci pronásledovali Izraelce, nemohli vstoupit na jejich území. Místo toho napadli Samaří a dobyli je. Pak následoval krutý hladomor, při kterém velmi trpěli, jen kvůli tomu, že odmítli Hospodina.

Každý věřící má za úkol pomáhat lidem, kteří jsou zoufalí, kteří jsou v těžké situaci, protože tím přijímáme Boha. „*Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne.*“ (Mt 25,35)

Přeji požehnání všem čtenářům.

Ni Khen Hran Ca (Křesťanský bratrský sbor Čjinů)

pondělí – 27. února

L 10,1–16

Výzva k prosbám za vyslání dělníků na žeň

Řekl jim: „Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň.“ (L 10,2)

Pán Ježíš měl svých 12 učedníků. V přečteném oddíle se dovídáme, že Pán určil a vyslal dalších 70 učedníků, aby lidem v izraelské krajině zvěstovali, že se přiblížilo Boží království. Vysílá je po dvou na místa, kam sám přijde. Jsou to jeho vyslanci, poslové, kteří připravují lidi na příchod samotného Pána. Práce je mnoho a pracovníků je málo. I když Pán Ježíš rozšířil svou základní skupinu dvanácti o dalších sedmdesát. Stále to nestačí. I dnes jsme v situaci, kdy chybí služebníci, pracovníci v církvi. V textu se mluví o plnočasových služebnících, kteří mají nárok na odměnu, mzdu, ubytování, základní péči. Práce to není jednoduchá. Čeká je přijetí, ale i odmítnutí, pronásledování, často i nepochopení od vlastních lidí. Proto Pán Ježíš vyjmenovává, jak prakticky se církev má postarat o své služebníky. Jsou posláni jako ovce mezi vlky, nemají se starat o hmotné věci a zabezpečení. Mají se soustředit na hlásání Boží zvěsti. Přiblížení se Božího království znamená, že Bůh je blízko, jde lidem vstříc, ať už tuto jeho zprávu přijímají, nebo odmítají. Zvěst platí a služebníci ji věrně předávají dál.

Když mluvíme o služebnících, nemyslíme jen na kazatele, ale i na další pracovníky, služebníky v různých oblastech služby sboru. Situace ve sborech je taková, že

mnozí členové jsou přetíženi v práci, nemají čas na rodinu, a pak ani na tu Boží rodinu. Natožpak aby měli nějakou službu a zodpovědnost. Je to tragická situace církve. Jak to řešit? Jak řešit nedostatek služebníků? Řešení nabízí sám Pán Ježíš: „*Proste Pána žně, ať vyše dělníky.*“ Je to sám Pán Ježíš, který povolává a vysílá do služby, do práce. Nejsme to my lidé, kdo povolávají do služby. My se máme modlit, prosit Pána, aby povolal své služebníky. Modlíme se za povolání pro kazatele, misionáře, služebníky ve sboru, nebo to necháváme jen tak? Však On, Pán církve se nějak postará. Ale Pán Ježíš nás zapojuje do této služby tím, že se máme modlit za nová povolání služebníků. To je naše zodpovědnost. Když mluvíme o Božím povolání do služby, je důležité připomenout, že první je vnitřní povolání „*vocatio interna*“, kdy člověk ve svém srdci vnímá Boží povolání a dopovídá na něj. Pak přichází „*vocatio externa*“, to je povolání církví, kdy sbor rozpoznává, že ten člověk je obdarován a povolán Pánem Bohem a zapojí jej do konkrétní služby ve sboru.

Michal Petratur (Blansko)

úterý – 28. února

L 10,17–20

Radost ze spasení

Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ (L 10,20)

Radost je krásné téma, dalo by se přímo říci, že radostné. Rádi se radujeme. Radost je příjemným kořením našich životů. Raduji se, když se mi podaří sdělit to, co mám na srdci, když vidím, že práce má smysl. Obecně se radujeme, když se daří, když je hezky a když je nám dobře. Ano, radost musí mít nějaký důvod. V tom bývá ale háček: Důvody pro radost bývají obvykle vrtkavé. Asi je to dobře. Abych se radoval ze slunce, musí občas pršet – a naopak. Jenže když se hezké počasí zkazí, do života se vloudí nemoc, služba někdy nenese očekávané ovoce, děti zlobí a starosti je až nad hlavu, máme po radosti. Opravdu je to jediná cesta? Radost je našťěstí i biblické téma. Opravdová radost přichází z výsosti. Je důležitým ovocem Ducha svatého: *Láska, radost, pokoj*... Ovoce, které zůstává. Ovoce Ducha, který nás uvádí do všeliké pravdy. Připomíná nám, že proto, aby naše jména byla zapsána v nebesích, nemusíme dosáhnout určité „*hladiny dobroty*“. (To bychom o ten zápis mohli brzo přijít, když naše vlastní hladina klesne.) Naše záchrana je dar, který nezávisí na obdarovaném, ale na dárci. Všichni jsme zhřešili a jsme daleko od Boží slávy. Jsme ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Ježíši Kristu (Ř 3,23–24).

Apoštol Pavel v listu Filipským vybízí, abychom se vždycky radovali (Fp 4,4). Je to vůbec možné? Náš pozoruhodný bratr Nick Vujičić se narodil bez končetin. Má celý život nejméně o čtyři důvody k radosti méně, než většina z nás. Přesto je radostným člověkem. Svým posluchačům mimo jiné říká: „*Když hledáme štěstí v pomíjivých věcech, tak i to štěstí je pomíjivé.*“ O radosti platí to samé. Kdo by to měl lépe vědět než

Ježíš? Dokonce i Boží Syn zažil chvíle, kdy nemohl učinit žádné znamení, pomoci žádným zázrakem, a to pro nevěru svých posluchačů. Nekárá své učedníky kvůli tomu, že se radují. Pouze je směřuje k nepomíjejícímu důvodu radosti. K důvodu, který není vrtkavý, který platí vždy a za všech okolností. Není závislý na člověku, ale na Bohu. Tento důvod umožnil křesťanům radovat se i v pronásledování, dokonce i v aréně při svém posledním pozemském zápase, i když byli ve vězení pro víru a nohy byly bolestivě sevřené v kládě, i když...

Už se nám to Pavlovo připomenutí stálé radosti nezdá tak přehnané a nadnesené? Ostatně tam nepíše „stále se radujte ze všeho“, ale „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!*“ Ano, Pán je zdroj a dárce... „*Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani anděl ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Ř 8,38–39) Haleluja.

Ondřej Valenta (Blansko)

středa – 1. března

L 10, 25–37

Bůh chce milosrdenství, ne kultickou čistotu

„*Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?*“ *Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“* (Lk 10,36–37)

Právě toho Samařana nám Ježíš dává za vzor. Jako on máme jít a jednat. Ale v onom podobenství je možné spatřit ještě jiný obraz. Ne v každé situaci se totiž chováme podobně milosrdně jako ten Samařan. Přiznejme si, kolikrát v životě jsme minuli toho, kdo potřeboval naši pomoc, ačkoliv jsme dobře viděli a věděli, že bychom pomoci mohli. Je to tedy spíše tak, že někdy se nám podaří být druhým samaritány, ale někdy jsme jim jako ten kněz nebo levita z Lukášova evangelia. Spěcháme domů do svého klidu a nevnímáme, že někde blízko u cesty volá ten, komu v dané chvíli prostě nechceme nebo neumíme být bližním. A tak se vlastně sami obrazně stáváme raněnými. Zbloudilými ze správné cesty, ztrápenými vlastními vinami, přepadlí a odhození. Naštěstí Bůh za námi přichází v podobě svého Syna Ježíše Krista, pohnut soucitem s námi, bídnými lidmi, aby nás v takových chvílích ošetřil, nabídl nám víno i pomazání, laskavou péči i uhrazení nákladů, tedy odpuštění našich dluhů.

Ono poučení z dnešního podobenství je tedy minimálně dvojí. Jedno jistě můžeme vidět v Ježíšových slovech: „**Jdi a jednej také tak.**“ Máme prokazovat lidem kolem nás milosrdenství, *stávat se* jejich bližními. Ale zároveň bychom měli vědět, že nám je nablízku sám Bůh. On léčí všechny naše šrámy na duších, on nás bere na svá záda a dopřává nám uzdravení. Abychom neskončili polomrtví někde v půli cesty, ale bychom v něm došli věčného života.

Vojtěch Horáček (Blansko)

Dáme si dost času pro naslouchání Ježíši?

Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starost a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde.“ (L 10,41–42)

Marie si vybrala dobře, ale to něco nebylo viditelné tak, jako Martina práce v kuchyni. Pán Bůh stvořil viditelný i neviditelný svět, viditelnou i neviditelnou část člověka. Na seminářích Dr. Caroline Leaf o obnově myslí nebo i na jiných seminářích, zabývajících se duší člověka, jsem dobře vnímala skutečnost, že hloubka a obsah lidské duše se nedá změřit, nevíme přesně, co se v ní odehrává, ale jejím prostřednictvím můžeme vnímat a zpracovávat slyšené slovo i vše, co jsme viděli. „Vnitřním sluchem“ můžeme dokonce za určitých podmínek slyšet i Boží hlas. V Písmu čteme o lidech, kteří to dosvědčují (např. Abraham, Samuel, apoštol Pavel). Viditelný sluchový orgán sice můžeme změřit, ale uchem přichází zvuk dovnitř naší duše. V Bibli čteme, že víra je ze slyšení. A přesto o tom, co se děje se slovy, přicházejícími uchem do našeho nitra, nevíme nic. Sami nemůžeme nic udělat pro to, aby v nás to slyšené slovo vzbudilo víru. To je práce Ducha svatého. Ten jediný v nás dokáže vzbudit a posilovat víru. To, co můžeme, je **udělat si čas na čtení Písma, modlitbu a společenství bratří a sester**. Zvykla jsem si před čtením Božího slova prosit Pána Ježíše Krista o moudrost, abych porozuměla tomu, co čtu, a při modlitbě Jej prosím, abych směla slyšet Jeho hlas. Boží hlas mohu vnímat vnitřně; ne že bych přímo slyšela Jeho hlas v uchu, ale i po tom toužím a věřím, že pokud bude chtít, dá mi i tento dar. Záleží na mně, jestli budu ochotna pokorně pokleknout před Bohem stejně jako Marie a činit pokání, prosit za odpuštění a očistění srdce. Záleží na Pánu Bohu, jestli bude chtít. Jenom On ví, co je pro mě nejlepší. Na to se mohu spolehnout, v Něm mohu žít v pokoji a nemusím se trápit starostmi a už dopředu se strachovat, jestli stihnu včas udělat všechnu práci. Jeden náš bratr kazatel nás učil: „Když máš před sebou hodně práce, věnuj dostatečně dlouhý čas na ztišení před Bohem a uvidíš, že všechno půjde jako po másle.“ A měl pravdu. Mnohokrát jsem si na tuto radu vzpomněla a snažím se podle ní řídit. Boží hlas posiluje moji víru tak mocně, že jsem schopna potom jít a udělat vše potřebné v Jeho síle. Rozhodně stojí za to udělat si dostatek času pro naslouchání Ježíši v jakékoliv chvíli a očekávat na Jeho slovo.

„Jestliže dnes uslyšíte Jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.“ (Žd 3,7)

Marie Horáčková (Blansko)

Vytrvalost v modlitbách

A tak vám říkám: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, thučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává a kdo hledá, nalézá a tomu, kdo thuče, bude otevřeno. (L 11,9–10)

Mnohdy se trápíme životními starostmi. Přemýšlíme, jak urovnat vztahy a jak vyřešit konkrétní problémy, které se nás více či méně týkají. Nebo se přimlouváme za druhé. Modlíme se a voláme k Bohu s prosbou o pomoc. Ale prosíme správně? Vytrvalost v prosbách je jednou z vlastností modlitby, kterých si Bůh cení. Dále jsou to například důvěra Bohu (Jk 1,6–8), pokorné srdce (Ž 68,18–19) nebo shoda se spolubratrem (Mt 18,19–20). O vytrvalosti se dozvídáme z podobenství „O vyslyšení proseb“ (L 11,5–13). Někdo přijde za přítelem o půlnoci a prosí ho o chleba pro jiného přítele. Dostane ho jen díky své neodbytnosti. Ne proto, že je to přítel. A na konci oddílu čteme o tom, že my, ač zlí, umíme svým dětem dávat dobré dary, oč spíše dá Bůh Ducha svatého tomu, kdo ho prosí. Vidíme, že nejde o žádné rozmary. Muž v podobenství prosil o zjevně dobrou věc. Když se modlíme vytrvale, Pán nám většinou ukáže, zda se modlíme za správné věci. Pokud se nám bude zdát, že neslyší, je možné, že prosíme za něco, co by pro nás nebylo dobré. I tehdy, je-li předmět modliteb od začátku správný, může se na vytrvalých modlitbách ukázat například opravdovost našeho srdce. Nebo bychom danou věc brali spíš jako samozřejmost, kdyby přišla hned. Naopak když vytrváme, můžeme nakonec prožívat radost nejen z naplnění prosby, ale i proto, že jsme směli být s Ním, z toho, že jsme se díky Němu něco nového naučili, že jsme se přesvědčili o Jeho vedení i v té dané situaci. A tak se nemusíme bát a prostě vytrvat. Vždyť Pán, který nás střeží svou láskou, nám chce dát jen to nejlepší, když ho budeme hledat na prvním místě. A to určitě stojí za to.

Lada Petraturová (Blansko)

Úzkostlivá vnější čistota, nebo čistota vnitřní?

Ale Pán mu řekl: „Vy farizeové očišťujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti.“ (L 11,39)

Když se nadměrně zabýváme vnější čistotou, tak pravděpodobně zanedbáváme čistotu vnitřní. Příklad: Na pohled krásné, chutné červené jablko, když se do něj zakousneš, nemá žádnou chuť a šťávu. Bůh nás zná naprosto dokonale a vidí, v čem jsme před ním čistí, nebo naopak hříšní. Bůh nás vybízí k tomu, abychom dbali na spravedlnost a lásku, o kterou nás žádá. To je třeba činit. Pro znovuzrozeného člověka to znamená

mít živý, láskyplný vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Tento vztah pak nese ovoce Ducha svatého. Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Nakonec odpadá jakákoliv úzkost, strach i hřích a zůstává vnitřní čistota, která je naprosto v souladu s vnější čistotou člověka.

David Adam (Blansko)

neděle – 5. března

L 11,43–53

Jaká břemena nakládáme na lidi?

On mu řekl: „I vám zákoníkům běda! Zatěžujete lidi břemeny, které nemohou unést, a sami se těch břemen nedotknete ani jediným prstem.“ (L 11,46)

Pán Ježíš je pozván jedním farizejem na oběd (L 11,37). Během jídla zazní Ježíšovo kázání pro farizeje a zákoníky. Kritizuje jejich povrchní zbožnost. Farizeové se rádi sluní v prvních řadách a tím zdůrazňují svou důležitost. Zákoníci, ti, kteří studují Boží zákon, Boží slovo, a vykládají jeho smysl lidu, vyučují lid, zase udělali z Božího zákona – směrovek pro život ve svobodě – nesplnitelná pravidla. Ani oni sami nejsou schopni požadavky svého výkladu splnit. „Vzali klíč poznání, sami nevešli a jiným vejít zabránili.“ (L 11,52) Proto zaznívá Ježíšovo několikeré „běda“. Je to, co vyučují zákoníci, ještě požadavek Božího zákona, nebo jsou to přidaná břemena a požadavky zákoníků, kteří tak svůj výklad Písma pokládají za samo Boží slovo? Ano, je to jejich přídavek, ale sami ho vnímají jako Boží slovo a nejsou schopni sebereflexe. Zákoníci nám připomínají dnešní právníky a některé teology, kteří lpí na liteře zákona. Boží zákon není jen zákon ve smyslu „nomos“, to smíš, a to nesmíš dělat. Boží zákon je především závěť, testament, smlouva. Boží zákon, Boží smlouva je vyjádřením vztahu Boha k člověku, vyjádřením jeho lásky, jeho milosrdenství. Jistě obsahuje i to, čeho se má člověk vyvarovat, a naopak to, co má dělat. Ale pořád je to hlavně mimořádný dar od Boha. Kázat, vyučovat Boží slovo je velká výsada a milost, ale je to i velký závazek a břemeno. Abych jako kazatel správně pochopil poselství Písma, vnímal ducha Písma. Abych z radostné zvěsti – evangelia – neudělal zákon a zákonictví. To nebezpečí tu pořád je. Už 2000 let církve musí bojovat s pokušením zákonictví. Stále znovu se v nějaké formě objevuje. Ježíšovo varování, Ježíšovo běda, platí i dnes pro vykladače Písma.

Michal Petratur (Blansko)

Povzbuzení ke statečnému vyznání

Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou. Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte! Což neprodávají pět vrabců za dva haléře? A přece ani jeden z nich není zapomenut před Bohem. Ano i vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se, máte větší cenu než mnoho vrabců. (L 12,4–7)

Dalo by se říci, že dnešní text je o dvou velkých momentech lidského života, které fungují jako motor dějin. Jde o strach a jistotu. Nezamyslíme se nad nimi jen proto, že nás k tomu vybízí dnešní text, ale i proto, že strach a jistota jsou ta nejaktuálnější témata posledních let a dopadají i na nás. Jistě jsme si totiž nemohli nevšimnout současného dějinného vývoje. Z východu k nám proudí tisíce lidí postižených válkou nebo nouzí, za hranicemi zuří teror a i uprostřed naší klidné společnosti se objevuje rozkol, který přináší nejistotu do budoucna. Kdo by neměl úzkost a strach z toho, jak to všechno dopadne. Ano, jako křesťané věříme v dobré konce, ale nebudme naivní. Písma nám totiž neslibují „klidný dobrý“ konec, ale jen „dobrý“. Klid je něco, co Bůh pro tento věk nijak nezaručuje. To však neznamená, že by do jisté míry nemohl být, nebo že bychom o něj neměli usilovat. Žít ve strachu z vlastní budoucnosti v těžkých dobách je přirozené a my se tomu nevyhneme. Není na tom nic nekřesťanského. Na co se však musíme soustředit je to, kterému z těchto dvou momentů umožníme, aby ovládal naše jednání a rozhodování. Buď to bude strach, a pak jsme neslyšeli Ježíšovu výzvu „*Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo*“, nebo to bude jistota, neboť Ježíš praví: „*Ano i vlasy na vaší hlavě jsou spočteny.*“ Strach rozděluje, staví ploty a bariéry. Jednání na základě jistoty nám na druhé straně umožňuje přiznat se před světem ke Kristu a pokračovat tak v Jeho práci. Podat pomocnou ruku nuznému je totiž dnes statečným vyznáním.

Filip Žižka (Praha 4 – Na Topolce)

Podobenství o boháči a stodolách

Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“ Ježíš mu odpověděl: „Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ (L 12,13–14)

Mohlo by se zdát zvláštní, že Bůh stvořil člověka jako nezávislou bytost. Člověk je schopen vlastního života a rozhodování. Měl a stále má svobodu, a to i k tomu, zkusit to na světě sám, bez svého Stvořitele. Tak se stalo v Edenu. Řídíme si své životy sami a příliš nám nevoní, pokud nám do života někdo mluví. Na příhodě s hadem je

komická jedna věc. Člověk, podveden hadem, se rozhoduje pro svobodu, kterou však fakticky měl. Vždyť Bůh sám sestoupil, aby se podíval, jak člověk pojmenuje zvířata. Co jiného zde vidíme než to, že Bůh Stvořitel chce vidět, jak jeho stvoření svobodně jedná a prospívá? Tím, že se člověk nechal svést, faktickou svobodu ztratil. Ne však tak docela. S podivem čteme, jak Ježíš odpovídá někomu z davu: „*kdo mne ustanovil nad vámi soudcem...?*“ Ježíš zde upozorňuje na to, že jsme stále fakticky svobodné bytosti, které musí samostatně jednat. Ježíš nepřišel vyřešit naše osobní spory a problémy, nalinkovat nám život, rozhodnout za nás, koho si máme vzít, či kde pracovat. Přišel nám navrátit naše lidství a to znamená učit nás být svobodně se rozhodujícími bytostmi, které tak pokračují v Jeho díle. Problémy tohoto světa jsou naše problémy a jednat a rozhodovat se v nich musíme my. To je naše svoboda, která nám zůstala. To, co jsme ale ztratili a nyní se musíme složitě učit, je, jak a na jakém základě tak činit. Není pro nás přirozené jednat svobodně kristovsky. Kam ukládat své bohatství, jaké mají být priority, jaké hodnoty, to je cesta, kterou nám ukazuje Kristus, jít ji však musíme již sami. Kéž nám Pán dá, abychom slyšeli a také jednali. Amen.

Filip Žižka (Praha 4 – Na Topolce)

středa – 8. března

L 12,22–34

O zabezpečení života

A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím. Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete. Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno. (L 12,29–31)

„Hledej nejdřív Boží království, co mu náleží. Ostatní Bůh dá ti, o tvé nouzi ví. Halleluja.“ Slovy z dnešního oddílu začíná jedna stará mládežnická píseň. Někomu to možná přijde jako protimluv – stará mládežnická píseň – to zní skoro, jako bychom řekli „stará mládež“. Vzpomínám, jak jsme mnozí z nás, coby náctiletí, někteří čerství konvertité, co se právě poprvé setkali s Bohem v Ježíši Kristu, nadšeně zpívali tyto verše při společných setkáváních na začátku devadesátých let. Že v nás přitom hořela srdce, jsme tehdy viděli jeden druhému na očích. Od té doby uplynul nějaký čas a my jsme trochu zestárlí a dospěli. „*Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe.*“ – Ano, to jsou krásná slova, ale je přece nutné stát nohama na zemi. Musím se přece chovat odpovědně a k tomu patří starat se. Starat se o sebe, o rodinu, nést odpovědnost, zajistit tohle a zařídit tamto, tady se pojistit a tady zase investovat, tamhle myslet na zadní kolečka a tamhle si ukládat... Ano, je správné chovat se rozumně a dnešní text zajisté není výzvou k neodpovědnému, bohémskému životu. Křesťan žije plně ve světě a pro svět coby jeho světlo (Mt 5,14). Křesťan se stará o své bližní. Při všem tom pečování je však snadné ztratit ze zřetele to podstatné – že všechno, co jsme a co máme, je od Pána. Jak pošetilé je odsunout pro starost o věci vezdejší službu Jemu někam dozadu a neztrácet čas hledáním Jeho království. My

dospělí jsme na něco snad trochu zapoměli. Hledejme Pána, hledejme Jež tak, jak jsme Jež hledali, prosme na modlitbě tak, jak jsme Ho prosili tehdy, když jsme byli duchovními dětmi, poté co se nám dal poprvé poznat a my jsme mu uvěřili. Amen.

Břetislav Smysl (Praha 4 – Na Topolce)

čtvrtek – 9. března

L 12,35–48

Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete

Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat. Přijde-li po půlnoci, či dokonce při rozednění a zastihne je vzhůru, blaze jim. Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nedovolil by mu vloupat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete. (L 12,35–40)

Slova dnešního oddílu nám připomínají věci poslední. Dějiny dojdou svého konce, přijde Syn člověka a nastane soud. Jde o věci, kterými se v každodenním životě nezabýváme. A přece jsou skrytě přítomny hluboko v podvědomí každého z nás. Ne nadarmo se říká: „Já na to zapomněl jako na smrt!“ Na věci poslední prostě běžně nemyslíme. Když se pak dostaví, jsme zaskočení. „Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete.“ Tento svět, tyto dějiny i život každého z nás tady a zde mají svůj konec. To je jisté. S tím máme počítat. Nemáme proto žít tak, jako bychom tady měli být napořád. Lehkovážně, bez odpovědnosti. Naopak – žijme plně při vědomí konce a posledního soudu. Jen takový život má smysl. Jen takto budou naše lampy hořet. Jen takto smíme doufat ve pásu, až Pán přijde. Amen.

Břetislav Smysl (Praha 4 – Na Topolce)

pátek – 10. března

L 12,49–53

Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi

Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal! (L 12,49)

Leckterý křesťan by slova o vrhání ohně na zem, nepokoji a rozdělení raději viděl v Koránu nežli v Bibli. Nejsou to dokonce slova ze Starého zákona, ale pocházejí z evangelií a jsou přírknutá Ježíši Kristu. O to víc nás pobuňují a zneklidňují. Jak rozumět těmto Ježíšovým výrokům, v nichž mluví s téměř netrpělivou naléhavostí o rozhodujícím okamžiku rozdělení způsobeném jím samotným? „Myslíte, že jsem přišel dát

zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení!“ (v. 51). Kvůli Ježíši se vyskytnou rozkoly. Království Boží, které s Ježíšem přichází do tohoto světa, není s tímto světem kompatibilní. Mezi ním a tímto světem je silná třecí plocha. Důsledkem neslučitelnosti a nekompatibility těchto dvou realit je rozdělení. Ježíš mluví o konkrétním dopadu vlnění království Božího do lidského uspořádání: „*Od této chvíle bude rozděleno v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem*“ (v. 52) Ježíš a království Boží mají přednost i před nejužším lidským a společenským poutem, jímž je rodina. V novozákonní době byla rodina širší, než jak známe rodinu dnes. V jednom domě žilo více generací pohromadě. Poněvadž dům ve vyprávění Ježíšově sestává z otce a matky na straně jedné a z jejich potomka, jeho ženy a dítěte na straně druhé, jedná se o rozdělení generací (srov. Mi 7,6). Domy, rodiny a generace budou kvůli království Božímu zakoušet konflikt. Podobně jako ve stvoření i dílo vykopení sebou přináší rozdělení. Ježíš nesmlouvavě upozorňuje na to, že závazek vůči němu ovlivňuje všechny ostatní svazky a vztahy, ve kterých se člověk nachází. Poněvadž oddanost Kristu má vliv na naše hodnoty, priority, cíle a jednání, vede nutně ke změnám, které se také odrážejí v našich nejdůležitějších rodinných a mezilidských svazcích.

Lydie Kucová (Praha 4 – Na Topolce)

sobota – 11. března

L 13,10–17

O uzdravení v sobotu

V sobotu učil v jedné synagóze. Byla tam žena, která byla stižena nemocí už osmnáct let: byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímit. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemoci“ a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a velebila Boha. Avšak představený synagógy, pobouřen tím, že Ježíš uzdravuje v sobotu, řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní.“ Na to Pán odpověděl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v sobotu vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet? A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?“ Těmito slovy byli všichni jeho protivníci zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad podivuhodnými činy, které Ježíš konal. (L 13,10–17)

Bratři a sestry, víc než o čemkoli jiném bych chtěl v souvislosti s tímto textem mluvit o tom, zda jsme spokojeni s našimi bohoslužbami. Věřím, že právě dnešní perikopa nás vybízí k hlubšímu zamyšlení nad tím, jakou povahu má Ježíšovo konání v den sobotní, a co vyvolává v nás samých. Každý týden chodíme do shromáždění, ale víme vůbec, co která část bohoslužeb vyjadřuje: jak probíhá zahájení, čeho se týká čtení před kázáním anebo kdo zrovna bohoslužby slouží? Jsou období v životě sboru, kdy se o takových otázkách nemluví, ale potom přichází čas, kdy se o nich mluví a takové rozpravy bývají často hlubokým zápasem a upřímným hledáním podoby bohoslužeb. Z Ježíšova slova je jistě možné zaslechnout to, co je pro povahu tohoto odděleného

dne podstatné: že totiž cokoli děláme v tento den, má vést k povzbuzení, uzdravení, poučení, pokoji, požehnání, spasení.

Pane Ježíši, děkujeme ti, že nám stále ukazuješ, že tvoje cesta je cestou pokoje a záchrany. Prosíme, proměňuj nás, abychom na každý den tobě zůstávali věrní. Posiluj nás mocí svého Ducha a veď moudrostí Písma. Amen.

Martin Urbánek (Praha 4 – Na Topolce)

neděle – 12. března

L 13,22–30

K životu vede cesta úzká

Ježíš procházel městy i vesnicemi a při tom stále směřoval k Jeruzalému. Kdosi mu řekl: „Pane, je opravdu málo těch, kteří budou spaseni?“ On jim odpověděl: „Snažte se vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni.“ (L 13,22–24)

Tato otázka zní docela ostře a kdo se s ní setkává poprvé, zřejmě bude znepokojen. Není jednoduché zaslechnout slova o spáse, která rozvracejí naši jistotu a nabourávají naše sebevědomí. Někdy ale na to, co od nás Pán Bůh chce, zapomínáme; necháváme se strhnout davem a jdeme si docela bezstarostně, bez námahy, bez přemýšlení. A v tu chvíli bychom se měli zastavit a uvědomit si... Aha, tak tady to není správně, tudy cesta nevede, vždyť já jenom mrhám časem, který mi byl propůjčen. V životě je potřeba volit, a ne jenom se tak nechat unášet. Najít cestu životem vyžaduje každodenní soustředění... Nejdřív se najde docela malá branka. Pozor, je potřeba se sehnout, abyste mohli projít. Za ní vede cesta úzká právě jenom tak pro jednoho. A po takové cestě kráčí ti, které tolik chceme potkávat, vidíte? Mojžíš, žalmista i Ježíš už po ní jdou, tak jenom směle vykročte na cestu!

Martin Urbánek (Praha 4 – Na Topolce)

pondělí – 13. března

L 14,7–14

Vidět věci, lidi i děje jinak

Neboť každý, kdo povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen. (L 14,11)

V Ježíšově podobenství nejde o praktické rady, jak se zachovat ve společensky ošemetné situaci. Ježíš není žádný lektor etikety. Neříká, jak se neprovinit proti bontonu, nešlápnout vedle, neztrapnit se. Mluví o tom, jak to chodí v Božím království! A využije situaci, v níž se on i ostatní nacházejí – chvíli, kdy si hosté vybírají místa u stolu.

Na první poslech to zní trochu hrozivě: „*Každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.*“ Poučka se zdá být zřetelná. Hlavně se nepovyšovat, z toho nic dobrého nekouká. Naopak, pokud ze sebe udělám co největší nulu, jsem na dobré cestě k povýšení. Snad budu povýšen ještě v tomto životě svými bratry a sestrami v Kristu za svou příkladnou poníženost či snad se to dokonce odehraje až ve věku budoucím před Božím trůnem a nastoupenými jednotkami andělů a nebeských zástupů. Odměna mě zkrátka nemine, jen když se budu dost ponížovat. To zní otřesně svatouškovsky a pokrytecky! Dělat cokoli s vidinou nějaké odměny či zásluh zavání odsouzeníhodnou neupřímností. A o pokoře to platí dvojnásob! Jestliže je ponížení a pokora jen naoko, pro pochvalu, pak by snad bylo lepší se nesnižovat. Ale to je jen naše obvyklé porozumění Ježíšově výzvě! On sám k žádnému pokrytectví nezve! On sám zve k vnitřnímu obratu, k pokorné službě, která nehledí na hodnosti, která nehledá moc a nemá panovačné nároky. „*Jsi-li pozván, jdi a posaď se na poslední místo.*“ To abys dobře viděl, kdo všechno ještě přijde – dost možná ti, které bys na této hostině vůbec nečekal! Nesnaž se tvořit zasedací pořádek, nesnaž se posuzovat, kdo kam patří, abys nenarazil na to, že tvoje představa je jiná než hostitelova.

Ladislav Mečkovský (Praha 4 – Na Topolce)

úterý – 14. března

L 14,25–33

Máme na to být Ježíšovými učedníky?

Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. (L 14,27)

Kdo může být Kristovým učedníkem? Spíše se nám tu vlastně říká, kdo jeho učedníkem být nemůže. Nemáme zde žádný návod, jak se jím člověk může stát. Dozvídáme se však, že být jeho učedníkem je mimořádně náročné. Podobně jako v příběhu o setkání Ježíše s bohatým mládcem. Také on stojí před Ježíšovým jednoznačným požadavkem, který nedokáže splnit. Má si uvědomit, že na to sám z vlastních sil prostě nemá, že na to nestačí. Když se na výše vyřčené Ježíšovy požadavky podíváme naším lidským pohledem, jsou pro nás vskutku nerealizovatelné, některé až, dalo by se říci, drastické. „*Ten, kdo se nedoveze zřítí svého otce, své matky, své ženy a svých dětí... svých bratrů a sester i sám sebe... kdo nenese svůj kříž... kdo se nerozloučí se vším*“ co má a na čem mu záleží. To zní jako výzva k náboženskému fanatismu. I učedníci se proto v úzkosti ptají „*kdo vlastně může být spasen?*“ Žádným sebevypjatějším náboženským počináním toho nedosáhneme. Ale co je nemožné u nás lidí, to u Boha možné je. Tady leží klíč k porozumění. Ježíšovy provokativní požadavky se zásadně rozcházejí s našimi představami i s naší chutí, s našimi přáními i s naší snahou. Je potřeba rozumět tomu, že my sami na to být Kristovými následovníky nikdy mít nebudeme. Je to výzva k realismu: spočítejte si to, připusťte si svoji nehodnost, svoji bezmoc. Když chci být křesťanem, mám si uvědomit, co všechno to obnáší. Ježíš nám tu nenabízí ani

jen útěchu, ani jen těžkosti, ani jen zajímavou podívanou – nabízí nám životní cestu, kterou je nakonec on sám.

Ladislav Mečkovský (Praha 4 – Na Topolce)

středa – 15. března

L 15,1–7

Pastýř, co ztratil svou ovci

Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? (L 15,4)

Pastýř v Ježíšově podobenství o ztracené ovci jedná zjevně nedbale a nerozvázně. Šel hledat jednu ze svých ovcí, která se mu zatoulala, a přitom zbylých devadesát devět nechal napospas pustině (řecký termín *eremos* zde označuje pouštní krajinu, pustinu, tedy místo nikoliv zcela bezpečné). Copak neví o nástrahách v podobě lupičů, zlodějů nebo divoké zvěře? Nebojí se, že se mu ovcí může ztratit víc? Zřejmě pozbyl všechen smysl pro míru. Kde má rozum? Nejedná vůbec soudně, když opouští tak početný houf ovcí kvůli jediné. Ovšem – taková je Boží milost. Nepasuje a nevměstná se do našich představ o počtech a celkové ziskovosti či ztrátě. Každá ovce má pro Boha natolik významnou cenu, že mu stojí za to kvůli ní riskovat ztrátu celého stáda. Zaujetí tou jedinou je výmluvné. V rámci Boží ekonomiky se počítá po jednotkách, ne po stovkách či tisících. A je tu ještě jedna přidaná hodnota. Pastýř totiž hledá, dokud se mu jeho zatoulanou nepodaří nalézt. Pro Boží hledání a nalézání je charakteristická jeho vytrvalost. Neustane, dokud nenalezne. A když nalezne, oslavou se rozžehne celé nebe.

Lydie Kucová (Praha 4 – Na Topolce)

čtvrtek – 16. března

L 15,8–10

Žena, co ztratila svůj peníz

Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí, a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? (L 15,8)

Evangelista Lukáš rád spojuje příběhy do páru. Činí tak i v případě podobenství o ztracené ovci a ztraceném penízu. Zatímco v podobenství o ztracené ovci hrál roli muž, zde v podobenství o ztraceném penízu hraje roli žena. Muž má sto ovcí, žena pouze deset stříbrných mincí. Jedna mince (řecky *drachma*) představovala v době Ježíšově jednodenní výdělek muže, avšak dvoudenní výdělek ženy. Deset stříbrných mincí je zřejmě vše, co ta žena měla, protože ze ztráty jen jediné z nich byla velmi

nešťastná. Rozhodla se proto minci hledat, dokud ji nenajde. Tato žena byla chudá, protože vším jejím majetkem bylo pouhých deset stříbrných mincí a žila v tmavém nízkém domě, zřejmě bez oken a s dveřmi, které dovnitř nepouštěly mnoho světla. V dávných dobách se odváděla daň z domu podle toho, kolik měl dům oken. Jedním ze způsobů určování bohatství lidí byl ten, že se zjišťovalo, kolik denního světla pojal dům v jejich vlastnictví. Žena v podobenství musela rozsvítit lampu, aby mohla dům vymést. A i světlem jistě musela šetřit, aby si vystačila s olejem na svícení. Žena s rozsvícenou lampou peníz hledá tak, že dům zametá a snaží se zaslechnout zvuk mince na tvrdé špinavé podlaze. Hledá pečlivě a její vytrvalost je odměněna. Poté, co peníz najde, upřímně se raduje. Je natolik šťastná, že se o svou radost dělí s druhými – všemi svými sousedkami a přítelkyněmi.

Tak jako v předchozím podobenství Bůh jednal jako vytrvale hledající pastýř, zde jedná jako snažně hledající žena. Bůh je tou, která si vykasá sukni, vyhrne rukávy a je horlivou v zametání a hledání. Pokud je to Bůh, kdo hledá, pak lidé jsou jako ovce, zatoulané nebo nalezené, ale i jako mince, zakutálené v tmavém koutě nebo uložené v peněžence. Smyslem lidského bytí není si žít sám pro sebe, stát mimo, schovávat se, být ztracen někde v temnotě. Ale žít ve společenství. I toto podobenství končí oslavou ve společenství s Bohem a s druhými. A Bůh odmítá mít na oslavě prázdné židle. Pokud někdo chybí, není to pravá oslava. Pokud je někdo ztracen, je chladný, otrávený, cítí se mizerně, přenáší to na druhé, takže jsou také ztraceni. Bůh se však nemůže radovat bez přítomnosti svého lidu. Nemůže se radovat tam, kde by nebyli přátelé i sousedé, ženy i muži, svatí i andělé – zkrátka všechen Boží lid spolu. Proto nemůže být u Boha žádná ovce ani žádná mince navěky ztracena. „Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“ (Ř 14,7–8). Nikdo není vynechán, nikdo není ztracen a opominut, halelujah!

Lydie Kucová (Praha 4 – Na Topolce)

pátek – 17. března

L 15,11–32

Jakou má cenu, když se do něčeho nutíme

Ten mladší řekl otci: „Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.“ On jim rozdělil své jmění. (L 15,12)

„Milosrdenství chci, a ne obětí.“ (Mt 9,13)

V našem životě nespočetněkrát nastane situace, kdy to, co bychom měli udělat, a to, co doopravdy chceme, jde proti sobě. Tak jako v příběhu o marnotratném synu. Správně měl pravděpodobně zůstat doma a pracovat v rodinném podniku, tak jako jeho bratr. Touha marnotratného syna objevovat svět ale byla mnohem silnější než touha dělat to, co by měl. A zde přichází ta důležitá otázka: je v Božích očích cennější, když se přemůžeme a uděláme to, o čem si myslíme, že je správné a „obětujeme“ se, protože

naše vůle to není, nebo je lepší když jdeme od toho ale s prosbou, ať Bůh ovlivní naše srdce, abychom i my chtěli?

Ze své zkušenosti můžu říct, že být poslušná s nechutí je slepou uličkou. Když dělám něco, co sama opravdu nechci, nedělám to s radostí, ale obětuji se a po čase se cítím spíše jako mučedník než jako služebník. Pokud dám ruce pryč, třeba i s vědomím, že svým vzdorem někomu ubližuji, připravuji tak v sobě prostor pro zrod milosrdenství. Protože pro Stvořitele je možné změnit i naše chtění, pokud Mu předáme otěže své vůle.

Veronika Ramiková (Praha 4 – Na Topolce)

sobota – 18. března

L 16,1–13

Problematické odpouštění

Byl jistý bohatý člověk, který měl správce a ten mu byl obviněn, že rozhazuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého hospodaření, protože už nemůžeš být správcem. Správce si řekl: Co si počnu? Protože můj pán mě odřízne od mého správcování; kopat nedokážu a žebrat se stydím. Už vím, co si počnu, aby mě přijali do svých domů, až budu zbaven správcovství. Zavolal si dlužníky svého pána, jednoho po druhém, a povídá tomu prvnímu: Kolik dlužíš mému pánu? On odpověděl: Sto věder oleje. On mu řekl: Vezmi svůj úpis a rychle napiš padesát! Potom druhému řekl: Ty dlužíš kolik? Ten řekl: Sto měřic obilí. Povídá mu: Vezmi svůj úpis a napiš osmdesát! Pán toho nepoctivého správce pochválil, že jednal chytře. Protože: synové tohoto světa se k sobě umějí chovat lépe, než synové světla mezi sebou. (L 16,1–8; překlad Jiří Mrázek)*

Kdo z nás se vyzná v dnešních zákonech, předpisech, vyhláškách a zvyklostech, které se týkají různých finančních transakcí, postupů a někdy – sice legálních, ale přesto – machinací? A o co složitější to může být, pokud se zabýváme něčím obdobným v biblickém textu. Lukášovo evangelium nám příliš podrobností v této kauze nepodává. To, co čteme, však zní každopádně podezřele. Proč se majitel neptá, jestli se jeho správce skutečně o majetek staral špatně? Dnes bychom snad nařídili nějaký audit nebo ustavili parlamentní vyšetřovací komisi, držíme se přece presumpce neviny. Ale přece, i dnes často pouhé nařčení může pokazit dobré jméno jednotlivce, instituce, firmy. Téměř nepochopitelné ovšem je, že onen bohatý člověk pochválil svého nepoctivého správce za to, jak ještě nahonem rozhazoval z jeho jmění.

Podobenství o Božím království bývají provokativně zašifrována. Tak je Ježíš vyprávěl, aby nás přivedl k obnově vztahu s Bohem, k uvědomění si místa lidí na této zemi před tváří Boží. Můžeme proto rozpoznat v bohatém majiteli právě Hospodina, který svěruje svět člověku se všemi jeho dary; Hospodina, který se raduje, když místo neúprosné a tvrdé spravedlnosti vidí mezi lidmi milosrdenství a odpouštění. Člověku to často nejde do hlavy, přece ale v každé modlitbě Páně zaznívá odpust' nám naše viny / naše dluhy / náš hřích (οφειλημα).

Doporučuji podrobnější a velice užitečný výklad tohoto nesnadného podobenství zde: * Lukášovská podobenství (Jiří Mrázek, 2007).

Jan Koukal (Praha 4 – Na Topolce)

neděle – 19. března

L 16,19–31

Propastné rozdílů

Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojil a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo ze stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. I umřel ten chudák a anděl ho přenesl k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. (L 16,19–23)

Mojžíš a Proroci mají být čtení a má jim být rozuměno tak, že je třeba počítat se zmrtvýchvstáním. Kromě dalšího Ježíš v tomto podobenství přirozeně počítá s návazností na Zákon a Proroky – náš Starý zákon. A je toho víc, na co ve svém líčení navazuje. Příběh o kontrastní dvojici právě zesnulých je známý z egyptského, řeckého i židovského kulturního okruhu. Čím se od nich liší, a co je tedy podstatné, je hlavně konec příběhu, kde je dán akcent na poněkud pozdní proměnu boháče: začal brát ohledy a nechce, aby jeho nejbližší dopadli tak špatně jako on sám. Tento zásvěrem vyostřený apel nás má vést k tomu, abychom měnili svůj pohled na zdánlivé danosti společenských rozdílů. Kristus překonal každou propast, která chtěla lidi oddělovat a nabízí nový prostor k životu: nadcházející království Boží, ve kterém je místa dost i pro hříšníky. Vstupným je víra ve Vzkříšeného založená na respektu k Písmům a ohleduplná životní praxe.

Podrobněji o tomto podobenství zde: Lukášovská podobenství (Jiří Mrázek, 2007)

Jan Koukal (Praha 4 – Na Topolce)

pondělí – 20. března

L 17,7–10

Pokorný služebník nemá pocit „zásluh“

Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byly povinni učinit.“ (L 17,10)

Milostí jsme spaseni. Milostí se nám dostalo něčeho nezaslouženého, co se ani prací, ani rozumem, ani jakýmkoli lidským přičiněním nedá získat. Milost je nad každé zásluhu. Každá služba, do které jsme povoláni, je velkou Boží milostí. Tak i ap. Pavel říká, milostí Boží jsem to, co jsem (1K 15,10). I úspěch práce, duchovní práce je milost Boží. Úspěch

Mojžíše, Davida, Josefa, Daniele a také misijní práce na Božím díle, náročná práce ap. Pavla byla zřejmě Boží milost. Pavel neváhá tuto milost Boží vyvyšovat jako významnější služby Bohu. Příkladem jak si nezakládat na sobě nám jsou malé děti. I Pán Ježíš použil obrazu pachelůtek. Děti jsou si vědomy své bezbrannosti, své závislosti na rodičích. Pomáhají nám uvědomit si naši nedokonalost před Pánem Bohem a zbavit se pocitu zásluh na tom či onom díle. Jan Křtitel dovedl pokorně vyznat: On musí růsti, já pak menšit se. Z toho nám plyne – kdo si je vědom své nedokonalosti, kdo se nepovyšuje nad jiné a je pokorný před Bohem a před svým bližním – je jistě služebníkem, který nemá a nemůže mít pocit zásluh, i kdyby snad chtěl. Apoštol Pavel byl velký apoštol, a přece o sobě říkal, že je nejmenší ze všech apoštolů (1K 15,9). Ať nám jsou velcí Boží muži příkladem ve službě Pánu bez pocitů našich zásluh. Čiňme dobře všem.

Oldřich Pospíšil (Aš)

úterý – 21. března

L 17,11–19

Deset uzdravených, jen jeden přišel poděkovat

Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velkým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan. Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět?“ (L 17,15–17)

Poté co se vrátil jediný z deseti uzdravených malomocných, se Ježíš ptá po těch zbývajících. Jako by se však neptal toho, o němž Bible zdůrazňuje, že byl Samařan, ale těch, kdo o tom příběhu budou přemýšlet. Tedy i nás, čtenářů Bible. Nejde totiž o to, kde ti lidé doopravdy byli, ale jestli uvěřili a pochopili, kdo je uzdravil, kdo Ježíš je. Bylo totiž zvyklostí, že malomocný byl za zdravého a očištěného od malomocenství prohlášen až po ohledání kněžími, až po vykonání oběti odškodnění a smíření, až po uplynutí doby několika dní (přesně je to popsáno v Lv 14). Proto Ježíš posílá tyto na něj volající malomocné za kněžími. To totiž předepisoval zákon. Jen jeden však uvěřil, že Ježíš je Spasitel. Vrátil se a hlasitě velebil Boha a pokorně děkoval. Nepotřeboval pro své uzdravení potvrzení a obřad. Uvěřil, že ho Bůh uzdravil, že díky Ježíši je s Bohem smířen. Jako by se vše, co zákon předepisuje, prostě naplnilo. Ježíš se mu stal uzdravitelem a smířitelem, naplněním zákona a tím, kdo přemostil čas jako potvrzení, že uzdravení se už stalo. Prostě mu byl vším! Proto nebylo zapotřebí nic jiného než se k němu ihned vrátit a velebit Boha. Bylo to jen mezi ním, člověkem a Bohem, mezi tím, o němž Bible mluví jako o Samařanu a Ježíšem Kristem, Spasitelem světa. Deset lidí na sobě jistě zpozorovalo změnu, ale jen jeden uvěřil, že je zdravý. Deset lidí mohlo být zachráněno pro věčnost, ale jen jeden to pochopil a jednal ihned. Kým je Pán Ježíš Tobě, milý čtenáři? Jak se zpívá v jedné z našich chval: „Jak si ho ceníš Ty, cos dal Ty za jeho spásu, za dílo Golgoty“.

Jiří Němejc (Aš)

Výzva k vytrvalým modlitbám

Což teprve Bůh! Nezejdná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (L 18,7–8)

Těmito slovy Ježíš uzavřel podobenství o soudci a vdově, která usilovně volala po spravedlnosti. My máme také usilovně volat k Bohu. Když už ten, kterému bylo zatěžko zjednat právo, tak učinil, o co více Bůh, který je spravedlivý! Od koho jiného to očekávat? Kdy k Bohu voláš ty? Ráno, odpoledne, večer nebo snad v noci? Omezí se tvé volání k Bohu jen na osobní ztišení? Čteme, že vdova volala dnem i nocí. Jak dlouhý je tvůj den? Od 07:00 do 22:00? A noc od 22:00 do 07:00? Když se máme modlit dnem i nocí, znamená to 24 hodin denně = stále. To však neznamená, že budeme celých 24 hodin klečít na kolenou, nechodit do práce a neplnit své všední povinnosti. Ptej se ale sám sebe: „Jak trávím cestu do práce, chvíli volna, čekání na autobus? Zaplácnu je MP3, novinami, hrou na telefonu?“ Využij je tento týden pro modlitbu. A proč nás Bible na tolika místech vyzývá za všech okolností děkovat, v modlitbách být vytrvalí (Ko 4,3), v každý čas se modlit, prosit, bdít na modlitbách a přimlouvav se za bratry (Ef 6,18)? Čteme snad, že Bůh zjedná právo a zastane se mlčících? Nebo těch, kdo jednou přednesou svou žádost? Jaké ujištění, radost a zaslíbení je ve slovech „že se jich brzo zastane“. Koho se zastane? Těch, kdo budou dnem i nocí volat, jejich hlas a touhy srdce bude důvěrně znát. Jaké nás Bůh nalezne, až přijde? Připravené, modlíci se, důvěrně známé? Nebo relaxující, spokojené s vlastním blahem a s odškrtnutým políčkem „denní modlitba – splněno“? Nespokojme se jen s jednou modlitbou před spaním, věnujme rozhovoru s Bohem více času a pozornosti než člověku (1Tm 2,1).

Aneta Jindrová (Aš)

Povyšenost farizea a upřímné pokání celníka

Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. (L 18,14)

Jistě i dnes se setkáváme s lidmi, kteří jsou podobni farizeovi. Považují se za spravedlivé a na sobě nevidí nic špatného. Vidí jen ty, kteří jsou pro ně pohoršením. Uvažují tak, že přece nic zlého neudělali, a nakonec na světě jsou mnohem horší lidé. I mezi křesťany se najdou takoví, kteří si myslí, že jejich duchovní život je na tak vysoké úrovni, že svůj čas mohou věnovat poučování druhých. Jsme-li ale pokorní, víme,

že před Bohem nikdo neobstojí. V případě farizea se s pokorou nesetkáváme. U celníka je tomu ale opačně. Z jeho slov je pokora před Bohem velmi patrná. Činí pokání a touží být Bohu blíž. Je si vědom svých hříchů, prosí za odpuštění a nechce působit Pánu smutek. Záleží mu na tom, aby Bohu dělal svým životem radost. Poznání Boha celníka proměňovalo. Stejně jako onoho celníka má Bůh moc proměňovat i náš život. Odevzdáváme-li se Pánu, tak podobně jako celník poté činíme pokání a měníme své uvažování. Pán z nás při tom odstraňuje naši pýchu, sobecké ambice, závist a mnoho dalšího, co znečišťuje naše srdce. My určujeme, chceme-li mít srdce ve zlobě, nebo srdce, které touží po Bohu (viz Jer 29,13). Mějme na paměti: patříme-li Pánu, jsme jeho dílo. V Písmu je psáno: „*Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom naplnili skutky, které nám Bůh připravil.*“ (Ef 2,10) Kdo patří Pánu, žije s Bohem a zná Boha. Můžeme prožívat Boží přítomnost a těšit se z ní. Víme, že se jednou každý setká s Bohem. Ale ne každému člověku v ten okamžik Bůh řekne: „*Blahoslavený člověče čistého srdce*“. Této věty se dočká jen ten, který již na zemi prošel a prochází procesem očistění srdce skrze přijetí oběti Pana Ježíše Krista.

Libor Pospíšil (Aš)

pátek – 24. března

L 18, 18–27

Čeho se ty máš vzdát pro následování Krista?

Když to Ježíš uslyšel, řekl mu: „Jedno ti ještě schází. Prodej všechno, co máš, rozděl chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ (L 18,22)

Jeden bohatý muž se Pána Ježíše zeptal: „*Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?*“ A Pán Ježíš mu odpověděl: „*Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.*“ Poukázal mu na to, že žádný člověk (neboť on Ježíše za člověka považoval) se nemůže nazývat dobrým, protože není dokonalý. Touto odpovědí narušil Pán Ježíš onomu muži představu o dobrém životě. V Izraeli byla předepsána spousta náboženských nařízení. Při jejich dodržování se člověk dle tehdejšího hojně rozšířeného přesvědčení mohl nazývat dobrým a věřit, že mu náleží Boží požehnání. Tento muž znal všechna tehdejší přikázání a také je dodržoval. Přesto věděl, že mu něco schází. Pána Ježíše měl za moudrého, a tak odpověď hledal právně u Něho. Byl si jist, že pokud na něco zapomněl nebo má-li něco v dodržování zákonů zdokonalit, tak mu to Ježíš řekne. Ježíš mu ale sdělil, že pouhým dodržováním zákona není podíl na věčném životě možný. Poukázal mu na věc, která ho nejvíce svazovala. Byl to jeho majetek. I dnes je majetek důvodem, který svazuje a odvádí křesťany od následování Pána Ježíše. Jsou to ale i různé záliby, koníčky, které jsme si nabrali, a z toho samozřejmě plynoucí povinnosti. Pro všechny tyto aktivity nemáme čas na Boha. Pán Ježíš v rozhovoru ukazuje, že s tímto postojem se Bůh neslučuje. Naopak mluví o změně myšlení srdce. Bohu záleží na našem srdci. S láskou se zajímá o každou oblast našeho života. Chce nás vyučovat, připravovat. Bůh je tím nejlepším Učitelem a Pastýřem.

Chce nám dát prožívat svou blízkost a svou lásku. On udělal vše. Zemřel za tebe na kříži. Co uděláš ty? Dej stranou vše, co ti brání v Jeho následování. Dej stranou vše, co ti brání v plnění Jeho vůle.

Libor Pospíšil (Aš)

sobota – 25. března

L 19,1–10

Zacheus – nalezený syn Abrahamův

Ježíš mu řekl: „Dnes se dostalo záchrany tomuto domu, protože i tento člověk je syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno.“
(L 19,9–10; ČSP)

Zacheus byl vrchním celníkem, tedy ve vedoucí pozici všech vymahačů daní v Jerichu. Lidé považovali za zradu, že si svou živnost postavil na zisku z jejich v potu tváře vydělaných peněz. Znamenalo to rouhání se proti Bohu, vždyť sloužil pohanům na úkor Božího lidu. Vybíral jen tolik, kolik mu bylo nařízeno? Pro Římany byl celník zaměstnanec, pro Židy zrádce. Není proto divu, že se v takových službách cítil člověk sám, vydělený, ztracený. Na několika místech v Písmu jsou celníci zmiňováni vedle hříšníků – lidé bezbožní. Právě k takovému, společností zavrženému Zacheovi se sklonila Boží milost. Pán Ježíš Kristus ho nazývá synem Abrahamovým, synem otce množství národů (Gn 17,5), kterému se víra počítala za spravedlnost, a v Písmu je nám dáván za příklad (Ř 4,3). Setkání s Pánem Ježíšem Kristem, víra, kajicné srdce a pokání přineslo záchranu a Boží přízeň do domu, ve kterém žil Zacheus se svými bližními. Jeho jméno v překladu z hebrejštiny znamená čistý, nevinný. A tím se skrze víru v Pána Ježíše Krista, odpuštění hříchů a pokání stal. Je to nezasloužená milost a láska, která přemohla člověka, souzeného světem. Přišel k němu pánů Pán a králů Král a nabídl mu trvalé společenství. „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn ty i tvůj dům.*“ (Sk 16,31; ČSP) Děkujeme Ti, Pane Ježíši Kriste, že jsi přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno. Amen.

Marcela Burešová (Aš)

neděle – 26. března

L 19,11–27

Jak hospodaříš se svěřenými hřivnami?

A stalo se, když se jako král vrátil, že si dal zavolat ty otroky, kterým svěřil peníze, aby se dověděl, kolik vydělali. Přišel první a řekl: „Pane, tvoje hřivna vynesla deset hřiven.“ Řekl mu: „Výborně, dobrý otroku, protože jsi v nejmenší věci byl věrný, měj pravomoc nad deseti městy.“ (L 19,16–17; ČSP)

Všichni vládci očekávají, že jejich služebníci budou nakládat se svěřeným majetkem dobře a zodpovědně. To očekává i Pán Ježíš. Podobenství, které vyprávěl o hřivnách, jasně ukazuje, že po svém druhém příchodu bude vyžadovat zprávu o hospodaření od každého otroka. Od Pána „*máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás.*“ (Ř 12,6a) Pokud si nejsi jistý, co je tvá hřivna, tak se modli, čti knihu Římanům a hledej své místo, protože něco ti Pán rozhodně dal. Při svém návratu tě bude spravedlivě soudit. Co jsi s darem udělal? Někteří své místo znáte, snažíte se a namáháte. Pán Bůh i tobě spravedlivě odplatí. Říkáš si někdy, že jsi unaven a vyčerpán? Zvi znovu a znovu Ježíše ke svému boku, protože On tam bude stát a bude tě podpírat, vést a dá ti novou radost. Neboj se přizvat k sobě někoho z bratrů a sester a těžkou službu sdílejte společně.

Kéž by Pán dal víc moudrosti těm, kteří se vysmívají zemdleným službou místo toho, aby přidali ruku k dílu. V textu se mluví o otroku, který hřivnu schoval ze strachu před pánem. Pokud se bojíš odhodlat se ke službě, popros o pomoc někoho, kdo ti s tím pomůže. Kéž jsme nakonec všichni pochváleni za věrnou službu.

Jana Šulcová ml. (Aš)

pondělí – 27. března

L 19,41–44

Ježíš pláče nad tragickou budoucností Jeruzaléma

Když už byl blízko a ušel město, dal se nad ním do pláče a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím.“ (L 19,41–42)

Dnes je pondělí, ale náš příběh je pokračováním nedělního příběhu. Nacházíme se v neděli, které v současnosti říkáme květná či palmová. Pán Ježíš je na své šesté a poslední cestě do Jeruzaléma. Jede na oslátku, lidé před něj kladou palmové ratolesti a své pláště a volají Hosana. Toto slovo znamená jednak „Pane, zachraň“, nebo také „bud' oslavený jako Král“.

Pán Ježíš se blíží k Jeruzalému, a když už je na dohled, zastavuje se a hledí na Bohem vyvolené město. Má před sebou jen několik posledních dnů života na této zemi. Přiblížil se čas odchodu, přiblížil se čas utrpení, čas oběti. Přišel čas dát sám sebe za ty, kteří ho přijímají, i za ty, kteří ho odmítají. Ježíš se dívá na město, které má rád. Na město, ve kterém žijí lidé, na kterých mu záleží. Za několik dní za ně dá svůj život, aby skrze jeho oběť mohli mít pokoj s Bohem a zajištěn věčný život.

O Pánu Ježíši čteme v Písmu na dvou místech, že plakal. Poprvé to bylo pohnutím nad smrtí jeho blízkého přítele Lazara, bratra Marie a Marty. Proč pláče v tomto případě? Vždyť přináší svému lidu cestu k pokoji a k věčnému životu. Pláče, protože ví, že jeho vlastní lidé ho odmítnou. Ví, že raději budou svolávat prokletí na své hlavy i hlavy svých dětí, než aby ho přijali jako Spasitele. Mají tvrdá srdce. Pán Ježíš to ví. Vidí mnohem dál a vyslovuje proroctví, které, jak víme ze spisů historika Josefa Flavia, se naplnilo v roce 70. V tomto roce římské vojsko oblehlo Jeruzalém, dobylo jej

a srovnalo se zemí. Od tohoto roku žijí Židé rozptýlení po celém světě. Kéž by Židé rozpoznali ten den navštívení. Mohli si ušetřit staletí pronásledování a mnoho utrpení.

Jak jsme na tom my? Toužíme po Boží záchraně? Přijímáme Ježíšovu oběť? Chceme, aby byl Pán Ježíš v našich životech oslaven jako Král? Kéž bychom my rozpoznali ten náš den navštívení. Kéž bychom my poznali, co vede k pokoji. Kéž by to nezůstalo skryto našim očím.

Iveta Procházková (Praha 3)

úterý – 28. března

L 20,27–40

Odlisný život pozemský a život nebeský

Ježíš jim řekl: „Lidé přítomného věku se žení a vdávají. Avšak ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nevdávají. Vždyť už nemohou zemřít, neboť jsou rovni andělům a jsou syny Božími, poněvadž jsou účastní vzkříšení.“ (L 20,34–36)

Za Ježíšem přicházejí saduceové a kladou mu na první pohled složitou otázku – komu bude patřit žena, která se postupně vdala za sedm mužů a nakonec zemřela i ona? Jak to s ní bude? A jak to bude s muži, kteří postupně byli jejími manželi? Jinými slovy řečeno – jak v této věci souvisí život zde na zemi s životem nebeským?

Na první pohled nás může napadnout, zda je to opravdový životní příběh, opravdová otázka. Zda ve skutečnosti existovalo sedm bratrů bez dětí, nebo je to jen příklad, možná chyták, který má jen ukázat, že Ježíš nedokáže na vše odpovědět.

Ale Ježíš jim odpovídá. Ale jak už to u něj bývá, odpovídá jinak, než by čekali. Není a nebude tím, kdo by se nechal zkoušet otázkami farizeů, a svou odpověď ukazuje na to, že důležitější než otázka samotná je osud člověka z pohledu věčnosti.

Často se stává i nám, že se na své životy a životy lidí kolem snažíme dívat optikou přítomnosti – jak jsou naše životy úspěšné, ke komu patříme a ke komu nepatříme a zapomínáme na to, že optika Boží je častokrát jiná, že Boží pohled na náš život vychází z věčnosti.

V našich životech děláme mnoho rozhodnutí, která mají a budou vždy mít vliv na náš pozemský život. V některých otázkách se dokážeme rozhodnout správně, v jiných nikoli. To však nemění nic na tom, že otázka naší věčnosti je nadřazena našemu životu na této zemi. A že je to otázka, která by nás měla zajímat více než spekulace o tom, jak to jednou bude.

Nezapomínejme ale na to, že pohled věčnosti není pohledem pasivním. Nejde zde o čekání ve smyslu, jak to jednou dopadne, ale jde o to, abychom dokázali měřit naše rozhodování tímto věčným pohledem. Pohledem, který je měřítkem toho, co je smysluplné a správné zde, abychom i my svými rozhodnutími vzdali čest a slávu tomu, kdo je v nebesích.

Jan Jackanič (Praha 3)

Varování před falešnými proroky

Odpověď: „Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: ‚Já jsem to‘ a ‚nastal čas‘. Nechoďte za nimi.“ (L 21,8)

Varování z Lukášova evangelia 21. kapitoly je důležité. A to nejenom pro dobu tehdejších falešných proroků, ale přináší důležitá varování i pro dobu naši. I dnes se najdou lidé, kteří si nárokují, že mluví v Kristově jménu a oznamují věci, kterým sami nemohou rozumět.

Doba prvního pronásledování církve nebyla jednoduchá. Žili ještě mnozí, kteří měli zprostředkována Kristova slova o druhém příchodu a špatně si je vykládali ve smyslu, že tento čas již nastal, a proto když přišlo protivenství vůči křesťanům, nechtěli utíkat a nárokovali si s autoritou říct, že vše bude jinak.

Ježíš však varuje před tím, aby někdo namísto Otce rozhodoval o tom, kdy nastane čas jeho návratu. A odkazuje při tom na fíkovník, u kterého není dopředu poznat, kdy se na jaře opět zazelená, ale ve chvíli, kdy se to stane, tak o tom nikdo nepochybuje. A podobně tomu je a bude s druhým příchodem Pána Ježíše.

Ano, můžeme vnímat znamení kolem nás, ano, můžeme se za ně modlit a s pokorou zkoumat naše srdce, ale rozhodnutí, kdy se to stane, není na nás. Proto se i my mějme na pozoru, abychom se pro někoho nestali falešnými učiteli, kteří si myslí, že ví více, než jejich Pán.

Jan Jackanič (Praha 3)

Čím je naplněno naše srdce?

Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. (L 21,34)

Kristův příchod nás nemá děsit, ale vést nás k pokoře a naději, kterou v Něm můžeme mít. Díky jeho milosti je nám odpuštěno, díky jeho milosti máme naději, která nezávisí na nás, ale na Kristu. On je naší jistou a naším ospravedlněním.

Tato milost nás však nemůže vést k pasivitě, k tomu, abychom si žili své životy, jako by této milosti nebylo, ale naopak k pokoře a zkoumání našeho života, zda je takovým, jaký si Kristus přál. V Kristu máme totiž nejen spasení, ale také pozvání k následování jeho života, ve kterém nám umožňuje a ukazuje, jak ve svém životě odrážet život nový.

Proto již nemusíme žít naše životy nestřídmě, opíjet se a dělat si starosti o holý život. Vždyť v Kristu jsme získali naději, která je nadějí nejen pro věčnost, ale také pro

naši přítomnost. Můžeme tak být nejenom těmi, kdo se na Krista spoléhají, ale také těmi, kdo jsou svědky o této milosti ve svých každodenních starostech i radostech.

Budme proto připraveni na to, že jednou před Kristem vydáme svědectví nejenom o tom, komu jsme uvěřili pro život nebeský, ale kdo byl také naší nadějí pro náš život pozemský.

Jan Jackanič (Praha 3)

pátek – 31. března

L 22,1–6

Kdo dá místo satanu, je již schopen čehokoliv

Tu vstoupil satan do Jidáše, nazývaného Iškariotský, který byl z počtu Dvanácti. Odešel, aby se domluvil s velekněžími a veliteli stráže, že jim ho zradí. (L 22,3–4)

V Lukášově evangeliu ve 22. kapitole pokračuje drama Ježíšova života. Častokrát ho čteme optikou těch, kteří již znají jeho konec a vědí, jaké bude pokračování a jeho slavné zmrtnýchvstání, ale jinak to bylo tehdy v jeho nejbližším okolí. Někteří z těch, které si vybral, ho zapřeli, jiný ho pak zradil a ostatní se rozutekli. Na první pohled beznadějný konec se má však brzy změnit ve slavné vítězství.

Čteme o Jidášovi, že do něj vstoupil satan; bylo to však jeho rozhodnutí dát se k dispozici do služeb těch, kdo stáli proti Ježíšovi. Jidáš není pasivní postavou. Jedná tak, jak si myslí, že je to pro něj nejlepší. Stává se však paradoxně Božím nástrojem, protože skrze něho je vydán Boží syn na smrt.

Zřejmě nás to může vést k zamyšlení, zda si Bůh použil Jidáše pro svůj záměr. Anebo naopak, zda se Jidášovo rozhodnutí stalo součástí Božího plánu. Můžeme se takto ptát a odpověď dostaneme možná jednou na věčnosti, můžeme však s jistotou říci, že rozhodování i zápas všech byly opravdové – stejně jako Ježíš zápasil v zahradě Getseman, aby poznal Boží vůli, tak podobně se Jidáš rozhodl dát místo satanu ve svém životě. Každé rozhodnutí má svůj důsledek, rozhodnutí ke zlému vedlo ke smrti, rozhodnutí k poslušnosti vedlo k životu.

Děkujeme Bohu i dnešní den za to, že se jeho Syn rozhodl pro nás trpět, že podstoupil zradu a opuštění od těch, kteří mu byli blízcí, aby sám stanul tváří tvář smrti a slavně nad ní zvítězil. Ani lidská zrada, ani žádné selhání tomu nemohly zabránit a díky Kristově smrti můžeme dnes žít i my s nadějí, která překoná každou nástrahu.

Jan Jackanič (Praha 3)

Trvalá připomínka ukřižovaného Ježíše Krista

Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku.“ (L 22,19)

Kristovo tělo, které se za nás vydalo na kříži, si připomínáme většinou jednou za měsíc, v některých církvích a sborech i častěji. Nemělo by však jen jít o připomenutí si toho, co Ježíš vykonal, ale o živé svědectví o tom, že skrze Krista jsme i my součástí tohoto Božího těla – církve. A každá připomínka toho, že patříme Bohu skrze Krista, je tak svědectvím a památkou na toho, kdo své tělo obětoval za nás.

Jako Kristovo tělo máme být svědectvím o tom, který je naší hlavou. A to nejenom hlavou každého z nás, ale hlavou společnou – tedy hlavou církve. Při každém lámání chleba si připomínáme, že máme být tělem, které se navzájem propojuje a podpírá a že jedna část bez druhé nemůže nikdy dokončit svůj úkol. Večeře Páně nemá být jen individuálním aktem, u kterého si znovu připomínáme své spasení, ale také plnou připomínkou společenství, které máme jeden s druhým.

Kristova památka je tak obživena v nás – ne pro samotnou připomínku, ale pro samotnou existenci tohoto společenství, které se odkazuje na Krista. Ať jsou i naše životy svědectvím o těle, které je vzkříšené a žije spojené navzájem skrze Kristovu milost.

Jan Jackanič (Praha 3)

Nová smlouva skrze Kristovu krev

A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“ (L 22,20)

Kristova krev, která se za nás prolila, nám má znovu připomínat, že jen skrze Boží milost jsme spaseni a že skrze oběť toho jediného nevinného máme naději na věčný život. Kristova smlouva je podepsána jeho krví. Připomenutí skrze památku Večeře Páně je tak živým odkazem na smrt, díky které můžeme žít. Milost se neuděluje za zásluhy, není dosažitelná naším úsilím; milost je nezasloužený dar.

Kristova krev je projevem milosti, skrze ni jsme očištěni, skrze ni můžeme mít odpuštění. Nejde však o krev samotnou, ona sama není prostředkem spásy, ale o její význam – symbol smrti i symbol života.

Krev je také symbolem Boží moci – ukazuje na Kristovo lidství, na opravdovou bolest a opravdovou smrt, která jediná měla moc zlomit hřích lidského pokolení. Kristus na kříži není obětí, která si prostě nechala vše líbit, ale je Králem a Pánem, který se rozhodl svůj život obětovat za všechny vinné – tak jak to požadoval Zákon.

Pokaždé, když si připomínáme skrze kalich a chléb jeho milost, uvědomujme si, že je nepřijímáme jako odměnu za svůj dobrý život, ale jako ti, kteří si uvědomují svou nehodnost. A hoden je ten, kdo si je své nehodnosti před Kristem vědom.

Jan Jackanič (Praha 3)

pondělí – 3. dubna

L 22,24–30

Opravdová služba

Kdo mezi vámi je největší, buď jako poslední, a kdo je v čele, buď jako ten, který slouží.
(L 22,26)

Zdánlivě jednoduchá Ježíšova otázka „*Je větší ten, kdo sedí za stolem, či ten, kdo obsluhuje?*“ se nám v křesťanském prostředí malinko komplikuje. Slyšeli jste už někdy spojení „velký“ Boží služebník? Že ano? A v tom je ten zádrhel. Být služebníkem je totiž v našich kruzích čest. A čím víc „služebník“, tím víc respektu. Vezměme si například službu u „stolu Páně“. Někdo si v sobotu večer vezme montérky, uklidí, přinese stůl, vyžehlí bílý ubrus, umyje kalichy, zaběhne koupit chleba a víno, nakrájí, nalije, otře pot z čela a v neděli ráno si půjde sednout, aby byl „obsloužen“. Pak zazní hudba, rozsvítí se reflektory, lidé povstanou a na pódium vystoupí v novém obleku „služebník“, přelomí chléb, pozdvihne kalich, lidé ani nedutají a on pronáší modlitbu vděčnosti. A do toho zaznívá Ježíšovo: „Kdo je větší? Buď služebník!“

„Sloužíme“, „obětujeme se“, ale své životy máme rádi pevně ve své ruce. Jsme to my, kdo rozhodujeme, komu a jak v které situaci „posloužíme“. Ale neklamme se, úředník služebníka je jiný. Služebník čeká na příkazy a ty pak koná, ať je mu to příjemné, či ne.

Kdo je z vás největší, bude váš služebník (Mt 23,11). Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech (Mk 9,35). Služebník Boží? „Dobře!“ řeknete si možná. Ale služebník všech? Být úkolován všemi? Být služebník totiž není o tom, že si tak říkám, ale že se vzdávám moci. V církvi, v rodině, ve společnosti. Bez pódíí, bez reflektorů. Bez nároku na zasloužený vděk.

Ne, to není vůbec snadné. Častěji přistihneme sami sebe, jak říkáme: „Vždyť to všechno dělám pro tebe.“ A možná si ani neuvědomujeme, že manipulujeme a prosazujeme svou vlastní vůli. A Ježíš trefně poznamenává, že za „dobroince“ se nechávají označovat právě ti, kdo rádi panují.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Z vlastních sil

„Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt.“ ... „Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“ (L 22,33–34)

Tady končí Starý zákon. Poslední předsevzetí, poslední závazek a slib. Poslední pokus slib dodržet, naplnit předsevzetí. Poslední vzednutí vlastních sil. Marně. Přesně tak, jak Ježíš předpovídá, následuje selhání, prohra, zapření Krista, zrada. Pak hořkost a pláč. A smrt! Stejný scénář prožívaný Izraelem po staletí. Hřích následovaný smrtí. A je to jen Boží milost, že není prolévána krev hříšníků. Tisíce a tisíce obětních beránků cestou k oltáři nesou hřích lidí.

Ale tady končí Starý zákon. K oltáři se chystá poslední Beránek. Naposledy budou vloženy hříchy světa na Beránka bez vady. Poslední zástupná smrt. Poslední oběť. Poslední rituální prolití krve.

Tady končí Starý zákon. *„Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost“ (Ř 8,3). „Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“* vyznává Pavel ve svém dopise křesťanům do Říma. A odpovídá ze své vlastní úžasné zkušenosti: *„Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista!“*

Petře, Starý zákon končí. *„Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha.“ (Ř 8,8–9)* Končí svět zákona a předpisů, svět dobrých předsevzetí a slibů. Nový zákon nejsou „nové předpisy“, Nový zákon je změna systému. Začíná doba milosti, doba Božího Ducha a jeho moci v nás. A je to Bůh sám, kdo v nás působí, že nejen chceme, ale i činíme, co se mu líbí (Fp 2,13).

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Naplňující se proroctví

Pravím vám, že se na mně musí naplnit to, co je psáno ... Neboť to, co se na mne vztahuje, dochází svého cíle. (L 22,37)

„Když jsem vás poslal bez měšce, měli jste nedostatek?“ Učedníci takto putovali od města k městu a při svém návratu k Ježíši nejen že směli potvrdit, že nedostatkem netrpěli, naopak, navíc s radostí vyznávají: *„...i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“* Byl to čas nadšení, čas viditelného úspěchu, čas radosti ze spasení, čas oslavy, čas dobrého jídla a pití. No řekněte sami, můžete chtít, aby se hosté na svatbě postili? Ale Ježíš už tenkrát dodává: *„Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v těch dnech, se budou postit.“ (Lk 5,35)* A ten čas je zde. Teď cestou do Getsemane slyší učedníci výzvu vzít si měšec, prodat plášť, koupit meč. Přišel čas platit cenu. Někdy se v životě

cítíme vývojem událostí i jako křesťané značně zaskočení. Jako by se vše přestalo dařit. Možná máme chuť říci nad sebou spolu se zklamanými učedníky od Emaus: „*A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.*“

Právě do těchto okamžiků našich životů zní Ježíšovo ujišťování, že se musí naplnit to, co je psáno. Naplňují se prorocká slova o Mesiáši, naplňují se slova o jeho žácích. „*Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat.*“ (J 15,20) Jak dobře nám bylo, když jsme následující Krista směli s radostí svědčit o Jeho moci, zázracích, vyslyšených modlitbách, o uzdravení nebo zřetelném Božím vedení. Jak úzko nám je teď, když Nebe mlčí, když místo oslav přichází čas boje. Přišel čas postu, čas osvědčit svou víru ... vždyť tak to i bylo psáno: „*Ve světě budete mít soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*“ (J 16,33)

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

čtvrtek – 6. dubna

L 22,39–46

Modlitba neprosazuje svá přání

Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň. (L 22,42)

Nejednou se ve svých modlitbách necháme strhnout do role režisérů, kdy Pánu Bohu líčíme svou těžkou situaci a předkládáme scénář dalšího pokračování. „A tak prosím, dej mi u zkoušek vytáhnout si správnou otázku. Prosím, vyřid' to se šéfem v mém zaměstnání. Prosím, uzdrav mé bolavé nohy.“ Úkolujeme: „Pane, prosíme, udělej to a ono, změň tamtoho a zastav jiného.“

Když ale s učedníky prosíme Ježíše „Nauč nás modlit se“, vkládá nám do úst „*buď vůle tvá.*“ Nechme to na Bohu. Zná lépe než my všechny ty zdánlivě jasné případy a ví i o souvislostech, které netušíme. A jedná. Někdy jinak, než bychom čekali, ale jedná. Nechá nás možná propadnout u zkoušky. Nesrovná možná našeho šéfa. Neuzdraví možná hned naše nohy. Udělá pro nás ale to nejlepší. Někdy tak přehodí výhybku našeho života směrem, o kterém by nás samotné ani nenapadlo uvažovat. Buď jeho vůle!

Možná se ptáme, proč se tedy ještě vůbec modlit? No, protože On na nás čeká. On nás zve poznávat přání a tužby našeho srdce, zve nás svá přání vyslovit. Zve nás vyjádřit i své obavy, svou bolest, svůj zmatek a pochybnosti. Zve nás ale také k ochotě naslouchat Mu, k ochotě dívat se na náš život Jeho očima. Zve nás i k ochotě vzdát se svých přání. Ve společenství s Ním se náš život totiž mění, měníme se my, mění se náš pohled, mění se i naše přání. A to je to nejlepší, co se nám může stát. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Modlitba v pokušení

Jak to, že spíte? Vstaňte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. (L 22,46)

Božím záměrem není vést nás oklikou kolem skutečného života; a tak procházíme vším, dobrým i zlým, a mezi doteky nebe zažíváme nejednu krušnou chvíli. „*Radujte se, když na vás přicházejí rozličné zkoušky*“, čteme u Jakuba, jako bychom se denně nemodlili „*Neuved' nás do pokušení.*“ Ovšem jsou to právě zkoušky, které nás dokážou probudit a postavit na nohy. To jsou ty chvíle, kdy troubí polnice, my oblékáme zbroj a stavíme se na odpor zlu. Možná jsme postaveni před nelehké rozhodnutí, možná nám bylo ublíženo, možná to bolí... nicméně víme, že jsme v bitvě a toužíme po vítězství.

S pokušením je to ale i jinak. „*Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Ta počne a porodí hřích a dokonáný hřích plodí smrt.*“ (Jk 1,14–15) Okamžik, kdy se prohrávají války, může přijít tak nečekaně, že armáda ani nevytáhne z vlastního tábora. Unavení starostmi či zaměstnání všelijakými aktivitami duchovně podřimujeme a brány našeho nitra zůstávají nestřeženy. Ačkoliv jsme byli opakovaně vyzýváni k rozsuzování, naše ostražitost polevila a naše mysl se obírá roztodivnými podněty. A strom se pozná po ovoci. Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Pán Ježíš nás dnes zve, abychom se spolu s jeho učedníky probudili a modlili se. Abychom se v modlitbě soustředili na Něj. Abychom své přemýšlení naplnili Jím samotným. A když pak naše srdce přetečou do slov a činů, přineseme ovoce, které bude nazváno dobrým.

Modleme se společně: „*Neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.*“

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Vláda tmy

Jako na povstalce jste na mne vyšli s meči a holemi. Denně jsem byl mezi vámi v chrámě, a nevztáhli jste na mne ruce. Ale toto je vaše hodina, vláda tmy. (L 22,52–53)

Ježíšovo zatčení je pro vnějšího diváka značně nepřehledná scéna. Kdo je s kým, kdo prohrál a kdo zvítězil? Ve tmě se objevují světla pochodní, je slyšet hluk davu a v čele jeden z Ježíšových blízkých na pozdrav políbí svého Mistra. Pak zazní slova o zradě. A někdo z Ježíšových přátel zakřičí: „*Máme se bít?*“ Nečeká na odpověď. Už řinčí meče, je slyšet křik a teče první krev. Vtom všechno ztichne. Zasáhl Ježíš, zastavil zbraně svých věrných a sklání se k zraněnému, k jednomu z těch, co přišli zatýkat. Skloní se a dotekem uzdraví. Sám je pak zajat, svázán, odváděn. A všichni ti, kdo byli připraveni se pro něj bít, potichu mizí ve tmě.

Na první pohled zřejmý triumf zástupu, který se přišel zmocnit Ježíše. Ale i první známky toho, že věci jsou jinak, než se zdají. Ten, kdo políbil, je zrádce. Ten, kdo je napaden, chrání svého nepřítele. Ten, kdo je přítel a chrání, je zastaven. Před tím, kdo je zatýkán, padají ostatní k zemi.

Zřejmým pánem situace je tu Ježíš, a přesto se navenek jeví jako poražený. On ale vede jinou válku a bojuje jiné bitvy – některé právě v onu chvíli. Bitvu o sílu netasit meč. Bitvu o schopnost přinést obět. Bitvu o moc uzdravit a žehnat tam, kde jsi zra-zován a zraňován. Bitvu o umění odpustit. A bojuje vítězně. A zdánliví vítězové jsou poraženými, jsou odhalována jejich srdce a tma, která v nich je. Kněží a starší lidu ve strachu před vlastním lidem potají v hodině tmy sahají po zradě, lži a násilí. Ti všichni, ač navenek triumfující, jsou ve skutečnosti zcela ovládnuti tmou.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

neděle – 9. dubna

L 22,54–62

Strach

A jak seděl tváří k ohni, všimla si ho jedna služka, pozorně se na něj podívala a řekla: „Tenhle byl také s ním“! Ale on zapřel: „Vůbec ho neznám.“ (L 22,56–57)

Petra ochromil strach, skutečný strach. Znáte ten pocit? Strach, kdy nemůžete skoro dýchat. Strach, který vám sváže nohy tak, že se nejde ani hnout. Strach, který vám zavře ústa, že ze sebe nevydáte hlásek. Strach, který vás nutí utíkat, kde byste měli zůstat stát. Strach, který vás zlomí, který vás učí lhát, který vás přiměje kývnout zlu, který vás donutí zradit.

Strach ze smrti, strach z ponížení, strach z posměchu, strach ze samoty, strach z bolesti, strach ze selhání, strach z lidí, strach z nejistoty, strach z budoucnosti ... žijeme v době rozmanitých strachů a obav. Žijeme strachem, který nás svazuje a zotročuje.

Ale do našich strachů přichází Ten, který nás volá svým laskavým „*Neboj se*“. Přichází, aby zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví (Žd 2,15). Zlo vládne strachem. Zlo nás zažene do kouta, ochromí, zotročí. Ježíš je jiný. Bůh je láska. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka (1J 4,18). „*Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý ... mám klíče od smrti i hrobu*“ (Zj 1,18). Jairos slyší Ježíšovo ujištění „*Neboj se, jen věř!*“ a krátce na to smí svou mrtvou dceru znovu obejmout – živou (Mk 5,36).

Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí (J 14,27)! Pojďme se postavit ve víře v Boží lásku všem našim strachům. I o nás smí platit, že „*oni nad Žalobcem zvítězili pro krev Beránka ... nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti*“ (Zj 12,11).

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Ježíšovo jasné svědectví o sobě

Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici všemohoucího Boha. (L 22,69)

Ježíš je předveden před radu jménem Sanhedrin. Ta má pravomoc za bílého dne odsoudit člověka k smrti. To proto se setkávají až ve dne. A obě jejich otázky jsou jasně kladené se stejným záměrem: Tento člověk se rouhá a musí zemřít.

Na začátku své veřejné služby se Ježíš tajil se svým titulem Mesiáše a postavením v Božím království. Několikrát svým učedníkům přikázal, aby neprozrazovali jeho pravou identitu. Nyní ale „přišla jeho hodina“, a proto nemá co skrývat.

Nazvat se Mesiášem a synem Božím bylo rouhání. Tedy za předpokladu, že jím nejste. „Vy sami říkáte, že Já jsem.“ U evangelisty Marka je dokonce jen strohá odpověď „já jsem“, ve které je zřetelné Ježíšovo vyznání. Používá pro sebe jméno Boha ze Starého zákona. Podle 3. Mojžíšovy 24,16 měl být ten, kdo se rouhá Hospodinovu jménu, usmrcen. Ježíš ví, co ho čeká po tomto vyznání, ale jeho svědectví je nyní důležité pro dokončení plánu záchrany.

Znalci Božího zákona sice vyslovili, že je Mesiáš a Boží syn, ale nevěřili tomu. Proto ho odsoudili na smrt. Děkujme dnes Ježíši za toto jeho vyznání a potvrzení, že je skutečným Mesiášem a Spasitelem. On je zachráncem každého, kdo ho vyznává ústy a svým srdcem věří k spravedlnosti (Ř 10,10).

Děkujeme ti, Pana Bože náš, že jsi vytrval až do konce a prolil za naše hříchy svou drahou krev na glogotském kříži. Amen

Petr Coufal (Olomouc)

Pilát a (ne)obyčejný muž

Vznesli proti němu žalobu: „Podle našeho zjištění rozvrací tento člověk náš národ, brání odvádět císaři daně a prohlašuje se za Mesiáše krále.“ Pilát řekl velekněžím a zástupům: „Já na tomto člověku žádnou vinu neshledávám.“ (L 23,2 a 4)

Dnes je mnoho lidí, kteří se Ježíšovým velikonočním příběhem jen dobře baví. Pro Heroda byl dokonce Ježíš jakoby komediantem, kejklířem, kouzelníkem, jehož show král toužil zažít (v. 8). Kdoví, jestli právě tento postoj nebyl důvodem sprátení Heroda a Piláta (v. 12).

Pokud lidé berou Ježíšovo utrpení vážně, je jim často líto jeho bičování a ukřižování. Kladou si otázku, proč musel takto potupně a krutě zemřít, když neudělal nic zlého?

Pilát měl Ježíše jistě dokonale prolustrovaného. Byl to obyčejný syn tesaře, nepůsobil jako nacionalista, ani jako revolucionář. Obvinění z rouhání ho jako pohana nemohlo vykolejit. Pro Piláta byl nevinný. Možná byl obžalovaný blázen, nebo charismatická osoba, ale nepředstavoval žádnou hrozbu pro společnost ani římskou vládu.

Ale tento člověk, v očích Piláta obyčejný, byl zcela neobyčejný. Nebyl totiž tak úplně nevinný. Ale jeho vina byla zástupná a byla důvodem Božího soudu. Vysvětluje to prorok Izajáš stovky let před těmito událostmi: „*Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech*“ (Iz 53,5–6)

Děkujeme ti, Hospodine, že jsi toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

Petr Coufal (Olomouc)

středa – 12. dubna

L 23,13–24

Pilát nakonec podléhá nátlaku davu

Ale oni na něm s velkým křikem vymáhali, aby ho dal ukřižovat; a jejich křik se stále stupňoval. A tak se Pilát rozhodl jim vyhovět. (L 23,23–24)

Třikrát se v dnešním textu (v. 13–24) snaží Pilát přesvědčit dav, že Ježíš je nevinný. Sliboval jim spravedlivý trest (namísto smrti údajného zločince) a následné propuštění, potom náhradu v podobě vraha Barabáše, a nakonec kruté zbičování Ježíše. Ale dav křičí: „Pryč s ním! Propušt' nám Barabáše! Na kříž s ním!“ Křik davu se stupňuje (18, 23), a tak nakonec Pilát vyhověl přesile.

Velebněží, členové rady i lid se nedali zlomit, zato Pilát ano. Jak zvládneme tlak většiny my? Nechceme se někdy více líbit lidem než Pánu? Nejdeme v některém pracovním jednání s proudem, i když víme, že to není správné v Božích očích? Nestraníme některým svým kamarádům ve škole? Pilátovo jednání je nám někdy tak blízké, až z toho mrazí.

Naštěstí pro nás a celé lidstvo tento Pilátův „nezdar“ zapadl do Božího plánu záchrany předpovězené skrze proroky. Boží služebník musí trpět a být od lidí zavržen, aby se stal vykoupením a ospravedlněním všech, kdo v něho věří. Přinesl milost i těm, kteří třeba podlehnou nátlaku... ale činí pokání. „*Mesiáš má trpět, jako první vstane z mrtvých a bude zvěstovat světlo lidu izraelskému i pohanům*“ (Sk 26,23) Haleluja.

Petr Coufal (Olomouc)

Jeruzalém čekají tragické události

Za ním šel veliký zástup lidu; ženy nad ním nařikaly a oplakávaly ho. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a svými dětmi.“ (L 23,27–28)

Ježíše čeká veliké utrpení, vedou ho na Golgotu, je zbičován, pro slabost už nemůže nést kříž, na kterém má být ukřižován. I v takovéto situaci Ježíš vnímá, co se děje okolo něj. Obrací se na plačící ženy a říká jim něco ve smyslu: „Myslíte si, že mně se dějí hrozná věc, ale počkejte, vás čeká ještě větší hrůza.“ Proroctví, které pak vysloví, se týká zničení Jeruzaléma, která nastane v roce 70 po Kristu, kdy z Jeruzaléma zbude jenom Zeď nářků. Cituje proroctví z Ozeáše (10, 8).

Ježíš je vede k tomu, aby si uvědomily závažnost své situace. Nadcházejí dny strašného Božího hněvu. Ale vysvobození a odpuštění se právě připravuje. Právě kvůli tomu Ježíš trpí, oplakáván Jeruzalémskými ženami. Ježíš je ale neutěšuje tím, že by jim vzápětí řekl: „Nebojte se, já za vás za chvíli zemřu a vstanu z mrtvých, takže všechno bude OK.“ Ne, Izraelci si museli a měli prožít a uvědomit hrůzu svého života v neposlušnosti Boha.

Jak je to s námi? Víme, z čeho nás Ježíš zachránil, když za nás jako nevinný Beránek šel na kříž? Uvědomujeme si hrůzu svého postavení před Bohem bez Ježíše? „Nikdo není spravedlivý, není ani jeden...“ Protože my už víme, jak to všechno dopadlo, skáčeme někdy rovnou ke šťastnému konci, aniž bychom si uvědomili bezvýchodnost své situace bez Ježíše. Jen díky Ježíšovu dílu na kříži na nás nedopadne Boží hněv. Máte již tuto jistotu?

Jana Coufalová (Olomouc)

Ježíšova prosba za nepřátele

Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ O jeho šaty se rozdělili losem. (L 23,33–34)

Jaké hrůzné divadlo: Boží Syn je přibit na kříž jako poslední zločinec. Nahý, zmučený, obklopený krutostí, hrubostí, ponížením a odmítáním. Lidé losovali o Jeho šat, k Jeho rozbitým ústům přikládali houbu nasátou octem, hlasitě se smáli a pokřikovali urážky. Která bolest byla horší? Bolest těla, zmučeného, probodeného hřeby nebo ta palčivá bolest zástupné viny, křivdy, posměchu, urážek? Všechny ty kruté projevy zloby, nepochopení, nepřátelství od těch, kteří byli stvořeni, aby Ho uctívali

a kvůli kterým podstupoval tento nezastupitelný úkol ve Stvořitelově/Otcově plánu záchrany?

A do toho všeho zaznívá Jeho věta: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ Otče, odpusť jim...

To je Boží postoj dokonalé a nekonečné lásky. Jak je to nepodobné lidskému smýšlení. Přesto Bůh chce, abychom byli právě takoví. Abychom odpouštěli svým nepřátelům, abychom dobrořečili těm, kteří konají proti nám.

Všechno ve mně se vzpírá: „Ne, to nedokážu!“ Ale zároveň slyším: „Tohle po tobě chci. Začni měnit postoj ve své mysli. Začni, požádej a Duch svatý je připraven s Boží silou, aby v tobě konal dílo proměny.“

Ano, začíná to v naší hlavě a my máme být připraveni a od začátku zastavit reakci naší přirozenosti na projev nepřátelství od lidí kolem nás. Nenechme roztočit kolotoč sebelítosti, obviňování a negativního smýšlení o druhém. Hned od začátku odvráťme pohled od sebe, od svého dotčeného já, a dívejme se na Krista a jeho postoj lásky. Je to cesta přetěžká a jistě plná selhání, ale nemusíme a nemáme po ní jít ze své vlastní síly.

Dafne Bräuerová (Olomouc)

sobota – 15. dubna

L 23,39–43

Poslední přání – projev víry

A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (L 23,42–43)

Je pátek, nastala Ježíšova hodina, které se sám tolik obával. Ježíš, odsouzen k smrti a potupen, jde cestou hanby k místu, kde má být ukřižován. Učedníci se rozutekli a ztrácejí naději, že by to mohl být opravdu onen zaslíbený Mesiáš. Všichni v okolí se mu vysmívají a ponižují ho – vojáci, kněží i samotný lid. Vše nasvědčuje tomu, že Ježíš skončí jen jako další falešný prorok.

Za těchto okolností se jeden ze zločinců otáčí k Ježíši a vidí, jak umírá na kříži. Podívá se na něj a pronese své poslední přání, které mu zajistí věčný život: „*Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.*“ Ježíš se ohlédne a dá mu největší zaslíbení, které může dostat: „*Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.*“ Víra onoho zločince byla ohromná. Sami učedníci o Ježíši pochybovali, on ale věřil, že muž, který visí vedle něho na kříži, je Bůh a král.

I v těžkých dobách, když máme pocit, že se situace vymyká Bohu z rukou, Bůh zůstává Bohem a Jeho zaslíbení se nikdy nemění. Přestože lidé kolem nás se vysmívají Boží moci a nevěří, že nějaký ukřižovaný Ježíš nám může pomoci, my bychom měli stále pevně věřit v Boží moc. Bůh má vždy danou věc pod kontrolou a jeho moc není omezena lidskými pochybami.

Filip Mečkovský (Olomouc)

Ne všichni členové židovské rady byli stejní

Členem židovské rady byl muž jménem Josef, člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s jejich rozhodnutím a činem. Pocházel z židovského města Arimatie a patřil k těm, kdo očekávali království Boží. (L 23,50–51)

Neházíme někdy lidi „do jednoho pytle“? Jisté sousedy, profese, politiky, nebo dokonce církevní denominace, bratry a sestry?

V podobném pokušení jistě byli i učedníci Pána Ježíše. Kolikrát sám Ježíš kritizoval většinu vůdců židovského lidu. Sanhedrin tvořily skupiny židovských kněží a náboženských učitelů, kteří se setkávali, aby rozhodovali o soudních sporech. At se jednalo o náboženské, politické nebo sociální záležitosti.

V dnešním textu vidíme, že není dobré nálepkovat, hromadně odsuzovat, ale je třeba znát příběh jednotlivce. Členem židovské rady byl také Josef, o kterém se dovídáme, že byl dobrý, spravedlivý, měl vlastní názor a očekával Boží království. To on se postaral o důstojný pohřeb Spasitele, jehož tělo by jinak skončilo kdovíkdě (Iz 52,9).

Ježíš byl pohřben do hrobu, který dosud nebyl použit. Tím dal Josef z Arimatie najevo, že tento Kristus byl hoden královské pocty. Tento bohatý člen Sanhedrinu se skutečně stal Ježíšovým učedníkem (Mt 27,57). Každý má šanci.

Odpusť nám, Pane, že se často díváme jen očima, zatímco ty hledíš k srdci.

Petr Coufal (Olomouc)

Překvapení u prázdného hrobu

Proč hledáte živého mezi mrtvými? (L 24,5)

Minimálně jednou do roka, o Velikonocích, si už „tradičně“ připomínáme umučení, smrt a vzkříšení Pána Ježíše Krista. Čteme evangelijní texty připomínající tuto největší a jedinečnou událost lidských dějin a zdá se, že už nás nic v tomto směru nemůže překvapit.

Přicházíme tak jako ženy ze čteného textu, podle běžné tradice, aby třetí den po Ježíšově pohřbu pomazaly jeho tělo, které bylo uloženo do skalního hrobu. Mají své starosti, ale ohledně života a smrti jejich milovaného „mistra“ jim je vše jasné. Vykonají poslední službu tělesné schránce svého milovaného Pána, a pak už je definitivní konec.

Na místě činu je však čeká ne jedno, ale hned tři překvapení. Kámen je odvalený, tělo Pána Ježíše nenalezly a u vchodu do hrobu k nim přistupují dva muži v zářícím rouchu.

Otázka, která se nabízela tehdy ženám a nám dnes, zní, jak je to možné? Co se stalo?

Byly při tom, když skonala, viděly hrob a i to, jak bylo jeho tělo uloženo. Překvapující je také otázka „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

Ježíš zemřel, teď je živý. Je to Boží všemohoucí moc, která jej vzkřísila. Ježíš svým vzkříšením porazil smrt a odzbrojil tak Božího i lidského nepřítele satana.

Největším ziskem pro člověka je poznat Ježíše a moc jeho vzkříšení (Fp 3,10). Největším překvapením dnes je to, že Bůh jej vzkřísil pro naše ospravedlnění (Ř 4,25) a díky jeho vzkříšení smíme poznávat Jeho odpouštějící moc.

Ještě jedno překvapení. Díky vzkříšení Pána Ježíše Krista jsme směli prožít Boží proměňující moc znovuzrození a z Boží milosti ji smíme zakoušet, kdykoliv se lidé kolem nás této proměňující Boží moci svěřují. Haleluja! Díky ti, Pane, za překvapení u prázdného hrobu.

Jaroslav Hruža (České Budějovice)

úterý – 18. dubna

L 24,13–24

Zklamání z lidských představ o Mesiáši

A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. (L 24,21)

Události, které nás potkají, mají velký vliv na naši víru. Přestože se nic nedá srovnávat se ztrátou, kterou prožili učedníci při smrti svého mistra, můžeme alespoň z částky vnímat beznaděj, která se vkradla po ukřižování Pána Ježíše do života jeho následovníků.

Zpráva žen, které byly časné z rána u hrobu, setkaly se s anděly a přinesly zvěst, že Ježíš žije, vypadá jako poblouznění. Osobní zkušenosti z doby před utrpením a smrtí jsou zastřené právě vývojem událostí posledních několika dní. A tak se ptáme: co víra?

Nedovolím si hodnotit víru těch dvou učedníků, co šli cestou do Emaus, ani těch ostatních, co zůstali zavření v domě v Jeruzalémě, ale dle Ježíšova hodnocení jsou nerozumní a jejich srdce zpozdlé, neschopné věřit ani Božímu Slovu, ani osobní zkušenosti s Pánem a ani svědectví jiných lidí, byť bylo andělského původu.

Co může být tak zničující? Nic jiného než kombinace vlastních představ s nespřímně pochopeným vývojem událostí. „*My jsme však doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.*“ Co se skrývá za tímto výrokem „...že on je ten, který má vykoupit Izrael“?

Evangelista Lukáš ve Skutcích apoštolských zaznamenal něco velice podobného. „*Pane, v tomto čase obnovíš království pro Izrael?*“ (Sk 1,6b) Navzdory osobnímu úsilí, které po dobu své pozemské služby vynaložil náš Pán a Spasitel, se zdá, že nic nepochopili a stále zůstávali ve svých představách.

Vlastní lidská představa o tom, kdo a co je Mesiáš, přináší pouze zklamání. Odpověď na Ježíšovu otázku „*Za koho lidé pokládají Syna člověka?*“ (Mt 16,13). definoje správnost poznání Mesiáše. Nemohu končit jinak, než že tuto úvahu postavím

do roviny osobní, tak jak ji položil sám Pán. Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ (Mt 16,15).

Milý čtenáři, mým přáním a mojí modlitbou je, aby ti zjevil sám náš nebeský Otec, že Ježíš Kristus, Syn Boha živého, je „ten Mesiáš“, a ukázal ti, co to pro tebe znamená, a vyvedl tě tak ze zajetí tvých vlastních představ.

Jaroslav Hruža (České Budějovice)

středa – 19. dubna

L 24,25–35

Ježíš nenechává své učedníky smutné

Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (L 24,30–32)

Lukášovo evangelium, kapitola 24, verš 30–32 je velice zajímavou pasáží. Ovšem pro plné pochopení je třeba tuto část vidět v širší spojitosti s verši 25–35. Odpoledne v den Ježíšova vzkříšení kráčeli dva muži cestou do Emaus. Byli to Ježíšovi následovníci, kteří se nejspíše stali i svědky jeho smrti. Byli plni pochyb a zmatení. To, co od Ježíše očekávali, se nestalo. Mysleli si, že On byl Spasitel, ale najednou věděli, že je mrtvý.

Ovšem jak tak kráčeli, Ježíš se k nim připojil (oni ho však nepoznali). Ježíš jim vysvětloval mnoho věcí z Písma, protože postrádali pochopení. Jeho vysvětlování začínalo projasňovat jejich temnotu a přinášelo jim naději. Brzy přišli až do Emaus a pozvali Ježíše, aby s nimi ještě zůstal. Zatímco spolu večereli, Ježíš lámal chléb a ti dva rozpoznali, že to byl Ježíš Kristus. Poté se jim rozplynul před očima. Ale reakce těch mužů byla zjevná. Vystoupili z propasti beznaděje na výšiny radosti. Nyní pochopili, že to, co Ježíš před svou smrtí a vzkříšením řekl, byla pravda. Věděli, že On je živý a že On je skutečně Spasitel. Byli zaplaveni potěšením.

Ježíš Kristus dělá i dnes stále tu samou věc, a to téměř dva tisíce let od doby, co kráčel po zemi. Používá Slovo Boží k tomu, aby měnil naše životy. Skrze Ducha svatého bere do svých rukou věci, ke kterým jsme byli kdysi neteční, a dává nám porozumění. Otvírá nám nové obzory. Naplňuje touhu v našich srdcích, abychom poznali Jeho a věčný plán, který má pro naše životy. Vyzvedá nás z hlubin zoufalství až na vrcholky naděje a života. A nám, kteří známe Písmo a zažíváme tyto vrcholy naděje, byla dána zodpovědnost být posly a přinášet ostatním onu naději a usmíření.

Brian Elcheiberger (České Budějovice)

Ježíš trpělivě přesvědčuje učedníky o svém vzkříšení

Řekl jim: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ (L 24,38–39)

„Všechna Radost je připomínkou. Nikdy ji nevládneme; Radost je vždycky touhou po něčem minulém, vzdáleném, či po něčem, co ,se má stát‘“. C. S. Lewis, Zaskočen radostí: Podoba mého dřívějšího života.

Cožpak učedníci neočekávali vzkříšení? Vždyť Ježíš jim předtím celkem jasně vysvětloval, co se v Jeruzalémě brzy stane: bude zabit a třetího dne znovu vstane. Je zřejmé, že jeho slova slyšeli, když k nim mluvil, protože je řečeno: „byli naplněni smutkem“! (Mt 17,22–23)

Vypadá to, že učedníci měli ten samý problém, jaký máme my. Kráčíme životem neustále překvapování vyplňováním Ježíšových slov. Ježíš pro své následovníky předpověděl obojí; trýzeň i radost. Jak nepřipraveni jsme obojí přijímat! Předpověděl zcela jasným způsobem své vlastní vzkříšení ze smrti. Stále jsou tu následovníci neschopní tomu uvěřit a přijmout tak nabízenou radost. Možná jsme se stali příliš navyklymi na ten druh radosti, jaký popisuje C. S. Lewis; na onu radost, co je vždy mimo náš dosah.

Přesto ta radost, kterou nám Ježíš zaslíbil, jako Jeho království, je zároveň přítomné bohatství i příslib do budoucnosti. Hlavu vzhůru, drahý křesťane! Tvá budoucnost je zajištěna; žádný slib, který nám Bůh dal, nezůstane nevyplněný. Jásej, drahý křesťane! Slibované štěstí zítřka si můžeš užívat již dnes!

Steven Wendel (České Budějovice)

Boží vedení

K porozumění Písmu potřebujeme Boží otevření mysli. (L 24,45)

Můžeme přečíst Bibli tisíckrát, a i to nestačí, abychom pochopili její poselství. Bez vedení Ducha svatého nejsme schopni rozpoznat skutečný význam veršů v Písmu. Není to o našich schopnostech, o tom, jaké znalosti z Bible máme, jak jsme dobří, ale je to o podřízenosti vedení Boží moci, přijetí milosti poznání. Zákoníci a farizeové by nás svými znalostmi Starého zákona určitě mohli zahanbit a v lecčems i předčit. K čemu však jim to bylo, když jejich srdce bylo zatvrzelé a pravému významu učení neporozuměli. Ježíše jako Mesiáše neuznali a z Písma ho ani nerozpoznali.

Naše podřízenost Bohu neznamená nečinnost, ale právě naopak, aktivní hledání Božího slova a jeho studium. Satan využívá právě verše z Písma, aby nás svedl na

scestí, obdobně jako i samotného Ježíše pokoušel na poušti, bylo-li by to vůbec možné zvítězit nad ním. Ježíš mu argumentuje právě Božím slovem a vítězí.

Dnešní verš může být pro nás výzvou k hledání Boží pravdy, ne té falešné a překroucené, ale té ryzí a čisté vedoucí k našemu Pánu Spasiteli. Výzvou nespolehat se na naše schopnosti, ale právě se podřídit a pokořit před naším milujícím a věrným Bohem, svěřit mu do rukou své cesty. Jedině on nám může ukázat tu správnou cestu, odkrýt pravý význam veršů z Bible.

Jan Štěpka (České Budějovice)

sobota – 22. dubna

Sk 1,4–8

Zaslíbení Otcovo – moc z výsosti

A hle, já na vás posílám zaslíbení mého Otce; vy však zůstaňte ve městě, dokud nebudete oblečení mocí z výsosti. (L 24,49)

Pán Ježíš se loučí se svými učedníky, poté co jim předal své příkazy a mnoha díky jim potvrdil, že žije. Svěřuje svým následovníkům své dílo záchrany celého světa. Oni už rozumí Písmu a všemu, co se v něm píše o Kristu. Proto mohou později kázat: „*A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni*“. (Sk 4,12)

Muselo se naplnit Písmo, „že Kristus měl trpět a třetího dne vstát z mrtvých.“ Nebylo jiné cesty, nenašla se jiná možnost pro záchranu člověka než cesta utrpení a oslavení Ježíše Krista.

Zbývá teď vyhlásit tuto dobrou zprávu do celého světa, všem národům zvěstovat pokání a odpuštění na základě jeho jména. A tento vznešený úkol Ježíš svěří lidem. Apoštolům, kteří byli svědky Jeho díla záchrany.

On jim důvěřuje a posílá je. Předává jim strategický plán: od Jeruzaléma, přes Judsko, Samařsko a až po nejzazší konec země (Sk 1,8b). Zvládnou to? Je to nadlidský úkol, a proto potřebují být „*oblečení mocí z výsosti*“.

Už víme, že své zaslíbení ohledně vybavení k tomuto úkolu vyhlášení odpuštění všem národům Ježíš naplnil, když o letnicích vylil Ducha svatého na svou Církev.

Jedině oblečení touto mocí Ducha mohli apoštolové naplnit Kristovo poslání a pouze v moci Ducha a nijak jinak můžeme my dnes pokračovat v tomto pověření, zvěstovat pokání a odpuštění všem lidem na základě jediného jména, Ježíš.

Jaroslav Hruža (České Budějovice)

Ne opuštění, ale předejití do nebe

Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl své ruce a požehnal jim. A stalo se, když jim žehnal, že se od nich vzdálil a byl nesen vzhůru do nebe. (L 24,50–51)

Každý svůj záměr, který věčný Bůh hodlá uskutečnit s člověkem, dává na vědomí předem. Apoštol Pavel často používá obrat „nechci, abyste nevěděli“ a ostatní lidští autoři používají tvrzení „víte, že“ a další jím podobné.

Ježíšovo jednání s jeho učedníky je nám v tom příkladné. Už během svého života služby uvědomuje a připravuje své následovníky na to, co se stane potom, aby až se to stane, uvěřili, že „*Já jsem*“. (J 13,19)

Ta část díla záchrany Ježíše Krista, která se měla uskutečnit na tomto světě, je naplněná. Teď odchází, aby připravil místo. To už je součástí toho, co se uskutečňuje za obzorem časnosti. Při odchodu našich milých velice záleží na obraze nebo představě, kterou nám zanechávají. Tuto vzpomínku pak my pozůstalí zachováváme ve svých vzpomínkách.

Co Ježíš? Jak On odchází? Pohledme znovu a zapamatujme si to jednou provždy. Je to Ježíš žehnající svým učedníkům. Ke svěřenému úkolu kázat celému světu Ježíšovu dobrou zprávu patří neoddělitelně obraz žehnajícího Pána.

On neopouští své; prostě je předchází, aby tam, kde je on, ve slávě svého Otce, byli i oni. Toto vědomí je umocněné svědectvím dvou mužů v bílých šatech, kteří stojí vedle „do nebe upřeně hledících učedníků“.

A to svědectví neustále zní a čeká své naplnění. „Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“

Jsi mezi těmi, kdo s radostí očekávají splnění této blažené naděje druhého slavného příchodu Pána Ježíše na tuto zem?

Jaroslav Hruza (České Budějovice)

Hřích vůči člověku je i hříchem vůči Hospodinu

Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: „Mluv k Izraelcům: Když se muž nebo žena dopustí nějakého hříchu, jak se ho lidé dopouštějí zpronevěrou Hospodinu, a budou shledáni vinnými, vyznají svůj hřích, jehož se dopustili, a viník dá odškodnění a navíc přidá pětinu. To dá tomu, proti komu se provinil.“ (Nu 5,5–7)

Díky oběti Pána Ježíše na kříži jsou nám odpuštěny všechny naše hříchy. Tuto formulaci můžeme dosti často slyšet z úst jiných lidí a také ze svých úst. Přestože je toto tvrzení pravdivé, je možné ho nesprávně pochopit. Pán Ježíš mimo jiné učil, že pokud neodpustíme našim viníkům, tak ani nám nebude odpuštěno. Tedy samotné naše neodpuštění je hříchem. To potom znamená, že samotné vyznání Ježíšovy oběti nám k odpuštění našeho hříchu neodpuštění nestačí. Nemohu prosit Pána, aby mi odpustil to, že nechci odpustit mému bližnímu. Takováto modlitba nebude vyslyšena. Nejdříve má dojít k nápravě vztahu, k odpuštění tomu, kdo se proti mně provinil.

V porovnání s čteným textem je to „postaveno na hlavu“. Čteme, že muž nebo žena, která se provinila proti bližnímu, musí zaplatit odškodnění a přidat k němu 20 %. Co když to neučíní? Jak se má zachovat ten, proti komu se někdo dopustil provinění? Podle Ježíše je ten, komu patří odškodnění, tím, kdo především potřebuje smířčí oběť. Viník, který se proti nám dopustil hříchu, nejspíše žádné odškodnění nepřinese, ale o ně ani nejde. Jde o nás, zda si myslíme, že máme právo na „spravedlivý“ hněv a na neodpuštění našemu viníkovi.

Smířčí oběť Beránka nás volá ke smíření s naším viníkem. I nám se dostane odpuštění skrze kříž i tehdy, kdy se zdá, že viník je někdo jiný než my.

Děkuji ti, Pane, že nám neodpouštíš bez toho, abychom odpouštěli také my.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

úterý – 25. dubna

Ž 32,1–5

Hospodin vidí i skryté hříchy člověka

Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: „Mluv k Izraelcům a řekni jim: Kdyby se žena některého muže dostala na scesti a zpronevěřila se mu a někdo se s ní tělesně stýkal, třebaže to zůstane skryto jejímu muži a ona se neprozradí, poskvrnila se, i když proti sobě nemá svědka a nebyla přistižena.“ (Nu 5,11–13)

Především blaze člověku, který vnímá a prožívá své hříchy stejně jako žalmista. Uvědomění si svého hříchu a trápení se jím je darem. Zdá se, že lid Nové smlouvy (žijící v 21. století) prožívá tíhu hříchů spíše povrchně nebo dokonce jen na intelektuální rovině, pokud vůbec. Může čtenář o prožívání svého hříchu opravdu říci spolu s žalmistou, že „*moje kosti chřadly, celé dny jsem pronařikal, ve dne v noci na mně těžce ležela Boží ruka, vysychal mně morek jako v letním žáru*“?

Statistika mezi členy našich sborů o předmanželském sexuálním styku, o manželské nevěře, o rozvodech a dalších (nemluvíme o vnitřních neviditelných přestupcích) přece mluví sama za sebe. Konané hříchy již ani nejsou skryté, dějí se zjevně. Pokání? Ano, ve formě rituální modlitby, ale bez prožívání své viny před Bohem.

Blaze člověku, jehož kosti chřadnou, jehož morek vysychá a na němž Boží ruka těžce leží. Ano, pro takového bude Kristova oběť spásou a cestou nápravy a odpuštění tajných hříchů.

Děkuji ti, Pane, za tvé soudy, které nad námi vykonáváš, vždyť i soud je darem.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

středa – 26. dubna

2K 9,6–11

Zákon stanovuje minimum, člověk může dát navíc

Takový je řád pro nazíra, který Hospodinu slíbil dar za svoje nazírství kromě toho, co dá sám od sebe navíc. (Nu 6,21a)

Chci mít hezký okrasný trávník, ale nechci kupovat dobrá semena a hnojivo. Dále chci ušetřit na vodě, takže zalévat trávník budu jen výjimečně. Čas na sekání také nemám, navíc provoz sekačky není zadarmo. Ale trávník chci mít pěkný.

Člověk *může* dát navíc. Pokud ovšem chce mít dostatek všeho a ještě chce, aby přebývalo, pak nejen že může, ale musí. Otázka je, čeho chceme dosáhnout? Jsme motivováni plodem spravedlnosti (verš 10)? Chceme být vším obohacováni (verš 11) anebo být velkoryse štědrí (verš 11)? Máme radost z toho, když někdo vzdává díky Bohu (verš 12)? Na našem cíli totiž velice záleží.

Chceme-li, aby nás Bůh miloval, tak potom musíme být štědrými dárci. „*Vždyť radostného dárce miluje Bůh*“. Není „musím“ jako „musím“. Nestačí být jen štědrým, musím být také *radostně* štědrým dárcem. Potom to už není ani „můžu“ ani „musím“ ale „chci“. Chci dát více, než zákon stanovuje, chci dávat, protože vím, že Bůh miluje radostného dárce. A koho Bůh miluje, tomu také žehná všemi nebeskými poklady. A když nebeský poklad spadne na člověka, tak se stává dobrotou, spravedlností a velkorysou štědrostí.

Děkuji ti, Pane, že každý můj dar tobě mně jen více obohacuje.

Oleg Gricyk (Praha, Církev XXI. století)

čtvrtek – 27. dubna

Ž 24,1–6

Kněžské požehnání lidu

Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. (Nu 6,24–26)

Nesmíme zobrazovat Hospodina ani externě ani interně ve své mysli. Kněžské požehnání ale nám představuje Boha s rozjasněnou tváří, která se k nám obrací. Smíme si ji představit? Umíme si ji představit? Čemu říkáme „jasná tvář“? Můžeme říci, že je to tvář s přejícím úsměvem. Tvář, na kterou se chceme dívat a s jejím no-sitelem být.

Je to požehnání, když můžeme vidět Boží tvář, a ne jeho záda, jak je třeba viděl Mojžíš. Je to dvojnásobné požehnání, když je Boží tvář radostná, když se na nás Hospodin usmívá. Sloužit radostnému Pánu je jednodušší než Pánu rozhořčenému a stále ve hněvu přebývajícím.

Vstoupit na horu Hospodinovu (verš 3a), stát na svatém místě Božím (verš 3b), slyšet jeho hlas a vidět jeho rozjasněnou tvář. Má to vše v nás odezvu s touhou třeba stejnou jako chtít se stát bankovním manažerem, mít velký příjem a řídit svoji jachtu? K čemu nejbližší lze přirovnat touhu žalmisty, když se podíváme na své vnitřní touhy? Pokud hledání Boží tváře není pro nás tím nejcennějším, potom nemáme ani dost silnou motivaci v boji proti hříchu a lsti (verš 4b), ve snaze o čisté ruce a ryzí srdce (verš 4a). A tak se dostáváme do začarovaného kruhu. Nehledám Boha, neboť tuším, že na Boží tváři vůči mně žádný milý úsměv nespátřím. A jelikož Bůh pro mne není přitažlivý, mám jiné touhy a hledám jejich uspokojení.

Vyjít z tohoto bludného kruhu můžeme tak, že v toto kněžské požehnání skutečně uvěříme a přivlastníme si ho.

Děkuji ti, Hospodine, že v Kristu svoji tvář neskryješ, ba naopak obrátíš k nám svou rozjasněnou tvář.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

pátek – 28. dubna

Nu 9,1–8

Při nejasnostech čekejme na Boží pokyn

Mojžíš jim odpověděl: „Zůstaňte tu, dokud neuslyším, co vám přikáže Hospodin.“
(Nu 9,1–8)

Hledání Boží vůle je dnes samo o sobě vzácná věc. Máme přístup k tolika informacím, studujeme společenské vědy, filosofie, etiku, teologii a mnoho dalšího. Že by dnes někdo nevěděl, jak se má zachovat poté, co se dotkl mrtvého člověka (verš 7)? A pokud by ne, tak byl by Bůh tím, koho se půjdeme zeptat? Není způsob našeho náboženského života jen na nás? Kdo může dnes být na místě Mojžíšově, aby nám zprostředkoval Boží vůli?

To vše nás často vede k závěru, že Hospodin pro dnešního křesťana chce to, co si samotný křesťan přeje. Někdo řekl: „*Boží vůle je v tom, abychom byli šťastní.*“ Pokud je tomu tak, potom není co řešit, přece všichni víme, co člověka dělá šťastným.

Dnešní text nás ale učí něčemu jinému. Je tady Bůh, který přichází se *svou* vůlí, a přímo nařizuje, abychom se řídili tím, co on chce. Nejde tady o naše pocity, jak my se cítíme, co máme nebo nemáme dělat. Jde tady o jasné zjevení shora. Hledání Boží vůle, očekávání, že Hospodin nám svoji vůli zjeví, bázeň před tím, že nevykonáme jeho vůli, jak on chce, to vše nacházíme ve čteném textu, ale málokdy v našem křesťanském životě. A pokud mám pravdu, není to důvod k obrácení a pokání? Nemáme i dnešní den začít tím, že alespoň vyznáme před Hospodi-

nem, že naše křesťanství je duchovní kvalitou daleko horší než praxe lidu starozákonního?

Pane, ty znáš naše přání žít jen podle své vůle, s odporem ke tvé vůli. A přece jsi nás miloval a vykoupil nás skrze kříž svého Syna.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

sobota – 29. dubna

Nu 9,15–23

Cesta Božího lidu nemá být svévolná

Na Hospodinův rozkaz tábořili, na Hospodinův rozkaz táhli dál. Drželi Hospodinovu stráž na Hospodinův rozkaz daný skrze Mojžíše. (Nu 9,15–23)

Hodně záleží na tom, odkud a kam jdeme. S oblakem, o kterém čteme, se již nikde více v Bibli nesetkáváme. Po vstupu do zaslíbené země zmizela jak nebeská mana, tak i oblak. Proto vnímáme oblak/ohnivou zář, který měli lidé na poušti, spíše jako ochranu než vodítko kam dál. Záměrem prodlouženého putování po poušti bylo, aby vymřela nevěřící generace a zůstala nová generace, která by Bohu věřila. Do zaslíbené země se totiž dá vejít jedině s vírou (srov. Ž 3,7–12).

Zdá se, že opravdová víra má své začátky v plné poslušnosti – „*Na Hospodinův rozkaz tábořili, na Hospodinův rozkaz táhli dál.*“ V běžném životě nic takového ale nenacházíme. Ani v 613 Božích přikázáních, ani v učení Ježíšově a jeho apoštolů nenacházíme pokyn k takovému způsobu života. Spíše máme obecný rámeček, ve kterém můžeme jednat a rozhodovat se. Pro výchovu ve víře však máme chtít být Hospodinu poslušní jak ve „velkých“, tak i v „malíčkových“ věcech. Vede nás to k tomu, že ať tedy jíme či pijeme či cokoli jiného děláme, všechno činíme k slávě Boží.

Osobně bych si přál mít před sebou ohnivou zář, která by určovala každý můj krok. Bojím se ale, že by pak zmizela potřeba víry. Přece budu mít vždy 100% jistotu, že vše dělám správně. Také růst ve svobodě by se zabrzdil. A nakonec by došlo k plné ztrátě obrazu Božího ve mně.

Je samozřejmé, že cesta Božího lidu nemá být svévolná. Když se pohybujeme v rámci víry v Hospodina, tak svévolná být ani nemůže.

Děkuji ti, Pane, že nás vedeš a že tě můžeme následovat, kamkoli jdeš.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

Hospodin je ochráncem a pomocníkem Božího lidu

Kdykoli schrána měla táhnout dál, říkal Mojžíš: „Povstaň, Hospodine, ať se rozprchnou tvoji nepřítelé, ať před tebou utečou, kdo tě nenávidí!“ Když se zastavila k odpočinku, říkal: „Navrať se, Hospodine, k desetitisícům izraelských šiků!“ (Nu 10,35–36)

V Numeri čteme, že Mojžíš se modlí za záchranu Izraele. V přečteném žalmu se ale už ani nejedná o prosbu, spíše o tvrzení, že Hospodin nás chrání. Předtím než dlouhé tvrzení o Boží ochraně zazní, čteme o pozvednutých očích. Proč ale k horám (verš 1), a ne třeba k nebesům, nebo proč oči spíš nezavřít (jak je to zvykem u nás)?

Hora je symbol Boží viditelné přítomnosti na zemi. Bůh se zjevil národu izraelskému na hoře Sinaj a dal mu zákon. Proto také žalmistův pohled směřuje k horám, jelikož Boha potřebuje tady na zemi. Pomoc přijde od Boha, který je nám blízko.

Pro ujištění o Boží ochraně žalmista nezavírá oči, ba naopak vnímá celé stvoření jako důkaz Boží síly a svrchovanosti. Nebesa i země našly svoji existenci v jeho slově. A přes celou svoji velikost tato nebesa a země, slunce a měsíc byly stvořeny pro člověka a mají mu sloužit. Člověk je nade vše ostatní stvoření, protože nese Boží obraz. A tak Boží moc slouží k ochraně člověka od všeho zlého.

Přestože mluvím o člověku obecně, text má svoji sílu jenom pro lid smlouvy. Právě člověk, se kterým Bůh uzavřel smlouvu, má naději a zároveň jistotu v Boží konstantní ochraně. Izraelci byli částí smlouvy, a proto měli naději na Boží blízkost. Pro nedokonalost staré smlouvy s námi Hospodin uzavřel novou smlouvu v Pánu Ježíši Kristu. Ta nahradila starou smlouvu a učinila ji neplatnou (srov. Ž 7,12, 18). Náš pohled nemá tedy směřovat ani k Mojžíšově zástupné modlitbě, ani k horám, ale ke kříži, který je věrným a konečným důkazem Boží ochrany od všeho zlého.

Děkuj ti, Pane, že tvůj kříž je pro nás jasným ujištěním o tvých laskavých záměrech s námi.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

Idealizování minulosti a naříkání nad současností

Chátru přimíšenou mezi nimi popadla žádostivost. Rovněž Izraelci začali znovu s pláčem volat: „Kdo nám dá najíst masa? Vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo, okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek.“ (Nu 11,4–5)

Když čteme v Bibli o tehdejších událostech, tak se nám může zdát, že Bůh dneška je úplně jiný, než byl tehdy. Nejenže tehdy byl Bůh jakoby aktivnější v projevech, ale byl také velmi přísný.

Tento úsudek ale není objektivní, protože osoba Pána Ježíše hodně změnila, co se týká našeho vztahu k Pánu Bohu. Bůh se nezměnil, ale naše postavení ano, právě skrze Krista.

Dnešní čtení nás upozorňuje, že není jedno, s kým se spolčujeme a kdo se k nám připojuje. Jsme totiž ovlivnitelní okolnostmi a lidmi. S Izraelem tehdy z Egypta odešlo určitě mnoho lidí, bylo to pro ně velmi výhodné. Získali svobodu a ještě takového Boha, který se skutečně stará o svůj lid. Připojení těchto lidí bylo ale zjištěné a účelové. To se vždy ukáže ve zkouškách. Přišli na poušť. Tam se projevilo, že neznají Boha Izraele, proto mu nedůvěřovali. K reptání a nedůvěře stáhli i ostatní, kteří se nechali svést, i když s Pánem Bohem měli osobní zkušenosti.

Zkreslování minulosti se děje i dnes. Nehovoří se o všem a za jakou cenu to tenkrát bylo. Skutečně neměli to, co zmiňovali, ale měli něco jiného, kvalitního a v dostatečném množství. Jim to nestačí. Zpochybňují Boží dobrotu, protože se události nedějí podle jejich představ. I dnes Bůh zasahuje a také trestá. Ale často nás zachrání Pán Ježíš Kristus, který nás miluje a přeje si, abychom mohli přežít a poznat Boží dobrotu a jeho lásku.

Daniel Hýsek (Broumov)

úterý – 2. května

Nu 11,10–15

Přetěžké břemeno pro Mojžíše

Mojžíš slyšel, že lid pláče, každý u vchodu do svého stanu, čeled vedle čeledi. Hospodin vzplanul velikým hněvem. I Mojžíš na to hleděl s nevolí a vyčítal Hospodinu: „Proč zacházíš se svým služebníkem tak zle? Proč jsem u tebe nenalezl milost, žes na mě vložil všechen tento lid jako břímě?“ (Nu 11,10–11)

Myslím, že každý, kdo byl v odpovědném postavení se setkal s něčím podobným jako Mojžíš. Když jste něco zařizovali a organizovali, tak jste to dělali, jak nejlépe umíte, a přece se vám vrátilo nepochopení, neuznání a znevážení vaší práce a snahy. Je těžké v tom žít, je těžké to snášet.

Na Mojžíšovi je úžasné, jak se právě s touto situací vyrovnává. Kam jde se svým problémem? Neurazil se a nestáhl do soukromí (když vy tak, tak já tak). Nepomlouval a nehledal pomstu. Nehledal svoje ospravedlnění a svůj image, ale šel k Pánu Bohu a vylil mu své srdce. Pán Bůh očekává, že se všim přijdeme za ním. On už má řešení připravené.

Takto reagovat jsme schopni jen tehdy, pokud jsme přesvědčeni, že to má smysl. Jak poznáme svého Boha? Pokud je pro nás Bůh jen teoretický pojem, výchova nebo tradice, tak za ním v problémech nepůjdeme. Na příkladu Mojžíše je patrné, že Boha Izraele osobně znal a měl před ním bázeň, která mu pomáhala v těžkostech. Mojžíš věděl, že přicházet k Bohu se vždy vyplatí a je to prospěšné pro všechny strany.

V dnešní době jsme v jednodušší situaci než Mojžíš. Máme Bibli, dar Ducha svatého a přes Pána Ježíše máme přístup k Bohu bez překážek. Postavení Božích dětí nám dává úžasnou výsadu. Ne vždy jí umíme využít.

Daniel Hýsek (Broumov)

středa – 3. května

Nu 11, 23–30

Boží řešení pro Mojžíše: 70 spolupracovníků

Hospodin Mojžíšovi odvětil: „Shromažď mi sedmdesát mužů z izraelských starších, o nichž víš, že jsou staršími a správci v lidu. Vezmi je ke stanu setkávání, ať se tam postaví s tebou. Sestoupím a budu tam s tebou mluvit a odeberu z ducha, který je na tobě, a vložím jej na ně. Ponesou pak břímě lidu s tebou, neponeseš je už sám.“ (Nu 11,16–17)

Takovéto řešení problému Mojžíše skutečně nenapadlo. Je docela možné, že mu úplně nevyhovovalo. Měl něco ztratit a to něco měli dostat jiní lidé. Mohl to vnímat jako osobní újmu. Proč mu Pán Bůh má něco brát?

Umíme se dělit o postavení? Nakolik nám nevádí být v postavení „druhých houslí“? Je úžasné vidět na Mojžíšovi, jak mu jde o Boží dílo, a ne svoji osobu. Proto koná to, co mu Bůh poradil. Není jednoduché delegovat zodpovědnost na někoho jiného, kdo nemá takové zkušenosti a poznání jako my. Tito lidé mají mít prostor konat práci podle svých možností a schopností; nemají být řízeni naším dálkovým ovládním, aby se rozhodovali podle našich představ. Pán Bůh počítá s rozmanitostí, a proto povoláním lidem dává prostor a svobodu.

A poslušnost se vyplatila; pro Mojžíše to byla skutečně pomoc a v konečném hodnocení Mojžíš nic neztratil, spíš získal. Bůh skrze Mojžíše využil postavení a schopnosti těchto lidí pro vedení a budování Božího lidu.

Protože je náš Bůh trojjediný, pracuje společně; i nás vede k podobnému způsobu, ke spolupráci s lidmi, které nám dává. Bez Pána Ježíše toho nejsme schopni, protože jsme založením individualisté a spolupráce je nám cizí. Obávám se, že nevynikne naše „jedi-nečnost“. Skutečně jen s Pánem Ježíšem jsme způsobilí společně pracovat na Božím díle.

Daniel Hýsek (Broumov)

čtvrtek – 4. května

Nu 12,1–16

Mojžíšovi sourozenci neunesli jeho výsadní postavení

Mirjam s Áronem mluvila proti Mojžíšovi kvůli kúšské ženě, kterou si vzal, pojal totiž za ženu Kúšanku. Říkali: „Což Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojžíše? Což nemluví i naším prostřednictvím?“ Hospodin to slyšel. (Nu 12,1–2)

Ze zkušenosti víme, že ne všude platí, že se sourozenci podporují a spolu nesoupeří. Rivalita je dost častá a nakonec nikomu neposlouží k dobrému. To platí nejen o rodinách, ale všeobecně o vztazích mezi lidmi. Naše představy o své osobě a našem postavení v různých situacích jsou pro nás velmi důležité. Na dosažení svých cílů jsme ochotni použít různé praktiky a úskoky.

Slovo dnešního čtení je dost nejasné. Nikde v Bibli se nepíše, že manželka Mojžíše zemřela a on si vzal druhou ženu. Tento text by k tomu mohl vést. Ale v pozadí je jasně vidět, že problémem Mojžíšových sourozenců není jeho manželství, ale závist. Protože nikde není psáno, že by měl Bůh nějaké výhrady proti Mojžíšovu manželství. Je jedno, jestli bylo první, nebo i možné druhé.

Sourozenci nemohli najít žádnou chybu na Mojžíšovi, tak ji hledali jinde. A švagrová byla příhodný objekt. Nebyla židovka, zřejmě se lišila podle způsobů své rodiny, proto neměli problém ji napadnout. Pro nás to je upozornění, abychom zkoumali, jaké motivy nás ženou do různých nedorozumění a sporů. To také platí v církvi. Jde nám skutečně o Boží věci, nebo se jen projevuje osobní nevráživost?

Může nastat situace, v níž se projeví naše scestná ctižádost. Potom se pozná, co hledáme. Jde nám o Boží dílo, nebo o osobní postavení? Mojžíš je v tom úžasným vzorem. Nehájil se a Bůh se jej rázně zastal. Až z toho jde strach. Dnes to platí úplně stejně.

Daniel Hýsek (Broumov)

pátek – 5. května

Nu 13,21–33

Vyslaní zvědové zmalomyslněli lid

Ale muži, kteří šli spolu s ním, tvrdili: „Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vždyť je silnější než my.“ Pomluvami zhaněli Izraelcům zemi, kterou prozkoumali: „Země, kterou jsme při průzkumu prošli, je země, která požírá své obyvatele, a všechen lid, který jsme spatřili, jsou muži obrovité postavy.“ (Nu 13,31–32)

Dnešní čtení nás upozorňuje, že je důležité, na co hledíme a jak to vidíme. V tom je rozdíl. To, co vidíme, má na nás větší vliv, než si často uvědomujeme. Na tomto principu je založena reklama. Satan také ví, že to, na co koukáme, se může pro nás stát velmi silným pokušením. Ale jak věci vidíme, to hovoří o našich postojích.

Přečtený oddíl Písma nám říká, že všichni muži viděli to samé. Všichni to, co viděli, popsali podrobně a pravdivě. A přece výsledná zpráva byla rozdílná. Dva hovořili: „Toto jsme viděli, je to takovéto, pojďme a náš Bůh nám to pomůže zabrat.“ Deset hovořilo opak: „Ano toto jsme viděli, je to tam takovéto, ale my tam nemůžeme vstoupit, protože...“

Toto „protože“ je zásadní. Ukazuje, jestli vidíme jen to, co je před očima, nebo i něco víc a dál. Těch deset bylo součástí pospolitosti, byli pravidelnými účastníky shromáždění, byli velmi kvalitní. Proto také byli vybráni na průzkum. Přesto neviděli to neviditelné, co měl pro ně připravené Bůh. Jak vidíme Boha v praktickém životě?

Je reálný, blízký a dobrý, nebo je vzdálený a já nevím, jestli mě slyší? Jak vidíme, tak mluvíme a ovlivňujeme lidi, kteří nám naslouchají. Těch deset přesvědčilo národ, že nepůjdou dál. Vzali lidem víru v Boha a důvěru v jeho vedení. To se také stává i dnes.

Daniel Hýsek (Broumov)

sobota – 6. května

Nu 14,1–10

Nevěra plodí katastrofické scénáře

„Proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem? Aby se naše ženy a děti staly kořistí? Nebude pro nás lépe vrátit se do Egypta?“ I řekli si vespolek: „Ustanovme si náčelníka a vraťme se do Egypta!“ (Nu 14,3–4)

Dnešní čtení je pokračováním toho předešlého. Je zde až plasticky vylíčené, jak pokračuje nevěra. Na začátku jsou otazníky – myslí to s námi Bůh dobře? Už v ráji satan při rozhovoru s Evou dával otazník tam, kam Bůh dal tečku. Tento postup používá doposud a je úspěšný. Boží vedení je náročné a od následovníků se očekává, že Bohu dovolí, aby v jejich životech prováděl změny. Nám lidem se to nelíbí, protože to není podle našich představ. A jsme schopni pro dosažení svých cílů i zkreslovat minulost.

Všichni zažili vyvedení s Egypta, zázračné vedení po poušti a spolehlivou ochranu. Oni přesto raději vzpomínají na Egypt. Bývalé otroctví se jim už nejeví tak hrozné, jak ve skutečnosti bylo. Připadá jim, že Bůh s nimi nemá dobré úmysly. Jsou ochotni za svými představami jít za každou cenu. Satan zaslepil jejich oči a oni nejsou schopni vidět hrůzu, do které se řítí.

Můžeme se ptát, jak je to možné? Tolik viděli a znali. Měli tolik zkušeností a příkladů Boží milosti a trpělivosti. Poznali Boha, že je skutečný Bůh, plný milosti a moci. A přece jejich srdce bylo nevěrné a neschopné vidět.

Na začátku stačilo tak málo. Je skutečně Bůh dobrý? Je to, co dělá, k našemu prospěchu? Nechce nás o něco připravit? S tím občas bojuje každý z nás.

Daniel Hýsek (Broumov)

neděle – 7. května

Nu 14,11–25

Mojžíšova přímluva za národ

„Nuže, nechť se prosím vyvýší tvá moc, Panovníku, jak jsi prohlásil. Řekl jsi: Hospodin je shovívavý a nesmírně milosrdný, odpouští vinu a přestupek, ale viníka nenechá bez trestu, vinu otců stíhá na synech do třetího i čtvrtého pokolení. Promiň prosím tomuto lidu vinu podle svého velikého milosrdenství, jako jsi mu ji odpouštěl od Egypta až sem.“ (Nu 14,17–19)

Toto slovo je úžasné, protože nám ukazuje Mojžíše, který jedná jako Pán Ježíš v Novém zákoně. Nikdy bychom to nečekali u člověka, který žil v době Starého zákona. V textu, který jsme četli, se hovoří o zaslepené nenávisti lidu, který chce prosadit svou vůli. Nezajímá je pravda a jsou rozhodnuti jít po svém. Svým rozhodnutím urážejí a znevažují Boha, protože mu přisuzují něco, co on nikdy nedělá.

Bůh vždy drží své slovo a nikdy nejedná nečestně. Je dobrý a vždy hledá to nejlepší pro člověka, kterého stvořil a miluje jej. Rozhořčení Boží je spravedlivé a je namístě. Zachránil život Mojžíšovi, Áronovi, Kálefovi a Jozuovi před rozvášněným davem. A byl vyřčen trest. A v této situaci Mojžíš zaujímá obdivuhodný postoj a přimlouvá za lid! Přesně takto se projevoval Pán Ježíš, když byl na této zemi. Nezasloužená milost pro nehodné lidi.

V Bibli se píše, že velkou moc má vroucí modlitba spravedlivých. Tento výrok je potvrzen i Mojžíšovým postojem. Změnil trest a vyprosil milost pro nehodné. Stejně jako Pán Ježíš, když se modlil za nás. Přijal náš trest na sebe a vyprosil nám milost a odpuštění hříchů každému, kdo v něho uvěří. Podobný postoj je možný, jen když máme změněné srdce a poznali jsme Boží lásku. Jinak jednáme stejně jako Izraelci, kteří hledali svoje cíle a neposlouchali svého Boha. Osoba Mojžíše je nám vzorem, jak jednat s Bohem. Poznávat ho a poslouchat jej.

Daniel Hýsek (Broumov)

pondělí – 8. května

Nu 16,1–15

Kórach chce svévolně prosadit demokratické principy

Shromáždili se proti Mojžíšovi a Áronovi a vyčítali jim: „Příliš mnoho si osobujete. Celá pospolitost, všichni v ní jsou svatí a Hospodin je uprostřed nich. Proč se povznášíte nad Hospodinovo shromáždění?“ Když to Mojžíš uslyšel, padl na tvář. (Nu 16,3–4)

Příběh vzpoury patří k lidským dějinám. Každá vzpoura však v sobě nese riziko neúspěchu. Podívejme se do historie. Spartakus se vzbouřil s gladiátory a málem srazil na kolena mocný Řím, ale prohrál. Ale máme i úspěšné vzpoury. Vzpourou byl boj severoamerických kolonií proti Britskému impériu, čímž se položil základ USA. Vzpourou byla Francouzská revoluce, která odstranila monarchii, aby nakonec zavedla diktaturu. Tyto vzpoury skončily vítězně, atak je nevnímáme jako vzpoury, ale jako spravedlivý boj za demokracii a svobodu.

Kórach vedl vzpouru proti Mojžíšovi. Nastínil vznešené ideály demokracie a rovnosti před Bohem i lidmi. A jako baptisté bychom neměli problém s tím, aby lid sám si zvolil, kdo ho povede. Pán Bůh se však postavil za Mojžíše. Proč se Bůh postavil proti demokratické vzpouře a proti rovnostářství? Ne proto, že by Bůh byl velký odpůrce demokracie, o tom příběh není. Příběh nám ukazuje, že Pán Bůh vidí víc než my. Nejen to, co je zjevné. Bůh hledí k srdci a vidí, když se za hezkými a vznešenými slovy skrývá sobecký zájem. Kórach nebyl čestný idealista bojující za demokracii a rovnost

všech. Kórach se chtěl dostat k moci a neváhal zneužít lidi kolem sebe. Příběh Kórachovy vzpoury nám říká, abychom neposuzovali jen podle vnějších měřítek, jak se věci zdají, ale abychom hledali vůli Boží a duchovní vidění světa a lidí, pak můžeme rozpoznat, co je správné, a co zlé.

Luděk Šíp (Pardubice)

úterý – 9. května

Nu 16,16–35

Pozor, ať nejsi stržen Božími soudy!

Promluvil k pospolitosti: „Odstupte od stanů těchto svévolných mužů a nedotýkejte se ničeho, co je jejich, abyste nebyli smeteni spolu se všemi jejich hříchy.“ (Nu 16,26)

Kórach vedl vzpouru proti Mojžíšovi. Pán Bůh se však postavil za Mojžíše. A to dost radikálně. Pohrozil, že zahubí všechny, kdo se přidali ke Kórachovi a jeho podporovatelům, kterých bylo 250. Na Mojžíšovu přímlovu to však neudělal. Pán Bůh totiž i tehdy, kdy se postavíme na špatnou stranu, podpoříme špatné lidi, nebo jakkoliv se odchýlíme z cesty Páně, nám dává šanci postavit se na správnou stranu, postavit se tam, kde stojí Hospodin, na bezpečné místo.

Kórach nebyl čestný idealista. Kórach je označován za demagoga. Jeho argumenty sice jakoby dávaly smysl a těžko se vyvracely, ale přesto byly lživé. Jedna z definic demagoga říká, že „Demagog je člověk, který ví, že říká lži, lidem, o kterých ví, že jsou hlupáci.“ Snad proto našel mnoho podporovatelů, ale ti nakonec ztratí své životy. Sice se chtěli vyhnout trestu, ale zřejmě chybělo skutečné pokání, skutečné přijetí toho, co Pán Bůh ustanovil. A hrát s Pánem Bohem hru, že naoko se podřizujeme jeho vůli, to nefunguje. Nebudme za hlupáky podléhající demagogům.

Stůjme na správné straně, na straně Boží. Vždy máme volbu dělat si věci po svém podle toho, co je moderní nebo co se nám líbí. Zvolme si Pána, který s námi nemá zlé, ale dobré záměry. A pak zjistíme, že nás Pán chrání před pohromou, že i když se nám zdá, že jsou věci špatné, tak přesto stojíme na pevné zemi s Bohem po boku, místo aby nás pohltila temnota.

Luděk Šíp (Pardubice)

středa – 10. května

Nu 17,6–15

Lid viní Mojžíše a Árona ze smrti Kórachovců

Druhého dne reptala celá pospolitost Izraelců proti Mojžíšovi a Áronovi: „Vy jste příčinou smrti Hospodinova lidu.“ (Nu 17,6)

Kórach vedl vzpouru proti Mojžíšovi. Připojilo se k němu na 250 významných izraelských mužů. Ale Pán Bůh se postavil za Mojžíše. Potrestal vzpurné a pohrozil záhubou celé pospolitosti. Ale na Mojžíšovu přimluvu ušetřil izraelskou pospolitost, ušetřil všechny, kteří se oddělili od Kóracha a jeho společníků.

Ale jak už to s námi lidmi bývá, vděčnost nám není vlastní. Lidé si začali na Mojžíše a Árona opět stěžovat. Jak je to možné? Jak je možné, že i když nás Pán Bůh zachrání před zlem, najdeme něco zdánlivě důležitějšího, nač si potřebujeme stěžovat? Izraelci byli jen krůček od smrti. Kdyby neodstoupili od Kórachovců, tak zemřeli. Kdo ví, jak často jsme krůček od tragédií nebo zlých událostí? Jen krůček. Obvykle to asi ani nevíme, ale někdy to zaznamenáme, rozpoznáme. Izraelci to tehdy jasně věděli. Slyšeli Mojžíše, který k nim mluvil. Odstoupili od Kórachovců a ti zemřeli. To se nedalo nepochopit! A přesto... Izraelci stojí před Mojžíšem a stěžují si, kritizují, naříkají. A tato nevděčnost, zarputilé reptání, přineslo své následky. Přišla smrt, přišel Boží soud.

Snad je to špatným úhlem pohledu, špatnou perspektivou, kterou nazíráme na svůj život. Vidíme tragédie kolem sebe, naříkáme nad svými životy, reptáme na kdeco. Ale přitom jsme to my, koho Pán Bůh zachránil. My jsme ti, kteří nejsou pohlceni temnotou. Podívejme se na své životy jasným pohledem víry, protože pak pochopíme, že není čas si naříkat, je čas být vděční za své životy.

Luděk Šíp (Pardubice)

čtvrtek – 11. května

Nu 17,16–27

Hospodin dává lidu jasný důkaz Áronova kněžství

Hůl muže, kterého vyvolím, vypučí. Tak zkrotím reptání Izraelců, kteří proti vám reptají.
(Nu 17,20)

Když si izraelská pospolitost prošla krizemi kórachovské vzpoury a jejích následků, přichází okamžik, kdy Hospodin chce jasně ukázat, jaký muž a jaký rod má být počtěn úkolem kněžské služby Hospodinu. Áron měl za sebou náročnou akci záchrany izraelského lidu. Vykonával mezi lidem smířící obřady, aby Hospodin ušetřil reptající Izraelce. Při jeho službě se pohroma zastavila.

Mojžíš nechal přinést za každý rod hůl, na které bylo napsáno jméno předáka rodu. Za rod Léviho byl na hůl jako předák napsán Áron. Hole byly uloženy do stanu setkávání a Hospodin si měl vyvolit. Nebylo to tak, že by Áron dosud nesloužil jako Hospodinův kněz. Ale jeho služba byla zpochybňována. Právě Kórach, vůdce vzpoury, si chtěl osobovat tuto kněžskou službu.

Hospodin potvrzuje ty, které vyvolí. Je to důležité pro ty, kterým se slouží, i pro toho, kdo slouží. Potřebujeme vědět, že vkládáme důvěru v ty, které si vyvolil Hospodin, ne jen my lidé prostřednictvím třeba voleb. A stejně tak ti, kteří slouží, potřebují

ujištění, že nestojí ve službě jen na základě své vůle nebo vůle lidí. Hledejme toto Boží ujištění v našich životech.

Luděk Šíp (Pardubice)

pátek – 12. května

Nu 18,1–7

Z výsadního postavení plyne také velká zodpovědnost

Hospodin řekl Áronovi: „Ty a s tebou tvoji synové i celý tvůj rod budete odpovědni za každou nepravost ve svatyni; ty a s tebou tvoji synové budete odpovědni za každou nepravost svého kněžství.“ (Nu 18,1)

Zodpovědnost je jako strašák na poli. Panák ze dřeva a slámy, navlečený do starého ošuntělého oblečení. Zdátky je vidět, smějeme se mu, mávneme nad ním rukou, ale když k němu máme přijít, zjistíme, že jsme ustrašení špačci, kteří se bojí a letí raději někam jinam, kde není strašák, který nám nahání hrůzu.

Převzít zodpovědnost je vždy těžké, tedy pokud máme zdravý rozum. Někdy se nám nechce nést odpovědnost ani za své vlastní životy, natož za to, co mohou udělat druzí lidé. Zodpovědnost, kterou Pán Bůh uvalil na Árona a jeho potomky, měla dva rozměry. Za prvé nesli odpovědnost za svou službu při oltáři. Áronovci byli jediní, kdo mohli přistupovat k oltáři. Dostalo se jim výjimečné výsady, výjimečného postavení.

Komiksový příběh Spidermana je postaven na výroku: „S velkou mocí přichází i velká zodpovědnost.“ Áron sice nebyl žádný komiksový superhrdina, ale přesně tak by se dal vystihnout jeho život. Kněží měli moc nad duchovním životem židovské pospolitosti, nad přinášáním obětí, které stály v centru starozákonní bohoslužby. Za druhé nesli zodpovědnost za službu u oltáře. To znamenalo, že Bůh je volal k odpovědnosti, když bylo něco špatně ve svatyni.

Budme si vědomi, že každá naše služba, každé postavení, které máme sebou, nese i zodpovědnost. A nejde jen o službu na díle Páně. Platí to v práci, platí to v rodině. Je třeba říct, že není špatně toužit po výsadním postavení, po významných službách nebo pozicích, ale je nezbytné být ochotni převzít zodpovědnost za své životy, za své konání. Nebudme ustrašenými špačky. Mějme odvahu vstupovat do služby Pánu, mějme odvahu hledat si dobrou práci, mějme odvahu vést své rodiny. Mějme odvahu nést zodpovědnost, protože v tom je skutečná síla i moudrost.

Luděk Šíp (Pardubice)

Pro nedostatek vody lid reptá proti Hospodinu

Pospolitost neměla vody. Proto se srotili proti Mojžíšovi a Áronovi. Lid se dal s Mojžíšem do sváru. Nařikali: „Kéž bychom byli také zahynuli, když zahynuli naši bratři před Hospodinem!“ (Nu 20,2–3)

V tomto příběhu čteme, že Izraelci reptají kvůli vodě... zase. Není to poprvé, co reptají, není to dokonce ani poprvé, co reptají kvůli vodě, voda byla prvním důvodem reptání, téměř hned po vyjití z Egypta. Z pohledu dnešního člověka, by se reptání dalo nazvat národním sportem Izraelitů. Vytýkají Mojžíšovi a Áronovi, že je vyvedli z relativně úrodného Egypta do pouště, že nemohou sít, nemají vodu a další věci, na které si v Egyptě zvykli. Nelíbí se jim strádání, a tak si to vylévají na Mojžíšovi a Áronovi. Ti, i když celou dobu poslouchají Hospodina, musejí neustále snášet nespokojenost svých svěřenců, a i přes tu snahu to pospolitosti nikdy nestačí a brzy se najde nový důvod reptání. Mojžíš s Áronem dělali, co mohli. Nebyli už nejmladší a zrovna jim zemřela sestra, ale ani to nezabránilo pospolitosti je obviňovat.

V životě každého z nás se stane, že ať děláme, co děláme, ať se snažíme sebevíc, nikdy se nezavděčíme všem a vždycky se najde něco, za co nás druzí mohou kritizovat. Stejně tak ale můžeme být i na druhé straně, někdy se nám určitě stává, že jsme jako Izraelité a i přes snahu ostatních, když výsledky nejsou takové, jaké chceme, umíme být dosti nepřijemní. Hospodin i v tomto příběhu vyslyšel prosby svého lidu a dal pospolitosti vodu, i přes jejich nevděčnost. My bychom také měli být takoví, měli bychom být jako Mojžíš, Áron a hlavně jako Hospodin. Nevděčnost, reptání a negativní přístup ostatních by nás neměly složit na zem, je to nepřijemné, ten pocit nedocenení, ale pokud děláme správné věci, tak se nám odměny dostane v Božím království, a to je ta jediná opravdu důležitá odměna.

Jakub Šíp (Pardubice)

Nedůvěra má někdy závažné osobní důsledky

Hospodin však Mojžíšovi a Áronovi řekl: „Protože jste mi neuvěřili, když jste měli před syny Izraele dosvědčit mou svatost, neuvedete toto shromáždění do země, kterou jim dám.“ (Nu 20,12)

V předchozích dnech jsme četli příběhy, ve kterých Mojžíš s Áronem vždy obstáli. Izraelská pospolitost se bouřila, reptala a umírala pro svůj hřích. Začalo to vzpourou Kórachovců a pokračovalo pohromou pro bezmála 15 tisíc Izraelců. Mojžíš s Áronem však vždy stáli na správné straně, na Hospodinově straně.

Obstáli ve všech zkouškách. Dokonce i v situaci, kdy Hospodin chtěl vyhladit celou pospolitost, měli odvahu odporovat Bohu a hájit svůj národ. A pak přichází na první pohled nevýznamná situace. Izraelci chtějí vodu, reptají a na Boží pokyn stojí Mojžíš s Áronem před skálou, aby z ní vyvedli vodu. Mojžíš má v ruce hůl, vše se zdá v pořádku. Mojžíš promluví k lidu a svá slova podpoří dvojím udeřením do skály, z které vytryskne voda.

Snad to byl nedostatek víry, že Mojžíš použil hůl, kterou udeřil do skály, namísto aby ke skále promluvil, jak řekl Hospodin. Hůl byla osvědčená, dávala jakousi záruku úspěchu. Snad se Mojžíšovi zdálo vhodnější mluvit k lidu než k neživé skále. Výsledek však byl takový, že Mojžíš namísto aby vyzdvihl Hospodina, vyzdvihuje sebe a Árona. Oni jsou ti, kteří zachrání pospolitost, to oni mají moc vyvést vodu ze skály. Měli do svědčit Hospodinovu svatost, místo toho dávali na odiv svou svatost.

Ať už bylo příčinou cokoliv, obavy, pochybnosti, nedůvěra nebo pýcha, podstatný byl následek. Mojžíš a Áron přišli o vstup do země zaslíbené. Nepostihla je okamžitá pohroma, neotevřela se země, aby je pohltila, ale od této chvíle věděli, že ať už bude jejich cesta jakkoliv dlouhá nebo krátká, skončí před „branami“ země zaslíbené. Naše rozhodnutí a činy mají své následky, nezapomeňme.

Luděk Šíp (Pardubice)

pondělí – 15. května

Nu 21,1–8

Při zdlouhavé cestě lid reptá proti Bohu a Mojžíšovi

Z hory Hóru táhli dál cestou k Rákosovému moři, aby obešli edómskou zemi. Avšak lid propadl na té cestě malomyslnosti a mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umořili? Vždyť tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám už protiví.“ (Nu 21,4–5)

Lid zmalomyslněl a začal reptat, brblat a... nebyla to vzpoura ve svém počátku? Jak často používáme otázku „Proč? Proč právě já? Proč se to stalo právě mně?“ A ani si neuvědomujeme, že tím vzdorujeme Božímu vedení a snažíme se vytrhnout z Jeho ruky. Říkáme, že jsme svůj život předali pod Boží vedení, ale teprve při zpětném ohlédnutí se za uplynulým dnem zjišťujeme, kolikrát jsme si ten „svůj život chtěli žít po svém“.

Vzpomeňme však, jak to dopadlo, když si člověk chtěl žít podle svého a nechal si v ráji poradit... Ten stejný rádce pilně pracuje bez přestání až dodnes. Usiluje o to, aby nám vzal jistotu v platnost Božího slova. Už tehdy v ráji namlouval Evě, že to Pán Bůh tak nemyslel (Ge 3,4). Co následovalo potom, zakoušíme i v současnosti. Do života člověka vstoupila vzpoura – hřích, který jej vyřadil z Boží společnosti.

Bible o tomto „rádci“ mluví velmi otevřeně, že obchází jako hladový řvoucí lev a hledá, koho by uchvátil – komu by vzal pevnou víru a vložil do mysli pochybnosti a následně malomyslnost, reptání, vzpouru. „Proč jste nás vyvedli z našeho pohodlí? Vždyť jsme sice museli tvrdě pracovat, ale měli jsme jídlo a vodu. Tady máme pořád to stejné. Už nám to nechutná, protiví se nám to... Chcete nás utrápit?“

Denně můžeme slyšet různá vyjádření nespokojenosti, některá jsou i naše vlastní. Často raději mluvíme a diskutujeme, než bychom pořádně zabrali za práci a něco udělali. Adam s Evou měli respektovat rozhodnutí Pána Boha, Izraelci měli odejít z Egypta do země, kterou jim Pán Bůh zaslíbil. Oba uvedené příklady hovoří o neposlušnosti, o chybějící důvěře, o zpochybnění Boží moudrosti. Nastupuje vláda lidského bystrého úsudku, která přináší neblahé ovoce. Adam s Evou byli vyhnáni z ráje, a návrat do Boží společnosti nám vydobyl až Pán Ježíš na kříži. Izraelci byli na Boží příkaz trápeni ohnivými hady, mnozí umřeli a záchranu skýtal pohled na bronzového hada, kterého na Boží příkaz vztyčil Mojžíš. Někdy nás Pán Bůh musí ukáznit, abychom si uvědomili, koho jsme se rozhodli nerespektovat. Je dobré udělat to, co udělali Izraelci. Pokořit se pod Boží ruku a hledat Jeho vůli v dané situaci.

Možná se nacházíte v nepříjemné situaci, se kterou si nevíte rady a také malomyslně a reptáte. Zkus se zamyslet, co tě daná situace má nebo může naučit, a na modlitbě se ptej, jak to vyřešit. Řešení se může z lidského pohledu zdát nesmyslné a hloupé, ale nebeský Otec od nás žádá důvěru. On ví, co je pro nás nejlepší.

Čeněk Jersák (Brno)

úterý – 16. května

J 3,14–18

Jedinečný lék – pohled víry

Hospodin Mojžíšovi řekl: „Udělej si hada Ohnivce a připevni ho na žerd. Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.“ (Nu 21,8)

Nabízí se otázka, proč Pán Bůh zvolil zrovna hada k tomuto záměru. Bůh zřejmě počítal s tím, že kdyby použil jiného prostředku nebo zvířete, lidé by připsali účinek tomuto prostředku namísto svrchovanému Bohu. Ale když má zcela proti lidskému rozumu pomáhat had, který to celé způsobil, je jasné, že je za vším Boží zázrak. Zároveň Bůh zkouší víru Izraelců. Pokud v situaci, kdy se tak bojí hadů, poslechnou tak absurdní příkaz podívat se na hada, pak se jedná o skutečnou, opravdovou víru.

V dnešní době je k dispozici tolik léčebných metod na všemožné bolesti, a i tak lidé tápou, která z nich je ta správná. V případě Izraele to bylo jednoznačné. Pán Bůh diagnostikoval problém i ukázal na jeho řešení.

Pán Ježíš říká: „Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v Něho věří, měl život věčný.“ (J 3,14) Ten had je totiž předobrazem Pána Ježíše Krista. Kdyby Kristus vyhrával bitvy nebo byl korunován za krále v Jeruzalémě, lidé by to připsali zákonům taktiky a politiky. Když však umírá přibitý na kříži, ukazuje se, že jeho síla je v lásce, která dovede zemřít za své přátele i nepřátele. A zároveň je zkoušena i víra každého, jestli věří ukřižovanému Ježíši jenom proto, že z toho bude mít nějaký zisk, nebo proto, že Boha skutečně miluje.

Jiří Konvalinka (Brno)

Jdeš-li správnou cestou, neboj se nepřátel

Hospodin však řekl Mojžíšovi: „Neboj se ho, neboť ho vydám do tvých rukou se vším jeho lidem i s jeho zemí. Naložíš s ním, jako jsi naložil se Síchonem, králem emorejským, sídlícím v Chešbónu.“ (Nu 21,34)

Izrael je na cestě do zaslíbené země, ale před ním je mnoho překážek. Už museli obejít Edómce, kteří jim nedovolili projít Královskou cestou přes jejich území. Nyní tedy přicházejí ke Kenaánské zemi z východního směru, ze Zajordání. Ta jejich země je již „téměř na dohled“. Jsou zde však znepřátelení Emorejci v čele s pyšným králem Síchonem, kteří také odmítají Božímu lidu umožnit průchod svým územím. Boj je nevyhnutelný. Ale s Izraelem je Hospodin a ten jim dává velké vítězství. A vzápětí proti nim stojí další mocný nepřítel: básanský král Óg, pověstný obr (Dt 3,11), se svou armádou. Hospodin je však povzbuzuje k odvaze víry a slibuje, že i tentokrát jim dá slavné vítězství.

I v našem duchovním životě se setkáváme s mnoha překážkami, které nám brání jít dál. Ten Boží i lidský nepřítel se nás snaží všemožně zastavit, nahnat nám strach, vzít nám radost z života s Pánem Ježíšem, znechutit nám naši službu Bohu i lidem. Snaží se ochromit naši víru v živého a mocného Pána a jeho přicházející Království. Rozsévá semínka malomyslnosti, pocity marnosti z našeho úsilí o svatost. Je třeba se mu postavit na odpor a obstát.

Jestliže jdeme cestou, kterou nám připravil Pán, tak se nebojme. Ten, který je v nás, je větší než ten, který je ve světě (1J 4,4). Bůh nám dá sílu obstát ve zkouškách a zvítězit. Desítky starozákonních odkazů nám ukazují, že se Izrael ještě po staletích vracel ve vzpomínkách k těmto slavným vítězstvím nad králi Síchonem a Ógem, k vítězstvím, za která neustále chválili Boha. Ani my nezapomínejme na vítězství, která nám Pán dal prožít. Ať nás vždy povzbudí k překonávání nových překážek na cestě víry.

Pavel Coufal (Brno)

Moábský král Balák chce porazit Izrael prokletím

Ten vyslal posly k Bileámovi, synu Beórovu, do Petóru, který je nad Řekou, do země příslušníků jeho lidu, aby ho takto pozvali: „Hle, z Egypta vyšel lid a pokryl povrch země; usazuje se naproti mně. Pojď nyní prosím a proklej mi tento lid, neboť je zdatnější nežli já. Snad ho pak porazím a vyženu ze země. Vím, že komu ty požehnáš, je požehnan, a koho ty prokleješ, je proklet.“ (Nu 22,5–6)

Moábský král Balák, syn Sipórův, viděl všechno, co učinil Izrael Emorejčům (Nu 22,2). Před Izraelci neobstál mocný chešbónský král Síchon ani obrovitý bášanský král Óg. Jak by potom mohl obstát Moáb? V očích krále Baláka nebylo možné zlomit sílu Izraele běžnými vojenskými prostředky. Proto chtěl použít ke zničení Izraele nadpřirozené duchovní síly. Potřeboval zaklínače, věštce, který měl proklínat Izrael, tzn. vzývat nadpřirozené mocnosti, aby Izrael zeslabily, aby zlomily jeho moc. Neuvědomil si, že za Izraelem stojí moc Hospodina, Boha nad všemi bohy.

Balák musel mít velmi nahnáno, že si k tomuto zlému úkolu najal toho nejlepšího, kdo byl k dispozici. Věstec Bileám, syn Beórův, byl dobře známý v okolních národech. Bylo o něm známo, že jeho žehnání i proklínání fungovalo. Ovšem, jak se dozvíme dále, věstec Bileám i král Balák měli poznat, kdo je skutečný Bůh, Hospodin.

Boží slovo jasně zakazuje uchylovat se k okultním silám a praktikám. „*Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věstec obírající se věšt-bami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody.*“ (Dt 18,10–13)

Pán Bůh sám chce být uctíván všemi lidmi. Na všech svých cestách hledejme jeho vůli a snažme se ho poznávat. On sám napřímí naše cesty. Napřímil by i cestu moábského krále, kdyby o to tenkrát stál.

Pavel Coufal (Brno)

pátek – 19. května

Nu 22,9–14

Bileám nejdříve rezolutně odmítá jít proklít Izrael

Bůh však Bileámovi poručil: „Nepůjdeš s nimi a neprokleješ ten lid, neboť je požehnaný!“ Ráno Bileám vstal a řekl Balákovým velmožům: „Jděte do své země. Hospodin odmítl pustit mě s vámi.“ (Nu 22,12–13)

Poselstvo od krále Baláka přichází za pohanským věštcem Bileámem, obtěžkané dary. Nabídka je jednoznačná: zaplatím, když mi prokleješ Izraelský národ. Věstec však odmítá jít, pokud se nejprve nedotáže Hospodina. Odpovědí od Hospodina je jednoznačné ne. Boží lid je požehnaný Hospodinem a nikdo ho nebude proklínat. Bileám ráno posílá Balákovy velmože pryč s nepořízenou.

Tento jednoznačný postoj pohanského věštce nám dělá radost, ale asi nás také překvapuje. Vypadá to, jako by ten člověk stál pevně na Boží straně! Ale nezapomeňme, že jsme teprve na začátku. Z celého našeho příběhu v Nu 22–25 a z dalších míst Písma nakonec vidíme, že Bileám nebyl cele poddán Hospodinu. V závěru byl příčinou pádu Izraelců do hříchu (Nu 25; Nu 31,16). Zj 2,14 nám říká, že Bileám „učil Baláka svádět syny Izraele, aby se účastnili modlářských hostin a smilstva“. A v Nu 31,8 máme zprávu o tom, že byl zabit v boji izraelskými vojsky spolu

s midjánskými králi. Ten příběh měl možná slibný začátek, ale špatné pokračování a zlý konec.

Kolikrát i dnes vidíme, jak se někdo nejprve staví na Boží stranu. Vypadá to, že se obrátil k Bohu, pokořil se před ním a cele ho přijal jako Pána svého života. Ale po čase se ukáže, že to nebylo skutečné pokání, plné obrácení a znovuzrození. Nestačí se podřídit Bohu z donucení nebo na základě momentálního uznání Boží moci. Taková vnější poslušnost nemá dlouhé trvání. Otevřeme Pánu Ježíši celé své srdce a dovolme mu, aby nás proměnil svou milostí. Služme mu z lásky, ne z donucení.

Pavel Coufal (Brno)

sobota – 20. května

Nu 22, 15–21

Přes první jasnou Boží odpověď se Bileám znovu ptá

Přesto prosím zůstaňte zde i této noci, ať zvím, co bude Hospodin dále se mnou mluvit.
(Nu 22, 19)

Pohanský prorok, věstec Bileám, v prvním kole obstál. Poslal královské vyslance i s jejich dary domů, protože mu Bůh zakázal jít a Izrael proklínat. Jenže tím to všechno neskončilo. Král Balák usoudil, že je třeba zvýšit nabídku. Přišla druhá delegace, váženější než ta první. Jejich nabídka byla naprosto velkolepá: dostaneš to, o co si řekneš.

A tady začíná Bileám váhat. Sice to všechno halí do zbožného roucha (jde se znovu ptát Hospodina), ale jasně z toho vyčuhuje, po čem vlastně touží. Netouží po životě s Hospodinem, nemá zalíbení v poslouchání Božího Slova. *Z této situace by přece mohla přijít pěkná sumička peněz. Co kdyby to přece jenom Hospodin nemyslel tak smrtelně vážně? Nedalo by se s tím ještě něco dělat?* To bylo velké pokušení.

Apoštol Petr (2Pt 2:15) nás varuje před „cestou Balaáma, syna Beorova, kterému se zalíbila mzda za nepravost.“ A Juda (Ju 11) jednoznačně ukazuje, že se Balaám nechal svést úplatkem.

Dejme si pozor na to, aby v nás nevítězila pragmatická touha po majetku, po zvýšení životního standardu nad touhou následovat poslušně Hospodina. Dovolme Duchu svatému, aby zkoumal naše srdce, naše nejhlubší motivy. 1Tm 6,9–10 nás varuje: „*Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení.*“ Modleme se, ať nás Pán i ten dnešní den očistí, upevní ve víře a dá nám sílu obstát v každém pokušení.

Pavel Coufal (Brno)

Oslice vidí to, co věštec nevidí

Hospodinův posel mu řekl: „Proč jsi svou oslici už třikrát bil? Hle, to já jsem vyšel jako tvůj protivník, protože mám tu cestu za pochybenou. Oslice mě spatřila a vyhnula se mi, teď už potřeří. Kdyby se mi nevyhnula, byl bych tě věru zabil a ji nechal naživu.“ (Nu 22, 32–33)

V dnešní části našeho příběhu vidíme až humorný paradox: oslice vidí, věštec nevidí. Bileám je přece slovatný prorok, věštec, kterého prosí o pomoc i králové. On by měl vidět (prorok – vidoucí) věci, které ostatní lidé nevidí. On se přece stýká s duchovním světem a doptává se božstev. Ale není schopen vidět, že před ním stojí Hospodinův anděl, zatímco jeho oslice to vidí.

I tato věc nám ukazuje na Boží slávu. Bůh se zjevuje tomu, komu se rozhodne zjevit. Člověk nemá Hospodina ve své moci, nemůže ho ovládat ani s ním manipulovat. Ani „duchovní profesionál“ nemá zaručeno, že bude vždy vnímat, slyšet a chápat Boha. Naopak, věštec je ve své pýše pokořen a ponížen.

Vždyť on šel slepě proti Hospodinu. Bil svoji oddanou oslici, nutil ji jít cestou, kterou považoval za správnou (on přece ví, která je ta správná cesta!), byl zcela oslepený vlastní touhou po majetku, ale přitom šel přímo proti Boží vůli. Manipuloval se svou oslicí, podobně jako jím manipuloval král Balák, aby dělal to, co mu Bůh dělat zakázal. V této manipulaci je odhaleno pohanství. Ale oslice vidí a má dost rozumu i bázně Boží, aby se postavila svému pánovi.

Dejme pozor, abychom i my nešli slepě za vidinou svých očí a nebyli slepí k Božím cestám. Bůh k nám chce mluvit, chce nám zjevovat sebe i svoji vůli. Jsme vůči němu otevření? Jsme nasměrováni na něho? Nasloucháme ve ztišení a v pokoře jeho hlasu? Zůstáváme v jeho Slově a v modlitbách? Když se necháme zlákat nabídkami tohoto světa, ztrácíme citlivost na Boží hlas, vnímavost na Boží vedení a ochotu činit Boží vůli. A tehdy nás musí Bůh zastavit skrze někoho nebo něco, co bychom nečekali. I osel může mít někdy více poznání než my.

Pavel Coufal (Brno)

Bileám nemůže zaklínat ty, kterým Bůh žehná

I pronesl svou průpověď: „Z Aramu přivedl mě Balák, z východních hor moábský král: Pojď mi proklít Jákoba, pojď zaklínat Izraele! Jak mám zatratit, když Bůh nezatrácuje? Jak mám zaklínat, když Hospodin nezaklíná?“ (Nu 23,7–8)

Izrael měl vždy dost nepřátel a budil bázeň a respekt mezi ostatními národy, protože jej předcházela ohromující pověst. Bůh byl se svým lidem a konal velké věci, nad

kterými celé okolí zůstávalo v úžasu a hrůze. Moábskému králi Balákovi se přes počáteční neúspěšné pokusy přece jen podařilo pověstného věštce Bileáma dostat tam, kde ho chtěl mít. Dovedl jej na Baalova posvátná návrší, odkud měli dobrý výhled na Izrael. Tam měl konečně Bileám zlořečit izraelskému lidu, aby jej mohl Balák s touto duchovní podporou zničit. Bůh to ale nedovolil a ochránil mocně svůj lid. Bileám nemohl proti Boží vůli v této věci nic udělat a nakonec Božím zásahem namísto proklínání zni žehnání Izraeli. I když si podle své usilovné vůle Balák najal mocného zaklínače, nic neuspěl a musel poslouchat, jak jeho vysněný nástroj zkázy dělá pravý opak toho, proč si jej pozval. Izrael byl pod Boží ochranou a žádná lest jej nemohla zdolat, pokud zůstávali věrní svému Bohu. V knize proroka Zacharjáše čteme: „*Toto praví Hospodín zástupů, který mě poslal pro svoji slávu k pronárodům, které vás plenily: Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka*“. (Za 2,12) Tak citlivá je to věc pro našeho Pána. To, co ale Izraeli vždy působilo bolest, zmar a ztrátu, byl jejich vlastní hřích. Můžeme být obklopeni většími či menšími nepřáteli i dnes. Třeba ani nevíme, jaké taktiky vůči nám používají, včetně okultních praktik. Není však třeba se bát, pokud jsme věrní svému Bohu a tedy pod Jeho mocnou ochranou. Víme dobře, že náš boj se neodehrává proti lidem, ale proti duchovním mocnostem zla. „*Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*“. (Ř 8,31)

Antonín Srb (Sokolov)

úterý – 23. května

Nu 23,13–25

Nový úkol pro Bileáma: žehnat Izraeli

Hle, dostal jsem úkol žehnat. On dal požehnání a já to nezvrátím. Nehleď na kouzla proti Jákobovi, nedbá těch, kdo přejí bídu Izraeli. Hospodín, jeho Bůh, je s ním, hlaholí to v něm královským holdem. (Nu 23,20–21)

Bileám se stal nástrojem v Božích ruku, i když by to asi předtím nikdo nečekal. Do stal nový úkol od Hospodina. Prorokoval dobré věci a požehnání pro Izrael. Bylo to naprosto protichůdné tomu, jaké záměry s ním původně měl král Balák, který se snažil Bileáma vzít postupně na různá místa, jen aby dosáhl svého vytouženého prokletí Izraele. Bileám však vždy jen žehnal, jak to Bůh připravil. Proto *Balák řekl Bileámovi: „Když jej nemůžeš zatratit, aspoň mu nežehnej!“* (Nu 23,25). Bůh ve své svrchovanosti si může použít věštce i oslici. Když Bůh se rozhodne žehnat, tak nikdo a nic to nemůže zvrátit. V Žalmu 109 je zapsáno: „*Pomoz mi, můj Bože, Hospodine, podle svého milosrdenství mě zachraň, aby poznali, že tvá ruka to byla, žes to učinil ty, Hospodine. Jen ať zlořečí, ale ty žehnej! Když povstali, ať je stihne hanba, a tvůj služebník se zaraduje*“. (Ž 109,26–28) Stojíme také bytostně o Boží žehnání v našem životě, aby tak vynikla Boží moc a milosrdenství, třebaže jiní nám zlořečí? Možná si Bůh chce povolát do své služby lidi v našem okolí, do kterých bychom to nikdy neřekli. Možná budou v našich očích zatíženi příliš těžkými hříchy, ale modleme se o sílu Ducha svatého k této službě

a žehnejme jim. Budme poslušnými nástroji v Božích rukách a nechme se Jím použít pro úkoly, které pro nás připravil.

„Hospodin ti žehnej ze Sijónu; on učinil nebesa i zemi.“ (Ž 134,3)

Antonín Srb (Sokolov)

středa – 24. května

Nu 24,1–13

Žehnání rozšířeno na žehnající Izraeli

Kdo ti bude žehnat, buď požehnan, kdo tě bude proklínat, buď proklet. (Nu 24,9b)

Toto slovo je stále platné, živé, aktuální. Jak je to s žehnáním ve Tvém osobním životě? Myslím, že potřebujeme právě tuto disciplínu našeho křesťanského života více trénovat a posílit. Je docela snadné postupně v životě upadat do všelijakého nezdravého posuzování, klevetění a pak stěžování. Náš Pán chce, aby naše ústa byla dobře využívána k chválení a žehnání navzdory tomu, že jsme vystaveni různému protivenství. „...neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnaní“. (1Pt 3,9) Neodplácejte zlým za zlé, ale naopak žehnat, je výsadou Božích dětí. Nejde to však bez pokory a přiblížení k Bohu, protože to je něco, co není v lidské síle. Rozhodněme se s Boží pomocí naše ústa používat k žehnání. „Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratří moji“. (Jk 3,10) Místo prázdného mluvení, stýskání, urážek a osočování začni žehnat! „Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují“. (L 6,28) Pokud má v našem životě nastat změna, často to musí začít konkrétním vyznáním hříchů. Pak ale taková změna stojí zato.

Přiblížit se k Bohu je ta nejlepší výchozí pozice v našem životě. Žehnání podle Boží vůle přináší požehnaní i žehnajcímu. Žehnejme Izraeli, jak nás k tomu inspiruje ústřední text, vždyť je to Boží vůle. Žehnejme s žalmistou i našemu Pánu a Bohu.

„Proto ti žehnám po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně“. (Ž 63,5)

Antonín Srb (Sokolov)

čtvrtek – 25. května

Nu 24,14–25

Mesiášské vidění do vzdálenější budoucnosti

Vidím jej, ne však přítomného, hledím na něj, ne však zblízka. Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo z Izraele. (Nu 24,17a, b)

Prorok Bileám viděl budoucnost. Viděl částečně, ale viděl v Izraeli Bohem požehnaný lid. Vyslovil prorocství, kterému porozuměli až mudrci, kteří viděli na východě hvězdu

nově narozeného židovského krále a přišli se mu poklonit. Králi, který byl předurčen k tomu, aby vládl všem národům. Bileám slyšel Boha, prorokoval Boží proctví a nerozuměl. Nepochopil, že ta hvězda z Jákoba svítí i pro něj. Nepochopil, že Boží shovívavost ho vyučovala, že Bůh na něj čekal. Dnes mluví Boží slovo. Co zítra? Bude žít s Bohem? Nebo bude svádět vyvolené od správné cesty, bude kamenem úrazu? Vybere si život, nebo smrt?

Možná i já nebo ty špatně vidíme, plně nerozumíme Božímu slovu. Mnoho chybujeme, tělo je slabé. Nepoznáváme se ve svých činech. Přesto přijďme ke Králi Izraele a nechme ho vládnout spolu s jeho Láskou. Nechme vládnout Krále, který se ujímá slabých a zraněných. Necht' nás opanuje Láska, která přikryje mnohá přestoupení. Boží láska vede k pokání, k nápravě, k návratu k pravému lidství v Boží blízkosti. Láska nehledá svůj prospěch. Láska vede k Bohu. Láska Boha přivedla na kříž, kvůli mně i tobě.

„*Bůh naděje necht' vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého*“. (Ř 15,13)

Petr Moses (Sokolov)

pátek – 26. května

Nu 25,1–18

Lid nerozpoznal nebezpečí hříšného přátelství

Když Izrael pobýval v Šitímu, začal lid smilnit s Moábkami. Zvaly totiž lid k obětním hodům svého božstva a lid hodoval a klaněl se jejich božstvu. (Nu 25,1–2)

Zde v tomto oddíle písmo čteme o odpadnutí Izraelského národa od Hospodina k Baal-peórovi. Tento příběh je velmi starý, co se týče časového období, a klademe si otázku, zda má nám, křesťanům dnešní doby, co říci. Izraelci měli zakázáno směřovat se s okolními národy právě proto, že hrozilo nebezpečí odklonu k cizím božstvům a modloslužbě, čímž popouzeli Hospodina k žárlivosti. Bůh přikázal Mojžíšovi, aby dal na slunci zpřerážet údy představitelům izraelské pospolitosti kvůli smilnění lidu s Moábkami. Čteme, že všichni plakali před Hospodinem, když předák jednoho rodu Šimeónova si přivedl Midjáňku k sobě do stanu. Pinchas, syn kněze Eleazara, správně zareagoval a oba usmrtil oštěpem. Tím odvrátil Hospodinův hněv.

Pro nás křesťany je tento příběh varováním, protože se nám může stát totéž. My jsme nazýváni „*královským kněžstvem, lidem náležejícím Bohu*“ (1Pt 2,9) a nemáme mít nic společného se způsoby tohoto světa. Máme svým životem, svou mluvou, svým jednáním ukazovat, komu patříme, komu sloužíme a koho nejvíc milujeme. Bůh mnohokrát vyzývá svůj lid slovy: „*Svatí buďte, neboť já jsem svatý*“ (Lv 11,45; 1Pt 1,16). Láka del, jak smilnit se světem v dnešní době, je velice mnoho. Nezapomínejme na to. Přeji vám i sobě, aby se lid Nové smlouvy, koupený drahou krví Beránka, nenechal oklamat nepřítelem, který na sebe bere podobu anděla světlosti. My žijeme v tomto světě, ale nepatříme tomuto světu. Žel, svět proniká do sborů. To, co byl hřích pro naše rodiče, se teď už toleruje jako „svoboda v Pánu“.

V knize Zjevení Janovo čteme: „A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života“. (Zj 21,27) Bojujme dobrý boj víry až do příchodu Pána Ježíše! Amen.

Josef Hruža (Sokolov)

sobota – 27. května

Nu 27,1–23

Hospodin připravuje Mojžíše na brzký odchod

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vystup na toto pohoří Abárím a pohlédni na zemi, kterou jsem dal Izraelcům. Až ji uvidíš, budeš i ty připojen ke svému lidu, tak jako k němu byl připojen tvůj bratr Áron.“ (Nu 27,12–13)

Mojžíš splnil svůj úkol. Splnil jej nad všechna očekávání. Přežil pronásledování, útrapy, reptání svého lidu i dlouhý pochod pouští. Proč nesměl vstoupit do zaslíbené země? Proč nemohl vejít tam, kam jeho zrak směřoval? Jedním z důvodů byla jeho neposlušnost. Druhý důvod čteme v listu Židům: „A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás“. (Žd 11,39–40)

Jaký je tvůj cíl? Už jsi doběhl? Nebo ještě něco čekáš? Dnes, zítra, zanedlouho tě Bůh povolá k urovnání posledních věcí. Těšíš se na to lepší? Na nový domov? Mojžíš svého pozemského cíle nedosáhl. Nedošel do zaslíbené země. Jen zdálky ji zahlédl. A Bůh ho povolal k sobě. Máš plno plánů, možná stovku nesplněných úkolů. V práci, doma, ve sboru. Buduješ kousek nebe tady na zemi. To je pěkné. Ale máš připravené místo v nebi? Když tě Bůh zavolá, kam půjdeš? Co řekneš na jeho zavolání? Ještě není čas, ještě mám spoustu práce, tolik toho pro Tebe, Bože, dělám. Zapomeňme, co my děláme pro Boha. Vzpomeňme, co On udělal pro nás. Odešel, aby nám připravil místo. Místo, kde nebude nářek, pláč, shon a slzy. Místo, kde se budeme radovat z věčného života, protože On za nás položil svůj život.

„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřík spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod“. (2Tm 4,7–8)

Petr Moses (Sokolov)

neděle – 28. května

Nu 33,50–56

Kompromis s nepřáteli se v budoucnu vymstí

Nevyženete-li však obyvatele té země před sebou, tedy ti, které z nich zanecháte, budou vás sužovat v té zemi, ve které se usadíte. A jak jsem zamýšlel učinit jim, učiním vám. (Nu 33,55–56)

Tak jako s Izraelem měl Hospodin svůj plán, tak i s námi s každým jednotlivcem má svůj plán, který je pro nás dobrý a který chce naplnit. Proto dostal Izrael nekompromisní příkazy, které bylo potřeba splnit. Pokud by Izrael nevykonal přesně všechno, co Hospodin přikázal, ať to byli Kenanci, které měli vyhnat, posvátná návrší, která měli poplenit, či modlářské výtvořky a modly, které měli zničit, nemohl by Hospodin s Izraelem naplnit svůj plán.

Proto je tak důležité poslouchat Hospodina našeho Boha a žít podle Jeho slova. Vždyť víme, kolik problémů a starostí si přivodíme ve svém životě, když si necháme něco ze svého starého života (staré přirozenosti).

Dostali jsme přeci z Boží milosti a lásky nový život (2K 5,17) a novou přirozenost. A ten život je Kristus. Bez Krista v nás bychom nikdy neprožívali skutečný pokoj, radost i lásku. Nepoznali bychom hodnotu pravdy, která nás osvobozuje, hodnotu spravedlnosti, ve které se rozhodujeme, jaké skutky učiníme, a jaké určitě ne. Nepoznali bychom moc Boží a moc milosti, ve které smíme přebývat.

Nemůžeme a nesmíme dělat kompromisy s hříchem. Víme přeci, že je to ďábel, který nás chce skrze hřích zničit, ale Bůh skrze Krista z nás učinil nové stvoření.

Nechť Bůh s námi může naplnit svůj dokonalý plán.

Miroslav Krt (Sokolov)

pondělí – 29. května

1Kr 1,5–9

Adónijáš si nárokuje královský trůn

Adónijáš, syn Chagítin, se vynášel: „Kralovat budu já.“ A opatřil si vůz, koně a padesát mužů, kteří běhali před ním. (1Kr 1,5)

Adónijáš byl podle biblického líčení čtvrtým Davidovým synem, který se mu narodil během jeho kralování v Chebrónu (2S 3,2–4). Prvorozený Amnón a třetí Abšalóm byli již v této době po smrti a o druhorozeném Kileabovi se to předpokládá. Jeden z důvodů, proč se tedy Adónijáš rozhodl získat pro sebe královský trůn, byl patrně dán skutečností, že je nejstarším žijícím synem svého otce. U okolních národů by již sama tato okolnost byla dostatečným důvodem pro nárok na trůn. Ovšem v Izraeli tomu tak nemělo být. Následnictví nebylo otázkou nároku, ale záležitostí Božího vyvolení a pomazání (1S 10,24 a 1S 15,27). Proto se po Saulovi nestal právoplatným králem jeho syn Íš-bóšet, i když byl na trůn mocensky dosazen. Legitimním králem byl prorokem pomazaný David. I v případě Davidova následníka lze očekávat Boží angažovanost v této věci. Adónijáš tedy zjevně jedná svévolně, protože jej nikdo kralováním nad Izraelem nepověřil. To, co dělá, je jeho soukromá iniciativa, která je výsledkem politické dohody s velitelem vojska Jóabem a knězem Ebjátarem. Král David je však v tomto ohledu pasivní, ale patrně ne pro své stáří a nemohoucnost, jak by se mohlo zdát. On je schopen jednat velmi pohotově a rázně, jak se ukáže. Fakt, že David svého syna po celý ten čas nezarmoutil otázkou: „Co to děláš?“, není dokladem

Davidova nezájmu o dění, ale jeho očekáváním na Hospodina. Přesně takto David čekal na Boží verdikt v momentě, kdy o královský trůn usiloval jeho syn Abšalom. David po celou dobu synova spiknutí počítal i s možností, že už na královský trůn znovu neusedne. Očekával, že Hospodin svrchovaně prosadí svou vůli a byl připraven ji přijmout.

Dnešní text nám znovu připomíná, že v duchovním životě nelze spoléhat na naše propočty. Pokušení brát běh věcí do vlastních rukou existuje už do doby ráje. Očekávat na Hospodina samotného proto může být často tím vůbec nejtěžším duchovním zápasem.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

úterý – 30. května

1Kr 1,11–40

Prorok Nátan u krále Davida

Král se zapřísáhl: „Jakože živ je Hospodin, který mě vykoupil z každého soužení, jak jsem ti přísahal při Hospodinu, Bohu Izraele, králem bude po mně tvůj syn Šalomoun, ten dosedne na můj trůn místo mne; učiním tak ještě dnes.“ (1Kr 1,21–22)

Setkání proroka Nátana s králem Davidem se děje poněkud zvláštním způsobem – a to zprostředkovaně. Jde tu o hodně a Davidova pasivita způsobuje nervozitu mezi Izraelci. Patrně i Nátan je zneklidněn a říká Davidovi: „*k tobě, králi, můj pane, se upírají oči celého Izraele, abys jim oznámil, kdo po tobě dosedne na trůn krále, mého pána*“ (1Kr 1,20) Je to ovšem Davidova kompetence, aby určil svého nástupce? Je správné, aby prorok žádal po králi něco takového? Počítá se ještě s tím, že sám Hospodin bude promlouvat a vyvolovat krále podle svého rozhodnutí? Dostal prorok Nátan nějaké pověření od Boha k tomu, aby do této situace zasáhl? Už jednou se ukázalo, že prorok Nátan předjímá něco, co se nakonec neukáže být Božím záměrem pro Davida (2S 7,3–5). Závažnost kladených otázek spočívá především v tom, že původní posluchači knih královských měli zaslechnout víc než pouhou informaci o své historii. Knihy královské jsou teologickou reflexí bolestné skutečnosti, že izraelské království (později rozdělené) před Hospodinem neobstálo a padlo do rukou cizích národů. Kde se stala chyba? Co bylo příčinou tvrdého Božího trestu? Odpovědi na tyto otázky i příčiny pádu jsou odhalovány postupně. Začalo to už tím, že si Izraelci vyžádali od Hospodina krále a odmítli Boží kralování (1S 8,6–9). Bůh se však smiloval nad svým lidem a podmíněně jim vyhověl. „*Nebojte se. Ano, dopustili jste se všeho toho zla, avšak neodchylujte se od Hospodina a služte Hospodinu celým srdcem. Jestliže však budete kupit zlo na zlo, budete smeteni jak vy, tak váš král*“ (1S 12,20 a 25)

Způsob Šalomounova nástupu na trůn je poněkud zvláštní. Královský zákon totiž jasně říká: „*Ustanovíš tedy nad sebou za krále jen toho, koho si vyvolí Hospodin, tvůj Bůh*“ (Dt 17,15a) Někde se stala chyba, která poukazuje na to, že se člověk neřídil zcela Božím slovem a dost možná o ně ani dostatečně nezápasil. A stává se to i našim

příběhem a naším selháním, kdykoli Bohu upíráme jeho právo mluvit do našich životů.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

středa – 31. května

1Kr 2,1–12

Návod ke zdárnému životu

Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: Chod' po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví, jak jsou zapsána v zákoně Mojžíšově, a tak budeš mít úspěch ve všem, co budeš konat, ať se obrátíš kamkoli. (1Kr 2,3)

David promlouvá ke svému synu a dává mu instrukce pro jeho život i vládu. V posledních chvílích života není čas na zbytečné a plané řeči. Otec svému synu sděluje to nejdůležitější a nezačíná pozemskými věcmi. Na prvním místě jde o vztah s Hospodinem a všechno ostatní je až druhotné. David nemluví o teorii, ale o své vlastní zkušenosti s Bohem. Soustředění se na Boží zákon je klíčovou záležitostí pro každého, komu Hospodin svěřil do rukou svůj lid. Podobným způsobem jako David promlouval kdysi Hospodin k Jozuovi, když mu po smrti Mojžíše bylo svěřeno uvedení lidu do zaslíbené země (Joz 1,8). V centru pozornosti nového krále má být Boží slovo zjevené skrze Mojžíšův zákon. Ostatně samotný královský zákon v něm obsažený to od krále vyžadoval (Dt 17,18–19a). Následně dává David Šalomounovi další pokyny ohledně jeho vlády. Z jeho slov by se mohlo zdát, že se tu odhaluje Davidova pomstychtivost, ale není tomu tak. Ti lidé, o kterých David mluví, měli být už dávno za své jednání potrestáni, ale vykonání trestu bylo pro Davidovo milosrdenství odloženo do budoucnosti. Jóab i Šimeí sami nad sebou vynesli rozsudek, když se postavili proti Božímu pomazanému. David však pro svoji bázeň před Bohem nezabíjel své odpůrce, i když na to jako král a soudce měl legitimní právo. Davidova cesta byla jiná – nesahal impulzivně na život druhého člověka, ale svěřoval soud do Božích rukou (1S 24,11; 2S 3,28–39; 2S 16,12). A tento přístup přinesl Davidovi požehnání a podařilo se mu sjednotit rozdělený Izrael (2S 5,1–5).

Šalomoun vykonal otcovo přání, oba muži dostali svou odplatu. Ovšem vražda, kterou spáchal Šalomoun na svém bratru Adónijášovi (2S 2,13–25) je v rozporu s Davidovým životním odkazem. Uvést se na trůn vraždou není ideálním začátkem pro izraelského krále. Saul i David takový začátek své vlády odmítli (1S 11,12n). Saul chtěl Davida zabít, a přesto zůstal naživu. Adónijáš uznal Šalomounův nárok na království slovy „má je od Hospodina“ (v. 15), a přece byl odstraněn. Žel už tady je nám naznačeno, že Šalomoun bude jiný než jeho otec David.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

Šalomouna prosba

Hospodine, můj Bože, ty jsi nyní po mém otci Davidovi ustanovil za krále svého služebníka, ale já jsem příliš mladý, neumím vycházet a vcházet. Kéž bys tedy dal svému služebníku srdce vnímavé, aby mohl soudit tvůj lid a dovedl rozlišovat mezi dobrem a zlem. Neboť kdo by dokázal soudit tento tvůj lid, jemuž je tak těžko vládnout? (1Kr 3,7 a 9)

Šalomoun se stává králem a Hospodin s ním jedná podle zaslíbení, které dal jeho otci Davidovi (2S 7,14–16). Hospodin je králi nablízku a je to důsledek toho, že Šalomoun v počátku své vlády stojí na Božích cestách tak jako jeho otec David. Jistě také proto, že miluje Hospodina, který Šalomounovi v Gibeónu dává příležitost žádat pro sebe Boží požehnání. Z Boží strany se jedná o podobnou záležitost, jako když pozemský otec žehná svému synu (nebo synům jako např. Jákob). Vždyť tak to Bůh Davidovi přislíbil: „*Já mu budu Otcem a on mi bude synem.*“ Hospodin se Šalomounem jedná jako se svým synem – je připraven jej uschnout a vyslat do života se svým požehnáním. Boží požehnání se projevuje konkrétním a viditelným způsobem. Šalomoun má dokonce možnost ovlivnit jeho podobu, což je výrazem neskutečné Boží milosti a náklonnosti. Co je toho příčinou? K odpovědi nás patrně dovede Hospodinovo slovo, které bylo ohlášeno Davidovi v čase Šalomounova narození: „*Toho si Hospodin zamiloval a ohlásil skrze proroka Nátana, že ho mají pojmenovat Jedidjáš (to je Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu.*“ (2S 12,24b–25) Zde je zřejmé, že Bůh si jej oblíbil ještě předtím, než mohl Šalomoun cokoli udělat (Ř 9,10–13). A toto nepodmíněné vyvolení má co dělat s jeho otcem Davidem. Jeho duchovní odkaz bude Šalomouna provázet celý život a při každém Božím promluvení se bude Hospodin Davidova svědectví a odkazu dovolávat (3,14; 6,12; 9,4). Hospodin si oblíbil Šalomouna kvůli jeho otci Davidovi a dává mu v Gibeónu možnost životní volby: „*Žádej, co ti mám dát*“ (v. 5). Jsem připraven ti požehnat tak, jako otec žehná svému synu. Šalomoun moudře nespátřuje požehnání v pozemských věcech, ale v moudrosti od Boha. V moudrosti, která krále uschnou k tomu, aby dobře zastával svěřený post, v moudrosti rozlišovat mezi dobrem a zlem. Nejde tu však jen o roli krále a soudce, ale také o citlivost k potřebám lidu, která se projevuje vnímavým srdcem. Po těchto skutečnostech Šalomoun touží a toto od Hospodina pro sebe žádá.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

Bůh krále vyslyšel

Hle, učiním podle tvých slov. Dávám ti moudré a rozumné srdce, takže nikdo tobě podobný nebyl před tebou a ani po tobě nepovstane nikdo tobě podobný. A dávám ti i to, oč jsi

nežádal, bohatství i slávu, tak aby nebyl nikdo tobě podobný mezi králi po všechny tvé dny.
(1Kr 3,12–13)

Hospodin je potěšen Šalomounovými slovy, která ukazují na to, že král nechce být zaměřen sám na sebe. Šalomounova žádost je správná a je Hospodinem bezvýtku vyslyšena. Král dostane moudré a rozumné srdce, takže mu nebude nikdo podobný. Bůh mu však dává nejen to, oč žádá, ale je mu přidáno ještě mnohem víc. Také bohatství a sláva budou provázet Šalomounovu vládu. Vždyť bohatství v rukou moudrých může přinést požehnání mnohým – zvláště pak těm, kdo čelí velikým životním zkouškám a jsou nějak znevýhodněni. Šalomoun je požehnan duchovními i pozemskými statky. Zdálo by se tedy, že úspěch je automaticky zaručen. Není nic, co by se mohlo pokazit a velkolepý začátek Šalomounovy vlády připomíná vyplutí nepotopitelné lodi. Ovšem každý, kdo má v paměti Saulův nástup na trůn, ví, že to už tady jednou také bylo (1S 10,5–9). Saulovi Bůh proměnil srdce a naplnil ho svým Duchem. Slova, která se zdají být bílým šekem „*učiň, co se tvé ruce naskytne, neboť Bůh bude s tebou*“ – ničím takovým nebyla. Bůh se nemůže podepsat pod cokoli, co člověk koná, není-li to v souladu s Jeho vůlí a charakterem. Nejinak je tomu se Šalomounem. Z Boží strany je dokonale vybaven; co se „hřiven“ týče, není Šalomounovi rovného. Nic to ovšem dopředu nevypovídá o tom, jak jeho vláda dopadne. Tím spíše, když začátek Šalomounovy vlády příliš přeceníme. Začátek třetí kapitoly totiž upozorňuje hned na dvě porušení Mojžíšova zákona. Prvním je Šalomounův sňatek s egyptskou princeznou (Dt 7, Neh 13,26). To, co vypadá jako dobře zvládnutá diplomacie, je ve skutečnosti cesta zpět. Král viditelně ignoruje Boží zákon, což může později přinést trpké ovoce. Druhé pochybení je zmíněno v závěru verše třetího. Taková praxe je v rozporu s nařízením Dt 12,10–14 a Hospodinu se nelíbí. Navzdory tomu má Šalomoun všechny předpoklady k tomu, aby byl stejně dobrým králem jako jeho otec. Avšak i on bude muset poctivě bojovat svůj duchovní zápas. A nejinak je tomu třeba s námi a našimi dětmi. Křesťanské rodinné prostředí a zázemí jsou dobrým výchozím bodem, nikoli však zárukou živého vztahu s Bohem.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

sobota – 3. června

Jk 1,5–8

Bůh plní svá zaslíbení

Bůh dal Šalomounovi moudrost, převelikou rozumnost a takovou hojnost myšlenek, jako je písku na břehu moře. (1Kr 5,9)

V páté kapitole vidíme, jak si počíná král a co koná Hospodin. Šalomoun je uznávaným králem, se kterým chtějí být všichni zadobře. Jeho vliv dokonce přesahuje hranice Izraele „*od řeky Eufratu až k zemi pelištejské a až k hranicím Egypta*“. Šalomoun je

pro ostatní vladaře důležitým obchodním partnerem. Materiální prosperita je zjevná nejen na královském dvoře, ale zdá se, že také prostý lid se neměl zle. „A Juda i Izrael bydleli v bezpečí po všechny dny Šalomounovy, každý pod svou vinnou révou a pod svým fíkovníkem...“ (v. 5). Z lidského pohledu jsme svědky téměř idylického rozpoložení ve všech oblastech života. Pravda je to ovšem jen částečná a záleží na nás, jestli ji chceme vidět celou – biblický text nám to umožňuje, ale nijak nepodsouvá ani neulehčuje. Nejkriklavější je zmínka o koních, které měl král ustájeny. Bylo jich veliké množství a náklady na „provoz“ jistě obrovské. Co na tom, že královský zákon jasně říká o králi: „Avšak ať nemá mnoho koní a ať neuvádí lid zpátky do Egypta“ (Dt 17,16). Šalomoun patrně chtěl demonstrovat svou sílu a velikost. I jeho otec David mohl mít velké množství koní, ale touto cestou se nevydal (2S 8,4).

Neméně závažná skutečnost je nastíněna v závěru páté kapitoly, a to zmínkou o zavedení nucených prací pro Izraelce. Také za Davida byly nucené práce, ale ty vykonávali pouze cizinci, nikoli Izraelci. Šalomoun to změnil – z robotníků udělal otroky (9,20n) a ze svobodných Izraelců robotníky (5,27). A byly to právě nucené práce, které nakonec vedly k rozdělení Izraele a občanské válce (1Kr 12). Z celé páté kapitoly je zřejmé, že Bůh své sliby vůči Šalomounovi splnil beze zbytku – v moudrosti mu nebylo rovného, slávou převyšoval ostatní a země žije v pokoji. Král se naproti tomu staví ke svému závazku vůči Hospodinu (Dt 17,18–20) poněkud laxně. To, co je očím dostupné sice působí velkolepě, ale Bůh má zcela jiná měřítká, kterými posuzuje život člověka (1S 16,7). A v našem případě je to úplně stejné: nejde o to, jaký dojem vytváříme, ale o to, jak blízko jsme Božímu srdci.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

neděle – 4. června

1Kr 6,1–14

Poslušnost je důležitější než chrám

I stalo se slovo Hospodinovo k Šalomounovi: „Pokud jde o tento dům, který buduješ: Budeš-li se řídit mými nařízeními, budeš-li uplatňovat má práva, dodržovat všechna má přikázání a podle nich žít, splním na tobě své slovo, které jsem dal tvému otci Davidovi, budu bydlet uprostřed Izraelců a Izraele, svůj lid neopustím.“ (1Kr 6,11–13)

Šalomoun se pustil do stavby chrámu. Velmi zajímavé je sledovat Boží reakci na toto královo počínání. Pořád je v platnosti Boží výrok o tom, že Bůh sám žádný chrám nepotřebuje (2S 7,6–7) a Šalomoun si toho byl dobře vědom (1Kr 8,27). A přece je zde minimálně jeden důvod, proč nakonec Hospodin této stavbě přitaká. Králi a také Izraelcům se s dokončením stavby chrámu otevře cesta k nápravě stávajícího (a nevyhovujícího) stavu, který je zmíněn při počátku Šalomounovy vlády (3,3b). Otázkou je, zda sám Šalomoun měl při stavbě chrámu tuto skutečnost na zřeteli. Pokud ano, pak ale ne jako prioritu číslo jedna. Šalomounovo budovatelské úsilí postupně odkrývá jeho cíle. Dům, který pro Hospodina staví, musí být mimořádným dílem, které nebude

mít ve své době obdoby. A to se mu také s pomocí pohanských stavitelů (týrského krále Chírama) skutečně podařilo. Co ovšem očekával Hospodin, je věc jiná. Boží jedinečnost a velikost nepotřebuje být zdůrazněna výjimečnou stavbou. „*I stalo se slovo Hospodinovo k Šalomounovi*“ – Boží promluva k Šalomounovi v čase budování chrámu je pozoruhodná. Na první pohled se zdá, že král uslyší něco zajímavého ohledně chrámu, ale Hospodina Šalomounovo stavební úsilí nijak zvlášť nezajímá. To, co Hospodina zajímá, je králův duchovní život. Bude-li Šalomoun žít podle Božího zákona, pak může počítat s naplněním zaslíbení, která mu byla dána. Z Božích slov je patrné, že Šalomoun nežije tak, jak by měl. „Pokud...“ – je mu však dána příležitost, aby s tím něco dělal. Podobná situace je zachycena v deváté kapitole, kdy to, co nyní tušíme, je už tvrdou a bolestnou realitou (v. 9,4–5). Šalomoun se více než na Hospodina a jeho slovo soustředí na své stavební plány. To, co s tak velkým zaujetím konal, to se mu podařilo. A zdaleka nešlo jen o chrám (1Kr 9,1 a 17–19). Zaujetí Božím zákonem mu však chybí a nemění se to ani po té, co je na to upozorňován. Velká, slavná a nepotopitelná loď se řítí do zkázy, protože ignoruje všechna varování. I pro nás je život velikého krále poučením i varováním. Kéž by naše chtění a konání bylo vždy Bohu milé (Žd 13,20–21).

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

pondělí – 5. června

1Kr 8,22–30

Modlitba k Bohu o smilování a vyslyšení proseb

Hospodine, můj Bože, skloň se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě o smilování a vyslyš lkání a modlitbu, kterou se tvůj služebník před tebou dnes modlí. (1Kr 8,28)

Král Šalomoun se modlí u příležitosti dokončení Jeruzalémského chrámu. Jeho modlitba začíná větami, které jsme přečetli a končí až 53. veršem. Je nutné si připomenout, za jakých okolností se král modlil. Postavil chrám Hospodinu, o kterém si byl vědom, že Mu nepostačí, ale Jeho jméno tam bude. Král vnímal, že chrám bude jakýmsi prostředníkem mezi lidmi a Bohem, jakási brána, styčný bod, který může využít kdokoli, kdo uctívá Hospodina.

Připomíná Bohu sliby, které dal potomkům Davida, které byly podmíněné poslušností Hospodinu. Na tuto podmíněnost nezapomínejme. Sám Hospodin pro neposlušnost Izraele nechal chrám zničit nepřáteli, a tak dokázal svému lidu, a to i novosmluvnímu, že není vázán na místo, ale na víru a poslušnost člověka. Pokud jsi byl u Zdi nářků, víš, že toto místo má zvláštní atmosféru, zřejmě kvůli modlícím se lidem i kvůli historii, ale Bůh tam jistě neslyší prosby víc, než kdekoli jinde.

Vyslyšení našich proseb má jinou podmínku než geografickou. Tou podmínkou, možným „přerušením signálu“ směrem k Bohu je naše neodpuštění našim viníkům. K tomu, aby naše prosby Bůh slyšel, nemusíme postavit nádherný chrám, ani být králem, ani být nejmoudřejším člověkem. Stačí být upřímný; stejně nám Bůh vidí do

srdce, takže ho neobelžeme. Jediným prostředníkem mezi námi a Bohem je Pán Ježíš Kristus. V Jeho jménu se modleme k Otci, jak tomu učil své učně.

Erik Poloha (Praha 3)

úterý – 6. června

1Kr 8,33–34

Prosba o smilování při poražení od nepřátel

Vyslyš v nebesích a odpusť Izraeli, svému lidu, hřích a uveď je zpět do země, kterou jsi dal jejich otcům. (1Kr 8,34)

Šalomoun pokračuje v modlitbě při otevření Jeruzalémského chrámu. Byť v jeho době bylo izraelské království největší, je realistou a myslí i na případné prohry svého lidu. Ovšem důvod prohry a s tím spojeného exilu, vyhnanství, není nic jiného, než hřích. Hřích proti Hospodinu. Jako nápravu hříchu nezmiňuje pokání a přiznejme si, že tento termín je mnohým z nás nejasný. Náprava hříchu je návrat k Hospodinu. I když Šalamounovi šlo o významnost jeruzalémského chrámu, aby modlitby z toho místa Hospodin vyslyšel, určitě jde o samotný návrat k Hospodinu.

Proč by vůbec někdo od Hospodina odcházel? Přece Bůh zaslíbil a dal Izraeli zemi s podmínkou, že pokud Ho budou poslouchat, tak jim zemi nechá. Nerozumný by byl ten král, vůdce Izraele, který by tuto podmínku nedodržel. Jenže už sám Šalamoun nebyl zářným příkladem věrnosti Hospodinu. Na jedné straně postavil honosný chrám, jenže on sám se svými ženami uctíval i jiné bohy.

Sami nejsme o nic lepší. Hledat Boží vůli, Boží království a spoléhat na zaslíbení, že on se o nás postará, jak zaslíbil, to je každodenní zápas o víru v Boha a k takovému následování Pána Ježíše Krista jsme voláni. Nejde o formální náboženství, ale živou víru v reálných situacích, kdy nemusíme mít zadní vrátka, ale přesto věříme Bohu a „i když říkovník nepokvete a zem neurodí, budu chválit Boha“. Když nás nepřítel porazí, a to z důvodu naší nevíry Bohu, je ještě možnost přijít ne do Jeruzaléma, ale pro oběť Ježíše Mesiáše se vrátit k Bohu Otci a prosit za odpuštění.

Erik Poloha (Praha 3)

středa – 7. června

1Kr 8,35–36

Prosba o smilování při zadržení deště

Vyslyš v nebesích a odpusť svým služebníkům a Izraeli, svému lidu, hřích; vždyť je vyučuješ dobré cestě, po níž by měli chodit, a dej déšť své zemi, kterou jsi dal svému lidu do dědictví. (1Kr 8,36)

Další část Šalamounovy modlitby k Hospodinu u příležitosti otevření Jeruzalémského chrámu se týká deště. V našich zeměpisných šířkách se sucho často nevyskytuje. Pokud ano, lze použít umělé zavlažování a ani v létě 2015, kdy začala vláda mluvit o nutnosti systémových řešení proti suchu, nebyla voda ani zdražena, ani omezená ve vodovodním řádu. Izrael je vyprahlou zemí závislou na jarních a podzimních deštích, ale protože je to národ velmi moudrý, buduje umělé zavlažování a odšatňovací zařízení. Sám jsem pil takto upravenou vodu, a pokud bych na to nebyl upozorněn, nepoznal bych to. Za Šalamouna ale byli odkázáni jen na nebe, a pokud bylo sucho, neurodilo se tolik, byl hlad a to se přímo dotýkalo každého. Proto je králova prosba ohledně deště součástí tak slavného okamžiku, jakým bylo otevření Jeruzalémského chrámu.

Sucho a s tím spojenou hrozbu hladu a nedostatku Šalamoun vnímá v Boží režii, která je ovlivněna hříchem. V této prosbě již mluví o odvrácení se od hříchů, což může vyznít jako náprava z donucení (protože jsi je předtím pokořil). Z toho může vniknout dojem, že lze ovládat nebeský kohoutek, lze ovládat Hospodina. To bychom ho ale znevážili a přistupovali k Němu jako pohané. Odvrácení se od hříchů jak Izraelců, tak i naše, není pákou na Hospodina, ale je to o našem vztahu k Němu. A náš vztah s Bohem skrze Ježíše Mesiáše má vliv na náš celý život i majetek, kdy ale míra bohatství není přímo úměrná Božímu požehnání. Majetek nám Hospodin svěřuje ke správě, abychom mohli žít a také dávat těm, kteří nemají. Bohatství ale může být pro nás pastí, kdy zaměníme Boží záměry za naše, a Ježíš přestane být naším Pánem.

Erik Poloha (Praha 3)

čtvrtek – 8. června

1Kr 8,37–40

Prosba o smilování při různých katastrofách

Vyslyš každou modlitbu, každou prosbu, kterou bude mít kterýkoli člověk ze všeho tvého izraelského lidu, každý, kdo pozná ránu svého srdce a rozprostře své dlaně obrácen k tomuto domu. (1Kr 8,38)

Král Šalamoun pokračuje ve své modlitbě při otevření Jeruzalémského chrámu prosbou o vyslyšení každé modlitby z izraelského lidu. Zde zmiňuje prosby při různých katastrofách ať osobních, tak celonárodních. Ale nezapomíná na podstatu problémů, kterým jsou hřích a stav lidského srdce, mohli bychom říct stav duše. Šalamoun prosí, aby Hospodin odplatil každému podle toho, jaký je a jak žije. To je docela nebezpečné přání. Dá se říct, že je to prosba o spravedlnost. Vzpomínám na jednu židovskou anekdotu, kde se Roubíček chce usmířit s Kohnem a říká mu, ať na všechno zapomenou. Kohn mu odpověděl: „No dobře, tak já vám přeji to, co vy mně.“ A Roubíček na to: „Už zase začínáte, Kohn?“

Záleží na tom, jak žijeme. Lacinou modlitbou o odpuštění všech hříchů se všechno nespraví. Hospodin vidí i do našich srdcí, a i když je zde zástupná oběť Pána Ježíše

Krista, neznamená to, že přijmu jen odpuštění a budu si dál žít, jak chci já. Pánem našich životů má být Ježíš. A i v době Nové smlouvy se máme bát Hospodina, mít před ním bázeň. I když jsme v jiném postavení, než Boží lid podle Staré smlouvy a nevztahuje se na nás slib o krajině, potřeba bázně před Hospodinem zůstává. Mít se dobře, žít v míru, zdraví a blahobytu může být pro nás nebezpečné, pokud přestaneme věřit Pánu Ježíši Kristu, pokud přestaneme mít před Hospodinem bázeň, pokud přestaneme žít pod vedením Božího Ducha.

Erik Poloha (Praha 3)

pátek – 9. června

1Kr 8,41–43

At Bůh vyslyší i prosby cizinců

Vyslyš v nebesích, v sídle, kde přebýváš, a učíš vše, oč k tobě ten cizinec bude volat, aby poznaly tvé jméno všechny národy země a bály se tě jako Izrael, tvůj lid, aby poznaly, že se tento dům, který jsem vybuřoval, nazývá tvým jménem. (1Kr 8,43)

Král Šalamoun ve své modlitbě u otevření chrámu nezapomíná ani na cizince v tom dobrém slova smyslu. Cizinec znamenalo také jinověrec, věřící v jiné bohy, a tak má tato přímůva hned jiný nádech. Myslí na lidi mimo Bohem vyvolený národ, kteří uslyší o Hospodinu, že je mocný a živý – má velké jméno, mocnou ruku a vztaženou paži. Bylo by zajímavé udělat v Česku průzkum a ptát se lidí, kdo je cizinec. Pro každého z nás možná někdo trochu jiný, ale pro kristovce je důležité se Šalamounem nezapomínat na ty, kteří nejsou součástí Božího lidu. Ze svědectví mnoha muslimů se dovídáme, že k jejich oslovení nepoužil Bůh lidi, ale ve snu se jim zjevuje Ježíš a oni ho začínají hledat a jdou se ptát křesťanů. Tím chci říct, že Bůh se obejde i bez nás, ale chce, abychom ani my nezapomínali na ty, kdo Boží milost pro obět Pána Ježíše ještě nepřijali.

Nevím, co všechno jsme my slyšeli o Hospodinu, ale On nám to oproti Šalamounově přání zjednodušil tím, že nemusíme chodit do Jeruzaléma, ale můžeme k Němu přistupovat kdykoli ve jménu Ježíše Mesiáše, Božího Syna. Šalamounova přímůva je prorocká, až mesiášská, protože skutečného naplnění této prosby došlo opravdu až v Ježíši, ale i před Jeho příchodem se mohli i pohané stát součástí Božího lidu vírou v Hospodina.

Můžeme se ptát, co se lidé od nás dozví o Bohu a zda naše misie je založená na tom, že někdo musí přijít do našeho kostela, nebo my přicházíme za lidmi. Zda je chceme nalákat na dům, který jsme postavili my, na něco zajímavého, nebo je přivádíme k Hospodinu všemohoucímu, který nabízí milost všem lidem, ale před nímž se je třeba pokorit, protože je skutečný, živý a mocný.

Erik Poloha (Praha 3)

Prosba o smilování pro zajaté v cizině

Vyslyš v nebesích, v sídle, kde přebýváš, jejich modlitbu a prosbu a zjednej jim právo; odpusť svému lidu, čím proti tobě zhřešili, i všechna jejich provinění, kterých se proti tobě dopustili. Dej jim najít slitování u těch, kdo je zajali; ať se nad nimi slituji. (1Kr 8,49–50)

Odpověděl Bůh na tuto modlitbu? Minimálně jednou ano, v jednom z žalmů se totiž vyznává, že Bůh dal milostivě „*dojít slitování u všech, kteří je odvěkli do zajetí*“ (Ž 106,46).

Všimněme si, že do této chvíle žádá král pokoje Šalamoun již o čtvrtou milost vztahující se nějak k následkům ozbrojeného konfliktu (porážka, obléhání, válka a nyní exil). Byla mu dána moudrost, a je si tak stejně jako apoštol Pavel jist tím, že „*není člověka, který by nehřešil*“. Připomíná samotného Ježíše se tento syn Davidův v přímluvné modlitbě zasazuje za milost pro ovce, které by mohly sejít z pravé cesty. Vyprošuje Boží slitování pro ty z Izraelců, kteří se kvůli svému předchozímu hříchu stanou vyhnanci. Pro mnoho dnešních neukotvených světoobčanů by to asi nebylo nic tak hrozného, pro starosmluvního Izraelce byl ale případný Boží soud v podobě rozeznání mezi pronárody možná úplně tím nejtěžším trestem. Tím spíše nyní, po výstavbě chrámu, který měl ústřední význam jako prostředník spojující zemi s nebem.

I my stejně jako oni tehdy jsme na této zemi fakticky v exilu. Apoštolové nám často připomínají, že jsme „*cizinci bez domovského práva*“. K naší škodě na to často zapomeneme, což se ale občas stávalo i mnohým z našich starších bratří. Proti nim máme ale jedno obrovské požehnání. Zatímco jejich chrám byl daleko a později zmizel úplně, naším živým chrámem je Pán Ježíš Kristus (J 2,19). Dle svého zaslíbení je s námi až do skonání světa (Mt 28,20) a my tak můžeme i zde v našem vyhnanství kdykoliv „*směle přistoupit k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas*.“ (Žd 4,16)

Jiří Lem (Praha 3)

Výzva k důslednému následování Hospodina

Vaše srdce buď cele při Hospodinu, našem Bohu, abyste se řídili jeho nařízením i dodržovali jeho přikázání tak jako dnes. (1Kr 8,61)

Šalamoun dokončuje svoji nádhernou a majestátní modlitbu. Celou dobu stojí před oltářem s dlaněmi rozprostřenými k nebi a k Hospodinu vysílá vznešená slova. Napomíná společenství lidu a své ovce vybízí k důslednému přimknutí se k Bohu. Adresuje ta slova ale i sám sobě? Ne, nechci krále podezřívát z pokrytectví, jistě bylo

v ten moment z jeho strany vše upřímné a opravdové. Přesto však to nejsou slova, ale skutky, které mají před Bohem váhu. Dobrý strom dává dobré ovoce a obráceně, říká Ježíš.

Co Šalamounovo ovoce? Byly jeho skutky v souladu s touto modlitbou? V Písmu mohl číst, že nemá chodit do Egypta kupovat koně či rozmnožovat stříbro a zlato. Přesto poté začne sjednávat nákup nových koní a v Jeruzalémě „skládá stříbra jako kamení“. Ví, že král nemá rozšiřovat počet svých manželek – a navzdory tomu je právě tím tak smutně proslulý. Právě Šalamounovy pohanské ženy ostatně v posledku stály u jeho pádu, když jej od služby jedinému Bohu tak „úspěšně“ odvedly. Král, kterému Hospodin tolik poželal, ke konci svých dnů končí tragicky jako služebník ohyzdných božstev, jako byl Molek či Aštoret.

Nenechme se odtrhnout od pravd Písma, které je „vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti.“ Držme se vši silou na té jediné úzké cestě, kterou je Kristus. Nebuďme rozdělení, vždyť jak Pavel varuje „nemůžeme pít kalich Páně i kalich démonů. Nemůžeme mít účast na stole Páně i na stole démonů.“

Jiří Lem (Praha 3)

pondělí – 12. června

1Kr 9,1–9

Podmíněný Boží slib

A co se tebe týče, budeš-li chodit přede mnou v bezúhonnosti srdce a přímosti, jako chodil tvůj otec David, jednat podle všeho, co jsem ti přikázal, dodržovat má nařízení a práva, upevním trůn tvého království nad Izraelem navěky, jak jsem přislíbil tvému otci Davidovi, že nebude z izraelského trůnu vyhlazen následník z tvého rodu. (1Kr 9,4–5)

Citované zaslíbení není pro nikoho z nás, je pro Šalamouna. Určitě se však z něj můžeme naučit něco o charakteru Boha, který se nemění. I dnes totiž Bůh vyžaduje poslušnost – bez ohledu na milost evangelia, bez ohledu na Kristovo dílo, kterým jsme byli usmířeni s Bohem, a bez ohledu na Ducha svatého v nás, jehož pečeť neseme pro den vykoupení. Náš Pán od nás, právě tak jako od krále, vyžaduje bezúhonné srdce – nic v konceptu milosti, kterým se mnozí lehkovážně ohánějí, totiž žádným způsobem nijak neruší koncept poslušnosti. I když si svou poslušností u Boha nic nevysloužím, přesto je nezbytná, mám-li chodit v zaslíbeních, daných nám Pánem Ježíšem Kristem. Vezměme si například zaslíbení pokoje. Je nám dáno z Kristovy milosti, přesto se z něj nemůžeme těšit, jestliže před Krista nepředstoupíme jako pokorní kající ochotní následovat jej jako svého Pána. Mnohé je pro nás připraveno, ale i my musíme hrát určitou roli – Ježíš ostatně říká „milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“ (J 14,15).

Jiří Lem (Praha 3)

Šalomoun podlehl svodům svých pohanských žen

Když nadešel Šalomounovi čas stáří, jeho ženy odklonily jeho srdce k jiným bohům, takže jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako bylo srdce jeho otce Davida. (1Kr 11,4)

Král Šalomoun sice mohl milovat ženy, nebo sňatky s cizinkami mohly být politicky výhodné, nicméně naše poslušnost Pánu Bohu musí být více. O několik veršů dříve můžeme číst: „*Král Šalomoun si zamiloval mnoho žen cizinek, faraónovu dceru, Moábky, Amónky, Edómky, Sidóňanky a Chetejky, z těch pronárodů, o nichž Hospodin Izraelcům řekl: „Nebudete vcházet k nim a oni nebudou vcházet k vám. Jistě by naklonili vaše srdce ke svým bohům“.* (1Kr 11,1–2) Připomeňme si v několika příkladech, jak si Pán Bůh váží naší poslušnosti.

S Adamovou a Evinou neposlušností přichází na svět hřích, smrt a celá bída světa, kterou vidíme kolem sebe i v nás samých. Ale protože Abraham uposlechl Božího hlasu, jeho potomstvo bylo rozmnoženo, že ho bylo (a je) jako nebeských hvězd a jako písku na mořském břehu. Jeho potomstvo obdrželo území svých nepřátel a především v jeho potomstvu došly požehnání všechny pronárody země.

Pán Bůh si vždy vážil a váží si stále obětí svého lidu. Když ale Saul dal oběti přednost před poslušností Pánu Bohu, bylo mu řečeno, že poslouchat Hospodina je lepší než mu přinášet oběti. A jako král byl kvůli tomu zavržen. Naopak Pán Ježíš Kristus svou dokonalou poslušností až na smrt přinesl život věčný pro všechny, kdo v něho věří.

Kéž dokážeme být poslušní Pánu Bohu, zachovávat jeho přikázání a tak dokazovat svoji lásku k němu.

Pavel Hrádek (Praha 3)

Šalomoun svým hřichem zmařil Boží sliby

Hospodin tedy řekl Šalomounovi: „Protože to s tebou dopadlo tak, že nedodržuješ mou smlouvu a má nařízení, která jsem ti přikázal, zcela jistě odtrhnu království od tebe a dám je tvému služebníku.“ (1Kr 11,11)

Rád bych zde citoval několik veršů, abychom si připomněli, kdo byl král Šalomoun. Pán Bůh mu řekl: „*Dávám ti moudré a rozumné srdce, takže nikdo tobě podobný nebyl před tebou a ani po tobě nepovstane nikdo tobě podobný.*“ (1Kr 3,12) A později čteme: „*Bůh dal Šalomounovi moudrost, převelikou rozumnost a takovou hojnost myšlenek, jako je písku na břehu moře. Šalomounova moudrost převýšila moudrost všech synů dávnověku i všechnu*

moudrost egyptskou. Byl moudřejší než všichni lidé, než Étan Ezrachejský a Héman, Kalkol a Darda, synové Machólovi. Jeho jméno bylo proslulé mezi všemi okolními pronárody. Vyslovil tři tisíce přísloví a jeho písní bylo tisíc a pět. Dovedl také mluvit o stromech, od cedru, který je na Libanónu, až po yzop, který roste na zdi, a dovedl mluvit i o zvířatech, ptácích, plazech a rybách. Šalomounově moudrosti přicházeli naslouchat ze všech národů i ode všech králů země, kteří se o jeho moudrosti doslechli“. (1Kr 5,9–14)

Jestliže i někdo takový jako král Šalomoun dokázal takovým způsobem zhřešit, jestliže i jeho otec, král David, muž podle Hospodinova srdce, dokázal zavraždit, vídíme, že nikdo z nás, lidí, nejsme v bezpečí před hříchem. Sama moudrost a rozumnost, byť od Pána Boha, nám bezhříšný život nezaručí.

Náš Pán nás varuje, že pokušení budou přicházet a naše tělo je slabé. A tak se mějme na pozoru a s Boží pomocí s hříchem a pokušením bojujme.

Pavel Hrádek (Praha 3)

čtvrtek – 15. června

1Kr 12,1–17

Hospodin řídil odpověď krále Rechabeáma

Král lidu odpověděl tvrdě a nedbal rady, kterou mu dali starci. [...] Král lid nevslyšel, neboť to bylo řízení Hospodinovo. Tak se splnilo slovo, které Hospodin ohlásil Jarobeámovi, synu Nebatovu, skrze Achijáše Šíloského. (1Kr 12,13.15)

V událostech této kapitoly můžeme sledovat dvě roviny. Jednu z perspektivy Boží, tu druhou pak z perspektivy lidské. Jako čtenáři Bible máme výhodu, že vidíme současně jak Boží, tak i lidské jednání. Vývoj událostí směřujících k rozdělení království nabral dynamiku. A to již od přestoupení a porušení smlouvy krále Šalomouna vůči Hospodinu (1Kr 11,11). Tam již zazněl Hospodinův rozsudek o rozdělení království. Pokud bychom se zaobírali odpovědí krále Rechabeáma bez znalosti kontextu, vedlo by nás to k názoru, že Hospodin přeje svému lidu rozkol. Opak je pravdou. Lid chtěl krále. Zvolil si ho i přes důrazné varování prorokem, co to Izrael bude stát (1S 8,10–18). Zde se to ukazuje v plné míře.

Bůh je spravedlivý a svrchovaný. Na základě průběhu těchto spleťtých událostí můžeme vidět, že Šalomoun dobře věděl o Hospodinově smlouvě a nařízeních, nemohl tedy čekat nic jiného než spravedlivý trest za své jednání.

Bůh je vševědoucí. Věděl, jak se Rechabeám rozhodne, znal dobře jeho srdce. Podle jeho odpovědi lidu můžeme usoudit, že moudrostí svého otce právě neoplýval.

Bůh je věrný. I přes hřích Šalomouna, pošetilost a nezodpovědnost Rechabeáma. Hospodin dopřává svému služebníku Davidovi, aby mu zůstalo planoucí světlo (1Kr 12,36): Rechabeámovi byl ponechán jeden izraelský kmen pro věrnou službu jeho dědečka Davida.

Rechabeám si počíná nemoudře a pošetile. Místo toho, aby se dotazoval Hospodina a naslouchal radám starších a zkušených, chová se jako děčko, které přebírá

špatné chování a příklad svých mladých přátel. Tím způsobuje sobě i ostatním mnoho trápení.

Vladislav Vovkanič (Praha 3)

pátek – 16. června

1Kr 12,25–33

Izraelský král vypočítavě zavedl pohanský kult

Pak si Jarobeám v srdci řekl: „Nyní by se mohlo království navrátit k Davidovu domu. [...] Král se poradil a dal udělat dva zlaté býčky a řekl lidu: „Už jste se dost nachodili do Jeruzaléma. Zde jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země!“ (1Kr 12,26.28)

Jarobeám si počíná v našem textu z lidského pohledu velice „prozíravě“. Za prvé si chce udržet vládu, za druhé chce ochránit lid od špatného vlivu, který by mohl přicházet ze strany Judejců, a snad jej ochránit i od střetů, ke kterým by mohlo dojít při slavnostech v Jeruzalémě. Tomu všemu čerstvě zvolený král chce předejít, proto vytváří nový kult: „Zde jsou tvoji bohové Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země!“ Tímto současně porušuje tři první přikázání Desatera a uvádí lid do hříchu a zkázy. Nevíme, zda se tomu pragmatismu naučil, když byl ve službách krále Šalomouna, nebo zda příčinou jeho svévolného počítání byla spíše praxe Egypta, kde byl na útěku před králem Šalomounem. Právě v Egyptě si vládce počínal jako vtělený bůh na zemi, a proti jeho rozhodnutí již nebylo odvolání. Tak či onak Jarobeám jedná svévolně a v naprostém rozporu s Boží vůlí. Okolnosti vedly krále Jarobeáma k velice špatným rozhodnutím, která sváděla lid k hříchu. Proto se modleme za kazatele a starší sboru, aby jejich rozhodování nebylo určováno okolnostmi. Aby vedoucí v církvi nesklouzli k sebestřednosti a ke skryté touze po uchopení moci. Vypočítavost, která byla lidem vlastní za dob králů, se projevuje i dnes, žel i mezi bratry a sestrami ve společenství víry. Uvědomme si, že církev je Kristova, nikoli moje nebo naše. Proto navzdory okolnostem hledejme především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní nám bude přidáno (Mt 6,33).

Vladislav Vovkanič (Praha 3)

sobota – 17. června

1Kr 13,1–10

Přes vážné varování král pokračoval ve svém hříchu

Ani po této události se Jarobeám neodvrátil od své zlé cesty, ale dál dělal kněze posvátných návrší ze spodiny lidu. Kdo chtěl, toho pověřil, aby byl knězem posvátných návrší. Touto věcí se Jarobeámův dům prohřešil, a proto musel být zničen a vyhlazen z povrchu země. (1Kr 13,33–34)

Člověk by si řekl, že po tak vážném varování Božím prorokem a tak zřetelném znamení, kterého se mu dostalo, se král ulekne a vzhopí k radikálnímu návratu k Bohu. Ale králi jde spíš o vlastní ruku než o vlastní duši. Namísto hlubokého pokání král zve Božího proroka ke stolování a nabízí mu dar. Jak víme, ve starověkém Orientu se společné stolování užívalo jak k utvrzení vztahu, tak také k podpoře kultického společenství. Počinání Jarobeáma naznačuje, že si chce naklonit Božího muže a tím možná i udobřit Hospodina (jak o tom svědčí Boží příkaz proroku, že na tomto místě nesmí nic jíst ani pít, 1Kr 13,9). Jarobeám si tedy počíná dle pohanských zvyků, chce si naklonit Boha jako božstvo. Král dále setrývá v modlářství, které sám vymyslel a nařídil. Také tomu sám předsedá jako velekněz. 1Kr 15,34 nám přináší nové označení pro krále, který se dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích: „Chodil po cestě Jarobeámově, v jeho hříchů.“ Možná bychom si občas i my přáli Boží znamení a ujištění, zda to či ono je v Božích očích dobré nebo zlé. V případě Jarobeáma šlo o jeho soběstřednost a neochotu podrobit se Božímu příkazu, ba i neochotu dotazovat se na Boží vůli. Člověk se velice snadno může stát sám sobě bohem. V našem případě máme velký dar a pečeť Ducha svatého, Písmo svaté, vdechnuté týmž Duchem, který nás uschopňuje k porozumění Boží vůli v našich životech. Často by stačilo přestat zatvrzele chodit svou cestou dle svých představ a místo toho uznat, že Hospodin je Bůh, který nám přeje dobro, ne zlo, neboť Mu na nás záleží.

Vladislav Vovkanič (Praha 3)

neděle – 18. června

1Kr 14,1–18

Boží soud nad rodem Jarobeámovým

Ty sis počínal hůře než všichni, kdo byli před tebou. Odešelš a udělal sis jiné bohy, slité modly, a tak jsi mě urážel. Obrátil ses ke mně zády. Proto uvedu na Jarobeámův dům zlo. Vyhladím Jarobeámovi toho, jenž močí na stěnu, a v Izraeli zajatého i zanechaného. Vymetu Jarobeámův dům tak dokonale, jako se vymetá mrva. (1Kr 14,9–10a)

Když se Jarobeám dostal k moci, začal si přizpůsobovat svět kolem sebe tou nejpohodlnější cestou: obklopoval se lidmi, kteří říkali to, co chtěl slyšet, a věcmi, které pro něj byly důležitější než Hospodin. K čemu to vedlo? Nedržel se Hospodina, nebyl jako David a porušil tím podmínku zaslíbení, kterou od Hospodina dostal v 1Kr 11,38.

Že to nemohlo skončit dobře, to si asi domyslí každý sám. Jarobeám porušil podmínku zaslíbení a dělal pravý opak toho, co po něm Bůh žádal. Nyní jako odpověď přichází slovo zvenčí, od Hospodina, a nesděluje Jarobeámovi to, co chtěl slyšet. Přichází poselství tvrdého trestu, který úplně vyhladí Jarobeáma, jeho rod i jím ustanovený klérus nad modlami.

Slovo zvenčí kolikrát přichází i do našich životů. Otázkou je, zda chceme naslouchat. Necháme si poradit i od těch, kdo nevypadají na posly Božího slova? Vždyť Bůh si rád vybírá takové posly, kteří podle lidských měřítek moc šancí nemají.

Nejsme si příliš jistí svou pravdou, a tím pádem uzavření Božímu slovu, které nás posílá s nějakým úkolem do světa? Nemáme také své vlastní modly – věci, které jsou pro nás důležitější než vše ostatní? Nestavme nic na místo, které náleží jedině Hospodinu.

To lze jen s pomocí shůry. Naše srdce je příliš pokažené na to, aby samo od sebe chtělo následovat Hospodinovy cesty. Zákon sice může zastavit následky pokaženého srdce, ale nemůže odstranit příčinu jeho pokažení. Díky Bohu, že víme, u koho hledat pomoc s nápravou svého srdce!

David Živor (Praha 3, stanice Řepy)

pondělí – 19. června

1Kr 15,1–8

Přes hříchy krále Bůh zachoval věrnost pro Davida

Chodil ve všech hříších svého otce, jichž se před ním dopouštěl, a jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako srdce jeho otce Davida. Ale pro Davida mu dal Hospodin, jeho Bůh, v Jeruzalémě planoucí světlo; vzbudil po něm jeho syna a upevnil Jeruzalém. (1Kr 15,3–4)

Ještě než pisatel knih Královských obrátí svou pozornost k izraelským králům, poněchává nám zprávy o Abijámovi a Ásovi. Tito dva představují vzor pro popis všech dalších judských králů, kteří přijdou po nich a kteří budou poměřováni podle toho, zda byli nebo nebyli jako David (myšleno v termínech věrnosti Bohu, pominemeli Davidův hřích).

Abijám, o kterém je řeč v dnešní úvaze, jako David nebyl. Jednal tak, aby byl jeho pravým opakem. Jeho srdce nebylo cele při Hospodinu a pokračoval v nepravostech svých předků. Přestože jednal stejně jako Jarobeám a zasluhoval stejný trest jako on, nestalo se tak. Pro Davida Hospodin dovolil jeho synu, aby usedl na trůn.

Tím planoucím světlem je právě pokračování Davidovské dynastie. Její stabilita je něčím nevídaným. Je působivější o to víc, když ji dáme srovnáme se severním Izraelem: Davidovi potomci drželi trůn v Jeruzalémě po téměř čtyři století, zatímco v severním Izraeli došlo k devíti změnám vládnoucí dynastie v průběhu 250 let.

Přestože nemusíme vždy zakoušet ovoce své věrnosti Bohu, může mít veliký vliv i tam, kam nevidíme. Kvůli věrnosti předků Bůh drží slovo a žehná i těm, kdo by zasluhovali trest. Boží milost a věrnost je ale drží naživu. Oč víc můžeme být vděční za Ježíše, díky kterému drží Bůh naživu i nás! Pro své slovo, které dal Davidovi a které v Ježíši přišlo mezi nás, světlo života plane dál a tma je nepohlčí.

David Živor (Praha 3, stanice Řepy)

Zbožný král Ása (prapravnuk Davida)

Ása činil to, co je správné v Hospodinových očích, jako jeho otec David. Vymýtil ze země ty, kdo se oddávali modlářskému smilstvu, a odstranil všechny hnusné modly, které udělali jeho otcové. (1Kr 15,11–12)

Od Šalamounova pádu byla královská dynastie namočená v hříchu. Konečně se dostáváme k Ásovi, Šalamounovu pravnukovi, který je paprskem světla v judské královské linii. Ása chodil s Bohem, činil, co je správné a odstranil většinu zla, které napáchali jeho předkové (v. 12, 14), a dokonce jeho vlastní matka (v. 13).

Ásův příběh je velkým povzbuzením nám všem, kdo si vybíráme, po jaké duchovní cestě chceme jít. Přestože možná naši předkové nechodili po Božích cestách, my z Boží milosti můžeme. Nikdo není předurčen k tomu, aby zůstal uvězněn v cestách a způsobech svých předků, kteří se drželi falešné víry. Ásův příběh je nám také povzbuzením v tom, jak Bůh nad lidmi neláme hůl. Možná to vypadalo, že králové Judy jsou historií, ale Bůh oslovil Ásu a ten na jeho volání odpověděl.

Z Boží milosti nemusíme být vězni své minulosti. Ani té vlastní, ani té našich předků. Bůh se v Ježíši Kristu vlámal do světa a osvobodil nás k novým začátkům. Z Boží milosti je každému dána možnost vydat se po Božích cestách s Ježíšem. Děkujme mu, že nikdo jiný nemusí rozhodovat o našem duchovním životě. Děkujme mu, že nám dal svobodu rozhodnout se pro Něj a vybrat si život s Ním. A nenechme si tu skvělou právu sami pro sebe!

David Živor (Praha 3, stanice Řepy)

Bůh naplnil soudy kdysi vyřčené Jarobeámovi

Když se ujal kralování, vybil všechen dům Jarobeámův, nezanechal Jarobeámovi nic, co mělo dech; vyhladil jej podle slova Hospodinova, které ohlásil skrze svého služebníka Achijáše Šíloského. To pro Jarobeámovy hříchy, jichž se dopouštěl a jimiž svedl k hříchu Izraele, pro jeho urážky, jimiž urážel Hospodina, Boha Izraele. (1Kr 15,29–30)

Po sérii tří judských králů se pisatel královských knih obrací zpět k severnímu Izraeli. Král Nádab, Jarobeámův potomek, byl příkladem toho, jak jablko nepadá daleko od stromu. Činil to, co je před Bohem zlé, sváděl lid k hříchu a přivolával tak na sebe Boží hněv. Ten přišel v podobě násilné smrti z rukou Baešy, který se poté ujal vlády. Baeša, vrah krále Nádaba pak pokračoval ve svém vraždění jako nástroj v Hospodinových rukou, dokud nevybil celou Jarobeámovu rodinu.

„Boží mlejny melou pomalu a jistě; někteří to vědí a další to zjistějí.“ Text známé písně od Tomáše Choury by klidně mohl posloužit příliš zbrklému výkladu nemilosrdné spravedlnosti, která pod svými koleisy rozdrtí každého, kdo se prohřeší. Taková spravedlnost ale není tím, co nacházíme u Boha. Zde spíš vidíme deuteronomistický pohled na dějiny: když se budeš držet Hospodina, požehná ti; když se od něj odvrátíš, podřízneš si tím pod sebou větve. Teď ale přichází to nejdůležitější – oproti mechanickému pojetí spravedlnosti, aby z nebe šlehaly blesky na každého hned, jak zhřeší, nabízí náš Bůh možnost pokání.

Když se po konfrontaci s Božím slovem nalezneme v odsouzeníhodné pozici, Bůh nám ze své milosti dává možnost pokání – odvrácení se od zlého jednání a přimknutí se k Bohu. Spravedlnosti učinil jednou provždy zadost na golgotském kříži, a proto nás nemusí čekat osud podobný tomu Nádabovu. Díky Ježíši Kristu můžeme nejen uniknout svým činům, ale přijmout život od Boha a vstupovat do činů, které nám pro svou slávu připravil.

David Živor (Praha 3, stanice Řepy)

čtvrtek – 22. června

1Kr 16,29–33

Hrozný, ale pravdivý svědectví o králi Achabovi

Achab, syn Omriho, páchal to, co je zlé v Hospodinových očích, víc než všichni, kdo byli před ním. Jako by to bylo málo, že chodil v hříších Jarobeáma, syna Nebatova, vzal si za ženu Jezábelu, dceru sidónského krále Etbaala, a chodil sloužit Baalovi a klanět se mu. (1Kr 16,30–31; ČSP)

Král, izraelský král Achab. Čteme, že byl horší a zkaženější, než všichni, kdo byli před ním. Proč? Protože měl výsadu krále, který měl vést lid ke Králi s velkým „ká“. On ale dělal pravý opak. Porušil všechna Hospodinova přikázání ohledně uctívání jediného, živého a svatého Boha. Navíc si vzal za ženu dceru jednoho z největších a zakázaných nepřátel Izraele. V Exodu 34,14–16 si můžeme přečíst varování a důsledky takového jednání. Nejenže Jezábel odvrátila srdce Achaba i celého lidu od Hospodina, ale vraždila izraelské proroky. Jako důsledek toho je smrt jich obou.

Původně byl jediný král – Bůh Král, který vládl Izraeli. Izraelci si ale u Boha vymohli lidského krále, a Bůh jim vyhověl. Kam to vedlo a vede, vidíme v Bibli i kolem sebe. Lidské srdce je nejúskočnější a snadno oklamatelné. Achab nechtěl jediného Boha; snažil se vyhovět všem.

Od pravého Boha k falešným náboženstvím je krůček. V dnešní době máme na výběr a podle toho svět vypadá – ať se každý podívá na své srdce před Hospodinem a ptá se Hospodina. Uctíváme pravého Boha, nebo falešné bohy, práci, peníze či nej-různější závislosti místo Něj? Bůh je stejný včera, dnes i navěky a ještě stále je nadeje. Bůh praví: „Pojďme a proberme to spolu, a jsouli vaše hříchy rudé jako šarlat, zbělejší jako sníh“ (Iz 1,18, parafráze). Bůh má moc nás očistit od všeho zlého, ale

musíme k Němu navrátit své srdce v pokání. Křesťanský život je každodenní vyznávání hříchů, zůstávání v Božím slově a uctívání, vděčnost za spasení, pro které my nemusíme udělat nic kromě přijetí. Tak co? Přijmeš výzvu žít pro pravého Boha bez kompromisů?

Barbora Romančáková (Praha 3, stanice Řepy)

pátek – 23. června

1Kr 17,1–16

Prorok Eliáš suchem varuje krále Achaba

I stane se, že budeš pít z potoka, a havranům jsem přikázal, aby tam o tebe pečovali. On šel a jednal podle Hospodinova slova. Odešel a pobýval u potoka Kerítu, který je naproti Jordánu. (1Kr 17,4–6; ČSP)

Za dob proroka Eliáše bylo v Izraeli mnoho lidí uctívajících pohanského boha Baala. Podle představ tehdejších lidí byl Baal bohem, který měl v moci déšť. Pro Hospodina je uctívání cizích bohů ohavností, mnohokrát Izraeli připomíná, že je to i poštilost. Jak by mohli prosit někoho jiného o déšť, když je to Hospodin, který má vše pevně ve svých rukou. Hospodin říká: „*Já jsem Hospodin, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám, ani svou chválu modlám*“ (Iz 42,8 ČSP). Izraelský král Achab si však myslel, že Hospodina může provokovat k hněvu beztrestně (16,33). Právě proto se Hospodin rozhodl vzít zemi déšť. Právě tady se v popředí této události ukáže prorok Eliáš. Eliáš, který pevně věří Bohu, stojí proti Achabovi, který víru zavrhl a nechal se pohltit tehdejším světem. Prorok dostává příkaz opustit obydlí a jít do divočiny. Možná si to můžeme přirovnat k příkazu odejít z bytu pod most. Přesto Eliáš věří Bohu a odchází. Později ho Bůh posílá dokonce do Sarepty, kde vládl Achabův tchán Etbaal. Tím se Eliáš dostává z nehostinného místa na nebezpečné místo, ale i tam se o něj Bůh znovu postará zázračným způsobem. Poprvé to byli havrani, kteří Eliáše sytili masem i chlebem. Podruhé to byla vdova, kterou si Bůh použil jako odpověď na Eliášovu víru.

Dalo by se říct mnohem víc a možná věci podrobněji rozebrat, ale věřím, že ta největší výzva dnešního textu stojí právě na víře. Dokážeme se chopit Božích zaslíbení a přikázání a vyjít do divočiny tohoto světa, nebo dokonce na nepřátelské území? Vždyť je to On, který drží vše pevně ve svých rukou. Žijme svoje životy tak, abychom se v každý moment mohli s čistým svědomím modlit: „Bože, jsem na tvé cestě a věřím, že se o mě postaráš. Amen.“

Jordan Haller (Praha 3)

Achab nevidí své hříchy, ale obviňuje Eliáše

I stalo se, když uviděl Achab Elijáše, Achab se ho zeptal: „Jsi to ty, kdo přivádí zkázu na Izrael?“ Odpověděl mu: „Zkázu na Izrael nepřivádím já, ale ty a dům tvého otce, když opouštíte Hospodinovy příkazy a chodíte za baaly.“ (1Kr 18,17–18; ČSP)

Dlouhé setrvávání v hříchu způsobuje duchovní zaslepenost. Tak tomu bylo i s Izraelským králem Achabem. I přes to, že Achab sloužil Baalovi, Hospodin se ve své milosti znovu sklání a podává svědectví o sobě samém. V dnešním textu jsme si mohli všimnout Achaba a jeho snahy svěst vinu na někoho jiného. Eliáš však uvádí věc na pravou míru a odkrývá zkaženost Achabova modlářského srdce. Na tomto místě měl Achab propuknout v pláč a roztrhnout své roucho v pokání nad svými hříchy. Mohl si vzít příklad z krále Davida. Prorok Nátan Davidovi v podobné situaci oznamuje jeho hřích (1Sam 12). David s pokáním nečeká a vyznává svůj hřích před Hospodinem (Žalm 51). Achab však zatvrzuje znovu své srdce a strhává celý Izrael do nerovného souboje. Baal jako bůh bouře, deště a úrody proti Bohu bohů a Pánu všeho stvoření. Početní zastoupení na straně proroků bylo také nevyrovnané. Čtyři sta padesát Baalových proroků proti jednomu Eliášovi. Tato skutečnost znovu jen podtrhuje fakt, že pravda nemusí stát na straně většiny. Historie nám naopak na mnoha místech ukazuje, že většina je často mimo.

Věřím, že nás Bůh tímto textem vede k tomu, abychom zkoumali sami sebe a utkali od hříchů, které si v životě pěstujeme. Při boji s hříchem je největší prohrou odkládat pokání. Naším příkladem musí být David, který vyzná, že zhřešil proti Bohu, a ne Achab, který se s velkým davem naopak pustí s Bohem do křížku. Důležitou výzvu také můžeme vidět v poměru sil v našem textu. Naším úkolem není se přidávat zbaběle k většině, ale máme hledat Boží hlas i ve službě osamoceneného služebníka.

Jordan Haller (Praha 3)

Zázrak má sloužit k obrácení srdcí k Bohu

Když nastal čas přinášení přídavné oběti, přistoupil prorok Eliáš a řekl: Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, kéž se dnes pozná, že ty jsi Bůh v Izraeli a já jsem tvůj otrok a všechny tyto věci jsem učinil podle tvého slova. Odpověz mi, Hospodine, odpověz mi, ať tento lid pozná, že ty, Hospodine, jsi Bůh; a ty sám obrácíš jejich srdce nazpět. (1Kr 18,36–37; ČSP)

Modlářská situace v Izraeli dospěla do ohybných rozměrů. Pohanský kult kolem Baala, Aštery a Dagona byl znám svojí nečistotou a zvráceností. K běžným praktikám

patřilo obětování malých dětí, sexuální obřady, sebepoškozování a zvířecí oběti cizím bohům. Takovéto ohavnosti jsou skutečně silným zápachem vystupujícím před Boží tvář. Hospodin si povolává proroka Eliáš, aby modlářství v Izraeli učinil přítrž. Eliáš se statečně chopil své role a s vírou ukazuje na pravého Boha. Učinil tak v modlitbě, která byla cele nasměřována k Boží slávě. Hospodin před zraky Izraele učinil obrovský zázrak. Nenechal nikoho na pochybách v otázce, kdo je ten pravý Bůh. Díky tomuto odvážnému kroku víry jednoho proroka dostal Izrael dost odvahy na to, aby vymýtili falešné proroky ze svého středu, a tak alespoň na čas odebrali část modlářství z Izraele. A tak mohl prorok Eliáš navrátit déšť vyprahlé Izraelské zemi (17,1). Po tom všem, co si Eliáš s Achabem prožil, k němu však neztrácí úctu jako k Bohem pomazanému králi. Podle zvyku tehdejší doby běží před jeho vozem (1Kr 14,8).

Věřím, že tento text nás může naučit celé řadě věcí. Za prvé, nečekejme s pokáním, až přijde nějaký zázrak, ale staňme se naopak my těmi věrnými, kteří v čistotě pomohou ostatním v boji s hříchem. V těch nejtěžších situacích našich životů nezapomeňme na modlitbu. Pamatujme, že všechna sláva patří Bohu a za žádnou cenu se nepokoušejme si část přivlastnit. Nebojme se být těmi prvními anebo samotnými, kteří vykročí na cestu pravdy. A mějme úctu k autoritám, jelikož je ustanovil Bůh (Ř 13,2–3).

Jordan Haller (Praha 3)

pondělí – 26. června

1Kr 19,1–18

I Boží služebník může být na pokraji svých sil

Sám šel den cesty pouští, až přišel k jednomu trnitému keři a usedl pod ním: přál si umřít. Řekl: „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.“ (1Kr 19,4)

Jestliže jsme nedávno prožívali s Eliášem vítězný zápas na hoře Karmel, máme dnes možnost „sestoupit“ s ním kdesi na poušť a prožívat s ním i bolestný zápas víry. Jak je dobře, že nám Bible nic netají a nebarví život věřícího člověka jen do „růžova“! Proto nám i tak významný Boží prorok může být tak blízký! Nebyl to jen nějaký „nedostižný hrdina“, ale člověk „týmž bídám jako i my poddaný“, jak jej popsal i Jakub ve svém listu (Jk 5,17). To ovšem nic nemění na tom, že si jej Pán Bůh vyvolil jako svůj mocný nástroj. A tak po obrovském vítězství na Karmeli jej vidíme prchat na poušť, kde se pak uchyluje pod trnitý keř. Je tam zahrán velikým strachem, neboť se zlá Jezábel zapřísáhla, že jej usmrtí. A Eliáš zná její moc i mstivou povahu.

Navíc se mu zdá, že je ve své situaci naprosto osamocen. Prožívá velkou úzkost. Cítí se unaven, cítí se i neschopen odolávat dalším zkouškám. Zda i nás neovládne podobné myšlení? Prožíváme svoji slabost, což jistě není samo o sobě to nejhorší. Horší je, když to vzdáváme, když se nám už nechce jít dál, když ochabuje naše víra a ztrácíme naději. Ale právě zde, uprostřed tohoto soužení vidíme, jak věrný Bůh na Eliáš nezapomíná, jak mu do cesty posílá svého posla, který ho posiluje: „Vstaň

a jez!“ Cožpak jsme i my to stejné nezakusili již vícekrát? Takovou posilu předává i apoštol Pavel svým bratřím a sestrám v Korintu, když jim napsal: „*Bůh je věrný, nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet. Nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko, a dá vám sílu, abyste mohli obstát*“. (1K 10,13)

Eliášův příklad je nám povzbuzením. Nejsme tak slabí, abychom nemohli povstat. Nejsme tak neschopní, abychom nemohli nic dělat. Pán Bůh měl pro Eliáše ještě mnohé úkoly. Ne, nejsme ani osamoceni. Jsme součástí Božího díla. Děkuje za to i dnes Pánu!

Jan Pospíšil (Vikýřovice)

úterý – 27. června

1Kr 20,1–22

Skrze Boží záchranu má Achab poznat Boží moc

I přistoupil k izraelskému králi Achabovi jeden prorok a řekl: „Toto praví Hospodin: Vidíš celé toto veliké množství? Ještě dnes ti je dám do rukou a poznáš, že já jsem Hospodin.“ (1Kr 20,13)

Hospodin chce ukázat Achabovi, že je živým Bohem, který má moc zachránit Izraelce včetně jeho samotného. Achab sice žije svůj život bez Boha a klaní se modlám, ale Pán Bůh mu chce dát možná poslední šanci se změnit. Proto ho zachraňuje před nepřítelem, který mu chce vše, co má, vzít. Nepřítel je v obrovské přesile a toho si je Achab dobře vědom. Ví, že na nepřítele nestačí, ale vzdát se mu bez boje nehodlá. Bitva je tedy nevyhnutelná. Do této beznadějně situace posílá Hospodin k Achabovi proroka s dobrou zprávou – nepřítele porazíš, protože Já jsem živý Bůh a já ti nepřítele vydám do rukou.

I náš život je denně v ohrožení, protože musíme často čelit různým nástrahám a překážkám, které nám tento svět staví do cesty. Satan nechce být poraženým; dělá vše pro to, aby nás křesťany přemáhal a vítězil nad námi. Jeho tlak můžeme vnímat jako velkou přesilu, když jsme např. v práci mezi kolegy sami. Neztrácejme ale naději. My můžeme jít denně tímto světem s Bohem a kráčet v Jeho síle. On chce nám a našemu okolí dokazovat svoji lásku a zachraňující moc, kterou nám z milosti daroval ve vítězství nad každým hříchem v Pánu Ježíši Kristu.

Křesťane, nespolehej se sám na sebe, ale uč se denně důvěřovat živému Bohu, který tě chce bezpečně provést každým dnem tvého života. On Tě nezklame a dá ti mnohá vítězství v osobních zápasech víry, kterými procházíš.

Pavel Jelínek (Vikýřovice)

Achab znevážil Boží vítězství nemoudrou velkorysostí

Poté mu řekl: „Tak praví Hospodin: Protože jsi nechal odejít mého odsouzence, zaplatíš za něj svým životem a svůj lid dáš za jeho.“ (1Kr 20,42)

Toto je velice kontroverzní ponaučení do života – trest za milosrdenství? Jak toto uchopit? Není to pravý opak Ježíšova učení „Milujte své nepřátele...“? Jak může dnešní člověk uchopit Boží trest za to, že někdo daroval milost svému nepříteli? Pojďme se na to podívat z trochu jiného úhlu pohledu – ne jako na udělení milosti, ale jako na úmyslné bránění Bohu v provádění Jeho plánu a záměru. Postavení se Hospodinu do cesty s lehkovážným úsudkem, že „přece nemusím následovat Jeho příkaz, protože si to udělám po svém a projde mi to.“ (V tomto kontextu se možná rozpomeneme na jiné podobné postavy z Bible, kterým toto také neprošlo, jako král Saul, když ušetřil hlavu nepřátelského krále, nebo Jonáš, když utekl před svým úkolem.) U Achabova trestu navíc dominuje důvod, proč sabotoval Boží plány, a tím je naprosto sprostá korupce. Král Achab se nechal podplatit, nechal si nabídnout něco „mnohem lákavějšího“ než je uposlechnutí Hospodina a účast na Jeho plánu. A to i chvíli potom, co prošel takovou životní zkouškou a Bůh ho provedl přes dvě velké bitvy, které nemohl z vlastních sil nikdy vyhrát.

Zkusme se zamyslet nad tím, zda často místo vděku za vyhrané životní bitvy a následování Hospodina nesklouzáváme k úplatkářství a neměníme Boží přízeň za lákavé dary nepřítelů, které jsou sice pozlacené a hezké na pohled, ale nekorespondují s Božím plánem pro náš život a nikdy nám žádnou bitvu nevyhrají.

Jan Moravec (Vikýřovice)

Jezábel se rozhodne lstivě získat Nábotovu vinici

Jezábel, jeho žena, mu řekla: „Teď ukážeš svou královskou moc nad Izraelem! Vstaň, pojez chleba a buď dobrý myslí. Já sama ti dám vinici Nábota Jizreelského.“ (1Kr 21,7)

Historie nám v mnoha příkladech dokládá, jak dovedně dokáže člověk zkroutit pravdu a jak ji umí znásilnit proto, aby mu vyhovovala. Překroutit tak, aby se stala vhodným podkladem pro lidský záměr. Achab, v pořadí sedmý pomazaný Izraelský král a Achabova manželka Jezábel, dcera Etbaala, krále a kněze Týru a Sidonu, jsou názorným příkladem takového jednání.

Jezábel byla svědkem, jak kraloval její otec. A dnes psychologové shodně potvrzují, že mladé ženy hodnotí své manžely velmi často a nevědomky podle toho, jak viděly svého otce. Jezábel byla zvyklá vidat svého otce jako krále, který se nikomu a ničemu

nepodřizoval, a současně také jako kněze Bálova. Dělal jen to, co chtěl on sám, protože byl víc než zákon. On byl zákon.

Achab byl králem, který se odvrátil od cesty Hospodina svého Boha (1K 16,29–33). Takto stroze, ale přesně zní charakteristika bible na adresu Achaba. Přes to všechno ale v Achabovi dřímala izraelská výchova. V Achabovi nemohlo být úplně utlumeny to, co do něj bylo zaseto. Vyrostl přece v blízkosti Mojžíšova zákona. Setkával se s praktickým životem pod Mojžíšovým zákonem každý den a dobře ho znal. Věděl dobře, že jeho srdce zaplanulo hříšnou touhou. Neměl právo sáhnout na majetek svého bratra ve víře.

Nikdy by neměla touha našeho srdce jít proti Pánu Bohu. Proti Božímu zákonu lásky a úcty k bližnímu. Respektu k jeho majetku, jeho životu, jeho názorům. V bližním je totiž přítomen Pán Bůh. Nikde jinde Boha nenajdeme.

Karel Moravec (Vikýřovice)

pátek – 30. června

1Kr 21,17–29

Bůh vidí hřích a vynáší soud nad domem Achabovým

Achab řekl Elijášovi: „Přece jsi mě našel, můj nepříteli?“ On řekl: „Našel, protože ses zaprodal a dopouštíš se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Hle, praví Hospodin, uvedu na tebe zlo, vymetu ty, kdo přijdou po tobě, vyhladím Achabovi toho, jenž močí na stěnu, a v Izraeli zajatého i zanechaného. (1Kr 21,20–21)

Hřích, přestoupení Božího zákona. Něco, s čím se setkáváme každý den. Každý den na nás útočí hřích z médií i z prostředí, ve kterém žijeme. Je neodmyslitelnou součástí tohoto světa. Asi těžko bychom hledali film, jehož motivem by nebyl hřích. Tedy něco, co je proti Božímu zákonu, proti samotnému Bohu. A jak den za dnem plyne a hřích máme stále před sebou, už nám nepřipadne tak strašný, tak nebezpečný. Občas jej přehlédneme, občas přivřeme očko. Časem si zvykneme a hřích nevnímáme jako překážku mezi námi a Pánem Bohem. Vždyť jsou to často „jen“ takové maličkosti. Hospodin vnímá hřích jinak, nerozlišuje mezi malým a velkým hříchem. Vidí hřích a vnímá jej jako vzpuru proti sobě samému. Ani Achabův hřích nezůstal skrytý. Záměr získat Nábotovu vinici za jakoukoliv cenu proměnila Achabova žena Jezábel v úspěch. Můžeme si myslet, že by Achab lukrativní pozemky za tuto cenu nechtěl. Získává je a místo radosti a požehnaní získává prokletí a bolest. Prokletí nad svým rodem. A tak budme bdělí, citliví a prosme o moudrost a vedení Duchem svatým, abychom poznávali a rozeznávali, co je dobré, Pánu Bohu prospěšné, a co je hříchem, který vede ke smrti.

Daniel Obdržálek (Vikýřovice)

Svévolník nestojí o pravdivé Boží slovo

Izraelský král Jóšafatovi odpověděl: „Je tu ještě jeden muž, skrze něhož bychom se mohli dotázat Hospodina, ale já ho nenávidím, protože mi neprorokuje nic dobrého, nýbrž jen zlo. Je to Míkajáš, syn Jimlův.“ Jóšafat řekl: „Nechť král tak nemluví!“ (1Kr 22,8)

Ještě dnes se zastavíme u severoizraelského krále Achaba. Čteme o něm, že se „*dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, více než všichni, kdo byli před ním*“. (1Kr 16,30) Tak tomu bylo navzdory tomu, že se několikrát setkal s mimořádným Hospodinovým prorokem Eliášem, který mu opakovaně přinesl jasné Boží varování. Na Karmelu viděl jasný důkaz toho, že Hospodin je Bohem (1Kr 18). Zažil i Boží vysvobozující moc (1Kr 20). Navzdory tomu všemu nezměnil svůj život a vztah k Hospodinu, i když činil určité pokání po zavraždění Nábota kvůli vinici (1Kr 21,27–29). Posledního varování se mu dostalo skrze proroka Míkajáše, kterého nenáviděl. Ve vojenském tažení proti Rámotu v Gileádu, které podnikl navzdory jasnému varování, byl smrtelně zraněn. I když jel do boje v přestrojení, náhodně vystřelený šíp ho zasáhl mezi články pancíře. Byla to jen náhoda? Ne. Hospodinovo slovo se naplnilo. Postřelený Achab k večeru zemřel. Krev z rány vytékala do vozu. Psi chlemtali jeho krev při oplachování vozu v samařském rybníku podle proroctví proroka Eliáše.

Boží slovo je potřeba brát vážně. Nejen slovo o Boží milosti, ale i o tom, jak má člověk jednat; i slova o Božím soudu. Pán Bůh dal Achabovi opakovaně šanci ke změně, ale on ji nevyužil. To, že se po zvěstování Božího soudu po Nábotově smrti před Hospodinem pokořil, nebylo trvalého charakteru. Vždyť ještě krátce před svou smrtí na bojišti nenáviděl Hospodinova proroka, protože mu prorokuje jen zlé. Nedal se napomenout ani judským králem Jóšafatem, který „*činil to, co je správné v Hospodinových očích*.“ (1Kr 22,43b)

A co my?

Dobroslav Stehlík (Vikýřovice)

Král Jóšafat následoval příklad svého zbožného otce

Jóšafat... chodil po všech cestách svého otce Ásy. Neodchýlil se od nich, ale činil to, co je správné v Hospodinových očích. (1Kr 22,43)

Judský král Jóšafat byl současníkem izraelského krále Achaba. Navzdory tomu, že Achab nedbal na Hospodinova nařízení, měl s ním Jóšafat dobré vztahy. Nedal se však Achabem negativně ovlivnit ve vztahu k Hospodinu. Dokonce Achaba napomíná, aby se dotazoval na Boží slovo skrze proroka Hospodinova, ne skrze své lichotící královské

proroky. To, že šel jako Achabův spojenec do boje proti Aramejcům, ho však málem stálo život. Bible nám nezamlčuje ani jeho další nedostatky. Navzdory tomu je hodnocen jako ten, kdo následoval příklad svého zbožného otce Ásy. Dokonce šel v dobrých náboženských reformách v Judsku ještě dál než jeho otec, o němž čteme, že „*bylo srdce Ásovo po všechny jeho dny cele při Hospodinu.*“ (1Kr 15,14) Nebyl dokonalý, ale záleželo mu na tom, aby nejen on, ale i lid znal Knihu zákona Hospodinova. Proto správcové, kněží a léviji obcházeli judská města a vyučovali lid tomu, co je v Knize zákona (viz 2Pa 17,9). Podrobněji než v 1. knize Královské o něm čteme v 2. Paralipomenon 17. až 20. kapitole.

Jak je dobré, jestliže i my smíme své rodiče následovat v dobrém, zejména pokud to byli muži a ženy věrní Hospodinu! Jak je užitečné převzít to dobré jako dědictví a vyvarovat se konání toho, co dobré nebylo! To je k užtku nejen pro nás, ale pro celou rodinu a ve skutečnosti to ovlivňuje i širší okolí. Dokonce i s těmi, kteří nevěří Pánu Bohu, můžeme a máme vycházet v dobrém a ukazovat jim na dobrou Boží cestu. Jak se pak rozhodnou, to už je jejich odpovědnost. Buďme dobrým příkladem také našim dětem a vnoučatům. Nechť náš život víry je hodný následování, nechť není odstrašujícím příkladem.

Dobroslav Stehlík (Vikýřovice)

pondělí – 3. července

Žd 2,9–15

Vysvobození skrze Pána Ježíše Krista

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i(a) Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce. (Ga 1,3–4)

Zřejmě nejsem sám, kdo přeskakuje úvody literárních děl. Když otevřu novou knihu, úvod většinou nečtu a mířím hned k jádru věci. První odstavce považuji za nedůležité a nezajímavé.

V případě úvodu listu apoštola Pavla křesťanům do Galácie je ovšem již úvodní pasáž velmi důležitá a velmi zajímavá. Rozhodně stojí za to ji nepřeskočit. Apoštol zde v hutné zkratce předkládá jádro křesťanské víry, její ústřední zvěst, ono evangelium – dobrou zprávu, kterou křesťanství přináší světu: Bůh a Stvořitel tohoto světa má o nás zájem, a proto poslal svého jediného syna Ježíše Krista, aby nás zachránil. Díky Jeho oběti na kříži jsme osvobozeni z pout hříchu, který nám brání žít naplno a věčně. To je unikátní zvěst křesťanství.

V tomto světě existuje celá řada různých náboženství a dalších „návodů na život“. Mnohé z nich jsou poměrně sofistikované a křesťanská dobrá zpráva se proti nim může jevit spíše jako bláznovská zvěst. To ale není nic nového; tak to v prostředí římského impéria popisoval i apoštol Pavel, jak můžeme číst v jeho Prvním listu Korintským.

Křesťané tu jsou už dva tisíce let, aby tuto dobrou zprávu šířili. Sofistikované římské impérium mezitím zaniklo, dobrá zpráva se světem šíří dál. S touto dobrou zprávou máme my křesťané lidem kolem sebe stále co říci i dnes. Lidé stále hledají odpovědi na klíčové otázky, onen „recept na život“. Nenechávejme si ho pro sebe.

Miroslav Franc (Litoměřice)

úterý – 4. července

Ga 1,6–12

Milost Kristova znevážena jiným učením

Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. (Ga 1,6)

Apoštol Pavel je překvapen tím, jak rychle a snadno křesťané v Korintu přijímají jiné evangelium. Mnozí tehdejší křesťané se nechali lákat evangeliem překrouceným tak, aby se líbilo lidem. Přestože je popisovaná situace v Korintu přibližně 2000 let stará, setkáváme se se stejným nebezpečím i dneska.

Existuje značný počet sborů a církví, které překrucují evangelium tak, aby bylo přijatelnější pro dnešní společnost. Někteří například přestávají mluvit o hříchu a naší hříšnosti, protože nechtějí urazit nebo odradit nevěřící. Jiní popírají existenci pekla jakožto místa věčného trestu, protože se jim to zdá příliš kruté. Jiní evangelium překrucují tak, že stanovují různé konkrétní skutky vedoucí ke spasení. Evangelium je také někde zakryto a zadupáno různými církevními tradicemi a povinnostmi.

Mohli bychom takto pokračovat ještě dlouho. Apoštol Pavel jasně říká, že je jen jedno evangelium. A toto jediné evangelium vede ke spasení. Pokud je překroucíme, padá na nás prokletí. Vyvarujme se toho, abychom překrucovali pravé evangelium tak, aby se dnešním lidem více líbilo! Jediné pravé evangelium je zapsáno v Bibli jakožto zjevení Ježíše Krista. Každý, kdo se od něj odchýlí a překrutí je, bude proklet.

Martin Růžička (Litoměřice)

středa – 5. července

Ga 1,13–24

Vděčnost za obrácení nepřátel

Slyšeli, že ten, který dříve pronásledoval církev, nyní zvěstuje víru, kterou předtím chtěl vyhubit; a děkovali za mne Bohu. (Ga 1,23–24)

Představte si, že žijete v době apoštola Pavla před jeho obrácením. Věděli byste o něm, jak nenávidí křesťany a snaží se zničit Kristovu církev. Jistě byste nikdy neřekli, že se

obrátlí ke Kristu, bude misionářem a napíše větší počet knih, které budou tvořit Bibli. Přesto ho Bůh zastavil a on se stal horlivým následovníkem Krista.

Na příkladu apoštola Pavla vidíme, že křesťanem se může stát skutečně i člověk, o kterém bychom to nikdy neřekli. Pavel, který byl nepřítelem Kristovy církve, se stal součástí této církve. To mělo za výsledek velikou radost a vděčnost Bohu. I když o tom v Písmu nečteme, jsem si jist, že tehdejší křesťané jednali podle slov Pána Ježíše o lásce a žehnání nepřítelům a modlili se za Pavla, aby mu Pán žehnal a obrátil ho k sobě. A On to učinil.

Modlíš se také za své nepřátele, za lidi, které nemusíš, za ty, kteří se ti posmívají kvůli víře? Nebo sis některé z nich zařadil do kategorie lidí, za které nemá cenu se modlit a žehnat jim? Nevytvářej si v mysli limity toho, co Bůh může učinit, a modli se za ty, kteří se zdají být blízko obrácení, stejně tak jako za ty, kteří se zdají být daleko od Pána a bez zájmu.

Martin Růžička (Litoměřice)

čtvrtek – 6. července

Ga 2,1–6

Otrok zákona nechápe svobodu v Kristu

Předstírali, že jsou bratři, a pokoutně se mezi nás vetřeli s úmyslem slídit po naší svobodě, kterou máme v Kristu, aby nás uvedli do otroctví zákona. (Ga 2,4)

Apoštol Pavel nám ukazuje na svobodu, kterou máme. Tu jsme jako Boží děti získali v Kristu. Je jisté, že než se na cestě do Damašku setkal s živým Ježíšem, byl Pavel jako farizeus přísným a horlivým zastáncem židovského Zákona. To, že byl Zákonu vyučován u nej přednějšího učitele Gamaliele jen dosvědčuje, co všechno pro něho Zákon znamenal. Byl to Pavel – tehdy ještě pod jménem Saul – u kterého složili roucha pronásledovatelé prvního mučedníka Štěpána. Učedníka, který byl pro údajné nedodržování Mojžíšova Zákona ukamenován.

Proč apoštol Pavel jako bývalý horlivý zastánce Zákona nyní varuje církev před jeho otroctvím? Proč varuje církev před falešnými bratry, kteří chtějí Boží děti opět uvrhnout pod jho Zákona? Bylo to setkání s Ježíšem, který osvobozuje člověka jak z otroctví hříchu, tak i z otroctví litery Zákona. Pavel to stvrzuje ke konci druhé kapitoly listu Galatským: „*Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnost skrze zákon, byla Kristova smrt zbytečná.*“ (Ga 2,21)

V kázání na hoře Pán Ježíš říká zástupům i svým učedníkům: „*Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.*“ (Mt 5,17) Ano, je to Ježíšova láska k člověku, smiřující láska s nebeským Otcem, Jeho láska projevená na kříži, která tento zákon zcela naplnila.

V Janově evangeliu čteme příběh o setkání Ježíše a cizoložné ženy (J 8,1–11). Když farizeové a zákoníci přivedli k Pánu Ježíši ženu přistiženou v cizoložství, ptají se: „*Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš*

přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Po chvíli tito „spravedliví“ farizeové a zákoníci slyší odpověď, a to určitě zcela jinou, než očekávali. „*Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!*“ Všichni se vytratili i s kameny v rukou a obviněným svědomím. Zůstala tu pouze obviněná žena a Ježíš. Zde můžeme vidět a poznávat, co znamená, když vstupuje do konkrétních situací života, kdy jsme nakloněni soudit a odsoudit svého bližního, Ježíš a jeho láska. „*Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?*“ *Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.“*

Takto konkrétně se nám ukazuje, jak je Ježíšem naplněn Zákon. Je to Kristův zákon lásky, zákon, ve kterém je zachraňující milost. Zákon, který nezatrácuje, ale naopak dává člověku novou naději.

Dovedeš, bratře a sestro, takto přistupovat a dívat se na svého bližního? I na toho, který byl oklamán a podveden hříchem? Jsi připraven podat pomocnou ruku tomu, kdo hledá cestu návratu a smíření s Bohem? Anebo jsi náchylný k soudu a spravedlnosti ze Zákona, který velí, že s tímto člověkem už nechceš nic mít?

Kéž bychom naplňovali Kristův zákon ve svém životě a nenechali si jej nikým zpochybnit ani vzít.

Jaroslav Sazeček (Litoměřice)

pátek – 7. července

Ga 2,7–10

Různá poslání Božích služebníků

Naopak nahlédli, že mně bylo svěřeno zvěstovat evangelium pohanům tak jako Petrovi židům. Vždyť ten, který dal Petrovi sílu k apoštolství mezi židy, dal ji také mně k službě mezi pohany. (Ga 2,7–8)

Apoštol Pavel nás upozorňuje, jak je důležité poznávat v našich životech Boží vůli a svěřené poslání v církvi Kristově. Není možné, aby jedinec, i když je to třeba kazatel nebo pouze několik starších sboru, naplnili a obsáhli všechny potřeby a služby církve. Božím záměrem je, aby církev Kristova rostla a byla živým společenstvím Božích dětí. K tomu jsme dostali každý z nás od našeho Pána jedinečné a konkrétní dary a schopnosti, kterými máme sloužit a za které jsme každý našemu Pánu odpovědný.

Apoštol Pavel, jemuž bylo svěřeno zvěstovat evangelium pohanům, vidí jasně své poslání. Je to jeho hřivna, skrze kterou má nést evangelium právě této skupině lidí. Určitě mu záleželo i na tom, aby evangelium bylo neseno i Židům, se kterými ve svém životě přicházel nejvíce do styku. Proto je vděčný za to, že je to Petr, který je pro zvěst evangelia pro židovsly smýšlející obyvatele lépe vybaven a připraven. Ano, je důležité, bratře a sestro, abychom jako apoštol Pavel porozuměli tomu, kde a na jakém místě mě chce Pán Bůh ve své církvi mít a uskutečňovat svůj plán spasení i skrze mě. V Matoušově evangeliu čteme o hřivnách, které jsou nám dány naším Pánem. S těmito hřivnami máme v církvi pracovat a máme je zhodnocovat. Všimněme si, že služebníků,

který má obavy, že nedovede využít ani tu svou jedinou hřivnu, je označen za lenivého a neužitečného (Mat 25,14–30).

Znáš svoje hřivny, kterými jsi obdařen? Znáš své poslání? Možná tě Pán Bůh připravuje pro kazatelskou službu. Možná jsi vybaven a vzdělán pro misi v nějaké vzdálené krajině, tak jako apoštol Pavel. Možná máš sloužit svými hřivnami ve sboru, do kterého chodíš. Mějme na paměti to, že každý z nás, a to bez výjimky, je obdarován konkrétními dary a schopnostmi, se kterými Pán Bůh ve své církvi počítá. Jistě není náhodou, že se nám mnohým dostává i vzdělání, skrze které i tyto hřivny a vše svěšené může být ještě o to více zhodnoceno. Právě toto uvědomění, bratři a sestry, by nás mělo vést k veliké zodpovědnosti v práci na Božím díle.

Možná se někomu zdá, že nemá žádnou hřivnu, kterou by mohl sloužit a být tak pomocí na Božím díle. Možná by někdo zase chtěl mít takovou hřivnu či takové obdarování, jako má ten druhý. Svou vlastní hřivnou pohrdá a činí ji tak neužitečnou. Snad se někdy vyskytne i žárlivost na schopnosti a dary toho druhého. Takový člověk pak tímto postojem vlastně oslabuje to, co právě jen jemu bylo Bohem svěřeno. Jsem osobně přesvědčen, že takovýto postoj je jen satanovou taktikou, kterou chce jako Boží nepřítel církev Kristovu oslabit. Nezapomínejme, bratři a sestry, že každý z nás má své poslání a úkol v těle Kristově. Nezapomínejme, že pro tento úkol jsme Pánem církve náležitě vybaveni.

Položme si každý ve svém srdci otázku: Zhodnocuji to, co mi je svěřeno? Toužím a očekávám, že skrze to může být Pán Bůh oslaven?

Jaroslav Sazeček (Litoměřice)

sobota – 8. července

Ga 2,11–14

Strach není dobrý průvodce

Nejprve jídal totiž společně s pohany; když však přišli někteří lidé z okolí Jakubova, začal couvat a oddělovat se, protože se bál zastánců obřízky. (Ga 2,12)

V dnešním zamyšlení se zastavíme u listu Galatským, kde apoštol Pavel napomíná apoštola Petra, že jeho kroky sešly ze správné cesty. V tomto listu čteme, co bylo příčinou, že apoštol nešel podle pravdy. Tou příčinou byl pohled Petra na to, co si o jeho jednání myslí lidé. Měl obavy, že narazí u Židů, kteří byli zastánci obřízky. Měl strach a ten mu zatemnil oči. Nebyl schopen rozpoznat, co bylo správné. Ale to nebyl jediný problém, který nastal. Problém byl v tom, že se tím dávali strhnout k pokrytectví i další učedníci.

I my se často můžeme ocitnout v podobných situacích, kdy se začne vkrádat do našeho srdce strach z toho, co tomu řeknou lidé, když nás uvidí např. při evangelizaci, jak se veřejně hlásíme k Pánu Ježíši. Co by tomu řekli spolužáci nebo kolegové v práci anebo naši sousedé?

Když se náš pohled zaměří na obavy z lidí, budeme se směle hlásit k Pánu Ježíši? Jedině jeden jediný pohled je správný, a to je pohled na našeho Mistra. On jediný nás dokáže vést po správné cestě bez kolísání. Kéž každý z nás patří mezi ty, kteří se nenechají zahnat strachem z lidí a kteří milují Boží slávu více než tu lidskou.

Vladimír Kasal (Litoměřice)

neděle – 9. července

Ga 2,15–21

Spravedlnost před Bohem jenom skrze Krista

Víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. (Ga 2,16a)

Dnes se zastavíme u lidského snažení zajistit si svým přičiněním spravedlnost před samotným Stvořitelem. To byl problém i v životě prvotní církve. Vždyť apoštol Petr se v Antiochii nechal zatlačit postoji zastánců obřízky. Svým postojem říkal, že kdo nebude obřezán a nenaplní to, co požaduje zákon, nebude před Bohem spravedlivý.

Lidská snaha se ospravedlnit se táhne už od samého počátku, kdy hřích vstoupil do života nás lidí. Už v zahradě Eden se první člověk Adam se svojí ženou snažili ospravedlnit sami. Spletli si fíkové listy, aby zakryli svou nahotu (Gen 3,7). O to se člověk snaží i dnes. Snaží se zakrýt svoji hříšnost tím, že chodí do kostela, dává dary potřebným a myslí si, že to je ta správná cesta do nebe. Ale ani tenkrát v zahradě a ani nikdy jindy Pán Bůh nepřijal toto naše lidské řešení. Už tehdy v zahradě Eden musela být prolita krev, když je Pán Bůh přioděl koženou suknicí (Gen 3, 21).

V listu Židům 9,22 se říká, že bez vylití krve není odpuštění. Tak jako tehdy musela být přinášena oběť za hřích člověka, tak i za nás hříšné musela být jednou provždy prolita krev. A to krev beránka Božího. A proto On je ta jediná a pravá cesta do nebe, jinými slovy ke spravedlnosti.

Vladimír Kasal (Litoměřice)

pondělí – 10. července

Ga 3,1–5

Dobrý začátek, špatné pokračování

To jste tak pošetilí? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe? Tak velké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo! (Ga 3,3–4)

„Konec dobrý, všechno dobré“, jistě všichni známe toto lidové úsloví. Přestože ho nelze vždy brát zcela doslova, i ono naznačuje, jak bývá pro člověka těžké držet se dobrého a nesklouzávat ke špatnému. Jak se můžeme přesvědčit z dnešního textu,

týkalo se to i prvních křesťanů. Také dnes býváme svědky smutných případů, kdy ti, kdo slyšeli evangelium, uvěřili mu, vyznali své hříchy, stali se křesťany, mnohdy se i významně zapojili do služby Bohu, se časem ze sborového společenství vytráří. Někdy začnou vyhledávat pro ně zajímavější společenství, někdy se upnou k jiným učení a někdy se od Boha odvrátí docela. Už mnohokrát jsem přemýšlel nad tím, co člověka vede k takovému chování. Bible to popisuje jako zvlažnění, vychladnutí víry, zevšednění evangelia.

Myslím si, že podobnou situaci jsem mohl pozorovat před několika lety, když jsme připravili první letní tábor pro dorostáky, ze kterého se vrátili s velkým nadšením a mnoha novými zážitky. Velice se pak těšili na další ročník. Ale po návratu z něj se mi někteří z těch, kteří první tábor zažili, svěřovali, že tentokrát už to nebylo ono, že neprožili skoro nic nového, že jsou zklamáni.

Dnešní text Písma nám je varováním, abychom neztráceli ono prvotní nadšení ze života z Ducha Božího a nevraceli se ke starému životu, kdy jsme spoléhali sami na sebe, byť možná i na své dobré, morální a příkladné chování a jednání. Mnoho let jsme měli na kazatelně prostou tabulku s textem Písma: „*Budiž věrný až do smrti, a dámti korunu života.*“ (Zj 2,10c; Kral.) Začněme tedy žít a žijme z Ducha Božího, budme mu věrni až do smrti a získejme korunu věčného života! A také pamatujme na ty, kterým se nedostává věrnosti a vytrvalosti, modleme se za ně, a je-li příležitost, povzbudme je k návratu k dobrému začátku.

Milan Matala (Teplá)

úterý – 11. července

Ga 3,6–18

Ospravedlnění skrze víru, ne skrze skutky

Pohleďte na Abrahama: „uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.“ Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry. (Ga 3,6–7)

V Bibli je nazýván spravedlivým ten člověk, na kterého Bůh hledí, jako by nikdy nezhrěšil. Nejde tu o lidský pohled, ale o to, jak člověka vidí Bůh. Spravedlivý je Bohu milý, zatímco jeho opak – hříšný – je Bohu nepřátelský.

Apoštol Pavel v tomto textu připomíná událost v životě Abrahama – v té době vlastně ještě Abrama – která je zapsána v 15. kapitole knihy Genesis.

Abraham zde rozmlouval s Bohem o své neplodnosti, o tom, že nemá žádného potomka. Pán Bůh mu slíbil, že vlastního potomka mít bude. Vyvedl jej ze stanu, ukázal mu noční oblohu a slíbil mu, že jeho potomstva bude tolik, jako je hvězd na nebi. Nebude možné je ani spočítat.

Abraham uvěřil Bohu, že se tak stane. Přesto, že on i jeho žena již byli velmi staří a jejich mnohaletá snaha mít potomstvo vyšla do té doby naprázdno. A právě proto, že uvěřil Bohu, že učiní to, co mu slíbil, se na něj Pán Bůh díval jako na spravedlivého.

Budme tedy jako Abraham. I když vidíme, že podle Božího zákona jsme hříšní

a hodni odsouzení, i když nás mnohdy ubíjí poznání, že sice dokážeme chtít, co je podle Božího zákona dobré, ale ne to vykonat. Navzdory tomu, že nám toto vše satan velmi rád připomíná a staví před oči.

Nenechme si vzít, čemu jsme uvěřili. Ježíšova oběť na kříži je dostatečná, aby nás smířila s Bohem. Jeho krev stačí na očistění od každého hříchu. Duch Svatý, kterého Bůh poslal, má moc úplně změnit naše životy a udělat nás takovými, jakými nás Bůh chce mít.

Nenechme se vtáhnout do kolotoče snah se Bohu zalíbit tím, co děláme nebo jací jsme.

K evangeliu nelze nic přidat. Lze ho jen vyprázdnit tím, že budeme spoléhat sami na sebe.

Důvěřujeme Bohu. Vždyť jen a právě kvůli tomu se na nás dívá jako na spravedlivé.

Michal Steklý (Teplá)

středa – 12. července

Ga 3,19–29

Zákon byl vychovatelem do příchodu Kristova

Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce. (Ga 3,24–25)

Apoštol Pavel mluví o Zákoně slovy, která zvláště v ekumenickém překladu vyznívají tvrdě. Zákon nám byl naším dozorcem, pedagogem. V té době byl pedagog zpravidla domácí otrok, který vodil děti, učil je a dohlížel na ně, byl odpovědný za jejich chování, často káral a dával rány, důvěrný vztah s ním byl spíše výjimkou.

Podobně jako s dětmi je to i s námi: přichází čas, kdy pedagog odchází a dítě se ujímá svého pravého postavení v domě svého otce. Až do této doby bylo dítě „pod otrokem“, nyní je právoplatným dědicem.

Ani my již nejsme pod dozorcem – Zákonem, ale pod milostí Kristovou. A Zákon? Stává se tím Zákon nepotřebným, zbytečným? Můžeme říct spolu s Pavlem: „Naprosto ne!“ Není překonaný, mrtvý, je naplněný. Pedagog, určený po dobu dospění chlapce, neumírá, ale je stále přítomný. Jeho dosavadní role pominula, přichází nová doba. Zákon stále ukazuje na hřích. ...tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti (Ř 7,13b). Svobodného, ospravedlněného a zachráněného člověka nedělají předpisy (ty pouze ukazují na špatné jednání), ale Ježíš Kristus. Ospravedlnění se děje skrze víru v Krista, v něm je milost, záchrana, svoboda. Platí pro nás, že jsme se stali mrtvými pro zákon skrze tělo Kristovo, abychom se oddali jinému, tomu, který byl vzkříšen z mrtvých, a tak nesli ovoce Bohu (Ř 7,4). Místo dozoru se před námi otevírá vztah s Kristem, který je charakterizován oddáním se, oddaností; vztah svobody a lásky.

Jiří Tomeš (Teplá)

Kdokoliv se skrze víru v Ježíše stává Božím dítětem

Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. (Ga 3,26)

„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ (J 1,12). Přijali... věří – verš jasně znázorňuje, že spásná víra je jak aktem jediného okamžiku, tak životním postojem.

- 1) Abychom se mohli stát Božími dětmi, musíme přijmout Krista. Minulý čas znamená určitý úkon víry.
- 2) Po uvěření přichází trvajícím konáním víry – věří. Jde o důvěru v Ježíše a v jeho výkonné působení, jdeme k němu jako k Pánu a Spasiteli.

Duch svatý nám udílí jistotu, že skrze Ježíše Krista a s Kristem nyní jsme Božími dětmi. Zpřítomňuje nám pravdu, že Kristus nás miloval, že nás stále miluje a že žije pro nás v nebi jako prostředník. Duch svatý nám také ukazuje, že Otec nás miluje jako své osvojené děti, že nás nemiluje o nic méně, než miluje svého jednorozeného Syna. Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti (Ř 8,16). Bůh nebyl nijak nucen nám nabídnout spásu skrze Ježíšovu smrt, nebyl nucen jinak než vlastní láskou a slitováním nabídnout spásu, ano, iniciativa je Boží, ne naše. Milost a pravda v Kristu se stala dostupnou tomu, kdo věří a reaguje na obdrženou milost. Milost je Boží moc, Boží přítomnost i požehnání, které prožívají Boží děti. Milost přichází do našeho života a prostřednictvím této milosti je utvářen náš duch a my se utváříme do Kristovy podoby. Milost je neomezená Boží přízeň pro Boží děti, které odpovídají vírou v Ježíše Krista. Boží milost nám může být nabízena jen proto, že Pán Ježíš Kristus na sebe vzal trest, který jsme si jako hříšníci zasloužili. Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista (J 1,17). Duch svatý v nás vyvolává lásku a jistotu, s kterou voláme k němu Abba – Otče jako Boží děti.

Karel Křehký (Teplá)

Skrze Ducha svatého voláme k Bohu: Abba, Otče

Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic. (Ga 4,6–7)

Vztahy mezi rodiči a dětmi mnohdy nejsou vůbec lehké. Michal David zpívá v jedné své písni: „Tátovi nesmím zkřížit krok, pro něj jsem pouhej diskocvok, pro mámu pořád jen dítě jsem... kdo jsem já, to nemaj ponětí.“ Ano, často svým dětem, nebo naopak rodičům nerozumíme. Je tu však náš Otec v nebesích, který nám rozumí, zná nás lépe než my sami sebe.

„Příbuzné si nevybíráme,“ říká se. Bůh si však vybral za syny nás. „*Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.*“ (Ga 4,4n) Bůh poslal svého Syna na kříž, abychom my byli přijati za syny. Jak úžasná láska!

Bůh nám tedy rozumí, jak ale můžeme rozumět my jemu?

Než Ježíš odešel ke svému i našemu Otci, zaslíbil nám, že tu nezůstaneme sami: „*a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Duchu pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.*“ (J 14,16n) Synům náleží nejen právo patřit do Otcova domu, ale také dar Duchu. Duch svatý je „Bůh přítomný“, ten, který je živým spojením mezi mnou a mým Otcem v nebi. Duch svatý přichází, abychom mohli mít se svým synovstvím zkušenost. Ta nastává, když k Bohu přistupujeme v důvěrné modlitbě. Neujišťuje nás o našem synovství nějakým okázalým znamením, ale vnitřním tichým svědectvím.

Ve výše zmiňované písni se v refrénu zpívá: „Nonstop, já chci žít nonstop“. Znamená to život, který nikdy nekončí. Ten je možný jen v Ježíši Kristu. V něm máme přístup do Božího království, v něm můžeme Boha skrze Duchu svatého nazývat osobně: „Otče“ (dokonce Tatínek – Abba je dětské oslovení!). To vše je Boží dar, děje se z milosti Boží. Haleluja!

Jiří Tomeš (Teplá)

sobota – 15. července

Ga 4,8–20

Osobní vztah s Bohem nahrazen předpisy

Nyní jste však Boha poznali; lépe řečeno: byli jste od Boha poznáni. Jak to, že se zase navracíte k těm bezmocným a ubohým mocnostem a chcete se jim dát znovu do otroctví? Dodržujete ustanovení pro dny a měsíce, období a roky! (Ga 4,9–10)

„*Bojím se, aby úsilí, které jsem vám věnoval, nebylo nakonec nadarmo.*“ (v. 11) „*Jak bych teď chtěl být u vás a najít pro svou řeč pravý tón, vždyť si s vámi nevím rady!*“ (v. 20) Je to až úzkostné volání apoštola Pavla k bratrům a sestrám v tomto sboru. Co a jak mám ještě udělat, abyste se vzpamatovali a opustili to, co je překážkou či zbytečností ve vašem osobním vztahu s Bohem. To, co se tváří jako lepší (jiné) evangelium, možná i pro veřejnost „čitelnější“. Není snad náboženství, které by nemělo své dny, svátky, obřady... s mnoha specifickými rituály a zážitky, kterých si okolí dobře všímá. I křesťanství si podobných věcí někdy užívalo a užívá. Ale to není to evangelium, které jste slyšeli ode mne, říká Pavel. Přijímáte náhražku, která není ničím jiným, než návratem k mocnostem bez moci (Boží), k otroctví již prožitému. Předpisy (byť dobře míněné) nemohou nahradit váš osobní vztah s Bohem, o kterém mluví evangelium a o který jde Pánu především. Třebaže by člověk znal zpaměti katechismus, vyznání víry, i mnoho z Bible a dodržoval mnohé jako předpisy, nesvědčí to automaticky

o plném vztahu s Bohem. Učitel Zákona v Mk 12,28–34 na dotaz po největším přikázání Ježíši přitakává a doplňuje „...a milovat jej (Boha) z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc než přinášet Bohu oběti a dary.“ Je ohromen a umlčen (nejen on) Ježíšovou odpovědí: „Nejsi daleko od Božího království.“ Bohatý mládenec v L 18,18–23 na otázku „...co mám učinit, abych získal život věčný“ a potvrzení, že zná přikázání a od mládí je zachovává, slyší odpověď: „Jedno ti ještě schází. Prodej všechno, co máš, rozděl chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“

Závěr pro dnešek: přijměme evangelium Kristovo, žijme podle něj, předáváme je dalším. Zve nás k osobnímu vztahu s Bohem. Nehledejme jiné evangelium a braňme takovým snahám. Ať nemusíme slyšet: nevím si s tebou rady. Osobní vztah s Bohem je víc než předpisy a nejde nahradit. V praktickém životě mohou různé náhražky dobře fungovat (zuby, klouby, paměť počítače...), v Božím království nikoli. Rozezvučí tón řeči Ducha svatého náš sluch a naše srdce?

R. J. Moses (Teplá)

neděle – 16. července

Ga 4,21–31

Jsmo dětmi zaslíbení, zrození z Ducha

Vy, bratří, jste dětmi zaslíbení jako Izák. Ale jako tenkrát ten, který se narodil pouze z těla, pronásledoval toho, který se narodil z moci Ducha, tak je tomu i nyní. (Ga 4,28–29)

Když Abrahama povolal Hospodin z jeho babylónské domoviny, zaslíbil mu, že se stane velkým národem. Aby však mohl vidět počátek splnění Božího slibu, musel čekat alespoň dvacet pět let. V těchto letech se událo mnohé a označit je za čekání v trpělivosti, to opravdu nemůžeme.

Mimo jiné se Abraham snažil naplnit Boží zaslíbení tak, že zplodil syna s otrokyní své manželky a poté prosil Hospodina: „*Kéž by Izmael žil v tvé blízkosti.*“ (Gn 17,18b) V Boží blízkosti ovšem může žít jen ten, nad kým se On smiluje a dá se mu poznat.

Potomek zaslíbení mohl přijít, až když Abraham zestárl, až když cele spolehl jen na Hospodina, který jako jediný mohl dát potomka, když toho jeho tělo již nebylo schopno. Nemohl k Božímu zaslíbení přispět žádným svým skutkem – jen vírou. Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost (Ř 4,5). Pravým potomkem tedy není ten, kdo se narodil z těla, ale kdo se narodil z víry, kdo se narodil z moci Ducha.

Co ale znamená „být dětmi zaslíbení“? Především že jsme dědici toho nejdůležitějšího, co u Abrahama vidíme: víry. Ve víře je i nám dán slib Syna: „*Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.*“ (1J 5,12) Není to Syn zrozený z lidské snahy, ale přichází v Duchu svatém (viz L 1,35). Kdo má Syna, má i Ducha a je dítětem zaslíbení. Je to úžasný dar, který nás naplňuje vděčností. Druhá část této úžasné zprávy však říká, že to zároveň přináší nějaký druh pronásledování. Svět miluje pouze to, co

je jeho, a to, co jeho není, nenávidí. Můžeme ale zároveň vědět, že v Kristu nad tím vším můžeme vítězit, neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra (1J 5,4).

Jiří Tomeš (Teplá)

pondělí – 17. července

Ga 5,1–12

Lpění na Zákonu vede k odloučení se od Krista

Odloučili jste se od Krista vy všichni, kteří chcete dojít ospravedlnění na základě zákona, pozbyli jste milosti. (Ga 5,4)

Abraham byl první, po něm pak následovaly nespočetné tisíce Izraelců – generace za generací nechávali otcové obřezávat své malé syny. Obřízka byla znamením jejich příslušnosti k vyvolenému lidu a také znamením nároku na Boží zaslíbení. Otevírala cestu do smluvního vztahu s Bohem a každý Žid ji měl v obrovské a posvátné úctě. Jak to, že o ní Pavel v našem dnešním textu najednou mluví tak negativně, a dokonce odmítavě (v. 2)?

Ono o obřízku samotnou vlastně nejde. Relativně nenáročný chirurgický zákrok těžko může ovlivnit duchovní stav člověka. To, že přijdete o kousek kůže, nezmění Boží pohled na vás ani k lepšímu, ani k horšímu. Jde o to, co obřízka symbolizovala, a ještě víc o to, k čemu lidé upírali svou naději na spasení.

Ke křesťanům žijícím v Galácii dorazila dost znepokojující zpráva – pokud se nedáte obřezat, nemůžete být spaseni. Věříte v Krista, a to je moc dobře, ale bez obřízky to nebude stačit. Pokud opravdu chcete patřit Bohu, musíte se také nechat obřezat a podrobit se tak Zákonu. A právě to vyburcovalo Pavla k tažení proti obřízce. Jemu bylo jedno, jestli byl někdo obřezaný nebo ne (v. 6), jako Boží apoštol ale nemohl připustit, aby se ze spasení skrze víru stalo spasení skrze víru a dodržování Zákona.

Obřízku už dávno nemáme potřebu řešit. Je ale překvapující, jak často se jádro tehdejšího problému objevuje v církvi i dnes – jak často jsou lidé přesvědčeni, že musí pro své spasení něco udělat, nějak se chovat, nějak žít, dodržovat nějaké zákony. A přitom Kristus je už 2000 let naplněním Zákona (Mt 5,17), a pokud jej vírou přijímáme, nejen že nepotřebujeme nic dalšího, ale naopak, chceme-li si své spasení ještě nějak vysloužit, zařídit nebo zajistit vlastním přičiněním, pak se jeho spásné milosti vzdáváme. Jak jste na tom s „obřízkou“ vy?

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

Svoboda ve prospěch druhých

Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. (Ga 5,13)

Pocit propuštěného otroka nebo osvobozeného rukojmího je nejspíš jedna z nejúžasnějších věcí, jakou člověk může zažít. Najednou tu není nikdo, kdo by mu určoval, jak má žít, co má dělat, kam půjde, nebo co nesmí... Může opustit svou celu a vydat se, kamkoliv sám chce. Svoboda je úžasná věc.

I my jsme byli povoláni ke svobodě, říká Pavel, jen trochu jiného typu. V listu Galatským je totiž na prvním místě řeč o svobodě od Zákona (viz např. 2,4 nebo 4,5).

Ne že by na Zákonu bylo něco špatně (Ř 7,12), vždyť ho Izraelci dostali od Boha. Problém spočíval v tom, že byl nad lidské síly. Mnozí zbožní Židé se o jeho naplnění snažili, opravdově, upřímně... a marně. Zákon představoval příliš těžké břemeno i pro toho nejlepšího z nich (Sk 15,10). Díky Bohu za to, že v Kristu toto otroctví skončilo... je to obrovský dar.

Svoboda od Zákona však může mít i stinnou stránku, pokud s ní nebudeme umět správně nakládat. Když nám Zákon přestane omezovat naše volby, když nám přestane nastavovat mantinely a hranice, nevyhnutelně se před námi otevře i mnoho cest, na kterých nemáme co dělat. Nařízení Zákona nás už nechrání před špatným, či dokonce destruktivním rozhodnutím. Najednou tu není žádná vnější hráz, která by vám bránila myslet jen a jen na sebe a žít jako úplný sobec.

Velkým pokušením svobody vždy bylo a bude žít ve svůj vlastní prospěch. Využít možnosti k tomu, abych se já měl líp. Někdy na ty druhé jen kašleme, jindy to holt odnesou (v. 15). V obou případech se ale vzdalují od Boha, protože sobectví a soustředěnost na sebe je v příkrém rozporu s Božím charakterem i jeho největším přikázáním – s láskou.

Dostali jsme svobodu, a tak žádné věci nemusíme dělat proto, abychom splnili požadavky nějakého zákona. Pokud ale svoboda slouží jen nám samotným a zcela v ní chybí láska, která myslí a usiluje o dobro druhých, pak je otázkou, zda opravdu prožíváme Boží svobodu.

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

Tělesné pokušení lze přemáhat mocí Ducha svatého

Chci říci: Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost. (Ga 5,16)

Naše přirozenost (řecky tělo) nás provází na každém našem kroku. Nezůstane doma, když se rozhodnete vydat ven, nemine jediný den, kdy by s vámi neseděla v kanceláři, a nechybí dokonce ani na nedělní bohoslužbě. Nestrčíte ji do skříně, nesmyjete ji ve sprše, nejsou na ni léky a ani sebepevnější novoroční předsevzetí s ní nic nesvede.

A co je horší, bez ohledu na to, kde se nacházíte, vás vaše přirozenost táhne směrem, kde Boha nenajdete. Podle veršů 19–21 stojí naše tělo za širokou škálou hříšného jednání a postojů. A člověk nemusí být sociolog, aby si uvědomoval, jak silný ten tah je. Navzdory naší touze po svatosti pak častokrát večer nemůžete usnout a přemýšlíte, jak se to nebo to vůbec mohlo stát.

Naštěstí totéž, co platí o naší přirozenosti, platí i o Božím Duchu – provází nás na každém našem kroku. Nezůstane doma, když se rozhodnete vydat ven, nemine jediný den, kdy by s vámi neseděl v kanceláři, a neopouští vás ani v těch nejtemnějších momentech vašeho života.

Pouhá přítomnost Ducha by však bylo málo, stejně jako ke vzletu nestačí jen vlastnit letadlo. Potřebujeme Duchem chodit (ČSP) – dát mu prostor, aby náš život ovlivňoval a proměňoval. Věnovat pozornost jeho tichému hlasu, který nás jednou varuje před něčím velice lákavým, a jindy ponouká pustit se do těžkých věcí, ke kterým bychom sami od sebe neměli sebemenší chuť. Potřebujeme nastoupit do letadla a nechat Ducha, aby nás vedl blíž k Bohu, protože to je přesně ten důvod, proč ho do našich srdcí Bůh vložil. Navzdory naší slabosti nejsme bezmocní. On je naší silou a my postupně můžeme vyhrávat více a více bitev s vlastní přirozeností a pokušením.

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

čtvrtek – 20. července

Ř 7,14–25

Hříchy pramenící z hříšné přirozenosti člověka

Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložstvo, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisti, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království. (Ga 5,19–21; ČSP)

Stát tam ve chvíli, kdy Ježíš řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem“, nezbylo by nám nic jiného než se spolu s ostatními nenápadně vytratit. Všechny kameny by dál zůstaly na zemi. Dokonce ani bratr kazatel by se k házení nedostal. Hřích je součástí života každého z nás a kdo ví, jestli právě váš kazatel v mládí nestihl víc, než kdokoliv jiný ve sboru.

Když se v neděli rozhlédnete kolem sebe, uvidíte totéž, jako když se rozhlédnete na náměstí – skupinu hříšných lidí. A v zrcadle na vás bude hledět další hříšný člověk. Pokud jste ale uvěřili v Krista a přijali ho jako svého Pána a Spasitele, pak tu přece jen jeden rozdíl mezi člověkem v zrcadle a na náměstí je... a další by měl být.

Ten první je v tom, že nám byly naše hříchy díky Ježíšově oběti odpuštěny. Ten druhý spočívá v tom, že pokud jste v Krista skutečně uvěřili, pak vás všechny uvedené věci budou zneklidňovat. Člověka na náměstí ne... ten se mnoha z nich bude ještě chlubit a usilovat o ně. V životě křesťana však nemají místo. Jistě, každý z nás ještě mockrát selže, ale pokud je kterákoliv z těchto věcí charakteristickým rysem vašeho života a vás to nechává v klidu, pak si můžete být jisti, že ve vašem duchovním životě není něco v pořádku. Těžko nás přece může nechat v klidu něco, co se protíví našemu Otcí! Jsme Boží děti a náš život se má vyznačovat svatostí.

Zastavte se na chvíli, přečtěte si pozorně Pavlova slova a zamyslete se nad každým jeho bodem. Proste Boha, aby vám ukázal, jestli něco z toho není součástí vašeho života, a čiňte pokání ze všeho, z čeho vás bude usvědčovat.

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

pátek – 21. července

Ga 5,22–26

Láska – první ze seznamu ovoce Ducha

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotá, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. (Ga 5,22–23)

Uznávám, že vybrat si jen jedno z ovocí Ducha nemůže ani zdaleka učinit zadost této úžasné pasáži. Přesto bych dnes chtěl naši pozornost upřít pouze na první z nich – na lásku.

Když se do Bible (a zvláště do Nového zákona) pozorně začtete, zjistíte, že lásce patří v našem křesťanství výsostné postavení. Platí to ve vztahu k Bohu, ve vztahu k lidem, i mezi všemi křesťanskými ctnostmi. Alespoň pár příkladů za všechny:

„*Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona*“ (Ř 13,10). Kdo skutečně miluje, naplnil celý (!) zákon a nikomu nijak neublíží. Když to domyslíte, zjistíte, že každý hřích ve vašem životě je vlastně „jen“ projevem nedostatku lásky.

„*Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry*“ (1Tm 1,5). Je skvělé, když nám kázání a vyučování v církvi pomáhají dozvědět se víc o Bohu, nebo měnit naše jednání, ale ještě víc než to nás mají budovat v lásce, vycházející ze zbožného charakteru, bezúhonného života a nepředstírané víry. Právě to je cíl našeho křesťanského růstu.

A pokud máte chvílku, můžete si přečíst i 13. kapitolu z 1. Korintským nebo dvě největší příkázání v Matoušovi 22,37–40. I v těchto pasážích stojí láska na prvním místě.

Láska je ohniskem i měřítkem celého našeho křesťanského života. Potíž je v tom, že láska – byť nám byla přikázána – není naším skutkem. Není výsledkem našich snah, ale ovocem Ducha, a má-li v našem životě skutečně kvést, musíme přicházet k němu.

Kdybyste si udělali malou inventuru vlastního života a pátrali v něm po lásce – aktivní, sebeobětavé lásce, zkrátka po agapé – jak by vypadal výsledek? A jak by se vyslovili druzí, kdyby dělali inventuru za vás? Tím ve vás nechci vyvolat výčitky, ale pozvat vás, abyste se připojili k jedné z nejčastějších modliteb, které se v současnosti modlím – aby mě Bůh naučil milovat. Uvědomuju si totiž, že moje inventura by příliš slavně nedopadla a že nemám, jak jinak bych to změnil.

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

sobota – 22. července

Ga 6,1–6

Dar napomenutí

Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení. Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.
(Ga 6,1–2)

Jedna z největších služeb, kterou můžete pro druhého člověka udělat, je pomoci mu zvítězit nad hříchem. A platí to i naopak – jedna z největších služeb, kterou může někdo udělat pro vás, je poukázat vám na hřích, který sami nevidíte, a vést vás k nápravě. Hřích nás odvádí od Boha a bez ohledu na to, jak je příjemný anebo „nevinný“, nahlodává náš duchovní život podobně jako rez.

Žel skutečností dnešní doby je, v tom častěji vidíme útok než službu. „Co je mu do toho, vždyť je to moje věc. Že se raději nestará o svůj život... a kdo vůbec je, že si mě dovoluje soudit?“ Je toho tolik, o co se připravujeme, když uražené odmítáme nabídku nést spolu s námi tato naše břemena, protože právě blízký člověk, který by se spolu s námi modlil, povzbuzoval nás a napomínal, může být přesně tím, co potřebujeme, abychom se z našeho pádu dokázali zvednout.

Naši touhu po svatosti lze měřit naší ochotou nechat se napomínat a napravovat. Člověk, který opravdu touží být podobný Bohu, bude za napomenutí neskutečně vděčný. Bude mu to příjemné? To sotva. Bude vždycky souhlasit? To asi taky ne, protože ti druzí se někdy zkrátka spletou. Vděčný ale bude vždycky... a to do konce i ve chvíli, kdy to spíš než služba bude obvinění, protože i tehdy ho to povede k pokání a nápravě.

Neokrádejte druhé o tuto službu a bude-li mít někdo odvahu riskovat vaši odmítavou reakci a přijde za vámi s napomenutím, projeďte mu vděčnost.

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

Těžko sklídíme něco, co jsme nezaseli

Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný. (Ga 6,7–8)

Ani ten nejhloupější sedlák by nečekal, že mu ze zaseté pšenice vyrostou brambory. Princip „co zaseješ, to také sklídíš“ je vlastně velice triviální. Už na základní škole nás fyzikářka naučila, že každá akce vyvolává reakci stejné síly opačného směru (a v mezilidských vztazích to platí taky, jen ta reakce obvykle bývá o něco silnější). Každý chápe, že když se ke svým sousedům bude chovat jako hulvát, těžko může očekávat, že budou oplývat ochotou mu pomoci s uhlím.

Principu zaseješ – sklídíš jsme si moc dobře vědomi i v duchovní rovině. Nijak zvlášť nepotřebujeme, aby nám někdo připomínal, že život odevzdaný Bohu má příslib odměny na věčnosti a naopak člověk žijící jen pro sebe s velkou odměnou počítat nemůže. To vám svedou říct i děti v besídce. Jak často ale přemýšlíme nad naším životem z perspektivy sklizně? Co tím myslím?

I ten nejhloupější sedlák ví, že pokud chce na podzim vykopat brambory, bude muset na jaře brambory vysázet... a taky je vysází. Nerozhoduje se na základě okamžiku a neřeší, jestli by ta pšenice nakonec nebyla jednodušší. Ví, co chce na konci, a podle toho se zařídí.

Co chceme na konci my? Co chceme od Boha slyšet, až před ním budeme stát? Napadlo nás nad tím vůbec někdy přemýšlet a zhodnotit, jestli naše zasévání přinese sklizeň, o jakou stojíme? Když se podíváte na životy mnoha věřících (a nechci se vás dotknout, ale dost možná i na váš vlastní), zjistíte, že velkou většinu svého času a energie věnují získávání věcí, vybudování kariéry nebo zábavě. Chtějí zkrátka mít hezký a spokojený život. Jakou úrodu to ale přinese v Božím království?

Tomáš Kolman (Vikýřovice)

V Kristu obdařeni vším duchovním požehnáním

Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu. (Ef 1,3; ČSP)

Tento týden vstupujeme do jedinečné epištoly, kterou apoštol Pavel napsal církvi v Efezu. Prvních čtrnáct veršů tvoří v původním textu jednu dlouhou větu. Jinak řečeno, Pavel je k nezadržení. Nemůže totiž přestat chválit a oslavovat Hospodina za vše, co pro nás v našem spasení vykonal. Pavel žehná Bohu, mluví o něm dobře, vyvyšuje Ho, protože Bůh požehnal nám.

Jak moc nám Bůh požehnal? Odpověď je naprosto dech beroucí a není divu, že Pavel kvůli ní nemůže Bohu přestat žehnat. Bůh nám totiž „*požehnal veškerým duchovním požehnáním*“ (v. 3). Všimněte si, že zdrojem tohoto požehání je samotný Bůh. Toto požehnání je nám dáno pouze v Kristu. A v neposlední řadě Bůh nám již požehnal (minulý čas) v momentě našeho spasení. Žádnou část tohoto požehání si tedy nemůžeme zasloužit svými skutky, protože nám již bylo v plnosti požehnáno.

Co ale znamená, veškeré duchovní požehnání? Co je tím požehnáním, za které chceme a musíme společně s apoštolem oslavovat Hospodina? Co je ono duchovní požehnání, které je zdrojem Pavlovy hluboké a nekončící radosti? Odpověď nalzáme v textu dnešního čtení. Bůh nám požehnal, když si nás „*vybral před založením světa, abychom byli svatí*“ (v. 4). Bůh nám požehnal, když nás „*podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství*“ (v. 5). Bůh nám požehnal, když nás obdařil svou milostí (v. 6), když nás vykoupil skrze Kristovu krev (v. 7), když „*nám oznámil tajemství své vůle*“ (v. 9), když nás v Kristu učinil dědici, když nás hříšníky ustanovil „*k chvále jeho slávy*“ (v. 12), když „*nás zapečetil Duchem svatým*“, který je závdavkem, neotřesitelnou jistotou našeho dědictví (v. 14).

V Kristu tedy máme veškeré duchovní požehnání, kterého se nám jako znovuzrozeným lidem může dostat. Zajisté chceme spolu s Pavlem a ostatními svatými oslavovat Boha svým životem a žehnat mu svými ústy.

Radek Kolařík (Kuřim)

úterý – 25. července

Ef 1,7–14

Skrze Kristovu oběť odpuštění hříchů

V něm máme vykoupení skrze jeho krev – odpuštění našich provinění podle bohatství jeho milosti. (Ef 1,7; ČSP)

V předchozích verších listu Efeským jsme viděli, jak apoštol Pavel oslavuje Boha Otce za to, že nám požehnal veškerým duchovním požehnáním. Podstatou tohoto požehání byl Boží zázrak, ve kterém z hříšníků učinil svaté. Nutně nám ale musí vyvstat otázka, jak je možné, že hříšní lidé namísto zaslouženého trestu dostávají nezasloužené požehnání? Jak je možné, že Bůh netrestá hříšníka, a přesto zůstává spravedlivým soudcem celého vesmíru? Odpověď nalzáme v dnešní pasáži, ve které vidíme dílo druhé osoby Boží trojice, ve spasení.

Svědectví Písma je nekompromisní: „*všichni zhřešili*“ (Ř 3,23), „*mzdou hříchu je smrt*“ (Ř 6,23) a „*bez vylití krve není odpuštění*“ (Žd 9,22). Jinak řečeno, každý člověk se provinil svým hříchem proti Bohu a za svůj hřích si zaslouží věčné odloučení od svatého Boha v pekle. Naděje na záchranu je v prolití krve, ale krev hříšného člověka ani krev zvířat nestačí na smytí našich nepravostí, nestačí k vykoupení z otroctví hříchu (Ř 6,17). To je přesně proč se radujeme, když čteme, že „*v něm (Kristu) máme vykoupení skrze jeho krev*“. Tam, kde jsme my byli velkými hříšníky, se Kristus stal nesrovnatelně

větším Vykupitelem. Tam, kde naše krev nestačila na smazání ani jednoho našeho vlastního hříchu, Kristova krev smazala všechny hříchy všech těch, kteří v něj uvěřili. Tam, kde jsme my byli zajatci a otroky, se Kristus stal vítězným Vykupitelem.

Jak závažný a ohromný je i ten náš nejmenší hřích, jestliže z něj nemůžeme být vykoupeni pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, ale pouze drahou krví Krista, který je Božím beránkem bez vady a poskvrny (1Pt 1,18). Jak majestátní je na druhé straně náš vzácný Spasitel Pán Ježíš Kristus, který sám sebe zmařil, ponížil se a zemřel jako naše zástupná oběť na kříži. Pro naše provinění jsme si zasloužili smrt, ale Bůh byl bohatý ve své milosti a za to mu patří naše chvála.

Radek Kolařík (Kuřim)

středa – 26. července

Ef 1,15–23

Poznal jsi slávu svého duchovního dědictví?

Abyste vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání jeho samého a osvícené oči srdce, abyste věděli, jaká je naděje v jeho povolání, jaké je bohatství slávy jeho dědictví ve svatých. (Ef 1,17–18; ČSP)

V první kapitole Efeským jsme doposud viděli (v. 3–14) připomenutí apoštola Pavla ohledně ohromujícího požehnání, které Efeští přijali od Boha Otce. Ve zbytku této kapitoly (v. 15–23) potom Pavel prosí Boha, aby jim jasně ukázal podstatu jejich nové identity v Kristu. Jedině tehdy budou totiž schopni začít doceňovat jak nádherné a neomezené je toto Boží požehnání, které jim už plně patří. Jinak řečeno, Pavel se modlí, aby Efeští zoufale nepátrali po věcech, které jsou již jejich. Aby pochopili, kým v Kristu jsou a z toho se plně radovali.

Problémem křesťanů není, že by od Boha neměli dostatek požehnání nebo nedostatek duchovního dědictví. Ne, problémem je, že nemají dostatek moudrosti k porozumění Božímu požehnání a k tomu, jak na jeho základě mají žít. Požehnání, které jsme v našem znovuzrození přijali, je tak rozsáhlé, že ho svou vlastní moudrostí nejsme schopni pojmut. Proto Pavel úpěnlivě prosí Boha, aby křesťanům „dal Ducha moudrosti a zjevení“, protože bez toho nebudou schopni vidět Boha v Jeho nádhře a moci. Modlí se, aby Bůh dal Efeským „osvícené oči srdce“ k tomu, aby s jistotou věděli, jak neotřesitelnou nadějí věčného života přijali, když je Bůh povolal ze smrti k věčnému životu. Modlí se, aby porozuměli tomu, že se z Boží milosti stali Božím dědictvím, o které Bůh nepřijde. Aby porozuměli nádherným pravdám o vyvolení (v. 4), předurčení a adopci (v. 5), vykoupení a odpuštění (v. 7), dědictví (v. 11) a zapečetění (v. 13).

Pochopení těchto duchovních pravd, které jsou naším nebeským požehnáním a dědictvím, sebou přináší porozumění k žití pozemského života a oslavy Boha. Ať i vám Bůh dá osvícené oči srdce, abyste věděli, jaká je naděje v jeho povolání.

Radek Kolařík (Kuřim)

Bez Krista zůstáváme pod Božím soudem

Mezi nimi jsme kdysi i my všichni žili v žádostech svého těla, dělali jsme to, co se líbilo tělu a myslí, a tak jsme byli svou přirozeností děti hněvu tak jako ostatní. (Ef 2,3; ČSP)

Dnes před sebou máme tu nejhorší zprávu ze všech. Těžkou konfrontaci s tím, kým jsme byli bez Krista a co si každý z nás spravedlivě zasloužil. Pouze na pozadí této temné skutečnosti dokonale vynikne zítřejší dobrá zpráva Kristova evangelia.

Bůh nám zde jasně ukazuje, že jsme byli „mrtví pro svá provinění a hříchy“ (v. 1). To znamená, že jsme od něj byli odloučeni kvůli našemu hříchu. Ne polomrtví, ne částečně odloučení, ale mrtví. Nejsou to naše hříchy, které z nás udělaly hříšníky. Naopak, od našeho početí jsme hříšníky, a proto jsme hřešili (Ž 51,7).

Byli jsme hříšníky, a proto jsme nectili Boží slávu, nevelebili Boží svatost, neobdivovali Boží velikost, nechválili Boží moc, nehledali Boží pravdu, nevážili si Boží moudrosti, necenili si Boží krásy, nedůvěřovali Boží věrnosti, neposlouchali Boží přikázání, nerespektovali Boží spravedlnost, neobávali se Božího hněvu, netoužili po Boží přítomnosti, nemilovali Boží osobu. To jsou provinění, kterými jsme byli vinni proti nekonečně svatému a dobrému Bohu.

Bez Krista jsme propadali Božímu spravedlivému soudu. Proč? Protože jsme žili podle světa, a ne podle nebe, podle satana, a ne podle Boha. Protože jsme byli syny neposlušnosti, a ne syny spravedlnosti. Protože jsme dělali to, co se líbí tělu, a ne to, co se líbí Duchu. Protože jsme byli svou přirozeností dětmi Božího hněvu, a ne Božími dětmi. Kdo z lidí se může zachránit? Kdo může něčím přispět ke svému spasení? Co může mrtvý člověk udělat pro své vzkříšení? Naprosto nic! To je důvod, proč každý člověk tak zoufale potřebuje zítřejší dobrou zprávu. Jsi usmířen se svatým Bohem? Jsi připraven na setkání se Soudcem živých i mrtvých? Ó, jak každý člověk potřebuje Jeho milost. Pokud dnes slyšíš Jeho hlas, nezatvrzuj své srdce, ale pros Ho o odpuštění.

Radek Kolařík (Kuřim)

Spasení je výlučně Božím darem

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. (Ef 2,8–9; ČSP)

Jak ohromnou radost může přinést jedno jediné „ale“. Slovo tak krátké, a přece tak jedinečné. Slovo, které mění situace, očekávání, životy. Zde je několik příkladů: Myslel jsem, že už nepřijde, *ale* nakonec se ukázal. Ztratila se mi ovce, *ale* našli ji. Byl jsem těžce nemocný, *ale* vyléčili mě. Apoštol Pavel unášený Duchem Božím zapisuje toto

malé slovo „ale“ v té nejnádhernější možné souvislosti, kterou hříšný člověk může zakusit.

Pavel nám ve 2. kapitole ve verších 1–3 nad slunce jasněji vylíčil, jak beznadějná a temná je pozice každého hříšníka před svatým Bohem. Po špatné zprávě ze včerejšího čtení dnes ale přichází ta nejlepší zpráva ze všech, která začíná ve 4. verši slovy „*Ale Bůh*“. Byli jsme mrtví pro svá provinění, „*ale Bůh*“, který je bohatý v milosrdenství, nás obživil. Není to nádherné? Proč to Bůh udělal? Protože jsme ho milovali? Ne, *ale* protože On miloval nás, ještě když jsme byli mrtví (v. 4–5). Proč? Protože jsme si to zasloužili? Ne, *ale* protože On je milostivý a dává nám, co si nezasloužíme (v. 6).

Verš 8 nám toto jedinečně podtrhuje. Podívejte se na něj a vaše srdce musí zaplesat radostí. Znovuzrození lidé jsou zachráněni pouze milostí skrze víru. Druhá část verše 8 v původním jazyce zní: „a ta ne z vás – to Boží dar“, tak jak to indikuje například ČSP. Proč je to důležité? Protože slovo „ta“ v tomto verši odkazuje na celou první polovinu tohoto verše. Co není z nás? Co je Boží dar? Na co „ta“ odkazuje? Odkazuje na to, že Božím darem je jak záchrana, tak milost, tak i samotná víra (pro srovnání 2P 1,1 nebo Fp 1,29). To je přesně důvod, proč je spasení hříšníků výlučně Božím darem. My jsme byli mrtví, „*ale Bůh*“ nás vzkřísil. My jsme nevěřili, „*ale Bůh*“ nás obdaroval vírou, kterou jsme přijali Jeho nezaslouženou milost k naší záchráně. Jak bychom ho neměli oslavovat po celou věčnost.

Radek Kolařík (Kuřim)

sobota – 29. července

Ef 2,11–18

Smíření s Bohem skrze Ježíše Krista

Přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, a pokoj těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho jedni i druzí máme přístup k Otci v jednom Duchu. (Ef 2,17–18; ČSP)

Včera jsme viděli radostnou zvěst o tom, že spasení je výlučně Božím darem. V dnešním textu uvidíme, že spasení, neboli usmíření s Bohem, přichází výlučně skrze Ježíše Krista. Včera jsme viděli, že jsme byli mrtví pro svá provinění, „*ale Bůh*“, bohatý v milosrdenství, nás obživil. Dnes uvidíme, že jsme byli odcizeni, bez naděje a bez Boha, „*ale nyní v Kristu Ježíši*“ jsme usmířeni s Bohem.

Bůh je třikrát svatým Bohem. Nebeské bytosti, které jsou kolem Jeho trůnu, bez přestání volají: „*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh Všemohoucí.*“ (Zj 4,8) Jinak řečeno, Bůh je svatou, svatější a nejsvatější osobou. Bůh je naprosto čistý, bezhříšný a nekonečně dokonalý. Nejen to, Bůh je také spravedlivým soudcem (Ž 7,12), který „*nenávidí všechny činitele nepravosti.*“ (Ž 5,6) Největším problémem lidí tedy nejsou jejich narušené vztahy, nebo války mezi národy. Ne, zdaleka největším problémem každého člověka je jeho nepřátelství s Trojjediným Bohem. Rodíme se jako Boží nepřátelé (Ř 5,10), kteří zoufale potřebují usmíření a sjednání pokoje se svým Stvořitelem. Kdo je ale

něčeho takového schopen? Vždyť v Božích očích je „všechna naše spravedlnost jak hadry té, jež krvácí“. (Iz 64,5; B21)

Dobrá zpráva všem hříšníkům, ať už těm, kteří byli daleko (pohané), nebo těm, kteří byli blízko (židé), přichází ve verších 17 a 18. Ten, který je naším pokojem (v. 14), nás ve svém těle skrze zástupnou oběť na kříži usmířil s Bohem (v. 16). Kristus nesl naše hříchy. Kristus vypil kalich Božího hněvu, který byl připraven pro nás (Mr 14,36). Ježíše, „který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností“. (2K 5,21) Proto je smíření s Bohem pouze v Kristu. Ó, jak ohromná výsada, že my, kteří jsme kdysi byli Božími nepřáteli, máme nyní skrze Krista přístup k Otci.

Radek Kolařík (Kuřim)

neděle – 30. července

Ef 2,19–22

Již ne cizinci, ale součást Boží rodiny

Proto již nejste cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a patříte do Boží rodiny. (Ef 2,19; ČSP)

Je těžko bychom mohli zakončit tento týden, který jsme strávili v prvních dvou kapitolách Pavlovy epištoly Efeským, radostnější zprávou, než tou, kterou máme ve výše zmíněném verši. Pavel nám na závěr této kapitoly dává tři ilustrace, které jedinečně zdůrazňují jednotu, která je v těle Kristově. Pojdme si je stručně připomenout.

Za prvé, ať už jsme byli od Boha daleko (pohané), nebo Bohu blízko (židé), nyní jsme v Kristu sjednoceni. Ať už jsme byli cizinci, nebo přistěhovalci, nyní jsme v Kristu spoluobčané Božího království. Jsme jedním národem, a to svatým národem (1P 2,9). Jsme svatými, protože nám byla při znovuzrození připočtena Kristova spravedlnost (Fp 3,9). Jako svatí máme již jen jedno občanství, to nebeské (Fp 3,20). Za druhé, všichni znovuzrození jsou také součástí Boží rodiny, jsou Božími dětmi (Ef 2,19b). Je jedno jaké jsme národnosti, jaké je naše sociální postavení, jestli jsme svobodní nebo otroci, muž či žena (Ga 3,28), protože v Kristu, i když máme rozdílné zodpovědnosti, jsme jedno. Jsme Božími dětmi a Bůh sám zaručuje, že žádné z Jeho dětí, které zachránil, nebude ztraceno (J 6,39). Za třetí, v Kristu jsme se všichni stali jednotným chrámem, stavbou, svatou svatyní, Božím příbytkem (v. 21–22). Stali jsme se Církví, ve které přebývá Duch Boží a jejímž jediným základem a finální autoritou je Boží zapsané slovo (v. 20).

Skrze Kristovu krev, utrpení, smrt, vzkříšení a nanebevzetí se z cizinců stali občané. Z přistěhovalců se stala rodina. Z nezabohů se stal příbytek Boží. Z těch bez Krista se stala Církev Kristova. Z hříšníků se stali svatí. Pouze trojjediný Bůh je schopen něčeho tak nádherného. A proto veškerá sláva patří Jemu.

Radek Kolařík (Kuřim)

Všichni věřící jsou součástí těla Kristova – Církev

Pohané jsou spoludědicové, část společného těla, a mají v Kristu Ježíši podíl na zaslíbeních evangelia. (Ef 3,6)

Představte si, že jste jedni z prvních, kteří v době apoštolů následují vzkříšeného Ježíše. Slyšeli jste evangelium a uvěřili jste mu. Bylo vám řečeno, že jste spaseni, ale pak jste uslyšeli zprávu, kterou někteří lidé šířili, že Ježíš je Spasitelem Židů, ne pohanů.

Taková zpráva zřetelně ovlivnila ty, kteří byli ve sborech v Galácii a v Kolosách, a zdá se, že je to případ i zde, ve sboru v Efezu. Pavel jim píše, aby je ujistil, že to není pravda! Pavel byl zbožný Žid, farizeus, ale díky Boží milosti obdržel skrze božské zjevení evangelium a byl mu dán úkol, aby to stejné evangelium přinesl pohanům. Pavel nemá žádné výhrady a bere evangelium jako Boží tajemství. Boží plán vždy zahrnoval pohany, jen některým generacím to bylo skryto. Ale nyní to bylo odhaleno všem těm, kteří jsou v Ježíši přijati do jednoho těla – ne do chrámu, katedrály nebo denominace, ale do těla; těla Kristova! My jsme dědicové zaslíbení daných Božím lidu, o kterých čteme ve Starém zákoně. Pro nás je to všechno možné skrze evangelium, dobrou zprávu o Ježíši Kristu. Chvála Bohu, našemu nebeskému Otcí, který nás volá k sobě svou milostí skrze svého Syna, Ježíše Krista, do komunity, do těla věřících, do své Církev.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

Církev je tam, kde jsou věřící s důvěrou přitahováni blíže Bohu

V něm smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou. (Ef 3,12)

„Jestli práce stojí za to, stojí za to ji dělat pořádně,“ praví přísloví. Některé práce na domě dělám sám a dělám to rád – jsou to drobnosti, které nevyžadují mnoho dovednosti. Ale jestliže se objeví velký problém, jako např. něco s elektřinou, pak volám odborníka!

Nejlepší osobou, která mohla předat evangelium pohanům a udělat tu práci dobře, byl Pavel. Kdo by byl lepší než farizeus, důkladně vyškolený v Božím zákoně, horlivý pro Boha až do bodu pronásledování církve, zastavený a vykoupený Bohem, kterému bylo dáno Božské zjevení Jeho pravdy. Ale Pavel se považoval za nejmenšího z věřících. To není falešná pokora, ale Pavlovo rozpoznání, že v něm není nic, co by si zasloužilo spasení. Z Boží milosti mu byl dán úkol kázat pohanům nepostihnutelné bohatství Kristovo. Jak by Pavel mohl tento úkol splnit? Skrze Církev! Je to skrze Církev, tělo Kristovo, skrze kterou může být moudrost Boží učiněna známou všem. To byl

Boží odvěký cíl, a je to možné skrze Ježíše Krista našeho Pána. Pouze skrze Ježíše můžeme být důvěrně smělí ve chvíli, kdy budeme předstupovat před Boha Otce. Chvála Bohu za tělo Kristovo, Církev, ve které nás Bůh povolal do společenství.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

středa – 2. srpna

Ef 3,14–21

Všichni věřící jsou posilováni Duchem svatým skrze víru v Ježíše Krista

Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen. (Ef 3,20–21)

Někdy nevíme, jak se modlit. Nebo se možná náš modlitební život stal nekonečným nákupním seznamem – „prosím, Bože, dej mi tohleto a támhleto a další věci. Amen“!

Na začátku tohoto dopisu si můžeme přečíst, jak mnoho pro nás Bůh udělal skrze Ježíše. Co v tomto momentě může Pavel udělat? Zastavit se a modlit se. A jaká je to modlitba! Není to modlitba jen za ty, kteří jsou v církvi v Efezu, ale také za nás dnes. Je to modlitba, kterou bychom se měli modlit za sebe a za své bratry a sestry v Kristu. Pavel se modlí, aby věřící byli posilněni mocí Ducha svatého, tak aby Kristus přebýval v jejich srdcích. Abychom v Něm byli zakořeněni a spočívali v lásce a měli sílu pochopit a znát šířku, délku, výšku i hloubku Kristovy lásky, která přesahuje každé poznání, a bychom byli naplněni Boží plností!

Křesťane, víš, že se Pavel modlil tuhle modlitbu za tebe? A věříš, že přes naše slabosti a nedostatky je Bůh mocný učinit mnohem více než o co si kdy dokážeme říct nebo nač pomyslet? Křesťane, ve verši 6 je psáno, že my pohané jsme členy stejného těla a příjemci zaslíbení v Kristu Ježíši. Pavlova modlitba je pravdivá pro nás stejně jako byla pravdivá pro efezské křesťany. Chvála Bohu, že nám dává svého svatého Ducha, aby přebýval v našich srdcích a posiloval nás. Bohu buď sláva v církvi a Kristu Ježíši skrze všechny generace, navěky. Amen!

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

čtvrtek – 3. srpna

Ef 4,1–6

Jednota křesťanů

Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. (Ef 4,1–3)

Pán Ježíš se v Janově evangeliu (17,20–21) modlil za jednotu křesťanů: „*Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.*“

Tyto verše se zaměřují na to, co křesťany sjednocuje a co je činí tělem Kristovým. Všimněte si, že nejsme voláni k tomu, abychom vytvářeli jednotu, ale udržovali jednotu, kterou jsme dostali v Ježíši (4,3): „*usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.*“

Klíčem k udržení této jednoty Ducha je způsob, jakým přistupujeme jeden k druhému. Top prioritou je pokora, což znamená vážít si druhých více než sebe (Fp 2,3). Pouze pokora doplněná mírností a trpělivostí vůči našim křesťanským bratřím a sestrám přináší lásku, která nás udržuje v jednotě v Kristu.

MODLITBA: *Pane, pomoz mi udržovat jednotu Ducha skrze pouto pokoje. Pomoz mi být pokorným, mírným, trpělivým a milujícím.*

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

pátek – 4. srpna

Ef 4,7–16

Křesťanova dospělost

A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla. (Ef 4,11–12)

Milost našeho Pána Ježíše Krista je zřejmá skrze dary, které dává svému tělu, Církvi. Dary, které dal lidem – apoštoly, proroky, evangelisty, pastory a učitele – mají jeden a ten samý důvod: „*aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby.*“

Co je to křesťanská zralost? Je to jednoduše být jako Kristus – být více jako Ježíš v našich myšlenkách, slovech, činech a reakcích. V 2. listu Korintským 3,18 je nám poukazováno na posvěcující práci Ducha svatého, která nás proměňuje do podoby Kristovy: my všichni „*...jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.*“

Zralost je zřetelná ve víře, která zůstává pevná během zkoušek, které podstupujeme, a v setkáních se složitými lidmi, které potkáváme: nebudeme už více nemluvnaty...

Zralost je zřetelná v naší pokračující a rostoucí závislosti na Kristu.

Zralost je zřetelná v rostoucí láskyplné vzájemné závislosti jednoho na druhém.

MODLITBA: *Pane, pomoz mi používat mé dary ke službě tobě a k budování mých bratří a sester v těle Kristově.*

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

Křesťanová čistota

Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy. (Ef 4,22–24)

Žít život hodný našeho Pána Ježíše Krista zahrnuje obnovu naší mysli a průběžné očisťování našeho životního stylu. Jsme voláni ke spolupráci s Duchem na proměně našeho myšlení, způsobu, jakým mluvíme, našeho chování a našeho přístupu druhým lidem.

Když přicházíme k víře v Ježíše, jsme voláni k tomu, abychom zanechali za sebou temnotu našeho minulého života – marné myšlení, nevědomou mysl, tvrdé srdce a nestřídme touhy. Je čas se vzdát starého, špinavého oblečení našeho starého života: „Byli jste učeni, s ohledem na váš bývalý způsob života, svléci si staré já, které bylo porušeno falešnými touhami.“

Místo toho máme obléci nové, čisté oblečení, které pro nás Ježíš zamýšlel a které připravil pro svůj lid, když jej „stvořil k Boží podobě ve spravedlnosti a svatosti.“

MODLITBA: *Pane, pomoz mi žít ve světle a zanechat za sebou temnotu starého života. Pomoz mi chodit před tebou v pravdě, spravedlnosti a čistotě.*

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

Křesťanův charakter

Ať je vám vzdána všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,31–32)

Zde Pavel zmiňuje specifika našich postojů a reakcí a vzory naší řeči a chování. Staré, špinavé oblečení je nahrazeno novým, čistým Ježíšovým oblečením. Místo lhaní a podvádění přichází Ježíšova pravda. Místo krádeží je zde ochota pracovat a touha sdílet se s ostatními. Negativní, destruktivní řeči jsou nahrazeny budujícími slovy povzbuzení. Vztek, hořkost, pomluvy a zášť nahradila laskavost, soucit a odpuštění.

Tyto změny, které vyplnou z následování Pána Ježíše, potěší našeho Otce v nebesích. Je to Duch pracující v nás, který vypůsobí dobré ovoce našich životů.

MODLITBA: *Pane, pomoz mi přemýšlet, mluvit a jednat způsobem, který ti vzdává čest a odráží Ježíšův charakter.*

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

Dítě světla se nemůže podílet na skutcích tmy

Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neužitečných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. (Ef 5,9–11)

Na začátku tohoto oddílu se praví: jste Boží děti, které on miluje. Tak zkuste být jako on. Žijte život lásky. Milujte druhé lidi, tak jako Kristus miloval nás. To je naše cesta a Boží vůle pro životy Jeho dětí. Bůh má plán pro každého z nás od samého začátku. Dal za nás svého syna. Boží syn Ježíš byl sladkou obětní vůní Bohu. My bychom ho měli následovat. Naše postoje, náš charakter, mají být sladkou obětní vůní našemu Bohu. Ř 12,1–2 říká, že máme své životy dát na oltář jako živou oběť Bohu. Měli byste se obětovat pouze Bohu a dělat mu radost. Toto obětování sama sebe je duchovní cesta uctívání. Neměňte se podle vzoru lidí v tomto světě. Ale nechte Boha, aby vás proměnil uvnitř a dal vám nový způsob myšlení. Milí přátelé, musíme zkoumat sami sebe, zda jsou naše životy dobrou obětí Bohu. Jakým způsobem nyní žijete? Jste stále v temnotě? Nyní je čas činit pokání a setkat se s Ježíšem. Přijměte Ježíše jako svého osobního Spasitele. Povstaňte a zařte tomuto světu. Ať jsou vaše životy sladkou obětní vůní Bohu.

Justin Maung (Myanmarské křesťanské společenství)

Nepromarni svůj čas, ale následuj Boží vůli

Nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně. (Ef 5,16–17)

Dnes bych vám rád přinesl slovo povzbuzení z listu Efezkým 5,15–20 o blízkém příchodu Božího království. Nejprve se podívejme na čas. Nejsme schopni čas zastavit. Každý z nás stále někam směřuje, nějak pracuje atd., podle toho, na co je právě čas. Čas běží. Drazí přátelé, jakým způsobem spravujete svůj vzácný čas? Je Ježíš na prvním místě ve vašem čase? Ježíš stále čeká na vaše pokání. Využijte proto svůj čas na volání k Ježíši, protože království Boží je blízko. Na světě můžeme pozorovat mnoho zázraků a znamení, která nám ukazují na blížící se konec času. Bůh nám dává moudrost k rozlišování špatných a dobrých věcí. Musíme pevně stát v Jeho pravdě a vyvarovat se hlouposti. Drazí přátelé, jste připraveni na příchod Pána Ježíše (Ef 5,20)? Vždycky vzdávejte díky Bohu za všechno. Děkujte mu ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Ngwa Lay (Myanmarské křesťanské společenství)

Ženy, podřizujte se Pánu i svým mužům

V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu.
(Ef 5,21–22)

Podle tohoto textu bych se s vámi měla sdílet o podřízenosti, obzvlášť o podřízenosti manželek. Každá manželka by měla být ochotná se podřídít svému muži, stejně jako Pánu. Protože manžel je hlavou ženy, jako je Kristus hlavou Církve (Ef 5,22–23). Když se podíváme na lidské tělo, hlava (mozek) ovládá a aktivuje každou část těla. Hlava dává systematické příkazy celému tělu. Člověk se nemůže pohnout nebo vnímat, pokud nemá pokyn z hlavy. Stejně i my bychom měli žít pod Božím vedením, podle Božích rad a pod Jeho správou. Pak budou naše tělo i mysl silné a zdravé. Abychom mohli dělat více dobrých věcí, musíme se podřídít našemu Pánu Ježíši Kristu, který je všemocný a dává věčný život a který přijde znovu a obnoví svůj lid.

Stejně tak i ženy se mají podřizovat svým mužům. Bůh dal, aby muž byl hlavou své ženy. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a dal mu autoritu nade vším na zemi (Gn 1,26; 2,19–20). Bůh stvořil ženu, aby byla muži pomocí (Gn 2,18). Eva se nepodřídila Božímu vedení a Adam také ne. Lidstvo se stalo hříšným.

Ilustrace: V Gn 16,1–12 čteme, že Sára nemohla Abrahamovi porodit dítě. Vymyslela plán a dala Abrahamovi za ženu svou otrokyni (Hagar). Narodil se jim syn Ismael. Jak víme, potomci Ismaele se stali nepřáteli Božího lidu. To proto, že Sára nečekala na Boží čas a jednala sama za sebe. Problémy nastaly, když Sára vzala věci do vlastních rukou a nebyla podřízená svému manželovi.

Milí bratři a sestry, slovo Boží říká, že muž bude vládnout nad ženou. Jak Bůh rozhodl, budme podřízené svým mužům jako Pánu.

Nang Ram Tamdang (Myanmarské křesťanské společenství)

Muži, obětavě milujte své ženy

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval. (Ef 5,25)

Tento oddíl (Ef 5,25–33) je návodem k pokojnému a radostnému životu. Učí nás, jaký druh lásky bychom měli mít vůči členům své rodiny a členům našich sborů. Manželé, milujte své ženy, jako Kristus miloval Církev. Na světě je spousta dobrých manželů. Ale proč někteří manželé nemilují své ženy jako sami sebe? Proč někteří manželé odmítají pochválit své ženy? Proč jim neřeknou: „Jsi úžasná žena! Jsi nejlepší mezi ženami“? Proč si myslí, že není nutné, aby něco takového říkali? Je to

proto, že takoví manželé žijí pod nadvládou satana, jsou sobečtí, pyšní atd. Nemožou vyjít ze světských věcí a snadno rozbíjejí rodinu. Jednoduše se vzdálí od Boha. Milí přátelé, jediný způsob, jak vyčistit své srdce od hlouposti, je pozvání a přijetí Ježíše Krista do svého srdce. Naše mysl i srdce se musí pevně držet Boha. Musíme se podřídit Bohu. A pak může muž milovat svou ženu jako své vlastní tělo. Ten, kdo je schopen se podřídit Bohu a milovat ho, je také schopen milovat svou ženu. Takový manžel je schopen duchovně růst v modlitbě a bude hladově číst Boží slovo. Bůh miluje takové muže a dává jim fyzickou i duchovní sílu. Všechny ženy touží mít takového manžela, který jim bude dobrým příkladem. Nuže tedy, manželé, milujte své ženy jako sami sebe.

Sabaw Seng Tu (Myanmarské křesťanské společenství)

pátek – 11. srpna

Ef 6,1–4

Křesťanský vztah dětí a rodičů

Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. (Ef 6,1 a 4)

Dnešní text se týká vztahu mezi rodiči a dětmi (Ef 6,1–4). Oddíl se skládá ze dvou částí: (1) část pro rodiče a (2) část pro děti. Hlavním bodem pro děti je poslušnost vůči rodičům, to je Boží vůle. Poslouchat rodiče znamená zároveň respektovat je. Když budeš respektovat své rodiče, naplní se na tobě dvě zaslíbení. Jsou jimi: „*aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho živ na zemi.*“ (Ef 6,3) Takové požehnání by chtěl každý. Takový život můžeme nazvat perfektním životem člověka. Dokonce Mojžíš se o tom zmiňuje v knize Deuteronomium 5,16. A tak, děti, pokud chcete žít dlouhý život, je důležité, abyste poslouchaly a respektovaly své rodiče. To je Boží příkaz pro děti a zároveň příležitost k získání požehnání.

Otcové, nedrážděte své děti (Ef 6,4). Apoštol Pavel také říká v listu Titovi 2,7, že rodiče mají být v každém směru dobrým příkladem pro mladé. Rodiče jsou velmi důležití jako živé příklady dětem. Pokud chcete, aby vás děti poslouchaly a respektovaly vás, pak byste se neměli před nimi hádat, měli byste mít dobrý charakter, neměli byste nadávat svým dětem a srovnávat je s jinými dětmi. Rodiče musí učit své děti milovat Boha a druhé lidi. Pak bude vztah mezi rodiči a dětmi podle Boží vůle. Kéž Pán Bůh zehná vztahům v našich rodinách.

Peter Mnaai Thangtui (Myanmarské křesťanské společenství)

Křesťanský vztah zaměstnanců a zaměstnavatelů

Otroci, poslouchejte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Vy páni, jednejte s otroky také tak a zanechte vyhrůžek. Víte přece, že jejich i váš Pán je v nebesích, a ten nikomu nestrání. (Ef 6,5 a 9)

Dnes bych s vámi chtěl sdílet Boží slovo způsobu služby Božího služebníka. Je mnoho způsobů jak sloužit Bohu. Nejprve, pokud jste se rozhodli sloužit Bohu, musíte žít podle Boží vůle. Modlete se a odevzdejte Bohu místo, na které vás postavil, abyste mu tam sloužili. Potom můžete sloužit Bohu. Pán Bůh vám dává schopnost mluvit. Požijte své dary, použijete své finance atd. Je třeba, abyste mu sloužili z celého svého srdce. A z celého svého srdce činili to, co po vás Pán Bůh žádá. Dělejte svou práci a buďte v ní spokojeni. Pracujte, jako byste pracovali pro Pána, ne pro člověka. Ef 6,8 praví: „Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný.“ Pán Bůh vám žehnej.

Peter Keelu (Myanmarské křesťanské společenství)

Žiješ v Boží síle, nebo jen v síle lidské?

A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. (Ef 6,10–11)

A počátku stvořil Bůh dva lidi. Ti dva žili pokojně. A ačkoliv žili život plný radosti, nechali se podvést satanem. Ocitli se daleko od Boha, protože přijali satanovu nabídku. Stali se hříšníci a zemřeli fyzicky i duchovně.

V Bibli vidíme lidi, kteří prožívali vítězství za vítězství. Vidíme i jiné, kteří prožívali pád za pádem, protože neposlouchali Boha. Každý z nás prožívá svůj osobní boj. Někteří lidé vedou boje na fyzické úrovni a někteří na duchovní. My, Bohem vyvolené Boží děti, vedeme duchovní boje. Musíme se vnímat jako Ježíšova armáda a musíme být připraveni překonat satanovy léčky.

Podívejte se blíže na armádu. Vojáci mají své uniformy, mají jednotnou mysl a jsou zaměřeni na boj s nepřítelem. Musí poslouchat, co řekne generál. Také my jsme Ježíšova armáda a musíme se tak chovat. Musíme vědět, rozpoznat, kdo je náš nepřítel. Musíme rozumět tomu, kdo je satan. Ef 6,12 ho popisuje. Náš Pán Ježíš přemohl satana skrze svou smrt a vzkříšení. Ježíš je náš příklad v tomto světě. Ježíš je náš Spasitel. Nemůžeme proti satanovi bojovat sami, nýbrž skrze Ježíše.

Ef 6,14–17 nás povzbuzuje, abychom nosili Boží zbroj, abychom mohli bojovat proti ďáblovým nástrahám. Naší zbrojí je, když jsme věrni Bohu, když jsme

spravedlivými lidmi. Když jsme těmi, kteří nesou Boží zvěst. Když jsme těmi, kteří jsou silní ve víře v Ježíšovu spravedlnost. Těmi, kdo jsou přijati a pamatují na své spasení v Kristu, krácejí v souladu s Božím slovem, pod vedením Ducha svatého.

Někdy, když čelíme problémům, důvěřujeme více lidem. Milí bratři a sestry, důvěřujte Ježíši Kristu, on je připraven čelit vašim problémům. 1K 10,13 říká: důvěřujte Bohu. On vám nedá zkoušku nad vaše síly. Ale se zkouškou vám připraví také východisko. Ve Fp 4,6–7 se píše: o nic si nedělejte starosti. Modlete se a vždycky vzdávejte díky. Bratři a sestry, mějme víru a důvěřujeme, že Ježíš čelí a překonává všechny nástrahy, které nám satan chystá.

Nawja Myitung (Myanmarské křesťanské společenství)

pondělí – 14. srpna

Fp 1,1–11

Rozpoznání, co je důležité v životě křesťana

Abyste uměli rozpoznat to, na čem záleží, a byli čistí a bezúhonní pro den Kristův.
(Fp 1,10; ČSP)

Dobrá výsledek v závodě se naplno ukáže až v cíli. Nestačí jen dobrý start, i když je důležitý. Kolikrát jsme to již zažili, kdy přes nadějný začátek přišel neúspěch?

Pavel na začátku svého dopisu do Filip děkuje a povzbuzuje. Bůh v nich (a věříme, že i v nás) započal dobré dílo, tj. obrácení a nový život. Do cíle je ale ještě daleko a čekají je různé překážky. Avšak Pavel je přesvědčen, že Bůh v nich bude nadále pracovat a dovede je až do nebeského cíle (den Kristův). Nenechá je opuštěné a vysílené v polovině závodu, nýbrž je a bude jejich Pomocí. Bůh se bude o ně starat, aby přinesli dobré ovoce (v. 11), podobně jako se o úrodu stará dobrý sadař.

Pavel nejen vyjadřuje tuto naději, ale také se modlí za konkrétní kroky: růst lásky, poznání a vnímavosti. Jako křesťané potřebujeme stále růst, poznávat Boží vůli a nechat se vést. Přichází k nám mnoho podnětů, žádostí, nabídek a možností. Ne všechny jsou skutečně dobré. Proto potřebujeme rozlišovat mezi dobrým a špatným, mezi správným a nesprávným, mezi důležitým a nedůležitým. To souvisí se zralostí a růstem (Žd 5,13–14). K tomu se potřebujeme sytit Jeho slovem, zde poznáváme základní rozlišení mezi dobrým a zlým. Dále potřebujeme budovat náš osobní vztah s Pánem a v neposlední řadě dovolit Duchu svatému, aby v nás pracoval (proces posvěcení). On v nás bude pracovat, nakolik Mu to umožníme. Co je dobré, toho se držíme, a co je špatné, tomu se vyhýbejme, abychom nesli Jeho ovoce.

Jiří Marek (Ostrava)

Máš zcela čistý motiv ve službě?

Někteří sice kážou Krista také ze závidivosti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. (Fp 1,15–17)

Je to opravdu zvláštní. Pavel ve vězení neprožívá zmar ani depresi. Raduje se, povzbuzuje ostatní a zvěstuje podle možností. Není sám, Pán mu je nablízku. Prožil, že čím větší jsou nesnáze, tím je větší Boží pomoc a povzbuzení. Pavel chápal, že i tohle je příležitost ke svědectví. Ukázal tak i ostatním křesťanům, že ani pronásledování je nemá zastavit, že nemají ztratit víru a odvalu. Vidíme, že některé Pavlův postoj a příklad skutečně povzbudil (v. 14).

Šokující je, že se najdou služebníci se špatnými motivy. Sice zvěstovali evangelium, ale z nízkých, nečistých pohnutek. Možná chtěli Pavla trumfnout, dokázat, že jsou lepší. Možná záviděli jeho misijní úspěchy, možná toužili po lidské slávě apod. Zdá se to nepochopitelné, slabé, avšak lidské. Vidíme tak, že konat správné věci nestačí. Nelze se zaměřit jen na výsledek. Důležité jsou také motivy k dané činnosti. Na (ne)štěstí Bůh zkoumá srdce, tzn. motivy a pohnutky. On posuzuje komplexně a spravedlivě.

Proč některé věci děláme, a jiné zase ne? Před ostatními lze naše skutečné motivy udržet v tajnosti, ale před Pánem nikoliv. Možná si ty nečisté motivy ani neuvědomujeme, ale ani to není v pořádku. David prosil Boha: „*Zkoumej mě, Bože, a poznej srdce mé, poznej mé myšlenky, jen mě vyzkoušej!*“ (Ž 139,23; B21) Prosme i my, ať Pán pročišťuje naše motivy a pohnutky k jakékoliv službě. Pavel sloužil z důvodu lásky a vděčnosti.

Jiří Marek (Ostrava)

Utrpení pro Krista není neštěstím

Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět. (Fp 1,29)

Utrpení není příjemné téma k uvažování, nicméně je součástí lidského života a nelze je vytěsnit z našeho přemýšlení. Když vstoupí do našeho života, klademe si otázky, co se děje a proč se to děje? Je dobré si uvědomit příčiny a hledat pomoc u Pána.

Některé problémy jsou důsledkem osobního hříchu (1Pt 2,20, 4,15), zde máme trpět co nejméně. Cestou k nápravě je vyznání. Jiné těžkosti jsou důsledkem hříchu ostatních, resp. pádem člověka, zde se máme modlit za společnost, za vládce (1Tm 2,1–3). Dalším zdrojem utrpení a zkoušek je naše následování Krista. Kdo žije

s Kristem, jde proti proudu ve stopách svého Mistra. Ježíš k tomu řekl: „*Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.*“ (J 15,18–19)

Těžkosti na cestě za Ním nás také posilují a pročištějí. Pavel i Jakub píše, že zkoušky nás povedou k vytrvalosti a k osvědčenosti. Pravost a ryzost naší víry se ukáže v zatíženích. Navíc Bůh nás nenechává v těchto situacích samotné, ale poskytuje nám sílu, východisko a své požehnání.

Pavel povzbuzuje, aby se křesťané nebáli protivníků a nástrah. Vyzývá k zápasu ve víře a k životu, který je hoden Ježíše a oslaví Jej. Blaze vám, když trpíte pro Jeho jméno!

Jiří Marek (Ostrava)

čtvrtek – 17. srpna

Fp 2,1–4

Myslíš na jiné, nebo jen na sebe?

Nikdy se nedejte vést soupeřivostí nebo ješitností, ale raději žijte v pokoře: važte si druhých víc než sebe. Ať si každý nehledí jen sebe, ale také druhých. (Fp 2,3–4; B21)

Jeden rabín chtěl po Bohu, aby si mohl prohlédnout nebe a peklo. Bylo mu to umožněno. Oba prostory byly na první pohled velmi podobné. Lidé seděli kolem stolů plných jídla. Jenže v pekle byli vyhublí a nešťastní, zatímco v nebi dobře živeni a spokojeni. Jak to je možné? Všichni měli totiž k dispozici jen dlouhé lžice a v tom byl ten háček. Lidé v pekle se snažili nakrmit jen sebe a to vůbec nešlo. Na druhé straně v nebi lidé krmili tou dlouhou lžicí své sousedy, dávali tak přednost jeden druhému.

Pavlova slova o pokoře a zájmu o druhé jdou proti přirozenému lidskému myšlení. Máme tendenci starat se předně o sebe, prosazovat své zájmy a naplňovat své potřeby. Jinými slovy sobectví! Jenže Božím záměrem nebyl egoismus, ale společenství, kde je prostor pro sdílení a vzájemnou pomoc. I Bůh se s člověkem sdílel a sdílí, v lásce mu pomáhal a pomáhá.

Vše ovlivnil hřích, moc, která nás ovládá a vede k sobectví. Potom však už sledujeme jen vlastní prospěch, a to dokonce na úkor druhých. Cestou k nápravě, obnově je Ježíš Kristus. Tam kde vládne On a kde je společenství Ducha, vládne láska, jednota a zájem o druhého (v. 1–2). Jen v Kristu, v moci Jeho Ducha, máme sílu myslet na druhé, modlit se za ně a pomáhat. Na druhé straně to neznamená sebeponižování a zapření svých potřeb (jídlo, spánek, odpočinek atd.), ale vyvážený postoj vůči sobě, ostatním i společenství (nehledí jen sebe, ale také na potřeby druhých).

Kéž se tento zdravý postoj promítne v našich manželstvích, v rodinách i ve sborech.

Jiří Marek (Ostrava)

Příklad Ježíšovy pokory a poslušnosti

Nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil. (Fp 2,7–8a)

Dnešní text je hymnus, chvalozpěv o Ježíši Kristu. Pavel tímto navazuje na předchozí myšlenky. V předešlých verších vyzýval k pokoře, lásce a zájmu o druhé. To nám však přirozeně nejde. Sami apoštolové mezi sebou zápasili, kdo z nich je větší (Mt 20). Ježíš jim řekl, že kdo chce být velkým, má být služebníkem. Příkladem pro ně i pro církve dnes je Ježíš Kristus. Boží Syn se vzdal svého postavení, vzal na sebe roli služebníka a pokořil se. Ponížil se až tak nízko, že zemřel potupnou smrtí na kříži. Pavel vyzdvihuje Jeho postoj pokory a poslušnosti. Víme, že to nebyla prohra, ale vítězství a obrovský přínos pro nás (2K 8,9).

Proto Pavel chvalozpěv začíná slovy: „*smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš.*“ (Fp 2,5; B21) Motivován láskou k Otci a k lidem sloužil. Totéž mohou a mají činit Jeho následovníci. Jde to, protože máme ve svém srdci Boží lásku a dar Ducha svatého. V podstatě to záleží na našem rozhodnutí. Buď dáme prostor Bohu a necháme se vést Duchem, anebo nedáme prostor Jemu a necháme se vést lidskou přirozeností. První volba přináší dobré ovoce a je hodna Ježíše. Druhá volba je lidská a vede k sobectví.

Vzdát se dočasného osobního prospěchu, svého zájmu a pokořit se, to vyhlíží nevábně a jako ztráta. Ovšem v kontextu věčné slávy vůbec nejde o ztrátu ani prohru.

Jiří Marek (Ostrava)

Ryzí život bez reptání a pochybování

Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny. (Fp 2,14–15a)

Jedna dívka stále reptala, že nemá módní značkovou obuv. Pak potkala holku bez noh na vozíčku, která přesto byla spokojená. Teprve potom začala být vděčná za to, co má.

Reptání je projevem nespokojenosti, nedůvěry a nevděčnosti. Izrael opakovaně reptal proti Mojžíšovi a Áronovi, a tak proti Hospodinu. Na příkladu příběhu prozkoumání zaslíbené země (Nu 14) vidíme, jaké má reptání neblahé důsledky. Lid nevěřil Bohu, byl neposlušný a dokonce navrhl vrátit se zpět do Egypta. Je jasné, že takový postoj Bůh nemůže vystát.

Druhým nelichotivým slovem v tomto kontextu je pochybování nebo také zpochybňování. Jde o projev nejistoty a nedůvěry. Kvůli pochybnostem příliš rozumujeme,

rozpakujeme se a dostáváme se na scestí zpochybnit cokoliv a kohokoliv. Taková cesta vede ke sporům a hádkám, proto B21 překládá *bez reptání a dohadování*. Spory ničí jednotu a pokrývají vztahy. Jsou také často spojeny s dalšími hříchy (hněv, nenávisť aj.)

Reptání a pochybování jsou negativní postoje a poškozují Boží dílo. Neznamená to vše tolerovat a přehlížet, ale nedovolit rostlinkám nedůvěry a nevděčnosti zakořenit v našich srdcích. Nedůvěra a nevděčnost odvádí člověka od Boha do temnoty. My jako Boží děti máme být světlem tomuto světu. Jak? Třeba opačným postojem – důvěrou a vděčností.

Jiří Marek (Ostrava)

neděle – 20. srpna

Fp 2,19–30

Smutný povzdech oddaného Božího služebníka

Všichni si totiž hledí jen svého, a ne toho, co je Ježíše Krista. (Fp 2,21; B21)

Pravděpodobně jste to zažili také. V pracovním kolektivu se vždy najdou lidé, kteří své práci nedávají maximum a v pracovním čase se věnují jiným záležitostem. Anebo spolupracovníci, kteří mají na prvním místě vlastní zájmy, jde jim více o osobní postup než o prospěch firmy. Oba typy pracovníků jsou na škodu kolektivu i firmě. Taková situace nás nenechává klidnými.

U Pavla vidíme stoprocentní nasazení pro Krista. Dokázal se vzdát svých ambicí a zájmů a hledět si jen těch Božích. Pro zvěstování evangelia, pro církvev byl ochoten udělat a snést cokoliv. Vždyť prohlásil: „*nemohu jinak, běda mně, kdybych nekázal.*“ (1K 9,16)

Pavel však poznal mnoho pracovníků, kteří nebyli upřímní a měli nečisté pohnutky. Dokonce spolupracovníky, kteří dali přednost vlastnímu prospěchu, jako např. Démas (2Tm 4,10). Nedivme se proto jeho pesimisticky znějícím slovům (v. 20–21).

Na druhé straně zde oceňuje dva své spolupracovníky, Timotea a Epafrodita. Podobně jako on nasadili pro službu vše. Vzdali se svých zájmů a dokonce nasadili i svůj život. Takových si važte a mějte je za příklad (v. 29–30).

Žádná činnost není valná, pokud jí chybí důslednost, upřímnost a nasazení. Jako slabí lidé máme tendenci k opaku. Pavel, Timoteus, Epafroditus byli zcela oddaní Kristu a to ovlivnilo jejich službu. Jak vypadá naše služba, čeho (koho) si hledíme?

Jiří Marek (Ostrava)

Spravedlnost a horlivost bez Krista je bezcenná

Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic. (Fp 3,7–8)

Na co se spoléháš v životě? Jsou jenom dvě možnosti. Mnozí se spoléhají na vnější věci jako: původ, národnost, rod, náboženství, zásluhy, úspěchy a vzdělání. Na toto vše se v životě spoléhal i apoštol Pavel. Byl pyšný na to, že byl jedničkář ve všech těchto oblastech. Díval se shora na druhé, a dokonce horlivě pronásledoval Boží církev. Na základě těchto hodnot chtěl získat spasení a Boží přízeň. Na cestě do Damašku ale prožil změnu života, a tímto i změnu myšlení, priorit a hodnot ve svém životě. A zjistil, že vše, na čem si zakládal, ve srovnání s Kristem nemá žádnou hodnotu.

Proto ta druhá možnost, spoléhat se na Krista, je mnohem lepší. Poznání Krista učiní z ostatních věcí věci bezcenné. Největší zisk v životě teprve na Pavla čekal, aby ho našel. Pavel poznal, že v minulosti žil pro mrtvé, bezcenné věci ve srovnání s poznáním Krista. A navíc poznal, že spravedlnost a horlivost bez Krista je bezcenná. Proto po zbytek života od damašského zjevení se jeho priority zásadně změnily. Od té doby vše odsunul stranou, dokonce to pokládá za ztrátu ve srovnání s pokladem, který našel v Kristu. Co v Něm našel? Spravedlnost z víry, poznání skutečného Boha a účast na Jeho utrpení a vzkříšení.

Jinými slovy: můžeš mít vše, co tento svět nabízí, včetně bohatství, slávy, úspěchu, vzdělání a ještě vyhrát mnoho trofejí a mít zásluhy v jakékoliv oblasti. Pokud jsi nepoznal Krista a nespoleháš na Něho na prvním místě, stále jsi nepoznal to podstatné v životě. Máš ztrátu, žiješ ve ztrátě duše, spěješ k smrti a věčnosti bez Boha. Kristus dělá ten největší rozdíl v našem životě. Proto spolehejme na Něho, usilujme Ho poznat, milovat Ho a následovat, abychom na základě Jeho spravedlnosti, která je nám dána skrze víru, dosáhli jednou zmrtvýchvstání a byli na věčnosti s Bohem navždy. To je ten nejlepší a nejhezčí cíl, jehož můžeme zde na zemi dosáhnout!

Nick Lica (Karlovy Vary)

Běh k nebeskému cíli naplno

Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. (Fp 3,12)

Od okamžiku, kdy jsme přijali Krista, jsme se vydali na závod víry. Je to běh k nebeskému cíli.

Poznání Krista není ten cíl. Ani církevní rituály nejsou ten cíl. Cíl je nebeská cena – Boží povolání v Kristu Ježíši. Je to maraton víry, který vyžaduje několik vlastností, abychom obstáli. Co potřebujeme k tomu, abychom naplno běželi k nebeskému cíli? Za prvé se vyžaduje vytrvalost „*běžím však*“. Nemůžeme se zastavit na cestě hříšných (Ž 1,1), ani sedávat s posměvači. My máme běžet – následovat Krista a neuchylovat se ani nalevo, ani napravo. „*Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno.*“ (Žd 10,36)

Za druhé potřebujeme soustředěnost. Každý běžec ví, jak je při závodě důležité být soustředěný a zaměřený. My, kteří běžíme závod víry, se nemáme soustředit na minulost. Tím chce Pavel říci, abychom se nesoustředili na vnější věci, na kterých si on zakládal. Jeho minulost byla pohlcena právě životem soustředěným na špatné cíle a hodnoty. Proto řekl: „*Zapomínáje na to, co je za mnou*“. Pokud minulost pro tebe znamená, že jsi udělal špatná rozhodnutí, chyby, vidíš svá nemoudrá jednání, špatné priority a cíle a vůbec špatný styl života, nenech, aby tě to nyní odradilo od běhu, který se ti otvírá poznáním Krista. Proč? Protože pohled dozadu způsobuje pád. Naše nynější soustředěnost má být směrem dopředu.

Za třetí potřebujeme cílevědomost. Máme běžet k cíli a být si vědomi toho, že jen když duchovně rosteme a necháme se proměňovat Duchem Božím a Božím slovem, můžeme získat nebeskou cenu. Nejchudším člověkem na zemi není ten, kdo nemá peníze, ale ten, kdo nemá vizi od Boha. Vize vyžaduje víru a zaměření. Pokud nevíš, co stojí za to, abys o to bojoval, riskuješ, že budeš bojovat ve špatných bitvách. Proto nejdůležitější je zůstat zaměřený na cíl, který nám Bůh dal. Proto se nenechme odradit ani strachem, ani zaneprázdněností, ani naší minulostí, ani satanovým zastrašováním, ani jinými překážkami. Dívejme se neustále na Krista, mějme ho na prvním místě ve svém životě a potom budeme mít jistotu, že držíme správný krok a nemíneme cíl a cenu, kterou Bůh dává všem svým věrným (Mt 25,21).

Nick Lica (Karlovy Vary)

středa – 23. srpna

Fp 3,17–21

Důležitost dobrých příkladů

Bratří, napodobujte mne. Hledte na ty, kdo žijí podle našeho příkladu. Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže. (Fp 3,17–18)

Abychom dokončili závod víry, potřebujeme dobré vzory a příklady. Na druhé straně se my máme stát dobrým vzorem pro někoho jiného. Žijeme ve společnosti, kde příklady táhnou. Apoštol mluví o dvou příkladech. Ti, kteří „*žijí jako nepřátelé Kristova kříže*“ (Fp 3,18), jsou špatným příkladem. Špatné příklady podle 19. verše mají společné: zahynutí (jdou po špatné cestě), mají za boha břicho (žijí pro dočasné potěšení) jejich chloubou je to, zač by se měli stydět (nečistota a nemorálnost), smýšlejí

přízemmě (nemají duchovní perspektivu pro život). Ty, kteří jsou dobrým příkladem, poznáme podle toho, co uvádí 20. verš: mají občanství v nebesích (stali se občany Božího království) a očekávají příchod Krista (žijí svatě a slouží Kristu). Oni žijí s biblickou perspektivou (3,21), že to nejlepší je před námi – proměnění našeho těla v podobu těla nebeské slávy.

Podle čeho poznáme, koho máme napodobovat dnes? Tak jako dobrý strom se pozná podle ovoce (Mt 7,17), tak se člověk pozná podle charakteru. Nic není důležitějšího než tvůj charakter. Nezáleží na tom, jak bohatý nebo úspěšný jsi, když ztratíš svůj charakter, ztratil jsi všechno. Stáváme se tím, čemu jsme se vydali. Když se vydáme Bohu a Kristus bude náš vzor k následování, necháme se proměňovat natolik, abychom se my sami stali dobrými příklady k následování v rodině, ve sboru a ve společnosti. Jedná se o příklad lásky, služby a věrnosti Bohu. „*K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.*“ (1Pt 2,21)

Nick Lica (Karlovy Vary)

čtvrtek – 24. srpna

Fp 4,1–5

Radost v Pánu nezávisí okolnostech

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Fp 4,4)

Radost je jako perla, je jako vzácný diamant, o který má zájem zloděj. Satan je tím zlodějem radosti a všeho dobrého, co nabízí dobrý pastýř (J 10,10). On nejde po nějaké nedůležité věci, satan chce ukrást to nejcennější – tvoji radost. On nechce, abys žil radostný život. Prvním zlodějem radosti jsou konflikty.

„*Euodii domlouvám i Syntyché domlouvám, aby byly zajedno v Pánu.*“ (Fp 4,2)

Parafrázovaný angl. překlad Msg říká: „*Vybízím Eudoi i Syntyché, aby si vyžehlily rozdíl a urovnali si je. Bůh nechce, aby jeho děti držely zášť.*“ Tyto dvě ženy měly velký konflikt. A pravděpodobně byl natolik veliký, že apoštol je musel konkrétně jmenovat a věnovat svou pozornost této věci. Ne náhodou jsou tyto verše zde. Ukazují, že nedorozumění ve vztazích nám může vzít radost. Názory, rozdílné pohledy, by neměly nikdy vyústit v konflikty. Všimněte si, že tyto dvě ženy byly vybidnuty „*aby byly zajedno v Pánu.*“

Dalšími zloději radosti jsou problémy. I v takové epištole radosti, jako je epištola Filipským, nechybí skutečnost problémů, těžkých okolností, konfliktů, kritiky, problému rozdílných názorů atd. Problémy jsou součástí každého života. Problémy samotné nepřinášejí radost. Náš Pán a obecnství jeho lidu však ano! My se neradujeme ve světě, v tragédii, nýbrž v Pánu. Skutečnost, že je to příkaz, vyžaduje naši poslušnost. Neradovat se je neposlušnost. Radujte se! To je příkaz, který čteme v Novém zákoně asi sedmdesátkrát. Toto sloveso má formu vědomého rozhodnutí a praxe radosti. Když máme problém, potřebujeme udělat jednu věc: stát pevně v Pánu. „*Proto stůjte pevně v Pánu, milovaní.*“ (4,1) Pevnost a stabilita udržuje naši radost v Pánu. „*Radost z Hospodina bude naší záštitou.*“ (Neh 8,10b)

Musíme trénovat svou mysl a srdce, aby se radovaly v Pánu. Nikdo to za nás nebude dělat. Musíme se to sami naučit a kultivovat tento postoj a tohoto ducha radosti, abychom i my mohli takto reagovat na problémy života. Pěstujme radost, protože je to naše volba.

Nick Lica (Karlovy Vary)

pátek – 25. srpna

Fp 4,6–9

Na trápení se starostmi je lékem důvěřivá modlitba

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Fp 4,6)

Jestliže své prosby předkládáme Bohu s důvěřivostí, máme zaslíbeno, že nám dá do srdce pokoj. Všimněte si: není psáno, že budeš mít pokoj, když dostaneš odpověď, nýbrž Boží pokoj naplní naše nitro právě ve chvíli, kdy odevzdáme své starosti Bohu. Ať bude odpověď jakákoliv, modlitba posiluje vztah, buduje důvěru a předá břemeno. Přemístí tíhu ze mne na Něho. Odpověď nespočívá v tom, co mi dává pokoj, ale ve spojení s Ním. Srdcem této modlitby je díkyvdání. Ať jde o jakýkoliv problém, starost, boj či okolnost, děkujeme Bohu za Jeho moc, za Jeho záměr, za Jeho plán a prozřetelnost, za Jeho konečné řešení, za Jeho zaslíbení, za Jeho milost a radost, a že vše zapadá do Jeho plánu. Potřebujeme se učit modlit se s vděčností a děkováním. Naše prosby mají být zabalené do díkyvdání. „*Všechny své obavy a starosti přenechejte Jemu, vždyť jste středem Jeho zájmu.*“ (1Pt 5,7; SNC). Jinými slovy, Pane, když Ty mi chceš vzít břemeno, já je už nechci nosit, když ty nespíš a staráš se, nemusíme být vzhůru oba, já můžu klidně spát. Místo žebrání a stálého odříkávání toho samého a opakování jen toho, co nemáš, přijď k Bohu s děkováním a Jeho pokoj naplní tvé srdce.

Pavel říká, když o těchto věcech budete přemýšlet, budete žít radostný život, i když jste ve vězení, máte problémy a obtížné okolnosti. To, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, morální, čisté, hodné lásky... jedním slovem jsou to pozitivní věci. My potřebujeme svou mysl neustále proměňovat Božím slovem, abychom se soustředili a mysleli pozitivně. To neznamená, že se nebudeme sdílet a nebudeme řešit nepříjemné věci...o nich člověk musí mluvit, aby je vyřešil. Tady je řeč o zvycích a obyčejích našeho myšlení. Někteří z nás jsou zvyklí vidět a zdůrazňovat jen to negativní a soustředit se na to. Někteří se však naučili vědomě tyto věci ignorovat (ne že je nevidí), ale oni chtějí být pozitivní a mít radostný postoj a šířit radost. Někdo řekl: „Raduj se z maličkých věcí, je jich v životě nejvíce.“ Proto místo trápení, které vychází ze starostí, přijmi Boží pokoj, jenž vychází z modlitby odevzdání a z myšlení, které je pozitivní a které oslavuje Boha.

Nick Lica (Karlovy Vary)

Spokojenost ve všech životních situacích

Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu. (Fp 4,12–13)

Tajemství trvalé radosti je naučit se být spokojen s tím, co máš. Co znamená být spokojen? Jednoduchá definice spokojenosti je být schopen říci: „Mám dost! Jsem spokojen!“ Slyšeli jste, že by vám někdo řekl: „Já jsem tak spokojený v Pánu. Mám vše, co potřebuji! Mám hojnost, jsem plně opatřen.“ Takto mluvil Pavel, a tak mluví pozitivní člověk, radostný člověk.

David také řekl: „*Hospodin je můj Pastýř... nebudu mít nedostatek!*“ Filipským 4,11 říká: „*Ne že bych si nařikal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek.*“ Právě v tomto verši se nachází tajemství spokojenosti: netrápit se nad tím, co nemáme, ale radovat se z toho, co máme = to je spokojenost, a tudíž vděčnost. Všimněte si, že Pavel říká: „*naučil jsem se být spokojen*“.

Vděčnost a spokojenost nepřichází automaticky. Je výsledkem duchovního růstu. My všichni máme oblasti, na kterých neustále musíme pracovat. Pravda je taková, že ať jsme mladí, nebo staří, nikdy nesmíme přestat růst. Musíme být spokojeni s tím, co máme, ale nikdy nesmíme být spokojeni s tím, kým jsme. Osobní růst je jako řízení kola; buď pojedeme dopředu, nebo z kola spadneme.

Ve kterých oblastech svého života vidíš měřitelný růst? Ve kterých oblastech potřebuješ růst? Možná to je finanční oblast (dávat Bohu pravidelně z toho, co vyděláš), vztahová oblast (usilovat o dobré vztahy), emocionální oblast (více chodit skrze víru než skrze pocity), osobní život (mít správné priority), církevní oblast (milovat Boží dům a být pravidelně tam, kde se schází Boží lid). Růst se děje pouze tehdy, když přiznáš jeho nedostatek, zavážeš se k růstu a pokračuješ v něm! Budeš potom požehnaný i tvoji nejbližší!

Nick Lica (Karlovy Vary)

Štědrost není ztrátou, ale ziskem

Ne že by mi šlo o dary; jde mi o to, aby rostl zisk, který se připisuje k vašemu dobru. (Fp 4,17)

Žijeme v materialistické společnosti, ve které je štědrost někdy cizím pojmem. Svět nezná radost z dávání. Je možné být bohatý, ale ne materialistický. Materialismus nejsou věci, které máme, ale naše postoje k nim. Můžeš být chudý a lakomý, a můžeš být

také bohatý a lakomý. Můžeš být chudý a spokojený, ale i bohatý a nespokojený. Pavel radí Timoteovi (1Tm 6,1–10) a tím i nám, jak mít správný postoj k majetku:

1. Nebuď pyšný na to, co máš, a nemysli si, že jsi víc než ostatní, jestli máš víc;
2. Nespolehej na peníze a nedovol, aby byly tvým bezpečím;
3. Používej peníze k dobru a investuj je také do Božího království.

Dávání je léčba materialismu. Když něco darujeme, ničíme plot materialismu a řekneme: „Můžu bez toho žít.“ Štědrost vyhánil materialismus z našeho života.

Skutky 20,35: „*Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere*“. Znamka duchovní zralosti je také dávání. A když jsme více nadšeni a máme větší radost z toho, co dáváme, než z toho, co bereme, jsme dospěli ve víře. Malé dítě se vždy raduje z toho, že něco dostane, a nezná radost rodičů z dávání. Naučit se být spokojen znamená: umět se radostně rozdělit, dávat. Když dáváme, jak říká 17. verš: „*roste zisk, který se připisuje k našemu dobru*“.

Bůh sám jako štědrý dárce nás tak miloval, že nám dal svého jediného Syna (Jan 3,16). Nedal nám něco, co měl navíc, ani něco, co nepotřeboval, ale dal sám sebe. To je štědré dávání! Bůh není troškař, když nám něco dá, tak nám to dá ze srdce a vrchovatě. Jak reagujeme, když máme dávat my svůj čas, svoji energii, své peníze na Boží dílo? Jaká je má a tvá míra? Kristus řekl: „*Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.*“ (L 6,38)

Nick Lica (Karlovy Vary)

pondělí – 28. srpna

Ko 1,1–8

Evangelium působí stále rostoucí ovoce

Tak jako na celém světě, i mezi vámi přináší (evangelium) ovoce a roste od toho dne, kdy jste uslyšeli o Boží milosti a přesvědčili se, že je pravdivá. (Ko 1,6)

Text Ko 1,1–8 přináší povzbuzující zprávu, ze které se radoval nejen apoštol Pavel, ale, jak věřím, i samotný Bůh. Tou zprávou je, že zvěstované evangelium v Kolosách přinášelo stále rostoucí ovoce. Neexistuje totiž více než právě to, že evangelium je přijímáno a nese ovoce v životech lidí. Co je tímto ovocem? Jisté už to, že lidé věřící evangeliu jsou zachraňováni pro věčnost, jsou přeneseni ze smrti do života. Ale tím toto ovoce nekončí. Projevuje se v proměněném životě s vlastnostmi vypůsobenými Duchem svatým – láskou, radostí, pokojem, ale také vděčností, trpělivostí, nesobec-kou pomocí druhým lidem.

Často bývám oslovený životy nových věřících, kteří, ač toho zatím z Bible mnoho neznají, přesto tohle ovoce nepřehlédnutelně nesou. Myslím, že nám dlouholetým věřícím i tímto způsobem Pán Bůh připomíná, co je cílem našeho života, naší víry. Není jím růst v teologickém poznání ani postup v úřadech, které v církvi zastáváme, ani ne ve zvládání většího a většího množství služby. To všechno jsou dobré věci a měli

bychom v nich růst, ale pokud se vytrácí ovoce Ducha svatého z našeho života, někde jsme sešli z cesty a tito noví věřící, nadšení ze spasení, nás zahanbují.

Ochranu před tímto nám dává i dnešní biblický text. Předně, nejsou to Koloští, kteří nesou ovoce, ale je to evangelium, které v nich toto ovoce nese. A evangelium je zpráva o Boží milosti vůči nám hříšným lidem, kterým Bůh pro Kristovy zásluhy odpouští naše hříchy. Pán Ježíš říká: „Komu se málo odpouští, málo miluje.“ (L 7,47) A apoštol Petr uvádí: „Komu však scházejí (vlastnosti právě tohoto ovoce), je krátkozraký, slepý a zapomněl na to, že byl očištěn od svých starých hříchů.“ (2Pt 1,9) Tedy naše ovoce roste z vděčnosti vůči Bohu za to, že nás zachránil. A tím a jedině tím bude Bůh v našich životech oslavený.

Miroslav Běťák (Zlín)

úterý – 29. srpna

Ko 1,9–14

Růst v poznání Boha posiluje duchovní život

Abyste chodili, jak je důstojné Pána, k jeho plnému zalíbení, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku, rostli v poznání Boha a byli podle síly jeho slávy posilováni veškerou mocí k veškeré vytrvalosti a trpělivosti s radostí. (Ko 1,10–11)

Žít život, jaký se líbí Bohu, a nést Mu na této zemi ovoce. Na první pohled těžký, ba nespílitelný úkol. Závazek, který nás tíží, i když jistě po něčem takovém toužíme. Vždyť křesťan by měl chtít žít správně. Vykonat dobrý skutek či ovládnout se, abychom v náročné situaci alespoň trochu obstáli a neučinili Bohu úplnou ostudu, jistě občas dokážeme. Je však toto život, jaký se líbí Pánu?

Domnívám se, že odpověď nacházíme ve druhé části našeho dvojverší. Slova občas a trochu samozřejmě nejsou v životě křesťana na místě. Sílu k vytrvalosti, trpělivosti, ale k tomu zároveň i k radosti nám totiž jednoznačně dává poznání našeho Boha. Když Jej poznáváme, zjišťujeme, že nás opravdově a nezištně miluje. Už jen z toho, že nás i po našem pádu a hříchu, v obdobích, kdy pro něj žádné ovoce neneseme, nechává naživu a jedná s námi, můžeme logicky vyvodit, že nás miluje. Jaký jiný důvod než je láska by mohl Pána Boha vést k tomu, aby nám odpouštěl? Jistě bychom žádný než lásku nenašli. A první list Janův nám pak v této naší domněnce dává za pravdu (1J 4,16). Také apoštol Pavel vyznává, že snáší útrapy pro evangelium (a nese tedy Bohu ve svém životě ovoce), neboť ví, komu uvěřil (2Tm 1, 12).

Růst v poznání Boha tedy náš duchovní život nepochybně posiluje, neboť dopředu víme, koho při tomto našem poznávání a hledání nalezneme.

Jaromír Horák (Zlín)

Sláva Božího Syna

On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (Ko 1,15–16)

Ve vztahu k Otci je Syn obrazem neviditelného. Neviditelný Bůh se v Kristu stal viditelným a obraz Boha, kterým je Syn, je naprosto přesný. Autor listu Židům píše, že Syn „je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty“. (Žd 1,3). Syn je stejné podstaty jako Bůh a dokonale zjevuje Boží charakter. Proto k pravému poznání Boha nepotřebujeme nic víc než pravé poznání Krista a bez poznání Krista nemůžeme poznat Boha. Kdo vidí Syna, vidí Otce a ti, kdo vírou hledí na Syna, jsou přetvářeni v obraz Boží (3,10).

Ve vztahu ke stvoření je Syn prvorozený. Jak Pavel dále vysvětluje, nejde tu o pouhou prioritu v čase, jako by snad Syn byl prvním stvořením. Pojem „prvorozený“ označuje především jeho výsadní postavení. Syn stojí nade vším stvořením. Všechno bylo totiž stvořeno v něm, skrze něho a pro něho. Osud stvořeného řádu je propojen s Kristem. On je jeho alfou i omegou – jeho počátkem i cílem. Jeho svrchované vládě se nevymyká nic – ani svět viditelný, ani svět neviditelný. On jediný je hoden našeho uctívání. Stvořil nás pro sebe, a proto žijme pro Něj.

Marek Titěra (Zlín)

Smíření s Bohem skrze oběť Ježíše Krista

I vás, kteří jste dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svatě, neposkvrněné a bez úhony. (Ko 1,21–22)

Potřeba smíření pramení z našeho postoje vůči Bohu. Člověk je Bohu odcizen a je mu nepřátelský. Projevuje se to jak v našem smýšlení, tak v našich zlých skutcích. V paralelním výroku v listu Efezským Pavel uvádí, že jsme všichni bez rozdílu „žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí... žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy“. (Ef 2,2–3) Jednoduše řečeno, žili jsme, jako kdyby Bůh nebyl – Boha jsme neposlouchali.

Prostředníkem smíření je Ježíš Kristus. Bůh sám inicioval dílo smíření a ve svém Synu je uskutečnil. Jak? Tím, že poslal svého Syna na tuto zem, aby v lidském těle podstoupil smrt. Ježíš svou smrtí přinesl smírnou oběť za naše hříchy a Bůh ji přijal. Jeho oběť uspokojuje Boží spravedlivý hněv a umožňuje smíření. Bůh sám zaplatil náš dluh vůči němu.

Produktem smíření je nové postavení v Kristu. Ti, kdo vírou přijali jeho zástupnou smířící obět jako Boží nabídku smíření, získali novou identitu. Z Božích nepřátel se stali svatí, neposkvrnění a bezúhonní. Toto postavení mají v Kristu, a proto je třeba, aby pevně zakotvení setrvali ve víře a nedali se odtrhnout od naděje evangelia (Ko 1,23).

Bratři a sestry, spása je cele z Boha! Bůh, bohatý v milosrdenství, nás smířil sám se sebou skrze Krista. Jako příjemci tohoto úžasného daru budme posly Kristovými, kteří lidem s láskou domlouvají: „*Dejte se smířit s Bohem.*“ (2K 5,20)

Marek Titěra (Zlín)

pátek – 1. září

Kol 2,1–15

Zakořenění v Kristu chrání před falešným učením

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.
(Ko 2,6–7)

Nedávno jsem přesazoval cypřiš. Pěstujeme jej doma už několik let. Je to krásný, štíhlý, trvale zelený jehličnatý strom. O Vánocích jej vždycky nastrojíme a dáváme si pod něj dárky. Mám ho rád. Proto mne mrzelo, že začal usychat. Mohl bych koupit nový, ale jsem konzervativní člověk, nerad měním staré věci za nové. Hlavně takové, ke kterým mám nějaký vztah. Proto jsem se rozhodl, že usychajícímu cypřiši dám ještě šanci a zkusím jej přesadit. Když jsem stromeček vyndal z květináče, bylo mi hned jasné, proč tak skomíral. Kořenový bal měl zcela prorostlý kořeny. Nikde nebylo už ani nepatrné místočko pro nové kořínky. Divil jsem se, že vůbec přežil moji strohou „péčí“. Vyhledal jsem pěkný velký květináč, naplnil ho dobrou půdou a milý cypřiš přesadil. Změna byla znát velmi brzy. Když jsem se na něj díval, téměř plasticky jsem si představoval, jak zapouští kořeny do připravené půdy a jak mu to svědčí.

Stejně jako náš cypřiš bychom se měli chovat i my, křesťané. Kdo poznal Pána Ježíše Krista, ten dostal šanci na nový život s Bohem. Už nemusíme jen přežívat a povolna usychat. Naší snahou by mělo být zapustit kořeny v Pánu Ježíši, pevně zakořenit ve víře. Jen tak budeme pevně stát každý na tom místě, kde jsme byli postaveni, a nic námi neotřese. Odoláme svodům světa i útokům toho Zlého. Odoláme i v situacích, kdy jsme konfrontováni s jinými světonázory. Odoláme i falešným učením, kterých je kolem nás více než dost. Ale nemáme jenom pevně stát, ale s vděčností znovu a znovu vzdávat Bohu díky.

Náš cypřiš neumí mluvit, ale tím, jak se mu daří, ukazuje na věčnou Boží moc (Ř 1,20). Pro mne je náš cypřiš skvělá názorná pomůcka. Když ho vidím, jasně si uvědomuji existenci Boží, mohu si představit Pána Ježíše jako bezpečný prostor, kam mohu zakořenit a odkud mohu čerpat, připomenu si pevnost a stabilitu Božího

slova a jistotu, se kterou se mohu na Pána Ježíše vždycky spolehnout. A to mne vede k chvále. P. S.: Pořídte si taky svůj cypřiš nebo jakýkoli jiný strom.

Josef Švirák (Zlín)

sobota – 2. září

Ko 2,16–19

Pýcha vede ke zmatkům a odsuzování jiných

Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete, nebo kvůli svátkům, kvůli novoluní nebo sobotám. (Ko 2,16)

Před několika lety jsem se setkala s jednou sestrou. Začaly jsme si povídat o své víře, hovor lehce plynul až do chvíle, kdy došlo na téma svěcení soboty, které bylo pro tuto ženu nesmírně důležité. Přestože jsem se jí snažila vysvětlit, že svátečním dnem je pro mě neděle a že je to v Božích očích stejně dobré jako svěcení soboty, byla pro ni moje víra nedostatečná.

Pavel nás v dnešním textu ubezpečuje: „*Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete, nebo kvůli svátkům, kvůli novoluní nebo sobotám. To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.*“ (Ko 2,16–17) Nesudme se proto vzájemně kvůli tomu, jak vyjadřujeme svoji víru a co pokládáme či nepokládáme za důležité. Stavme na Kristu. Radujme se z toho, že nám Pán Ježíš vydobyl svobodu (Ga 5,1). Buďme mu vděční za to, že od nás odňal zákonická břemena a představil nám sám sebe jako jedinou a dostačující oběť za naše hříchy. On zaplašil všechny stíny, smazal dlužní úpis a přišel na zem jako člověk a zároveň jako skutečný Bůh.

Pokud jsme přijali jeho zástupnou oběť a vydali mu svůj život, nikdo nemá právo upírat nám podíl na vykoupení. Kristovu dokonalou oběť už nemusíme vylepšovat. Jeho slova na kříži „*Dokonáno jest*“ (J 19,30) nestvrzují jen dokončení jeho pozemského úkolu, ale především naplnění náboženského závazku – bylo za vás zapláceno, nemusíte už nic přidávat.

Nelibujme si proto ve falešné poníženosti, v dodržování dodatečných pravidel či svěcení specifických dnů. Kristus nám vydobyl spasení, a s ním i svobodu. Pevně se ho proto držme jako naši hlavy a z celého srdce jej chvalme za jeho jedinečnou a dokonalou oběť.

Bohdana Sedláčková (Zlín)

Ne každá horlivost je pravou zbožností

Jsou to lidské předpisy a nauky o věcech, které se použitím ničí. Vydávají se za moudrost jako zvláštní projev zbožnosti, sebeponižování nebo tělesné umrtvování, ale nic neznamenají pro ovládnutí vášní. (Ko 2,22–23)

Lidská obliba v nařízeních je hluboce zakořeněná a neuspokojitelná. Známým příkladem z historie byli židé a jejich přístup k Zákonu. Mojžíš přijal Zákon od Hospodina, právě a nezkraslené Boží slovo – v prvé řadě Desatero a potom sadu dalších pravidel pro běžný život. Zastavíme-li se u Desatera, přirovnává jej C. S. Lewis k návodu pro provoz lidského stroje. Musíme uznat, že je to návod úplný a dostatečný, postihující klíčové oblasti života vztahů člověka k Bohu i k lidem. Židé přijali Mojžíšův zákon, ale nezdál se jim „úplně úplný“. Začali k němu proto přidávat další upřesňující pravidla tak, aby všechno bylo důkladně popsáno, každá otázka zodpovězena a zejména aby bylo jasné, kudy vlastně vede ta správná cesta k dokonalému životu ve svatosti. Přistupovali k tomuto úkolu zodpovědně, svědomitě, dlouhodobě a s plným nasazením. Ve své horlivosti šli do extrémů. Musel to sice být vyčerpávající život, přesto věřili, že Bůh odmění tuto snahu mnohem více než u těch, kteří nešli touto cestou.

Pak ale přichází Pán Ježíš a vynáší nad nimi slova, která se jim těžko mohla líbit. „Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, když řekl: ‚Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.‘“ (Mt 15,7–9) Pán Ježíš se nestal jejich Pánem a Bohem. Měli jiného boha a jemu sloužili do posledního dechu. Byla to vlastně hrozná a smutná situace. Taková horlivost byla marná, nepřinášející život, ale zatracení.

Křesťanství není o nařízeních a příkazech, je o živoucím každodenním a osobním vztahu s Božím Synem, Pánem Ježíšem Kristem. Nedopusťme, abychom v našem duchovním životě nahrazovali tento vztah čímkoliv, co by pohlcovalo naši energii a odvádělo nás podobně jako zákoníky od podstaty – od práva, milosrdenství a věrnosti (Mt 23,23).

Martin Skoumal (Zlín)

Hledejte věci nebeské, ne pozemské

Protože jste byli vzkríšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. (Ko 3,1–2)

Co k těmto veršům dodat? Když jsem pročetl celý kontext a studoval souvislosti tohoto textu, znovu jsem si připomněl, že Pán za mne zaplatil tu nejvyšší cenu a mám tak všechno, absolutně všechno. To je tajemství víry, kterému mnozí nevěřící nebo i hledající nemohou přijít na kloub. V předchozí druhé kapitole stojí: „*Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.*“ (Ko 2,13–14)

Fundament křesťanské víry – Kristova smrt na kříži, symbol hany a potupy, a Jeho následné vzkříšení třetího dne. Prostřednictvím tohoto textu si můžeme znovu připomenout tajemství, které máme často uloženo spíše v mysli, ve své hlavě, a nikoliv v srdci. Byli jsme, když nás křtili, „vlozeni do smrti“ a tímto přihlášením se k následování Krista došlo zároveň k našemu vzkříšení, k našemu skutečnému obživení. Smrt tak nakonec přinesla život a my jsme spolu s Kristem schováni, skryti, ukryti v Bohu. To se určitě může zdát mnohým nadnesené, přitažené za vlasy, ale Boží slovo nelže. Je tomu skutečně tak – jsme ukryti v Bohu. Díky víře v Něj máme možnost z Jeho milosti být dědici života a Bůh je natolik dobrý a milosrdný, že nám díky krvi svého syna Ježíše Krista odpouští naše nepravosti.

Jak na tom ale jsme se vzhlížením k Němu – s hledáním nebeského, od čehož se odvíjí přinášení lásky a života do našeho padlého a pokřiveného světa? Opravdu jsme zemřeli? Umírání sobě – ztrácení svého života je jádrem křesťanství. Právě ti, kteří nejvíce umírají a vydávají se, přinášejí nejvíce života. To je v první řadě ono vzhlížení k nebeskému. Nemohu při této příležitosti nevzpomenout na Amy Carmichael – britskou misionářku, která ztrátou svého života, opuštěním pohodlí svého evropského domova, misíemi v jedné z nejchudších částí Indie zachránila tisíce jiných životů nejen od destrukce a utrpení v tomto světě, ale i pro život věčný. Většinou šlo o nezletilé dívky, které byly nuceny k chrámové prostituci. Ať je nám spolu s mnohými jinými příkladem, jak hledat nebeské a být misionáři v našich končinách.

Roman Lukáš (Zlín)

úterý – 5. září

Ko 3,5–11

Umrtvujte své pozemské sklony

Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášně, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv. (Ko 3,5–6)

Něco velkého se s námi stalo. Nečekaná skutečnost, jež přesahuje lidskou mysl i představitivost: byli jsme vzkříšeni s Kristem. Kdo byl vzkříšen, musel být dříve mrtev. I to je možná nečekaná skutečnost, kterou ovšem na rozdíl od vzkříšení Kristem zažil každý člověk. Mrtvý ve svých hříších, směřující k odsouzení. Pro člověka bezvýchodná situace. Ne tak pro Boha. Duchovní mrtvola je bez zásluhy obživena a už tu stojí: nový člověk vzkříšený Kristem.

Od té chvíle již nesměřujeme k pozemským věcem, ale hledáme, co je nad námi. Ovšem starý člověk se svými hříšnými pozemskými sklony se stále hlásí o své místo. Milujeme čistotu a svatost, a proto můžeme být při pohledu do svého nitra i na některé své skutky zaskočení: „Patřím přece Bohu, tak kde se ve mně bere tolik špíny?“ Nenechme se ale zmást. Naše pozemské sklony samy o sobě ještě nejsou hříchem. Je to spíš napnutá tětiva luku, kterou zadržíme, či uvolníme. Tedy buď hřích necháme propuknout, nebo jej překonáme.

Samotný hříšný skutek je špatný, ale ten vždy vyrůstá ze zkaženého nitra – z našeho srdce. Je proto dobré soustředit svou pozornost tam. Projděme svůj život: čím se obklopujeme, nad čím a jak přemýšlíme, jak trávíme svůj čas? Jsou to věci, které Božího ducha těší, či zarmucují?

Ke křesťanské zralosti patří schopnost rozpoznat moment pokušení. Často bývá v obvyklé oblasti naší staré přirozenosti, kam patří např. hrubá nebo dvojsmyslná mluva, nestřídmost všeho druhu, hrabivost, či nečisté sexuální sklony. Jde zpravidla jen o několik sekund. Volba je vždy na nás. Je to otázka naší osobní poslušnosti, kterou na sebe dobrovolně bereme.

Správná rozhodnutí a narůstající počet vítězství v pokušení vedou k našemu duchovnímu růstu a k tomu, že jsme stále více jako Ježíš. Vždyť jsme přece spolu s Kristem skryti v Bohu.

Jiří Jadrníček (Zlín)

středa – 6. září

Ko 3,12–15

Láska, která je poutem dokonalosti

A nad to všechno mějte lásku, která je poutem dokonalosti. (Ko 3,14; ČSP)

Apoštol Pavel připomíná věřícím v Kolosách, že jsou nyní novými stvořeními, a vyzývá je, aby se i v každodenním životě stávali podobnějšími svému Stvořiteli. A stejně jako když na jaře otvíráme skříně a odkládáme již nepoužívané svršky, stojí Pavel před šatníkem Božího dítěte a radí: Toto oblečení vyhod', nesluší ti, už se nehodí, abys je bral na sebe. Teď musíš oblékat nové šaty, které budou reprezentovat tvé nové postavení v Božím království.

Ježíš Kristus byl jako člověk dokonalým obrazem svého Otce. Oplýval milosrdným soucitem, když uzdravoval nemocné, i dobrotou, když sytil zástupy hladových. Sloužil s trpělivostí i mírností, když vyučoval své učedníky o Božím království. Odpouštěl s velkou milostí hříchy všem, kdo k němu přicházeli pro uzdravení svého srdce. A jeho pokorné srdce přetévalo láskou, když na popravčím kříži obětoval sám sebe za hříchy celého světa.

Možná se i právě dnes rozhodujeme, že chceme svým jednáním lépe vyjadřovat to, že patříme do Boží rodiny. Mějme na paměti, že klíčem proměny našeho charakteru je Boží láska, která byla skrze Božího Ducha vylita do našich srdcí. Pokud budeme

usilovat jen o dobré vlastnosti, ale naší motivací nebude láska k lidem a láska k Bohu, budeme jen suchou a neplodnou ratolestí, která nezůstala ve spojení s životodárným vinným kmenem (J 15,5).

Láska je naším poutem k dokonalému charakteru Ježíše Krista. Zůstávejme v Kristu – čtème Boží slovo se záměrem dozvědět se znovu něco čerstvého o Boží lásce k nám samotným. A Ježíš sám v nás bude obnovovat obraz našeho nebeského Tatínka, ke kterému jsme byli od počátku stvořeni.

Lucie Dümlerová (Zlín)

čtvrtek – 7. září

Ko 3,16–17

Všechno mluvení i konání podřízeno Bohu

Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. (Ko 3,16–17)

Bez reptání, s pokorou a s vysokým pracovním nasazením – tak nějak by měl vypadat poslušný a upřímně vděčný zaměstnanec, pečlivě a radostně plnící svěřené úkoly, vyzbrojen zplnomocněním svého zaměstnavatele. Kdo z nás má takové zaměstnání, aby byl motivován se takto chovat? Jsme-li křesťany v pravém slova smyslu, pak vlastně všichni.

Dovolte mi nedokonalé, leč nám blízké přirovnání. Máme „pracovní smlouvu“ na dobu neurčitou, s platem pokrývajícím všechny naše životní potřeby, laskavým a spravedlivým „šéfem“ zadávajícím práci na míru našim schopnostem a možnostem. Poskytuje nám stále další a další šance v případě našich selhání a k tomu všemu přidává spousty zaměstnaneckých benefitů. Výše uvedený verš je, obrazně řečeno, zněním naší pracovní smlouvy.

Jak bídny zaměstnanec jsem! Pokud by byl mým zaměstnavatelem někdo jiný nežli sám Bůh, asi bych dostal okamžitou výpověď. Tak nepochopitelně dobrého „šéfa“ máme.

Uvědomujeme si to vůbec? Vážíme si toho, že nám důvěřuje, má s námi trpělivost a pohlíží na nás s láskou a porozuměním za všech okolností? Jsme mu za to vděční? Jak se tato naše vděčnost projevuje? Vězme, že pokud bychom byli my sami v kůži nadřízených a měli zaměstnance, kteří se chovají jako my vůči Bohu, dávno bychom je propustili. Važme si tedy Boží dobroty a žijme (pracujme) Jemu pro radost.

Petr Fiedor (Zlín)

Poslušnost autoritám a citlivost autorit

Ženy, podřizujte se svým mužům, jak se sluší na ty, kdo patří Pánu. Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně. Děti, poslouchejte ve všem své rodiče, protože se to líbí Pánu. Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly. (Ko 3,18–21)

Cesta vykoupení, cesta obnovy nového člověka podle obrazu Stvořitele je pro manžele cestou přijetí Bohem ustanovené odpovědnosti, kterou Bůh definuje v případě ženy jako podřízenost a jako lásku v případě muže. Úkolem manželství je živě zobrazovat vztah mezi Kristem a jeho církví a také vztah Otce a Syna (Ef 5, 1K 11). Důraz na podřízenost na straně jedné a na něžnou lásku na straně druhé současně reflektuje naše primární potřeby. Muž potřebuje úctu, žena láskyplnou péči. Společným cílem je vyzdvihovat toho druhého, vzájemně si sloužit, doplňovat se v naší neúplnosti a dosahovat tak harmonie, pro kterou Bůh manželství ustanovil.

Nové lidství se promítá také do vztahu mezi rodiči a dětmi. I tady má jít o vztah vzájemné lásky. Ta se projeví na straně dětí bezvýhradnou poslušností rodičů a na straně rodičů tím, že se vyvarují podněcování dětí k malomyslnosti. Pavel oslovuje děti přímo jako zodpovědné jedince a také jako učedníky Kristovy, kteří se chtějí líbit Pánu. A jemu se líbí, když děti poslouchají, tedy naslouchají se záměrem rozumět vůli svých rodičů a vykonat ji.

Rodičovské požadavky by proto měly odrážet vůli Boží. V rozporu s ní je takové jednání s dětmi, které v nich probouzí pocity malomyslnosti a zoufalství. Pokud ustanovíme příliš náročné standardy poslušnosti, pokud podmiňujeme lásku poslušností, pokud je uplatňovaná kázeň přehnaně přísná, impulzivní a nekonzistentní, pokud nejsme vůči dětem spravedliví, pak jsme ještě nesvlékli starého člověka a důsledky mohou být tragické. Ať Pán dává našim manželstvím a rodinám milost ke stále hlubší obnově pravého lidství.

Marek Titěra (Zlín)

Moudře jednat, laskavě mluvit.

Jednejte moudře ve styku s okolním světem a využijte čas vám svěřený. Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité; ať víte, jak ke komu promluvit. (Ko 4,5–6)

Tento text nás vyzývá, abychom v kontaktu s okolním světem jednali moudře. Studijní překlad je v tomto důraznější – máme žít moudře před těmi, kdo jsou vně. Jednání může být jednorázovou záležitostí, život v moudrosti je věc každodenní, stálá. Kralický překlad dokonce říká – chodte v moudrosti. Chůze je náš přirozený pohyb,

je to aktivita. Nemáme někde doma nebo v církvi „moudře sedět“, ale chodit, žít v moudrosti před okolním světem, před těmi, kdo jsou vně Církve, vně poznání Boha. Nám bylo dáno poznat tajemství Božího království. Jsme pro ně výkladní skříň, na našem životě v moudrosti mají vidět živého Boha.

Jedním ze znaků života v moudrosti je to, že umíme vykupovat, dobře využívat čas. Kdo z nás ví, kolik času je mu osobně svěřeno, kolik času je svěřeno pro čas milosti? Obé může v okamžiku skončit. Určitě všichni známe situaci z dovolené. Většinou se na ni dlouho připravujeme, šetříme, těšíme se. Mnohé věci podřídíme tomu, abychom na dovolenou mohli odjet. Říkáme si – máme jen několik dní, tak si to pořádně užijme, využijme všech možností, které se nám tady nabízejí. Víme, že tento čas skončí a že už možná nebudeme mít možnost se třeba na toto místo podívat. Na dovolené umíme využívat čas. A tak bychom měli jednat v každodenním životě.

Toho, kdo chodí v moudrosti, poznáme i podle jeho mluvy. Naše řeč má být laskavá a určitá – dle studijního i kralického překladu „okořeněna solí“. Koření se do jídla nedává mnoho, jen trošku, aby jídlu dodalo lepší chuť a jídlo bylo „akorát“, komplexní, jako puzzle poskládané ze všech dílků. Pokrmy bez soli nejsou dobré. O nás, kdo patříme Kristu, Pán řekl, že jsme solí světa, něčím, co svět potřebuje. Sůl přináší tělu minerální látky, které jsou potřebné pro trávení, správnou funkci svalů, pro udržování vody v těle, tedy pro organismus je životně důležitá. Lidské tělo si ale sůl samo neumí vyrobit, musí být dodávána. Proto my, křesťané, jsme dodání těm, kdo jsou vně. Máme k lidem hovořit laskavě, ale se solí – ne tedy planě, ale tak, aby jim to přinášelo užitek. Laskavě, ale na rovinu mluvm s lidmi kolem nás o Boží lásce a vytrvale se za ně modleme (Ko 4,2).

Martina Stavjaníková (Zlín)

neděle – 10. září

Ko 4,7–18

Modlitba jako zápas za jiné

Pozdravuje vás Epafras, který je od vás, otrok Krista Ježíše; on za vás ustavičně zápasí na modlitbách, abyste byli postaveni zralí a úplní v celé vůli Boží. (Ko 4,12; ČSP)

Když Ježíš řekl apoštolům, aby mu získávali učedníky, měl na mysli lidi, kteří budou nejen říkat, že věří v Krista, ale budou také proměněni ve své mysli a ve svém chování. Apoštolové dostali pověření je učit, aby zachovávali všechno, co jim Ježíš přikázal. Učení a vysvětlování toho, co je pravda a co lež, je tedy jen polovinou na cestě k naplnění apoštolského poslání. Apoštolové věděli, že k naplnění Božího záměru je nutné, aby každý učedník stál zralý a úplný v celé vůli Boží.

To je něco, co může dělat jen Duch svatý. Nikdo nemůže změnit druhého člověka. Může ho povzbudit, napomínat a kárat, ale tato změna se musí stát uvnitř tohoto člověka. Epafras to věděl. Ve sboru v Kolosách už učil evangelium, ale věděl, že bez přímluvné modlitby, bez působení Ducha svatého se v životech lidí nic nezmění.

Věděl, že spasení a posvěcení jsou Boží dílo, a proto se modlil. Nebyla to laciná modlitba, ale zápas, agonie. Chtěl, aby vyrostli ve své víře, aby se stali podobnějšími Kristu a nepřizpůsobovali se tomuto věku.

Bůh nám zaslíbil, že je věrný a naše spasení uskuteční (1Te 5,23–25). Tento jeho slib vyvolává reakci, naši modlitbu víry. Když se modlím, často myslím na něco určitého, čím bratr nebo sestra prochází. Příliš často se soustředím na tuto situaci více než na Boží záměr v jejich životech. Žádám spíše o vyřešení problému než o to, aby Bůh byl oslaven, aby se tento člověk stal zralejším, aby poznal lépe Boha, aby zůstal Bohu věrným. Zapomínám, že nejpotřebnější je zápas za jejich posvěcení. Taková modlitba žádá čas, soustředění a rozmyšlení. Kéž bychom se stali bojovníky v modlitbách tak jako Epafras.

Donna Wall (Zlín)

pondělí – 11. září

Jr 1,1–10

Když Hospodin povolává, žádné výmluvy neobstojí

Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“
(Jr 1,7–8)

Pán Bůh v každé době volá k poslušnosti svého slova a svěřuje každému jeho zvláštní úkol. Dá přitom na nějaké výmluvy? Jsem mladý, nevím, jak bych mluvil. Možná měl Jeremiáš pravdu. Neměl zkušenosti, nedovedl mluvit, oslovit ty, ke kterým je poslán. K Jeremiášovi se však stalo slovo Hospodinovo, ne slovo lidské, které by bylo možné zpochybnit a polemizovat s ním. Jaké bylo poselství slova Hospodinova k Jeremiášovi? Já jsem tě stvořil, posvětil jsem tě, dal jsem tě národům za proroka. Půjdeš, kam tě pošlu, řekneš všechno, co ti přikážu. Nebudeš se bát, budu s tebou, vysvobodím tě. Jsou to jednoznačná slova o tom, co Bůh učinil a co ještě bude činit, a o tom, co má konat Jeremiáš.

Slyšeli jsme už slovo Hospodinovo pro svůj život? Známe svůj úkol, který máme plnit a splnit? Můžeme říci s Jeremiášem: Stalo se ke mně slovo Hospodinovo? Otevřeme své srdce, odstraňme, co překáží, abychom toto slovo Hospodinovo pro sebe zaslechli, mohli je přijmout a měli ještě čas je plnit. I my jsme Božím stvořením, stvoření s jeho záměrem a pro úkol, který máme splnit. Možná to není úkol prorocký, ale máme jít tam, kam budeme posláni a říci vše, co Hospodin přikáže. Jít ne se svými slovy, ale se slovy, která si necháme vložit do úst od Hospodina. To pomůže ničit a bořit to, co je špatné, a stavět, podporovat to, co je dobré. Jeremiáš to činil a Hospodin byl s ním a vysvobozoval jej. Přijměme Hospodinovo povolání. On bude s námi a bude nás při jeho plnění vysvobozovat.

Václav Černík (Cheb I)

Děsivě špatná výměna pravého Boha za modly

Zaměnil snad nějaký pronárod bohy, ač to žádní bohové nejsou? Můj lid zaměnil svou Slávu za to, co není k užítku. Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, je výrok Hospodinův. Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpuhané, jež vodu neudrží. (Jr 2,11–13)

Vyvolený národ opustil Hospodina, pramen živé vody, ačkoli okusil moc i lásku svého Boha. Jaké k tomu bylo vyjádření Hospodinovo? Ptá se: Jakou nepravost, bezpráví našli na mě vaši otcové? Uvádí dále příčiny vzdálení se od něj: Chodili za marností, za přeludem, za tím, co není k užítku, neptali se na Hospodina a nepoznali ho ani ti, kdo se obírali Zákonem, poskvrnili a zohavili zemi, do které byli přivedeni, pastýři mi byli nevěrní, prorokovali skrze modly. Tyto události byly zapsány i pro dnešní dobu. Kde jsou příčiny úpadku osobní víry, našich proher? Je příčinou Pán Bůh? Co se mělo pro mou vinici (pro můj lid) ještě udělat a já pro ni neudělal, je otázka u Iz 5,4. Příčiny jsou na naší straně. Známe Hospodina, ptáme se na jeho vůli? Možná se neptáme a jako starozákonní vyvolený národ se zaměřujeme na to, co pomíjí, co je marné, co není k užítku, a sloužíme novodobým modlám. Přitom to nepřináší naplnění, uspokojení, naše duše žízni a jsme jako ty rozpuhané cisterny, které neudrží vodu. Co uděláme? Nemůžeme v tom pokračovat, protože doba Boží milosti se krátí. Vraťme se k Hospodinu, který je zdrojem živých vod. On uspokojí a naplní naše životy, takže se staneme zdrojem živých vod k životu věčnému pro druhé. Buďme těmi, kteří se navracejí k Hospodinu, buďme jako učedníci, kteří ústy Petra vyznávají: Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.

Václav Černík (Cheb I)

Odvracení od Hospodina přinese jen trpké ovoce

Tvá vlastní zloba tě ztrestá, tvé odvrácení se ti vymstí. Uznej a pohleď, jak je to zlé a trpké, že opouštíš Hospodina, svého Boha, a že mne strach nemáš, je výrok Panovníka, Hospodina zástupů. (Jr 2,19)

Jeremiáš, který se narodil v kněžské rodině, byl Pánem Bohem povolán za Božího pro roka v roce 627 př. Kr. ve věku necelých dvaceti let. Čtyřicet let při vládě pěti judských králů varoval před nadcházející pohromou a snažil se o návrat lidu k Pánu Bohu. Ukazuje, že lid živého Boha dává přednost špinavé vodě před čistým Božím pramenem, místo aby žádal pomoc u Boha a šel po jeho cestách, žádá o pomoc Egypt a Asýrii. Jeremiáš varuje, že odvrácení Judy od Hospodina se vymstí, opuštění Boha je zlé a trpké.

Když přemýšlíme nad těmito událostmi, říkáme si, jak mohl lid zapomenout na Boží milost, která se dostala králi Chizkiášovi, na záchranu Jeruzaléma Bohem před asyrským králem Sancheribem, na náboženskou očistu a návrat k Bohu za krále Jošijáše nebo na to, jak bylo potrestáno severní království, protože se odvrátilo od Boha. Proč Boží vyvolený lid zaměnil živého Boha za sošky pohanských bohů? Vidíme, že hřích a pád Judského království stejně jako severního království vedl k obsazení země nepřítelem. Slovo Jeremiáše platí i pro nás v dnešní době. Varuje nás před odvrácením se od Hospodina – to znamená, že Pán Bůh již není na prvním místě v našem životě. Varuje nás před vychladnutím naší lásky k Pánu Ježíši, varuje nás před sejitím z Boží cesty a hledáním lidské „moudrosti“ ve světě, spoléháním se na přátele ze světa. Jestliže neuposlechneme tato varování, naše srdce bude postupně obsazeno Božím nepřítelem – ďáblem.

Zkoumejme své životy ve světle Božího slova, otevřeme svá srdce Pánu Ježíši, nechme se vést Duchem svatým, a jak říká apoštol Pavel, „s bázní a chvěním uvádějme ve skutek své spasení.“ (Fp 2,12b)

Věra Černíková (Cheb I)

čtvrtek – 14. září

Jr 2,20–28

Volají k Hospodinu, jen když je nejhůř

Ve zlý čas volají: ‚Povstaň a zachraň nás!‘ Kde jsou tví bohové, které sis udělala? Ať vstanou a zachrání tě ve zlý čas. (Jr 2,27b–28a)

Jeremiáš pokračuje ve výčtu provinění, která se týkají Judy. Připomíná dobu, kdy celý národ slíbil, že nebude sloužit modlům. Přesto z cesty za Pánem Bohem sešel a vydal se na cestu modloslužebníků, klaněl se bůžkům z kamene a ze dřeva. Návrat k Hospodinu nastává, až když je zle. Juda vidí, že kamenní a dřevění bůžci nic nezmůžou a rozpomíná se na jediného živého Boha, kterého prosí o pomoc. Hospodin ústy Jeremiáše Judu vyzývá, aby prosil o pomoc svoje bůžky. Ale když budeme číst dál 3. kapitolu, uvidíme velkou Boží lásku, která dává příležitost k obrácení se a návratu k Bohu jak izraelskému, tak judskému domu.

Zijeme v době určitého blahobytu, jsme součástí konzumní společnosti. Denně na nás působí média, slyšíme různé zprávy, jsme pod tlakem reklam, sloganů a různých názorů. Lidé kolem nás mají různé koníčky, aktivity. Někteří jsou velmi úspěšní v práci. Mají svůj životní styl. Neláká nás podobný život? Nepohlcuje nás? Nestávají se pro nás některé věci bůžky, kterým podřizujeme svůj život? Pokud ano, i pro nás zní varovný Boží hlas, abychom nesešli z cesty za Pánem Ježíšem a uctívali vždy jen jediného živého Boha. On jediný může naplnit naše životy a dát jim smysl. On také bude s námi, pokud přijdou zlé časy, provede nás, ochrání a posílí.

„Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.“ (Ž 46,2)

Věra Černíková (Cheb I)

Bůh je úžasně milosrdný, jen čeká na upřímné pokání

Jdi a provolej směrem k severu tato slova: „Navrať se, izraelská odpadlice, je výrok Hospodinův, já se na vás neosopím, neboť jsem milosrdný, je výrok Hospodinův, nechovám hněv na věky. Poznej však svou nepravost, dopustila ses nevěry vůči Hospodinu, svému Bohu, zaměřila jsi své cesty k bohům cizím, pod kdejaký zelený strom, mne jsi neposlouchala, je výrok Hospodinův.“ (Jr 3,12–13)

Neustále žasnu nad Hospodinovou láskou a jeho milosrdenstvím. Izraelský lid je Hospodinu opět nevěrný i přesto, že je vyvedl z Egypta a dal jim zemi, ve které mohou dobře žít. Boží lid na Hospodina a všechny ty dobré věci zapomněl. Klaní se a slouží cizím bohům. Žije si podle svých pravidel a zásad, ve vděčnosti a poslušnosti jiným bohům než je Hospodin. V první části kapitoly čteme, že Boží lid chodil na kdejakou vysokou horu i pod kdejaký zelený strom a smilnil tam, tzn. že uctíval jiné bohy. Boží lid se od Hospodina vzdálil a odcizil. Jak úžasná je ale Boží věrnost a jeho milosrdenství. Hospodin posílá svému lidu na pomoc proroka Jeremjáše s poselstvím. Hospodin skrze proroka vysvětluje a chce, aby lid pochopil jeho lásku a milosrdenství a sám se rozhodl činit pokání a ochotně ho poslouchal.

Možná nám přijde neuvěřitelné, že po všech těch dobrých věcech, co Izraelci od Hospodina obdrželi, se od Hospodina opět vzdalují. Ne jinak je to však s námi v naší době. Možná také chodíme na „kdejakou vysokou horu i pod kdejaký zelený strom“ místo toho, abychom přišli přímo za Hospodinem, naším Pánem. Možná také máme nějaké „bohy nebo bůžky“, kteří nás vzdalují a odcizují od Pána Boha. Je nám např. přednější dostatečné finanční zabezpečení, úspěch, uznání, přátelé a podobně. Pokud tě toto nebo další věci vzdalují od Hospodina, tak pro tebe platí dnešní slovo: Navrať se a poznej svou nepravost, uznej svou vinu, čiň pokání. Pán Bůh je úžasně milosrdný, čeká ale na naše upřímné pokání, vyznání našich hříchů. Tak neváhejme, bratři a sestry, Pán Bůh nám nabízí plné odpuštění. „*Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělají jako sníh. I kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země.*“ (Iz 1,18–19)

František Eliáš (Cheb I)

Zkáza se žene na Izrael, běda mu

Hle, vystupuje jako mračna, jako vichřice je jeho vozba, jeho koně jsou rychlejší než orlové. „Běda nám, budeme vyhubeni!“ (Jr 4,13)

Pán Bůh oznamuje svému lidu skrze proroka Jeremiáše jeho zkázu, trest. Za co? Za jeho neposlušnost a skutky: „*Způsobí ti to tvá cesta a tvé skutky.*“ (Jr 4,18) Jaké? „*Proroci prorokují lživě a kněží berou věci do svých rukou, a mému lidu se to tak líbí!*“ (Jr 5,31; ČSP)

Doba Jeremiášova se podobá době, ve které nyní žijeme. Pán Ježíš ji popisuje takto a cituje jiného velkého proroka, Izaiáše: „*Lid tento cítí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne.*“ (Mt 15,8). Vše je možné, vše je dobré, i tak to jde, i onak, jak ve společnosti, tak i na úrovni církve. Evangelium ztrácí na moci. Duchovní vůdcové, kteří mají učit a vést druhé v církvi podle pravdy Písma, dávají větší důraz na zážitky, zkušenosti a cítění, a slovo Boží zůstává v pozadí. Slovo Boží si přizpůsobujeme svým cestám místo toho, aby se naše cesty přizpůsobily Božímu slovu. Kam nás tato situace může dovést?

Proto vnímejme dobu, ve které žijeme, a nechtějme se jí přizpůsobovat. Až přijde náš Pán, najde víru na zemi? (Lk 18,8) Zda ji najde u mne nebo u tebe? Bůh nám buď milostiv.

Štěpán Kovařík (Cheb 1)

neděle – 17. září

Jr 4,19–28

I v totální zkáze Bůh svému lidu dává šanci

Toto praví Hospodin: „Celá země bude zpustošená, ale neskončím s ní docela.“ (Jr 4,27)

Pán Bůh miloval svůj lid, a to dokonalou láskou, kterou nedokáže milovat žádný člověk. Bůh svému lidu i přes jeho neposlušnost dává ještě jednu podmíněnou šanci: „*Smyj ze svého srdce zlo, Jeruzaléme, a budeš spasen.*“ (Jr 4,14)

Pán ve své milosti vždycky dával svému lidu šanci. Kvůli jeho zatvrzelosti byla ale zachráněna pouze část: „*Neboť i kdyby bylo tvého lidu, Izraeli, jak mořského písku, vrátí se k němu jen pozůstatek.*“ (Iz 10,22) Tak i my, věřící nové smlouvy, jsme dostali šanci na záchranu v Jeho velké milosti a lásce. Přijali jsme Jeho záchranu a dali slib, že budeme Jemu poslušni a plnit Jeho vůli. Je tomu tak? Proto pozor, Pán Ježíš dává toto varování!!! „*Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.*“ (Mt 7,21) Proto budme bdělí a střízliví. Věrně a poslušně následujme Pána, abychom byli připraveni a mohli být zachráněni, až Pán Ježíš přijde pro svou církev nebo nás k Sobě povolá jako jednotlivce.

Štěpán Kovařík (Cheb 1)

Hříšné spoléhání na to, že Bůh přece nepotrestá svůj lid

Popírali Hospodina se slovy: „To není on! Na nás nepřijde žádná bída, nepocítíme meč ani hladomor.“ (Jr 5,12; B21)

Čemu věříme o Bohu? Jaký je? Jeremiáš ukazuje, že je úžasně milosrdný. Vyhláší sice soud nad Jeruzalémem, kdyby se tu ale našel jeden spravedlivý, Bůh by ušetřil celé město (v. 1).

Bůh soudí proto, aby se k Němu člověk vrátil, aby činil pokání – aby ho Bůh nemusel potrestat, ale mohl mu odpustit, aby věčně nezahynul, ale aby žil (v. 3). Bůh je opravdu milostivý. Když k Němu přijdeme a prosíme Ho o odpuštění, činíme pokání, očisťuje nás dokonale, odpouští.

Když se ale zatvrdíme, Jeho soud jistě přijde. Bohu se nebude nikdo vysmívat – co člověk zaseje, to také sklídí (Ga 6,7). Bůh je spravedlivý, svatý.

Izraelci opustili Boha, vyměnili živého Boha za modly. To s sebou neslo i velmi nemravný život (v. 7,8). Bůh je tak miloval, sytil je, vedl, chránil, oni se od Něj odvrátili a tupili Ho. Hřích je tak zatvrdil a oklamal, že ani nevěřili tomu, že by je Bůh potrestal (v. 12). Nevěřili tomu, jaký Bůh skutečně je, nevěřili tomu, co říká. Podlehli lži Zlého, který se už v ráji pokoušel svést k hříchu Evu. Eva věděla o Božím soudu nad neposlušností, co je s Adamem čeká, když budou jíst ze zapovězeného stromu poznání dobrého a zlého. Had jí ale říká: „*Nikoli, nepropadnete smrti.*“ (Gn 3,4)

Věřme tomu, jaký Bůh je. Důvěřujme Jeho milosti a nebojme se za Ním přijít s jakýmkoli hříchem. On nás očistí, odpustí a obnoví nás (1J 1,9). Nechce, abychom zahynuli.

Berme ale vážně i Jeho svatost a slovo o soudu. Pokud nebudeme činit pokání, když hřešíme, čeká nás soud a smrt.

Kéž nás toto varování přivede blíž k Bohu.

David Sláma (Cheb 1)

Bůh trestá oprávněně

Až se zeptáte: „Proč nám to všechno Hospodin, náš Bůh, učinil“, ty jim řekneš: „Tak jako jste vy opustili mne a sloužili ve své zemi cizím bohům, tak budete sloužit cizákům v zemi, která nebude vaše.“ (Jr 5,19)

Izrael viděl Boží trest, ale neviděl svůj hřích. Ptá se Boha, proč na ně vlastně dopustil zlé. Jeremiáš jim má odpovědět: proto, že oni opustili Boha (jako první), proto On

opustil je. Sloužili modlám v zemi, kterou jim Bůh dal, do které je vyvedl z Egypta, ve které se o ně staral, dával jim hojnost, posílal včas déšť, aby mohla být úroda, chránil je... Místo vděčnosti, úcty, radosti, služby Bohu, uctívali mrtvé modly. Skláněli se před nimi, obětovali jim – jako by to vše, co měli, jim daly ony. Není Bůh spravedlivý ve svém soudu?

Lidé okolo nás někdy Boha obviňují z toho, co se jim v životě děje, nebo z toho, co se děje ve světě. Asi máme být opatrní ve vyslovování Božích soudů skrze katastrofy ve světě, ale přece jen – Bůh není nespravedlivý, když dopouští soudy. Tak dlouho shovívá, tak dlouho volá člověka k pokání, slitovává se. Když ale člověk odmítá vrátit se k Bohu, vzdoruje Mu, odmítá milost, hřeší, nastává soud.

I v našem životě jako jednotlivci i jako sbory někdy vidíme Boží soudy, ptáme se, proč to Bůh dopouští. Už ale nevidíme svůj hřích. Ne všechny zlé věci jsou důsledkem hříchu (viz Job), ale některé ano.

Nechme Pána Ježíše, aby nás prozkoumal svým Duchem. Když nám ukáže na jakýkoli hřích, vyznejme ho a prosme za odpuštění.

David Sláma (Cheb 1)

středa – 20. září

Jr 6,10–20

Hříšník snadno podléhá sebeklamu

Od nejmenšího až po největšího všichni propadli chamtivosti, od proroka až po kněze všichni klamou. Těžkou ránu mého lidu léčí lehkovážnými slovy: „Pokoj, pokoj!“ Ale žádný pokoj není. (Jr 6,13–14)

Líbí se vám, když vás někdo upozorní na to, co jste udělali špatně, na hřích? Záleží, jak to řekne, ale i když napomenete s láskou, není to příjemné.

Bůh volal Izrael k pokání, stále a stále jim nabízel možnost se vrátit, odvrátit se od zla, které konali a nalézt tak milost. Zkáza Jeruzaléma a Judy byla přede dveřmi, babylonská nemilosrdná armáda má brzy oblehnout Jeruzaléma, zpusťošit ho. Přesto i těsně před zkázou, zatím co ji Jeremiáš ohlašuje, Bůh opět vztahuje své ruce k lidem ve městě a chce je zachránit. Vyzývá je, aby hledali skutečně dobré cesty, žili dobře, jak se to Bohu líbí, podle Jeho slova, pak budou mít pokoj (v. 16). Posílá k nim proroky, kteří je upozorňují na hřích a volají zpět k Bohu (v. 17).

Lid ale odmítl poslouchat, zprotivil si Boží zákon (v. 19). Raději poslouchali falešné proroky, kteří je chlácholili slovy o pokoji: „Nebojte se, Bůh je tady, nic zlého se nestane. Vše je v pořádku.“

Chtějme slyšet napomenutí, i když je nám nepříjemné. Zachrání nám život. Podbízíve a lichotivé řeči, které nejsou pravdivé, nám nepomohou (Př 27,6).

Vyprosme si odvalu a milost, jak napomenout někoho, o kom víme, že jedná špatně, že jde od Boha (Ga 6,1). Bůh ho skrze nás může odvrátit od hříchu (Jk 5,20; 1J 5,16).

Prosme za kazatele, aby měli odvahu a moudrost zvěstovat i Boží napomenutí tam, kde je to potřeba, aby nikoho nesvedli k falešnému pokoji tam, kde žádný pokoj není.

David Sláma (Cheb 1)

čtvrtek – 21. září

Jr 7,16–28

Poslušnost Bohu je to nejdůležitější

Přikázal jsem jim jedině toto: „Poslouchejte mě a budu vám Bohem a vy budete mým lidem, chodte po všech cestách, jak jsem vám přikázal, a povede se vám dobře.“ Ale neposlechli, své ucho nenaklonili, žili podle záměrů svého zarputilého a zlého srdce, obraceli se ke mně zády, a ne tváří. (Jr 7,23–24)

Bůh skrze proroky varoval Izrael před prázdnou bohoslužbou, pouhým rituálem. Buď jen mechanicky konali oběti a jejich srdce bylo daleko od Boha (Iz 29,13n), nebo stále ještě obětovali Bohu, ale žili si po svém a dokonce zároveň sloužili cizím bohům (Iz 1,11–20; Am 5,21–24). To byla před Bohem ohavnost. Nebo si chtěli si Boha naklonit oběťmi, udobřit – jednali s Ním jako s nějakou modlou.

To, na čem Bohu záleží, je poslušnost. To, že děláme, co se Mu líbí, že Ho milujeme z celého svého srdce. To se projeví i zájmem a péčí o druhé, spravedlivým jednáním (Oz 6,6; Mi 6,6–8). Ten, kdo Boha poslouchá, ukazuje, že Ho má opravdu rád, že mu záleží na tom, co Bůh říká, že Ho chce těšit svým jednáním, přemýšlením. Pán Ježíš vyjadřuje vztah mezi poslušností a láskou takto: „*Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje.*“ (J 14,21)

Můžeme poprosit Pána Ježíše, aby nás prozkoumal: vykonávám jen prázdné obřady (chození do sboru, čtení Bible, služba ve sboru a druhým, dávám peníze na církev, dobročinnost), bez toho, abych Boha skutečně poslouchal, měl Ho rád? Chodím sice do sboru a účastním se bohoslužeb, mládeže..., ale žiji si podle toho, jak chci já?

Kéž v každé chvíli, kdy k nám Bůh mluví skrze Bibli, kázání, druhé lidi, pokaždé když nám Duchem připomene nějaké slovo Pána Ježíše, Boha poslechneme.

David Sláma (Cheb 1)

pátek – 22. září

Jr 8,4–12

Lidská zatvrzelost brání návratu k Bohu

Řekneš jim: Toto praví Hospodin: „Což ti, kteří padli, už nemohou povstat? Kdo se odvrátil, nemůže se vrátit? Proč se tento odpadlý jeruzalémský lid odvrátil natrvalo? Pevně se drží lsti a zdráhá se navrátit?“ (Jr 8,4–5)

Když jdeme a upadneme, hned se snažíme vstát. Když zabloudíme, snažíme se vrátit se na správnou cestu, chceme dojít, kam potřebujeme. Je to naprosto přirozené a normální jednání.

V duchovní oblasti to tak normální není. Je to strašné, smutné, ale je to pravda. Dnešní oddíl ukazuje na vážnost a hrůzu hříchu. Když s ním nic neděláme a setraváváme v něm, když jsme padli, nechceme se vrátit v pokání do správného vztahu s Bohem, když jsme odešli na svou cestu, hrozí nám, že už se ani nebudeme chtít vrátit. Že už ani nebudeme mít sílu činit pokání (jako Ezau, který chtěl činit pokání, ale nemohl – viz Žd 12,16–17). Hřích nás dokáže tak otupit, že přestaneme vnímat vážnost situace, naléhavost Božího volání. Otupí svědomí tak, že už ani nevnímáme, že jsme udělali něco zlého (v. 6,12).

Bůh je nesmírně milosrdný. Volá nás k pokání, odpouští každý hřích, který Mu vznaváme. Neváhejme za Ním přijít a prosit za odpuštění – teď hned, pokud o nějakém hříchu víme. A číňme pokání vždy hned, když nás Duch Boží z hříchu usvědčí.

Cena za to, že s hříchem nic neděláme, odkládáme pokání nebo si hřích zamilujeme, je obrovská.

David Sláma (Cheb 1)

sobota – 23. září

Jr 9,16–25

Jaké máme životní jistoty?

Toto praví Hospodin: „Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne; neboť já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost; to jsem si oblíbil, je výrok Hospodinův.“ (Jr 9,22–23)

Bůh varuje lid před přeceněním moudrosti, síly a bohatství. Spoléhal na ně. Možná si mysleli, že uniknou zhoubě babylonské armády svou moudrostí, silou svých vojáků, zajištěním.

Lidská moudrost bez Boha nepomůže v těžkostech, v bezradnosti, kdy nevíme, jak se rozhodnout. Nepomůže síla sama o sobě, když nemá svůj zdroj v Bohu. V životních zápasech se rychle vyčerpáme. Bohatství nás nezachrání před nemocí, samotou, těžkostmi. Pokud spoléháme sami na sebe a na to, co máme, nemáme se čím chlubit.

Bůh je ale dostatečnou silou pro jakýkoli problém. Má nevyčerpatelné zdroje. Je všemohoucí. Znáť Boha osobně (tím, že Mu vydáme svůj život, uznáme, že On je skutečně Bohem) znamená mít život. On je totiž zdrojem života. On je vším. Můžeme se Jím chlubit.

Znáť Boha a patřit Mu je úžasné, je to naše naděje pro zlé i dobré časy: On prokazuje milosrdenství, soudí a je naprosto spravedlivý.

Na co v životě spoléháš a čím se chlubíš? Co můžeš udělat pro to, abys spoléhal na Boha?

Jsi hrdý na to, že znáš Boha? Jak se tvá hrdost může projevit ve tvém svědectví nevěřícím přátelům?

Děkuj Bohu za něco konkrétního ve tvém životě, kde ti Bůh prokázal milosrdenství.

David Sláma (Cheb 1)

neděle – 24. září

Jr 10,1–11

Hospodin je nesrovnatelně velký, mocný a moudrý

Nikdo není jako ty, Hospodine, jsi veliký a veliké je tvoje jméno pro tvou bohatýrskou sílu. Kdo by se tě nebál, Králi pronárodů? Úcta patří jenom tobě! Ze všech mudrců pronárodů a ze všech království není nikdo jako ty. (Jr 10,6–7)

Nikdo a nic se nevyrovná Hospodinu. On je pravý Bůh, Bůh živý a Král věčný (Jr 10,11). On je veliký a veliké je jeho jméno pro jeho bohatýrskou sílu. Ze všech mudrců pronárodů a ze všech království není nikdo jako On (Jr 10,6). Hospodin stvořil svou silou zemi, svou moudrostí upevnil svět (Jr 10,12). Je náš Stvořitel. Jak úžasného máme Boha! Chvalme ho i v dnešní, pro Něj oddělený den, a po celý svůj život za to, jaký je. Buďme vděční, že mu můžeme sloužit.

Boží lid se v přečteném textu uchýlil k modloslužbě, uctíval jiné bohy. Pán Bůh nás však vybízí, abychom odvrhli ostatní božstva, kterým jako lidé možná sloužíme. Pán Bůh s námi touží mít opravdu úzký vztah důvěry a lásky. Touží po tom, abychom se mu cele odevzdali a věrně jej následovali. Obnovme v dnešní den svůj vztah s Pánem Bohem a vydejme mu vše, co nám brání ho cele následovat. Připomínejme si, co všechno pro nás Bůh udělal a dělá, z jakého hříchu nás vysvobodil. Vyznávejme spolu s žalmistou Davidem: „Dobrořeč, má duše Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním.“ (Ž 103,1–4)

Přijmeme za svá slova, kterými vyzýval Jozue izraelský lid k následování Hospodina: „Bojte se tedy Hospodina a služte mu bezvýhradně a věrně. Odstraňte božstva, kterým vaši otcové sloužili za řekou Eufratem a v Egyptě, a služte Hospodinu. Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“ (Jz 24,14–15)

František Eliáš (Cheb I)

Neboj se, jsi můj...

Teď ale toto praví Hospodin, ten, kdo tě stvořil, Jákože, ten, kdo tě, Izraeli, zformoval: Neboj se, já jsem Tě vykoupil a povolal jménem tvým – patříš mi! Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud. Půjdeš-li ohněm, neshoříš, plamen tě nespálí. (Iz 43,1–2)

„Kdyby tak někdo z vás poslouchal! Kdyby tak od nynějška pozor dal! ...Po jeho cestách chodit nechtěli, neposlouchali jeho učení, ...Obklopily je plameny, ale nerozuměli; hořeli, ale k srdci si to nevzali.“ (Iz 42,23–24c a 25b) Pokládám za důležité připomenout tyto verše z předešlé 42. kapitoly, abychom lépe porozuměli kontextu. Hospodinovo ujištění a zároveň reakce na Izraelův nářek a stížnost, že si jich Hospodin už nevšímá, že už s nimi Bůh nepočítá (Iz 40,27).

Dnes i ty jako duchovní Izrael procházíš stejnými potížemi. Neposlušnost, ohlížení se zpět, nedůvěra k Božímu vedení a důsledky takových rozhodnutí znáš. Bůh je vzdálen tak moc, že začneš být nervózní, že už nemá o tebe zájem. Otázka zní: Kdo se vzdálil od koho? A přesto dnes tu zní mocná Boží slova milosrdenství a naděje pro Izrael i tebe:

„Jsi můj, patříš mi! Já se k tobě znám.“ Boží projev nezasloužené Lásky způsobí totální proměnu lidského srdce. Jsi si vědom darované milosti a pokorně, radostně a vděčně následuješ svého milujícího Zachránce – Dárce života. Po takové proměně můžeš vstoupit do proudu mnohých dravých vod. A Bůh, který jde před tebou jako stravující oheň (Dt 9,3), způsobí, že se ani nenamočíš. Vzpomeň si na Izrael, který s Božím Průvodcem prošel přes Rudé moře suchou nohou. Ani oheň setkání s Boží svatostí ti neublíží. Či zkoušky ohněm, které prokážou, že jsi „ryzí“ pro Hospodina. Nepopálí tě, ale naopak budeš pročištěn a shledán věrným.

Jiří Jáně (Šumperk)

Dávné zaslíbení již proměňováno ve skutečnost

Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. Severu poručím: „Vydej!“ a jihu: „Nezadržuj!“ Přiveď mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, každého, kdo se nazývá mým jménem a koho jsem stvořil ke své slávě, koho jsem vytvořil a učinil. (Iz 43, 5–7)

Je pátek, 29. listopadu 1947. Valné shromáždění Spojených národů rozhoduje o rozdělení Palestiny, umožňujícím vznik novodobého státu Izrael.

Toto dramatické jednání popisuje Leon Uris ve výjimečné knize Exodus. Dopředu není vůbec jisté, jak hlasování dopadne, ale Bůh má situaci pod kontrolou. A tak některé státy překvapivě hlasují pro rozdělení. A je jich většina.

Je dobojováno! Boží vyvolený lid bude mít po mnoha staletích svou zem. A tak i přes nesmírné těžkosti začíná až neskutečný exodus z celého světa do staronové vlasti. Bůh si zázračně svou mocí a vlivem svolává svůj lid z exilu domů z více než sedmdesáti různých zemí světa. To nemůže být práce žádného z lidí. Bůh svůj lid i přes jeho neposlušnost nikdy neopustil. Tyto skutečnosti jsou prostě fakta, která mnozí z vás pamatují nebo o nich získali informace. Jsou ještě téměř naši současností. Přesto o nich psal někdo, kdo žil o mnoho století dříve. Toto je čisté a evidentní naplnění proroctví, které dal Hospodin svému služebníkovi Izajášovi.

Izajáš byl výjimečný prorok. Jeho proroctví od Hospodina obsahují jak varování, tak i zaslíbení. Můžeš si teď zkusit vzpomenout na nějaké další proroctví či zaslíbení, které se už vyplnilo? Je pro nás užitečné si některé zaslíbení připomenout, protože to povzbuzuje naši víru a uvědomujeme si, v jakého Boha jsme uvěřili.

Mnohá zaslíbení jsou ještě před námi. Určitě to nejdůležitější, zastřené tajemstvím času, je příslib Pána Ježíše, že si přijde pro svůj lid. Jak píše Marek ve svém evangeliu 13,24–27, bude se dít něco podobného. On vyšle anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konec nebe. Přidává k tomu ale varování: „*Buďte bdělí, vezměte poučení. Přijdou totiž mnozí, kteří se budou vydávat za Mesiáše, ale budou to falešní proroci, kteří budou svádět lidi.*“ To je upozornění pro nás, abychom rozlišovali a zkoumali. Izajáš i Ježíš nás však uklidňují: „*Neboj se, já budu s tebou.*“ A až to Ježíšovo povolání vypukne, to bude teprve exodus!

Počítáš s tím?

Jan Sláma (Šumperk)

středa – 27. září

Iz 43,16–21

Minulost nemá být měřítkem budoucnosti

Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítajte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. (Iz 43,18–19)

Dnes je nový den. Včerejšek je za námi. V Bibli je mnoho příkladů, kdy se lidé, kteří poznali, kdo je skutečným Bohem a co pro ně učinil, ohlíželi zpět do míst a časů, které prožívali bez něj. Hleděli do minulosti, místo aby se dívali dopředu na to, co má Bůh pro ně připraveno. Za všechny příklady je to izraelský národ, a to napříč svými dějinami. Konec konců právě jim je toto slovo určeno, do jejich doby a do jejich situace. Nevracejte se zpět, dívejte se vpřed a začněte dnes svůj den s pohledem na to, co Bůh zaslíbil. Na co hledíme my? To slovo platí i pro nás a my máme tu výhodu, že žijeme v době, kdy již víme, o kom Izajáš psal. Ano, díky oběti Pána Ježíše jsme mohli být obnoveni a stát se syny a dcerami živého Boha. Ježíš je živý i dnes, a proto nevzpomínejte

na starý život a nevracej se. Rozhodni se dnes znovu pro něj a s pohledem upřeným na něj hledej jeho vůli pro ten dnešní den s vědomím toho, co nás čeká a jakou milost jsi dostal. „A spatřil jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není. A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem uviděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže. A uslyšel jsem mocný hlas z trůnu, který řekl: „Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi [a bude jejich Bohem]. A [Bůh] setře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, [neboť] první věci pominuly.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, činím všechno nové.“ A řekl [mi]: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ A řekl mi: „Stalo se. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Já dám žíznivému zadarmo napít z pramene vody života. Kdo vítězí, dostane toto jako dědictví; budu mu Bohem a on mi bude synem.“

Ivo Pospíšil (Šumperk)

čtvrtek – 28. září

Iz 43,22–28

Ne lidské zásluhy, ale Boží milost působí zásadní změny

Já, já jsem ten, kdo mažu kvůli sobě tvá přestoupení a tvé hříchy připomínat nebudu. Připomeň mi to a suďme se spolu: Ty vypočítej, proč bys měl být ospravedlněn.
(Iz 43,25–26)

Začíná nový den. Nová příležitost jít životem. Nedaří se Ti? Je něco ve tvém životě špatné? Jsi unavený? Zašpinil ses, a nešlo to vyčistit večer před spaním?

Představuje se nám ten, kdo může napravit to, co jsme pokazili. Namluvil sis, že je to neodpuštělné? Namlouváš si, že si odpuštění nezasloužíš? Není tomu tak. Bůh Otec, který mluvil k Izajášovi, vyjádřil svůj postoj k našim nepravostem.

Zní slovo: pojď, připomeň mi to a suďme se spolu. To je slovo panovníka, který je ochoten naslouchat svému stvoření. Dokonce nás nechá přemýšlet a zvažovat, zda zasloužíme ospravedlnění. Počítá s naší vypočítavostí, ale nenechá nás dlouho se trápit. Říká: pojď, připomeň mi to... Je dobré s Bohem mluvit, ale je lepší naslouchat. Vzpomeň na to, že pro komunikaci nám byla dána jedna ústa a dvě uši. Zajímavý symbol. Ale vraťme k tomu, co Bůh říká: ...tvá přestoupení mažu a tvé hříchy nevzpomenu. A co za to? Nic. Již v době, kdy sdělil tato slova Izajášovi, tedy v době dlouho před narozením Ježíše, měl Bůh tento postoj. Tedy zdarma. Kvůli sobě tvá přestoupení mažu. Kvůli sobě, protože jen on je zdroj života, jen on je schopen očistit hřích.

Bohu složme k nohám bez připomínek a hned všechny své těžkosti, nechejme si Hospodinem hned teď vyprázdnit ten náš těžký batoh a vykročíme s lehkostí do tohoto dne!

Petr Málek (Šumperk)

Duch svatý promění potomky Izraele

Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě formoval od lůna matky a bude ti pomáhat: Neboj se, můj otroku Jákoobe, a Ješúruíne, jehož jsem vyvolil, neboť vyleji vody na žíznivého a bystrýny na suchou zemi; vyleji svého Ducha na tvé potomstvo, své požehnání na tvé potomky. (Iz 44,2–3; ČSP)

Dnešním textem se dostáváme k zaslíbení, ve kterém Hospodin zaslubuje velké věci svému vyvolenému lidu. Jde o zaslíbení Ducha, který způsobí, že vyprahlá (a tím neúrodná) zem bude zavlažena, tam, kde bylo sucho, přijde život. Je důležité vnímat kontext těchto veršů a mít na paměti, že tyto věci se nestanou na základě Izraelových zásluh, ale z Božího milostivého jednání se svým lidem.

Je to on, který přichází se svým Duchem a přináší život tam, kde byla smrt. („*Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil.*“ Kol 2,13; ČEP) Jako novozákonní lid vnímáme verše Izajášova proroctví z pohledu události seslání Ducha svatého o Letnicích, ve kterých bylo dokonale toto slovo naplněno. S příchodem Ducha svatého je to jako s příchodem deště na vyprahlou zem. Přináší život, přináší sílu, moc a nese v nás ovoce, které není z našich zdrojů. Izrael, Boží vyvolený a milovaný národ, dostává zaslíbení, že Bůh vyleje svého Ducha, který vše změní. Izrael, totiž jako Boží vyvolený národ selhal. Nesloužil Hospodinu, zřekl se jej a smilnil s cizími božstvy, proto nesl důsledky své nevěry ztrátou své země. Bůh to však změnil. Rozpomenul se na svůj lid a přivedl jej zpět. Bůh posílá svého Ducha, který působí změnu, které sami nejsme schopni. Z opomíjeného Boha se stane ten, kterým se lidé budou chlubit (Iz 44,5)! Z apoštola Petra, který ze strachu zapírá Ježíše, se po příchodu Ducha svatého stává neohrožený svědek Kristova zmrtvýchvstání...

Žijeme v době, kdy Duch svatý je přítomen a dán jako závdavek a pečeť každému věřícímu. To ovšem neznamená, že v každém věřícím působí v plnosti. Míra, do jaké můžeme zakoušet jeho působení, se odvíjí od naší poslušnosti, posvěcení a použitelnosti. Na rozdíl od doby Izajášovy nemusíme čekat, až se tato slova naplní; my žijeme v době naplnění těchto slov.

„Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili.“ (J 7,38–39a)

Pavel Mrázek (Šumperk)

Pohanský král jako nástroj v Božích rukou.

Tato slova promluvil Hospodin o králi Kýrovi: Stane se nástrojem v mé ruce, před nímž srazím národy na kolena a připravím ostatní krále o jejich moc. Ve své spravedlnosti přivedu k moci krále Kýra a odstraním mu z cesty všechny překážky. On pak znovu vybuduje můj Jeruzalém. (Iz 45,1 a 13; SNC)

Skutečnost, že si Bůh používá pro svou slávu a pro dosažení svých cílů lidi, kteří ho znají a patří mu, je přirozené. Například Petra, který jde do domu setníka Kornelia (Sk 10), anebo obráceného Saula z Tarzu, o kterém říká: „*On je mou vyvolenou nádobou*“ (Sk 9,15). Boží slávu vyhlásují a evangelium zvěstují obvykle Boží lidé. Ale to, že Bohu žehnají a Boží plány plní pohané, a zvláště pak pohanští králové a další mocní tohoto světa, je zvláštní a výjimečné. Faraonovu dceru si Bůh používá k záchraně i výchově Mojžíše (Ex 2). Nabúkadnesar po zázračném vysvobození tří Judejců z ohnivě pece vyhlásuje slávu Bohu po celé své říši (Da 3,33). Anebo římský císař Augustus vyhlásuje soupis lidu v době, kdy se má narodit Ježíš, a tak se podle dávných proroctví narodil právě v Betlémě.

Ale jen o Perském králi Kýrovi čteme jako o „pomazaném“. Proč ho Bůh pomazal? Protože chtěl, aby vykonal zvláštní úkol týkající se Izraele. Kýros umožnil, aby Boží město Jeruzalém mohlo být znovu vystavěno a bez jakékoliv náhrady osvobodil židovské zajatce. Izraelcům bylo umožněno navrátit se do své země, do svého domova, odkud se před lety dostali do zajetí na základě svých hříchů, své neposlušnosti vůči Bohu. Bůh si přeje, abychom se všichni vrátili domů – ke svému Otci (jako Marnotratný syn – L 15), a byli Božím chrámem (1K 3,16). To vše díky Božimu Služebníkovi a našemu Spasiteli Pánu Ježíši Kristu (J 3,16).

Miroslav Jersák (Šumperk)

Spása nabízena všem národům

Obrat'te se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není. (Iz 45,22; ČSP)

Výzvu, která zní od Hospodina národům v dnešním verši, by mnozí křesťané očekávali spíše v prostředí Nové smlouvy. Často slýchávám, že starozákonní Bůh není Bohem, kterého nám zprostředkovává Ježíš. A přitom je to právě Starý zákon, ve kterém slyšíme zaslíbení o vykoupení, které Bůh připravil pro všechny národy. Dílo spásy není novozákonní doménou. Dílo spásy a záchrany člověka od hříchu nacházíme v celé Bibli, i na prvních stránkách Písma svatého. Ježíš Kristus jako Služebník

Hospodinův je zaslíben dávno před svým příchodem a toto zaslíbení zní i z úst Izajáše, jen několik kapitol po výzvě k obratu národů od falešných a neexistujících bohů k jedinému, živému, mocnému Bohu. To zaslíbení zní takto: „*On dále řekl: Nestací, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákobovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.*“ (Iz 49,6)

Starozákonní Bůh nemůže být jiný než Bůh, kterého poznáváme ze stran zákona Nového. Hlavní příčina, proč vnímáme takový rozdíl mezi Starou a Novou smlouvu, podle mého spočívá v tom, že na stránkách SZ Bůh za hřích trestá hříšníka často přímo, trest je spravedlivý, i když možná někdy z našeho pohledu tvrdý. Zapomínáme však, že stejný trest stihl na stránkách Nového zákona Krista pro naše hříchy a nepravosti. V Ježíši Kristu se spravedlivý Bůh stal obětí, aby nás trest mohl minout. On řekl: „*Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.*“ (J 12,46)

Ježíš Kristus je naplněním zaslíbení, je spásou, ke které smí přijít všechny národy světa a dojít záchrany. Bůh je stále stejný ve své moci, ve své svatosti, ve své spravedlnosti, ve svém soudu, ale i ve svém milosrdenství. V Novém zákoně se s ním setkáváme na vrcholu jeho spásného díla, a proto je nám bližší. Ježíš je světlem, nadějí, životem pro každého, kdo věří. Jaká bude dnes tvoje reakce na tuto skutečnost?

Pavel Mrázek (Šumperk)

pondělí – 2. října

Jr 18,1–12

Upřímné pokání odvrací Boží hněv

Jednou promluvíím proti pronárodu a proti království, že je vyvrátím, podvrátím a zničím. Avšak odvrátí-li se onen pronárod od zla, jež páchal a proti němuž jsem mluvil, budu litovat toho, že jsem zamýšlel způsobit mu něco zlého. (Jr 18,7–8)

Vyřídít takové slovo od Hospodina, to není jen tak. Prorok si tím pohněval lidi a ti si řekli: „*Pojďme a něco si na Jeremjáše vymyslíme...*“ (Jr 18,18) Dobré, že? A že se to neděje? Děje. Děje se to v našich sborech. A tak, milí a drazí bratři a sestry, dobré to není! A nikdy nebude, pokud si neuvědomíme každý sám a všichni spolu, že jsme jen a jen jako ta hliněná nádoba v Božích rukou. Může Hrnčírův původní nádobu, která se nepovedla, změnit v hroudu a všechno zbrusu/z kruhu předělat? Podle verše 6 může. A udělá to, pokud bude chtít. Evangelium však zní, že Hospodin nikoho neníčí jen tak z nějaké nepředvídatelné libovůle, ale protože „*Boží hněv se zjevuje proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.*“ (Ř 1,18) A to je nadějně a radostné. Jednak pro toho proroka, neboť přijal ujištění, že na situaci není sám, a že Bůh se hněvá, když někdo osnuje zlo proti vyvolenému Božimu. Ale dovolím si říci, že to není děj hlavní. Hlavní děj spásy je jiný, je rozšířen. A je prorocky vysloven ve verši 8: „*Avšak odvrátí-li se onen pronárod od zla, jež páchal a proti němuž*

jsem mluvil, budu litovat toho, že jsem zamýšlel způsobit mu něco zlého.“ Platí však i opak. Verše 9 a 10. Čti!

Zbývá jen jediné. Co s vinou za nepravost, která se už stala? Tady může pomoci jen Beránek Boží, který snímá světa hřích (J 3,16).

Pane náš, pokorně prosíme, nenech nás napálit se Zlým. Odejmi touhu po pomstě a učiň z nás nádobu v Tvých rukou i pro tento den. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

úterý – 3. října

Jr 20,7–9

Věrná prorocká služba je těžká, ale nelze se jí vyhnout

Řekl jsem: „Nebudu je připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit,“ avšak je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu. (Jr 20,9)

Začnu citací z výkladu k ekumenickému překladu, Kalich 1983, svazek 12, str. 127: *„Jeremjáš se nedoprošoval prorocké služby, ale nemohl se protivit Hospodinovu povolání. Dal se Hospodinem přemluvit, je přemožen. To mu však přináší trpké ovoce: pohrdání a nepřetržitý výsměch okolí. Co Hospodin proroku odhaluje o budoucnosti jeho lidu, je pro něho, milujícího svou zemi, město i lid, důvodem nářku. Vždyť jeho prorokování jako by přivolávalo ono násilí a zhoubu. Nebylo by východiskem z tísně prostě přestat prorokovat? Tak by se Jeremjáš zbavil nepřátelství těch, kdo se cítí dotčeni jeho proroctvím. Naléhavost Božího slova však trvá. Prorok nemůže nemluvit. Jeremjáš tím, že se stal Božím prorokem, přestává být svým pánem: z jedné strany tu je vnitřní nezbytnost, bolestivé nutkání zvěstovat Hospodinovo poselství, a z druhé strany pronásledování od lidí za to, že je zvěstoval. To vyčerpává prorokovy lidské síly. Cítí a vyznává, že už nemůže dál.“*

Lépe bych to nenapsal. Ale přece jen ten prorok v této chvíli nekončí. Jeho lidský život skončí později podle tradice rukou jeho vlastních. Služba však trvá dodnes. I nám tento prorok věrně a dobře posloužil. Haleluja.

Pane Ježíši, ty jsi ve službě světu vykrvácel. Ale slavně jsi pro naději věčného života povstal z hrobu. Děkujeme vroucně za Tvou nesmírnou Lásku, kterou k nám stále mluvíš a která zůstává.

Radek Pospíšil (Žatec)

Boží požadavky jsou jasné a konkrétní

Toto praví Hospodin: Uplatňujte právo a spravedlnost, vysvobozujte oloupeného z rukou utiskovatele, netýrjte bezdomovce, sirotka a vdovu, nedopouštějte se násilí, neprolévejte na tomto místě nevinnou krev. (Jr 22,3)

Ztotožňuji se s nadpiskem, který vystihuje charakter Božího výroku, který nám dnes slouží k zamyšlení. Naším největším problémem není to, že bychom nevěděli, co se má a co se nemá. Přece víme, že bychom se podle tohoto slova měli řídit. Pomáhat slabým a uplatňovat právo i v případech lidí, kteří se třeba ani neozvou, když to bude naopak. Jenže. Položme si ruku na srdce. Děláme to? Děláme to, co je v našich silách? Pokud ne, tak se nebojme dnes vzít toto slovo vážně a podepišme petici za nespravedlivě vězněné v Rusku. (Pozn.: Najdete na internetu.) Pokud to neděláme, tak navštívme dnes nebo co nejdříve vdovu nebo vdovce a bude-li třeba, poskytněme jim konkrétní pomoc. A co děti. Ty odložené. Jistě by se dalo některému nějak prospět. Křivda se mnohým děje permanentně. A co takhle odkázat majetek Armádě spásy? To by šlo taky. Schváleno!

Pane, s apoštolem Pavlem vyznávám, „*chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne.*“ Pro sílu udělat dnes jednu věc podle předloženého tvého slova. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

Bez důvěrného obecenství s Bohem neslyšíme pravdu

Kdo však byl v důvěrném obecenství s Hospodinem? Kdo viděl a slyšel jeho slovo?

Kdo věnoval pozornost jeho slovu a naslouchal? (Jr 23,18)

Ano, Panovníku Hospodine, ty sám jsi Bůh, tvá slova jsou pravda. (2S 7,28)

Já jsem ta cesta, pravda a život. (J 14,6)

Co je pravda? Mění se pravda během dějin? Stojí za to hledat pravdu? Jak je tomu při nás s pravdomluvností? Kdo z nás by se odvážil povědět svému šéfovi pravdu do očí? Řekne manžel pravdu své ženě, když se jí zrovna nepodaří oběd? Řekne lékař pravdu smrtelně nemocnému pacientovi? A co teprve reklamy... Zdá se nám svět více plný lží než pravd?

Aby pravda v pořádku dorazila na místo určení, jsou na to potřeba dva. Ten kdo mluví, a ten kdo poslouchá. A jak se nám poslouchá pravda o nás samotných? Když je tou pravdou chvála, obdiv, uznání, tak proti tomu nemáme žádné námítky. Boží slovo je často přirovnáváno k zrcadlu. Skrze ně vidíme, jací ve skutečnosti jsme. Když se

vidíme v zrcadle Božího slova, uráží nás pravda o našem chování, mluvení a jednání s druhými? Nebo pokorně přijímáme pravdu o nás samotných? Pravdivá slova nebývají příjemná. Jeremiáš se ptá na důvěrné obecenství s Bohem, na to, jestli posloucháme jeho slovo? Co odpovíme? Jestli je pro nás Boží přítomnost v životě samozřejmostí stejně jako každodenní vyučování Jeho slovem, tak se nemusíme pravdy bát.

Jiřina Vimpelová (Žatec)

pátek – 6. října

Jr 23,25–32

Sny a vlastní přání nezaměňovat za Boží slovo

Prorok, který má sen, ať vypravuje sen, ale kdo má mé slovo, ať mluví mé slovo pravdivě. Co je slámě do obilí? je výrok Hospodinův. Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu? (Jr 23,28–29)

Co říká Bible o Božím slově? „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. Všecko povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ (J 1,1.3)

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat. Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držíme se toho, co vyznáváme.“ (Žd 4,12–14)

Kdo je prorok? Prorok je člověk schopný tlumočit něčí vůli za „někoho“, v tomto případě za Boha – Boží slovo, nám lidem. Umí vykládat minulost, současnost, ale i budoucnost srozumitelně. Má také slovo povzbuzení, ale i napomenutí vnučené Bohem a nedoplňované vlastními falešnými myšlenkami.

Co o proroctví říká Apoštol Pavel? Cení si proroctví nad mluvení jazyky a přeje věřícím, aby tento dar měli a užívali ho (1K 14,1), také aby proroctví rozsuzovali. Pavel zdůrazňuje, že nakonec i proroctví pomine a zůstane láska, která nikdy nepomine (1K 13,2), bez lásky nic není.

Kdo byl Jeremiáš? Jeremiáš byl Bohem povoláný prorok v jižním království – Judsku, v době těsně před zničením Jeruzaléma a odvečením Božího lidu do Babylónu. Kvůli svému poselství a své oddanosti Bohu zakusil mnohá protivenství a utrpení. Bůh ho posiloval i v mládí, kdy měl přinášet Boží poselství starším Judska. On veřejně kritizoval falešné proroky, kteří vyhlášovali pouze falešný pokoj a prosperitu, Jeremiáš naopak hlásal zvěst o zkáze.

Mluví Boží slovo dnes k nám? V Bibli se píše, že „není tvora, který by se před ním mohl skrýt, nahé a odhalené je všechno...“, pokud se nám přesto podařilo před ním „skrýt“ a myslíme si, že do nás Bůh nevidí, věřte, je to jen naše vlastní hříšná slepota, která nás zavede do pekla.

Co dáváme svému okolí? Úkolem Božích proroků bylo ukazovat ten správný směr, varovat před zblouděním. Jakým světlem je náš život, naše mluva, jednání pro

okolí? Lze z našich životů číst Boží vedení, nebo jsme spíše jako ti falešní proroci, kteří sváděli na scestí celý národ? Působíme pokoj, nebo rozdělení? Je u našeho jednání Boží láska?

Kdo jsme? Já věřím, že jsem Boží vyvolené dítě. Jeremiáš se bál jít mluvit Boží slovo velikánům své doby, Bůh ho ale posiloval. Je to i pro nás povzbuzení, že bez ohledu na to, jak je břemeno našeho života těžké, pokud zůstáváme pevní ve víře, Bůh přislubuje svou trvalou pomoc a přítomnost v každé životní situaci.

Závěr: „Zeptá-li se tě tento lid, prorok nebo kněz: ‚Jaký je výnos Hospodinův?‘, odvětiš jim: ‚Jaký výnos? Odvrhnu vás, je výrok Hospodinův.‘“

Modleme se, prosme Boha a dělejme všechno pro to, aby tento výrok neplatil pro nás.

Milan Vimpel (Žatec)

sobota – 7. října

Jr 24,1–10

Hospodin bude žehnat judským přesídlencům

Obracím k nim svůj zrak v dobrém, přivedu je zpět do této země. Znovu je vybuduji a už je nezbořím, zasadím je a nevykořením. Dám jim srdce, aby mě poznali, že já jsem Hospodin. Budou mým lidem a já jim budu Bohem, neboť se ke mně navrátí celým srdcem. (Jr 24,6–7)

Toto slovo vychází z podobenství – je to Jeremjášovo vidění o dvou koších s fíky postavených před Hospodinovým chrámem. Jako na koš s dobrými fíky se Hospodin dívá na judské přesídlece (zajatce), kteří byli odvedeni do Babylóna. Je to jiskra naděje, zaslíbení, že Bůh připravuje budoucnost těm, kteří byli nuceni žít mimo svůj domov. Zatímco ti, kteří zůstali doma v Judsku, čeká zkáza – jsou přirovnáni ke koší s fíky, které jsou tak špatné, že se nedají jíst.

Z toho nám vyvstane otázka – čím si oni přesídlenci Hospodinovu přízeň zasloužili? Byli snad v zajetí tak obezřetní, tak věrní svému Bohu? O některých víme, že ano. Mezi ony zajatce patřili např. Ezechiel a Daniel se svými přáteli.

Naopak doma v Judsku vládl zmatek, Boží lid byl neustále v ohrožení od nepřátel, tehdejší králové, kněží ani lid nechce Jeremjášovi – tím ani Bohu – naslouchat.

Co si z tohoto dávného příběhu můžeme vzít dnes? Můžeme se ucházet, usilovat o Boží požehnání tím, že jej budeme poslouchat. „*Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů.*“ (1S 15,22b)

I když neznáme budoucnost, na živého Boha, na svého Boha se můžeme spolehnout. Můžeme na sebe vztáhnout mnohá zaslíbení, která nám ve svém slovu dal. Jedno z nich je o několik kapitol dál. Jeremjáš ve 29. kapitole píše již zmíněným přesídlencům do Babylóna: „*Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě*

volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.“ (Jr 29,11–13)

Jak úžasné je mít Hospodinovu přízeň!

Mariana Eliášová (Žatec)

neděle – 8. října

Jr 25,27–38

Děsivá budoucnost národů

Toto praví Hospodin zástupů: „Hle, vyjde zlo od pronároda k pronárodu, přizpůsobí se veliký víchř z nejdlehlších koutů země.“ (Jr 25,32)

Zlo od pronároda k pronárodu. Co to bude? Co přizpůsobí víchř ohlášeného zla? Nevíme konkrétně, ale víme, co to zanechá. Zhoubu a smrt. To už se přece stalo nejednou. Národ proti národu. V různých částech světa se to děje i dnes. Víme o tom, i když se nás aktuálně tato noc války netýká. Nemáme mít krátkou paměť. Máme vědět, že v pronárodech je potenciál zla. Neboť zlo je v lidských srdcích. Děsivé běsy. Stačí pár zdatných vyvolávačů zla a lidé začnou brojit a strojit zlo proti druhému pronárodu nebo etniku. Je to v nás. A to je nebezpečí, které neustále hrozí. Co tedy? Máme nějakou jinou možnost? Je možné, aby se nám vyhnula světová válka? Těžko. I když jedna možnost se nabízí. Je tu jeden, který mění převrácená lidská srdce. Umí je vyčistit a naplnit obsahem vzácným. Jako nádobu, třeba hliněnou, ale pokladem nejvzácnějším. Evangeliiem. A nádoba, ta má odpradávná všeho všudy jednu jedinou funkci. Nést. Tak nesme. Protože až povstane národ proti národu, to ještě nebude konec. To bude teprve začátek bolestí. Dříve musí být evangelium hlášáno všem národům (podle Mk 13,5–10).

Pane, prosíme o příležitost vydat dnes svědectví někomu, kdo se ještě s Tvou proměňující láskou nesetkal. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

pondělí – 9. října

Jr 26,1–15

Boží slovo není ke kritice, ale k poslechnutí

Jeremiáš na to všem velmožům i všemu lidu řekl: „Hospodin mě poslal prorokovat o tomto chrámu a městě všechno to, co jste slyšeli. Proto teď napravte své cesty a své jednání, poslechněte Hospodina, svého Boha, a Hospodin upustí od zla, kterým vám hrozil.“ (Jr 26,12–13; B21)

Jakmile prorok Jeremiáš domluvil všechno, co mu Hospodin přikázal říci, začali lidé kritizovat Boží slovo. Kněží i proroci ho chytili a křičeli: „Teď zemřeš!...“ Neslyšeli totiž dobrou zprávu od Hospodina, že On chce upustit od zla, kterým jim hrozil. Museli napravit své cesty a své jednání, poslechnout Hospodina. Boží slovo vždy obsahuje nejen tu dobrou zprávu, ale i špatnou pro ty, kteří jej kritizují a nechtějí poslechnout. Proto se nedivím tomu, že i dnes existují takoví „proroci“, kteří nekáží o hříchu, pekle, soudu, trestu apod. Je pravdou, že lidem se líbí jen pozitivní „proroctví“ o jejich životě. Jakmile slyší varování, tak je začínají kritizovat ve svých srdcích. To jsme také zažili na výstavě „esoterika“ v Praze. Rozdávali jsme letáky, ve kterých byly kritizovány různé esoterické praktiky s nabídkou činit z toho pokání a navrátit se k Bohu, všechno bylo na základně Bible. Vystavovatelům se to samozřejmě nelíbilo a stěžovali si, kritizovali Boží slovo. V současné době nás nemohli zabít. Ale po několika letech nás s naším způsobem kázání Božího slova, ve kterém byla pro ně i ta špatná zpráva, na výstavu už nepustili. Díky Bohu za ty, kteří nekritizují, ale slyší Boží slovo a činí pokání, aby Hospodin upustil od zla, kterým hrozí každému nevěřícímu.

Igor Gricyk (Kladno)

úterý – 10. října

Jr 27,1–15

Čas na pokorné přijetí údělu podrobených

Přesně tak jsem promluvil i k judskému králi Sidkiášovi: „Skloupte svou šíji pod jho babylonského krále, poddejte se mu i jeho lidu a zůstanete naživu! Proč bys měl i se svým lidem umírat mečem, hladem a morem, jak to Hospodin prohlásil o národu, který se nepoddá babylonskému králi?“ (Jr 27,12–13; B21)

Bůh nazývá babylonského krále Nabukadnezara svým služebníkem a svěřuje do jeho rukou všechny země, a dokonce i polní zvěř. Všechny národy mají sloužit jemu, jeho synovi i jeho vnukovi. Bůh dále varuje ta království a ty národy, které by se nepoddaly babylonskému králi a nesklonily by šíji pod jho, že je bude trestat mečem, hladem a morem, dokud je úplně nezničí. Tentýž Bůh kdysi slíbil ochranu svému národu a chrámu, a teď slibuje trest, pokud se jeho vyvolený národ nepodrobí pohanskému králi. Možná se ptáme: „Jak je to vůbec možné?“ Je tomu tak, že nás svrchovaný Bůh někdy provází nepochopitelným obdobím. Obdobím, ve kterém se cítíme třeba jako otroci. Musíme dělat to, co se nám nelíbí, a přestáváme chápat Boží zaslíbení o plném životu v Ježíši Kristu. Nastal čas na pokorné přijetí údělu podrobených. Je tu znovu výzva, abychom se zamysleli nad naším vztahem s Bohem, abychom zvážili, jak často v poslední době čteme Bibli, jak často se modlíme a s jakým srdcem chodíme na shromáždění. Jestli jsme vůbec dobrým svědectvím Jeho milosti tomuto hříšnému světu. Je možné, že něco není v pořádku v našem vztahu s Bohem, a my se potřebujeme vrátit

k Tomu, kdo znovu připomíná, že „*Já jsem svou velikou mocí a vztaženou paží učinil zemi i s lidmi a zvěří na ní a já ji svěřuji, komu se mi zlíbí.*“ (Jr 27,5; B21)

Igor Gricyk (Kladno)

středa – 11. října

Jr 29,1–7

Zvláštní modlitba za pokoj nepřátelského města

Usilujte o prospěch města, do něhož jsem vás vystěhoval, a modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho prospěchu je i váš prospěch. (Jr 29,7; B21)

Nabukadnezar zavlekl z Jeruzaléma do Babylonu elitní společnost, jak čteme v první verši: kněží, proroky a stařešiny. Asi věděl, že přes tyto lidi může mít vliv na lid Izraele. Pravděpodobně počítal s tím, že se Izraelci asimilují s pohany. Bůh ale bere zodpovědnost za vyhnání svého národu na sebe; ve čtvrté verši říká: „*všem... které jsem z Jeruzaléma vystěhoval do Babylonu*“. A to není všechno, žádá, aby si Izraelci z Babylonu udělali domov (viz. 5–6 verš). Aby se jeho vyvolený a milovaný lid naučil žít v sekulární společnosti. Někdy museli bojovat s nepřáteli, pohany, a teď je Hospodin vyzývá, aby usilovali o prospěch nepřátelského města. Nežádá, aby cestou do práce likvidovali nějaké modly nebo chrámy. Chce, aby se modlili za město zvláštní modlitbu k Hospodinu, „*neboť v jeho prospěchu je i váš prospěch.*“ Proč? Protože Bůh tak plní svoji misi, kdy řekl Abrahamovi, že v jeho semeni budou požehnané všechny národy. My všichni věřící křesťané jsme elitní společnost, lid Bohem vyvolený; Bible nás nazývá cizinci v tomto nepřátelském světě. Náš pravý a trvalý domov je v nebi. Bůh ale chce, abychom byli v tomto světě součástí sociálního a ekonomického života. Je velmi dobré, když je věřící světlem a solí ve všech oblastech společenského života, ve své práci, škole, mezi sousedy apod. Díky zvláštní modlitbě za město, ve kterých žijeme, nám Bůh ukazuje, co můžeme jednotlivě a jako církve udělat, aby z toho měli všichni prospěch. Povzbuzující je, když slyším od bratrů, jak bojují s korupcí a podvodem ve své práci, školáci s šikanou ve školách, také o nově zakládaných církevních školkách, školách, dětských domovech rodinného typu, nemocnicích, kavárnách, hřištích. Bůh chce požehnat všem národům a celému tvorstvu skrze svůj lid. Ptám se: bratře nebo sestro, jak ty usiluješ o prospěch města, ve kterém žiješ? Modlíš se za ně k Hospodinu?

Igor Gricyk (Kladno)

Hospodin má svůj čas na naplnění svých záměrů

Toto praví Hospodin: Až se vyplní sedmdesát let Babylónu, navštívím vás a splním na vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo. Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. (Jr 29,10–11)

Náš život je velmi závislý na informacích, které dostáváme. Moderní svět je světem informací. Jsou do nás nalévány proudy různorodých informací: pravda, polopravda, přímá lež atd. Je velmi obtížné rozeznat, co je užitečné, a co není, co nás ničí, a co buduje. Oblastí satanových útoků je náš rozum. Ve většině případů nás nebude strašit démony, ale jednoduše změní naše myšlení, a potom člověk sám učiní rozhodnutí, které bude přínosem pro ďábla. Něco podobného se stalo ve dnech proroka Jeremiáše. V knize Jeremiáše v kapitole 29 Bůh říká lidu Izraele: „*Tak praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Nenechte se podvádět proroky a věštcí, kteří jsou mezi vámi, a nedejte na sny, které se jim zdají. Mým jménem vám prorokují lži! Já jsem je neposlal, praví Hospodin.*“ (Jr 29,8–9)

Co bylo nebezpečím těchto věstců a proroků? Proč Bůh varuje Izraelský lid? Skutečnost, že se lidé velmi bojí budoucnosti, děsí je neznámo. Z tohoto důvodu se lidé obraceli k jasnovidcům a prorokům, aby se podívali do zákulisí neznámého. A my, moderní lidé, se pravděpodobně o svou budoucnost a budoucnost svých dětí, obáváme ještě více. Co se s námi stane za rok nebo pět – deset let? Nemoc, nezaměstnanost, válka, to vše nás děsí. V tomto bodě našich starostí o budoucnost se odehrává velmi důležitá věc. Na základě informací, které již máme, si vybíráme naši oporu. To je to, na čem v našich životech stavíme. Někdo si vybere peníze, nějakou moc, přátele, sám sebe atd. Ale Bible říká, že nejspolehlivějším bodem podpory je pouze Bůh. A pouze On nám může darovat budoucnost. „*Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději.*“ (Jr 29,11)

Člověk nemůže žít bez naděje. Pokud ztratí poslední naději, nemá dostatečnou sílu k životu. Čím méně Boha je v našich myslích, tím menší je naše závislost na NĚm. Čím více budeme spoléhat na něco pozemského, tím častěji budeme zklamaní!

Bohužel, problém falešných nadějí se týká i dnešních křesťanů. Naším současným problémem je dualita, „napůl srdce“. Na jedné straně máme naději v Pánu, a na druhé straně se snažíme si organizovat své životy sami. Musíme se naučit důvěřovat Bohu celým svým srdcem!

A ještě jeden důležitý detail, který bych rád zmínil. Často se snažíme urychlit Boží jednání. Chceme, aby své pozhnání na nás vylil co nejdříve. Jsme stále ve spěchu. Ale Bůh říká, že všechno v našem životě se musí stát v čase, kdy se to bude líbit Bohu. „*Tak praví Hospodin: Až se naplní sedmdesát babylonských let, znovu si vás povšimnu a splním vám své zaslíbení, že vás sem znovu navrátím.*“ (Jr 29,10)

Draží přátelé, přeji vám, aby naděje, která je ve vašich srdcích, sílila!

Alexander Ševčenko (Praha – Vinný kmen, stanice Brno)

Společenské i duchovní obnovení Izraele

Zazní jejich děkovná píseň a hlasitý smích. Rozmnožím je, nebude jich ubývat, oslavím je, nebude jich málo. Jeho synů bude jako kdysi, jeho pospolitost přede mnou obstojí. Všechny jeho utlačovatele ztrestám. Budete mým lidem a já vám budu Bohem. (Jr 30,19–20 a 22)

Požehnaná pasáž Písma pro lid Izraele!

1. Boží zaslíbení opravdových pastýřů pro Izrael, kteří se budou starat o svůj lid.
2. Lidé se vrátí ze zajetí.
3. Město a chrám budou obnoveny jako předtím.
4. Izraelci budou stát před svým Bohem.
5. Bůh potrestá ty, kteří je pronásledují a utiskují.
6. Vedoucím představitelem Izraele bude sám Pán.
7. Bůh dá, aby se k němu Izrael přiblížil, a bude opět jeho lidem.
8. Pánův hněv dopadne na všechny bezbožné v Izraeli a po celém světě.
9. Záměry Pána se uskuteční.
10. Izrael to nakonec pochopí.

Podívejme se, co z těchto 10 bodů se již stalo.

Lidé se vracejí ze zajetí. Ještě ne úplně všichni Izraelci se vrátili do Izraele, ale co se stalo ve 20. století, je fenomén v celosvětovém měřítku. Lidé, které po 2000 let žili v diaspoře, se nyní mohou vrátit do své země, obnovit města, obnovit kulturu, jazyk a způsob života. Ačkoli Jeruzalém ještě nepatří zcela Izraeli a není obnoven chrám Páně, je to velká událost, kterou Pán učinil. Ano, samozřejmě, stále chybí pastýři od Boha. Ti, kteří teď pasou Izrael, jsou většinou nepřátelé Boha a odmítají Mesiáše.

Ale to je to, co Bůh říká skrze proroka Izajáše, i apoštol Pavel to říká: „*A jak předpovídal Izajáš: Kdyby Hospodin zástupů nám nenechal semene, byli bychom jako Sodoma a Gomora.*“ A to je to, co vidíme teď v Izraeli: žije zde největší homosexuální komunita na světě... Ale Bůh s tím skončuje, až přijde a oddělí ovce od kozlů.

Proto je velmi dobré, aby se církve z pohanů modlily a posílaly opravdové pastýře do Izraele, kteří by se starali o stádo. Modleme se, aby se hrstka vyvolených Izraele co nejvíce rozrostla a přibývalo těch, kteří přijímají Krista jako Mesiáše.

My, žijící v poslední době, bychom to měli pochopit a modlit se za Izrael, přát pokoj Jeruzalému, protože Bůh si to přeje. On dá Jeruzalému skutečný mír. Umožní upřímným Izraelcům přiblížit se k Němu a stane se jejich Bohem. Jako křesťané smíme mít modlitební účast na uskutečňování Božích plánů. Budme za to Bohu vděční.

Gennadij Gavrillov (Praha – Vinný Kmen)

Hospodin miluje svůj lid odvěkou láskou

Hospodin se mi ukázal zdaleka: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti trpělivě prokazoval milosrdenství.“ (Jr 31,3)

To jsou důležitá slova pro každého věřícího člověka! Láska je nejsilnější z lidských citů. Lásku potřebuje každá živá duše na zemi, jak lidé, tak i ostatní živé bytosti. Je to láska, co způsobuje, že život na zemi už dávno nezanikl. Díky ní se tu objevuje potomstvo. A láska se předává dítěti už s mateřským mlékem a prvním polaskáním.

Bůh jako zdroj pravé lásky lidem neustále připomíná nezbytnost milovat své přetějšky, především své bližní a přátele. Lásky je dokonce zasvěcena jedna z knih Bible – Píseň písní Šalomouna. Proto jistě nepřekvapuje, že Bůh svůj cit k věřícím lidem vyjadřuje těmito vážnými slovy.

Na rozdíl od člověka Bůh své city nemění – když miluje, tak věčně, neměnnou láskou. Víme, že „Bůh silný není jako člověk, aby klamal, a jako syn člověka, aby se měnil. Co by řekl, zdaliž neučiní? Co by promluvil, zdali neuvěří toho?“ (Nu 23,19). To je ten důvod, proč se nemůže zřítí své lásky, té lásky, kterou neustále projevoval vůči svému národu.

Je zajímavé, že v minulosti rabíni učili, že dříve než se objevil náš svět, stvořil Bůh sedm věcí: Tóru, pokání, zahradu Eden, peklo, trůn Slávy, Chrám a jméno Mesiáše. Všimněme si, že se zde neuvádí láska! Nicméně, dnešní verš nazývá lásku „věčnou“ – což znamená, že Stvořitel vytvořil celý svět i lidstvo (nejen Izrael) z citu lásky. A pokračováním této lásky je trpělivost a milost Boží.

Olexandr Tarasenko (Plzeň, stanice Karlovy Vary)

Boží soudy poslouží Izraeli k duchovnímu návratu

Zřetelně jsem slyšel Efrajima, jak si stýská: „Potrestal jsi mě a byl jsem ztrestán, býval jsem jak nezkracený býček. Obrat mě, chci se vrátit, vždyť ty, Hospodine, jsi můj Bůh. Po mém návratu chci činit pokání, po mém poučení budu se bít v prsa, stydět se a hanbit, že nesu potupu svého mládí.“ (Jr 31,18–19)

Křesťan pokoušející se přimět nevěřícího člověka k obrácení k Bohu by si měl ujasnit, z jakého pohledu mu představí Bibli jako základní knihu věřících lidí. Například je možné ji představit jako knihu o Otcově žehnání poslušných dětí a trestání neposlušných. Takové přirovnání je srozumitelné každému člověku, který byl někdy odměněn nebo potrestán svými rodiči a nyní sám odměňuje a trestá vlastní děti, s vírou, že tím

následuje „tradici otců“. A když pak někdo čte Svaté Písmo z tohoto úhlu pohledu, dozvídá se o vzájemném vztahu mezi Bohem a jeho lidem z každé nebo téměř každé knihy Bible.

Dnešní text z knihy proroka Jeremiáše mluví přesně tak o vzájemném vztahu mezi otcem a jeho dítětem. Bůh trestá syna za neposlušnost a syn s tímto trestem souhlasí, protože ví, jaký je rozdíl mezi životem v harmonii s Otcem, s životem pod Jeho ochranou, a životem „nezávislosti“, tedy životem odstaveného, nechráněného dítěte. Kontext těchto veršů ukazuje soucit Otce s trestaným a kajícím dítětem. V tomto neskrývaném soucitu se ukazuje podstata Boží lásky.

Je to Bůh, kdo učinil z jednoho starého kočovníka svůj vyvolený lid. Po celá staletí mu pomáhal dosáhnout takového postavení, které by mu záviděly ostatní národy, neznající pravého Boha. Přirozeně, že prosperita Izraele byla v očích pohanů svědectvím o síle Boha Abrahama, Izáka a Jákoba. Ale podle Božího zákona je požehnání výsledkem poslušnosti. Proto Bůh trestá svůj lid, aby se kál a navracel se pod Jeho vedení a zažíval opět Otcovo hojné požehnání.

Olexandr Tarasenko (Plzeň, stanice Karlovy Vary)

pondělí – 16. října

Jr 32,36–44

Nová smlouva vepsaná do srdcí

Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, že už jim nepřestanu prokazovat dobro. Do jejich srdcí dám bázeň přede mnou, aby ode mne neodstupovali. Budu se z nich veselit, z celého srdce a z celé duše prokazovat dobro; v té zemi je pravdu zasadím. (Jr 32,40–41)

Do lidské beznaděje zaznívá prostřednictvím proroků Hospodinův příslib, že v nadcházející době učiní nové věci, znovu se ujme svého lidu, uzavře s ním novou smlouvu. „*Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Odpuštím jim jejich nepravost a jejich hříchy už nebudu připomínat.*“ Zmiňovaný obraz Boží věrné manželské lásky k Jeho lidu je v nejkrásnějších barvách vykreslen u proroka Ozeášě. Nevěrná manželka přichází v náruči svých milenců o veškeré jmění i veškerou svoji důstojnost. Skončí na samotném dně – dostává se jako bezcenný a vysmívaný obchodní artikl na trh s otroky. Nic z toho ale nezabrání milujícímu manželovi, aby ji za „*za patnáct šekelů stříbra a za půldruhého chómeru ječmene*“ vykoupil zpět a ujistil ji o své neuhasnající lásce. „*Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností a poznáš Hospodina.*“ A tak se i my dnes můžeme radovat z této naděje, která roste z Boží věrnosti a Jeho zaslíbení. On činí nové věci, v Kristu uzavírá se svým lidem novou, věčnou smlouvu. „*Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.*“ Pro Ježíšovu krev se můžeme vydat cestou novou a živou. Končí doba kamenných zákonů a kamenných srdcí. „*Dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.*“

A tak – držíme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.

David Hejzlar (Liberec)

úterý – 17. října

Jr 33,1–11

Po Božích soudech dá Bůh novou milost

Změním úděl Judy i úděl Izraele a vybuduji je jako na začátku. Očistím je ode všech jejich nepravostí, jimiž proti mně hřešili, a odpustím jim všechny nepravosti, jimiž proti mně hřešili a jimiž se mi vzepřeli. (Jr 33,7–8)

Z pohledu čtenáře, který má možnost přečíst si zaznamenaný příběh – událost – izraelského národa, se může velmi snadno stát, že se dostane do pozice nekompromisního kritika. My to už máme pěkně v celku, shrnuté, nemusíme se v tom už tzv. plácát. Ale vžijme se do situace některé z postav Starého zákona. Očekáváme, co nám přednese rada starších, kteří si vyslechli proročka, kterému mnohdy ani oni nevěří. Pro jistotu si děláme, co chceme a jak nám to vyhovuje. Ale mnohdy se nejedná jen o nějaký truc, nějaké bezvýznamné neuposlechnutí, ale o regulérní vzpouru. Tady se nemůžeme ani divit, že Pán Bůh svůj lid mnohdy trestal, a nám se zdá, že až dost krutě. Ale Boží lid byl upozorňován, byl důrazně a opakovaně varován. A přes to mnohdy dělal tak nepochopitelné věci. Už jsme si tak nějak zvykli, a protože jsme v určité pospolitosti, jdeme s většinou a spoléháme na vůdce, kteří určují, co je pro nás dobré. „Vždyť oni tak rozhodli a je to jejich odpovědnost“. Ono je mnohem snazší podřídit se většině, vždyť neděláme věci jinak, než ostatní. A že to není až tak úplně správné, to nás netrápí. A přes tu bídu našeho života, přes mnohé pády a poklesky dostáváme nové ujištění o velkém zájmu Hospodina změnit náš úděl, plně nás rehabilitovat a znovu nás postavit na správnou cestu. Ujištění o smazání všech našich nepravostí, všeho, čím jsme se provinili a prohřešili, nás musí vést k zamyšlení. Jak velká a pro nás nepředstavitelná musí být láska Boží k člověku! A tak jako Hospodin změnil úděl Judy a Izraele, má tu moc i dnes, pro oběť Pána Ježíše Krista od základu změnit a narovnat i tvůj život.

Zdeněk Špringl (Liberec)

středa – 18. října

Jr 34,8–17

Dobrá rozhodnutí dlouho nevydržela

Všichni velmožové i všechen lid, kteří přistoupili k smlouvě, uposlechlí a každý propustil svého otroka i svou otrokyni na svobodu, takže jim už nesloužili. Uposlechlí a propustili je.

Ale potom zas obrátili a donutili k návratu otroky a otrokyně, které propustili na svobodu. Podmanili si je opět za otroky a otrokyně. (Jr 34,10–11)

Král Sidkijáš přemluvil majitele židovských otroků, aby je osvobodili. Myslel si, že Hospodin tento čin ocení a zastaví Babyloňany, kteří se chtěli dostat do města. Zásoby potravin se začaly tenčit. Možná si majitelé otroků mysleli, že budou mít méně „hladových krků“. Potom se však rozšířila zpráva, že Babyloňané jsou pryč. Otrokáři si mysleli, že nebezpečí pominulo a porušili to, co dříve slíbili. Vzali si zpět své otroky. Hospodin vyvedl jejich předky z Egypta, kde byli oni otroky. Řekl jim, že Žid nesmí vlastnit židovského otroka déle než 6 let. Poté musí nechat otroky jít, kam se jim zlíbí (Ex 21,2). To znamená, že neplnili smlouvu, kterou učinili v Jeho jménu, a přestoupili tím třetí přikázání. Zrušili slib, jehož svědkem učinili Hospodina (Ex 20,7). Nejpozoruhodnější fráze v této pasáži je „*mé jméno jste znesvětili*“. Izraelci byli vychováni k úctě a respektu k Božímu jménu. Zákoníci se neodvážili napsat jméno Boží, aniž by se vykoupali a oblékli čistý šat, a nikdy jméno Boží nevysslovovali. Přesto Boží soud nad králem je: „znesvětil jsi moje jméno“. Hebrejské slovo znesvětit znamená „zranit“, „probodnout“ nebo „znetvořit“. Boží obvinění je: „znetvořil jsi mne“. Jakým činem? Tím, že nedodrželi práva svých otroků. Byl to akt rouhání se Bohu – zacházet s druhým, jako by nebyl člověkem.

Když přemýšlíme nad historií našeho světa, můžeme se domyslet, jak vážné obvinění může být vzneseno proti nám. Jak se chováme k lidem z jiných zemí, jiných národností, kultur či sociálního zázemí? Pohrdáme jimi a zacházíme s nimi jako s méněcennými? Pokud tvrdíme, že reprezentujeme Krista, musíme mít na paměti to, abychom nikdy nikoho netýrali a neponižovali. Všichni jsme Boží láskou vedeni k tomu, abychom se na druhé dívali Jeho očima.

Gregory Mandelkow (Liberec)

čtvrtek – 19. října

Jr 35,1–16

Bůh stále napomíná svůj lid, ale on na to nedbá

Posílal jsem k vám všechny své služebníky proroky, nepřetržitě jsem je posílal se slovy:

„Obratě se každý od své zlé cesty, napravte své jednání, nechodte za jinými bohy, neslužte jim. Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vám i vašim otcům.“ Ale nenaklonili jste své ucho a neuposlechli jste mě. (Jr 35,15)

„Prosím tě, vem si čepici, je tam zima! Ne, abys jela domů stopem! Nezapomeň! Poslechni mě, myslím to s tebou dobře!“ Kdo z nás nezažil tyto a jiné rady v dětství od těch, kteří nás měli rádi. A kolikrát jsme i my v dospělosti použili podobné rady vysílané k našim dětem, našim vnukům. Zbytečně. Dělat si to po svém! Co to je, co nás stále vede ke vzpouře? Je to neposlušnost, která nás sice neodvádí od vytčeného cíle, ale komplikuje nám život, protože si chceme všechno projít po svém. Tento náš vzdor nám pak přivozuje různé bolestivé pády a úrazy, někdy i delší a svízelnější cestu.

V takovém případě nás Boží láska neopouští a nám se snad přeci podaří dojít k cíli, ale nebývá to bez zranění. Avšak neposlušnost, která ignoruje autoritu Božího slova, která Boží zákon považuje za přežitek a která se nechce kvůli víře vzdát ničeho, co tento svět nabízí a co ostatní považují za „normální“, taková neposlušnost možná na chvíli uspokojí naše představy o pěkném životě, ale stavíme na písku. Mnozí chceme dávat ve svém životě větší prostor módě, sportu, kultuře, přidat se co nejdříve k různým směrům, různým naukám... Tak se klaníme stále novým a novým modlám. Kde je však čas na ztišení se před Bohem? Jak zjistit, co je správné, a co mi už škodí?! Bible byla kompasem pro muže Starého i Nového zákona i pro naše předky. Předávali Boží slovo svým synům a ti pak dalším pokolením. Ovšem že ne všichni. Neposlušnost je nám jaksí vrozená. Co s tím však dnes uděláme my? Pokud jsme přijali Ježíše Krista do našeho života, pak On sám nám jasně ukazuje cestu, kterou šel, a hodnoty, které byly pro Něj zásadní. Pak i naše volby budou snažší. Pokud v našem srdci Ježíš Kristus není, pak myslíme především na sebe a svou žádost a výsledek je stejný jako v Jeremiášovi v 35. kapitole ve verších 17–19. Bůh s námi touto cestou jít nemůže, ani nechce. Život bez Jeho ochrany a rady nás uvrhne do samoty a prohry. Neposlušnost vždy s sebou nese těžkosti, ale zůstat bez Boha na světě, bez Jeho pomoci a jeho hojivých rukou, je asi to nejtěžší. Kterou cestu zvolíš?

Lenka Špringlová st. (Liberec)

pátek – 20. října

Jr 36,9–26

Král zpučně odmítá Boží poselství

Jak Jehúdí přečetl tři čtyři sloupce, král je ze svitku odřízl nožikem a házel je do ohně na ohništi, až celý svitek na ohništi shořel. Král ani jeho služebníci se nezachvěli strachem a neroztrhli svá roucha, když slyšeli všechna ta slova. (Jr 36,23–24)

Král Jójakím věru neukázal ani špetku pokory před Hospodinem, poté co mu Báruk přečetl Hospodinova slova napomenutí, svěřená proroku Jeremiášovi. Žádné rozechvění, žádný pláč, žádné pokleknutí před Hospodinem. Místo toho pošetilá a arogantní reakce – spálení svitku s Božím slovem a výzva k zatčení pásaře Báruka i proroka Jeremiáše. Zřejmě žádná překvapivá reakce, vždyt velmožové, kteří na rozdíl od krále vyslechli všechna Hospodinova slova s rozechvěním a považovali za důležité s nimi krále seznámit, už předem vyzvali Báruka a Jeremiáše k tomu, aby se ukryli. Králova nevíra? Zpučnost? Falešná sebejistota a pocit vlastní důležitosti? Vlastní všemoci? Nevím. Ale v každém případě jednání krajně nerozumné, pošetilé. Slovu Hospodinovu se nelze vzpírat, pohrdat jím. Jójakím, král judský, jen přidal další hříchy do svého již tak neutěšeného vztahu s Bohem. A Jeremiáš s Bárukem? Ti sepsali svitek nový, obsahující všechna slova z toho spáleného, a přidali do něho ještě mnoho slov podobných.

Jistě jednání krále odsoudíme, a po právu. Ale co my? Jsme vždy připraveni naslouchat, kdykoliv jsme Bohem napomenuti? Jsme připraveni vnímat s otevřeným

srdcem, bez pocitu ublíženosti a podrážděnosti slova, která se nám nelíbí? Možná se nám nelíbí právě proto, že takříkajíc tnou do živého. Máme na rozdíl od krále Jójakíma vždy dostatek pokory? Nestává se nám, že duchovně usneme s pocitem, že my jsme už „za vodou“ a jsme zde hlavně proto, abychom usměrňovali ty druhé, a jaksi se nám vytratí potřeba přijímat nejrůznější Boží napomenutí?

Marek Dedecius (Liberec)

sobota – 21. října

Jr 42,1–12

Lid chce Boží pokyn pro další cestu

„...Ať nám Hospodin, tvůj Bůh, oznámí, kam máme jít a co máme dělat.“ Prorok Jeremjáš jim odpověděl: „Vyslyším vás, hle, budu se modlit k Hospodinu, vašemu Bohu, podle vašich slov. Každé slovo, které vám Hospodin odpoví, vám oznámím. Nic vám nezatajím.“ (Jr 42,3–4)

„Ať nám Hospodin, tvůj Bůh, oznámí, kam máme jít a co máme dělat.“ Konečně, chtělo by se říci. Konečně se Izrael dopracovává k postoji, který bychom u Hospodinova lidu očekávali jako základní již na počátku. Dopracovává? Není k němu spíše „dopracován“? Lid je osekán, je ubit babylonským zajetím na „pozůstatek“. Po všech trestech, které Hospodin dopustil na lid kvůli jeho neposlušnosti, jich zbývá už jen maličko. Zlomek dávno zašlé slávy, holá existence. Všechny jejich plány, všechny jejich naděje, které vkládali do všeho možného a do všech možných (a hlavně Nemožných) kromě Hospodina, jsou v troskách. A v této nejnižší bídě se obrací k pohrdanému a nenáviděnému Jeremiášovi a jeho (sic!) Bohu. A Jeremiáš se zadostiučiněním konečně může opáčit „já vám to říkal, dobře vám tak“. Jenže neopáčí. Proroku (stejně jako Hospodinu) stále záleží na tvrdohlavém, bídném lidu. Vyslyším vás a vše vám oznámím. Stejně jako dříve, když jste to odmítali, i nyní když to požadujete, budu jednat ve váš prospěch a sdělím vám každé Hospodinovo slovo. A lid se zapřísahá, že nechce jen slyšet, ale tentokrát i poslouchat, ať to bude slovo dobré nebo zlé, příjemné nebo nepříjemné. Jeremiáš nemá „slovo do situace“ předpřipravené v nějakém příručním depozitáři. Musí o něj prosit, musí ho vyhlížet a očekávat. A spolu s ním musí čekat i lid. Po uplynutí deseti dnů však Hospodin odpoví. Ve slibu poslušnosti lid zdá se lituje své neposlušnosti. I Hospodin „*lituje těch zlých věcí, které Izraeli učinil*“. Lid i Hospodin se k sobě vzájemně obracejí v gestu smíření. Zmrzačený vztah se může opět začít uzdravovat. Hospodin lidu vzkazuje, ať zůstane ve své zemi a nebojí se babylonského krále, protože je zachráněn z jeho ruky. Zní to jako dobré slovo. Jenže Izrael má jiné představy. Mají svůj vlastní záchranný plán – únik do Egypta. To, k čemu je nyní vede Hospodin, se jeví příliš riskantní. A jak tomu nyní bude s onou slíbenou poslušností, když jsme o ní měli poněkud jiné představy?

Blahoslav Fajmon (Liberec)

Lid odmítl Hospodinovo slovo

I domluvil Jeremjáš ke všemu lidu všechna slova Hospodina, jejich Boha. Hospodin, jejich Bůh, ho totiž k nim poslal se všemi těmito slovy. Tu Azarjáš, syn Hóšajášův, a Jóchanan, syn Káreachův, a všichni ostatní zpupní muži Jeremjášovi řekli: „Co mluvíš, je klam. Hospodin, náš Bůh, tě neposlal se vzkazem: „Nevstupujte do Egypta, abyste tam pobývali jako hosté!“ (Jr 43,1–2)

Čteme-li v Písmu o Jóšijášově reformě, kterou Jeremiáš zažil, zdá se, že pro ctitele Hospodina nemohlo být doby radostnější. Místa modloslužby byla zničena, jeruzalémský chrám opraven a očištěn. Nalezení knihy Zákona v chrámu vedlo k radikální obnově bohoslužeb a návratu k tomu, co už vyvolený lid dávno zapomněl. Judské království prospívalo. Zdálo se, že teď už mohou být všichni spokojeni. Kdyby ovšem nebylo toho, že Hospodin hledí k srdci, a ne na formu. A podle Hospodina nejsou věci tak, jak se lidem zdají. Po Jóšijášově smrti přichází Jeremiáš se slovem Hospodinova soudu. A kupodivu, po předchozí náboženské obnově naráží slovo soudu na zpupné sebe-uspokojení lidu. Judští si myslí, že slovo o tom, že Hospodin vydá svůj lid do rukou jejich nepřátel – nečistých pohanů – nemůže být Hospodinovým slovem. A že by padl chrám? Něco takového si přece Hospodin nemůže dovolit. Vždyť by sám sebe úplně zdiskreditoval! Ale stalo se. I to si může Hospodin dovolit! Přetěžký úděl vložil Hospodin na Jeremiáše. Sám proti všem. Miluje svůj lid, ale nelze jinak, než Boží slovo soudu zvěstovat a odezvou je nenávisť, zloba, nálepka zrádce a kolaboranta. Stejně tomu bylo i později, v době, o níž mluví náš text. Plni strachu se lidé proroka ptají, co mají dělat. Ale mnozí to už vědí, je přece nutné odejít do Egypta. Že jde o cestu tam, odkud kdysi Hospodin svůj vyvolený lid jednou provždy vyvedl, jim nevádí. Ale Hospodin říká zůstat. A Jeremiáš je opět s Božím slovem sám proti všem, zrádce, kolaborant. Svévolníci se prosadili. Zase se však věci nedějí tak, jak si zpupní lidé představují. V Egyptě je čeká zpohanštění a zkáza. Zpupnost, která i ve věcech duchovních všechno ví a zná a Hospodina vlastně nepotřebuje, vede ke zkáze. I Nový zákon před takovou zpupností varuje: „*Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi a usvědčil všechny bezbožné z jejich skutků, které kdy ve své bezbožnosti spáchali, i ze všech zpupných řečí, které ti hříšníci mluvili proti němu. Vzpouzejí se a odporují Božímu vedení a žijí si podle svých vášní, jejich ústa mluví naduté a lichoť lidem pro svůj prospěch.*“ (Ju 14–16)

Jan Bistranin (Liberec)

Bůh svůj lid trestá, ale nezavrhuje

Ty Jákobe, můj služebníku, neboj se, je výrok Hospodinův. Já budu s tebou. Učiním konec všem pronárodům, mezi něž jsem tě vyhnal, ale s tebou neskončím docela, i když tě potrestám podle práva; bez trestu tě neponechám. (Jr 46,28)

Tato potěšující slova určená pro Izrael jsou paradoxně zařazena v rámci rozsáhlé části Jeremjášových proroctví proti okolním pronárodům. Boží lid musel snášet neblahé skutečnosti jako je zajetí v daleké pohanské zemi, celkové společenské vykořenění a ztráta duchovního domova. Obzvláště bolestné je, že se zajatý Boží lid nemůže účastnit chrámové bohoslužby a velkolepých duchovních svátků, nelze přinášet oběti svému Pánu, ani jiným způsobem veřejně a svobodně praktikovat svou víru v Boha Izraele. Pohanským bezbožným pronárodům se naopak navenek daří. Okolní velmoci se vyhřívají na výsluní a rozmáhají se na úkor slabších národů, jako bylo i tehdejší Judsko. (Severoizraelské království v Jeremjášově době již dávno neexistovalo.) Příčinou tohoto nelichotivého stavu vyvolaného lidu je trest od Hospodina za systematické přestupování Božích přikázání a vzpurné porušování jeho smlouvy. Pán zasáhl proti svému lidu. Jeho trest je bolestný. Avšak výsledkem nebude úplná likvidace Božího lidu. Naopak. Z Boží milosti mu patří budoucnost. Izrael se dle Jeremjáše navrátí do zaslíbené země, kde bude žít v pokoji a pod Boží ochranou. Z Hospodinova rozhodnutí však přijde konec okolních pohanských pronárodů. Dnes velmoc, zítra bezmoc. Budoucnost a věčnost patří těm, kdo patří Hospodinu.

I v našich životech může být přítomna palčivá nepřízeň a bolestné Boží trestání. Okolním bezbožníkům se naopak může v současné době v mnoha ohledech dařit velmi dobře. Dokonce i na náš úkor. Avšak není všem dnům konec. Stále platí, že budoucnost a věčnost patří Božím služebníkům. Každé trestání jednou skončí. Bůh tě nezavrhne, nýbrž změní tvůj úděl.

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

Sebevědomí a povýšenost předchází velký pád

Zavedla tě hrůza, kterou šíříš, opovážlivost tvého srdce. Bydlíš v skalních rozsedlinách, zmocnil ses vysokého pahorku. I když sis založil hnízdo vysoko jak orel, strhnu tě odtud, je výrok Hospodinův. (Jr 49,16)

Dnešní text je součástí Jeremjášova výroku proti Edómu. Jak jistě víme, praotcem Edómu byl Jákobův bratr Ezau. Edóm byl tedy bratrským národem Izraele – pokrevně s ním spřízněn. Přes tuto pokrevní blízkost se stal Edóm zarputilým nepřítelem

Izraele. Toto příslovečné nepřátelství obou národů je hluboce zakořeněno. Edóm se dokonce stal symbolem nepřitele Božího lidu.

Edóm se nacházel na rozsáhlém území jižně od Mrtvého moře, přičemž ho charakterizovala drsná horská krajina, jejíž vrcholky přesahovaly 1000 metrů nad mořem. Edómci pochopitelně využívali horský ráz své země ke své vlastní obraně, když zde vybudovali podle svého mínění nedostupné pevnosti. Na své obranné vymoženosti spoléhali. Jejich sebedůvěra pozvedala jejich sebevědomí. Jsou přece dobře zajištěni.

V našem textu se však mluví ještě o opovážlivosti Edómova srdce. Český studijní překlad mluví v této souvislosti o domýšlivosti jejich srdce. Pro tuto domýšlivost přijde Edómův pád, ze svých lidských výšin bude Hospodinem stržen dolů.

Každá lidská hříšná povýšenost, domýšlivost a pýcha bude Hospodinem stržena. Důsledkem je pak lidský pád v celé své hrůze. Nezůstávej na cestě domýšlivého Edómu. Nespoléhej na své lidské výšiny. Nebuduj na svých „nesporných“ duševních kvalitách, ale raději slož veškerou svou důvěru v živého Boha.

Miroslav Čížek (*Uherské Hradiště, stanice Znojmo*)

středa – 25. října

Jr 50,1–10

I Babylón padne a Izrael se navrátí k Bohu a na Sijón

V oněch dnech a v onen čas, je výrok Hospodinův, přijdou Izraelci spolu s Judejci, budou přicházet s pláčem a hledat Hospodina, svého Boha. Budou se ptát na cestu na Sijón, tam se obrátí a řeknou: „Pojďte!“ A přidruží se k Hospodinu smlouvou věčnou, která nebude zapomenuta. (Jr 50,4–5)

Sám prorok Jeremjáš se stal svědkem přicházejícího Božího soudu nad Judskem. V roce 586 před Kristem dobývá babylónský král Nebúkadnesar Jeruzalém a definitivně likviduje Judské království, hlavní město a chrám. Lidé jsou odvedeni do babylónského zajetí. Tohle všechno je trest za vzpurnou neposlušnost Božích nařízení. Tento smutný úděl nemá však trvat navěky. Sama Babylónská říše neměla dlouhého trvání, vždyť již roku 539 před Kristem je poražena perským králem Kýrem. Ten pak vydal následně královský edikt umožňující návrat Božího lidu zpět do Jeruzaléma. Mohou se vrátit na Sijón. Tolik k historickým skutečnostem, které konkrétně vykrešlují reálné naplnění Jeremjášova proroctví.

V našem textu nacházíme zjevný prorocký smysl a účel Hospodinova trestání prostřednictvím babylónského zajetí – přimět Boží lid k opravdovému pokání a upřímnému hledání živého Boha. Cílem není definitivní zkáza, nýbrž záchrana. Jeremjáš předpovídá, že Izraelci spolu s Judejci budou s pláčem hledat svého Boha. Budou nově hledat cestu na Sijón, která byla přece dávno zapomenuta. Tam se připojí k Hospodinu smlouvou věčnou. A tento smluvní vztah již nebude zapomenut. Boží soudy vyvolaly upřímné pokání a opravdové spočinutí Hospodinova lidu ve vztahu se svým Pánem.

I v našich životech se čas od času setkáváme s nepřízní, tlakem, neúspěchem, různými porážkami, ba i utrpením a soužením. Může se jednat o Boží výchovu, která nakonec vede k dobrému. Tyto nepříjemné a bolavé skutečnosti však nejsou a nebudou naším věčným údělem. Dřív nebo později skončí.

Miroslav Čížek (*Uherské Hradiště, stanice Znojmo*)

čtvrtek – 26. října

Jr 51,1–10

Přes velká provinění Bůh prokáže Izraeli své milosrdenství

Izrael a Juda nebudou však opuštěni jako vdova od svého Boha, od Hospodina zástupů, přestože se jejich země tolik provinila proti Svatému Izraele. (Jr 51,5)

Babylón porazil Judsko. Pohanský pronárod pokořil vyvolený lid. Nepřítel Božího lidu byl na výsluní a opájel se svou vlastní slávou. Hospodinův lid byl pokořen v zajetí daleko od zaslíbené země – bez chrámu, bez možnosti obětovat a bez bohoslužby. Vše do času. Blíží se den, kdy Babylón zanikne, a naopak přichází hodina, kdy budou Izrael a Juda Bohem vyvýšeni. Nezaniknou. Nebudou Hospodinem opuštěni, ačkoliv se proti Nejvyššímu tolik provinili. Boží milost je totiž mocnější než jejich hřích. Velikost nespočívá v kvalitách Božího lidu, nýbrž v lásce, milosti a milosrdenství Hospodinově. Rád bych poukázal na nepřehlédnutelný kontrast mezi situací Babylónu a Izraele, obecně mezi situací těch, kdo se vzpírají živému Bohu a těch, kdo mu patří. Trest pro Izrael je z dlouhodobého hlediska nic proti trestu pro Babylón. Ten je bez naděje a zanikne. Izrael je za svůj hřích bolestně trestán, avšak nezanikne. Nebude opuštěn. Má naději. Po svém pokání bude opět pozvednut. Dočasná sláva Babylónu je nic proti budoucí slávě Izraele. Po třípytivé slávě Babylónu přijde strmý pád a definitivní zánik. Budoucí sláva Božího lidu bude naopak věčná. Zde spatřuji zjevný kontrast mezi trestem a slávou těch, kdo milují Hospodina a těch, kdo ho odmítají. Trestání Božího lidu je dočasné, zatímco trest Božích nepřátel je fatální a definitivní. Sláva Božích nepřátel může být dočasně třípytivá až oslňující, avšak sláva Božího lidu vše převyší a má věčný charakter. Tento kontrast v životním údělu nespočívá v lepší vnitřní kvalitě věřících. Rozdíl spočívá pouze v příslušnosti k Hospodinu. Nespolehejme tedy na své kvality, stavějme na Boží milosti.

Miroslav Čížek (*Uherské Hradiště, stanice Znojmo*)

Falešná poselství proroků nevedla k pokání a záchraně.

Tvoji proroci ti zvěstovali šalebná a bláhová vidění, neodhalovali tvoje nepravosti, aby změnili tvůj úděl. Vidění, která ti zvěstovali, byla šalba a svody. (Pl 2,14)

Prorok byl člověk pomazaný od Hospodina, aby přinášel Bohem inspirované poselství ať už konkrétnímu jedinci, nebo třeba celému městu či národu. Prorocké pomazání si nešlo zasloužit, vybojovat, koupit, ani se nedalo zdědit. Netvořilo žádnou lidsky uchopitelnou instituci. Záleželo prostě jen na Hospodinu, koho si vyvolí, a jestli vůbec někoho pošle. Takovým od Boha pomazaným prorokem byl i Jeremjáš. Až doteď píší o skutečných, autentických prorocích.

Existovali ovšem i falešní proroci. V Jeremjášových časech bylo asi více falešných proroků než těch opravdových. Společným jmenovatelem lživých proroků je to, že je Hospodin neposlal. Jaká byla tedy jejich motivace? Hlavní motivací bylo získat ze svých pseudoprorockých aktivit nějaký osobní prospěch. Ať už od krále, knížat a bohatých velmožů, nebo třeba i od prostého lidu. Za tímto účelem se často sdružovali do zájmových skupin chrámových a dvorních proroků, přičemž byli zcela závislí na královském dvoře a chrámovém kultu. Jejich úspěch spočíval v „prorokování“ líbivých zvěstí o pokoji, míru, vítězství a celkové prosperitě. Přinášeli poselství, které lidé chtěli slyšet. Ani slovo o nepříjemnostech, které člověk vytěšňuje a vnitřně odmítá. Nevarovali lid před přicházejícím Božím soudem. Přinášeli tedy své bludy a šalebná vidění, a tak uváděli lid na scestí. Nesli tak hlavní zodpovědnost za pád Izraele a Judska.

I v současné době vystupuje celá řada falešných proroků a v církvích zaznívá velké množství falešných prorockých slov. Pán Ježíš nás varuje, abychom byli v této věci na stráži. Je nezbytné, abychom přijímali autentické Boží slovo, ať už přináší zvěst povzbudivou, nebo naopak napomínající, či dokonce varující. Nikoliv jen zvěst slibující pevné zdraví a trvalou prosperitu, nýbrž také výzvu k pokání a nápravě života.

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

Je dobré čekat na Hospodinovo milosrdenství

Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. (Pl 3,25–26)

Ohlášený Boží soud se neopozdil a přišel. Trest nastal. Padlo Judsko a Jeruzalém, chrám byl zlikvidován a lid odveden do babylónského zajetí. Zavládla hrůza, zděšení, chaos a úplné rozčarování. Vždyť mnozí (pseudo)proroci ubezpečovali lid pokojem a bezpečím. Jak jen mohl Hospodin dopustit takovou spoušť?

Stálé přestupování Božího slova vyvolalo Boží soud a nastal Jeremjášem ohlašovaný trest. Co teď? Je třeba činit pokání. Součástí každého opravdového pokání je také přijetí zodpovědnosti za vlastní svévolné cesty. Je nezbytné postavit se čelem k neblahým následkům svých hříšných rozhodnutí. Pokorně přijmout Boží trestání. Ačkoliv zůstanou některé důsledky hříchu nevratné, Boží trestání přece nebude věčné! Hospodinovo milosrdenství je mocnější než lidský hřích, jeho milost je větší než soud a trest. Proto náš text doporučuje porobenému a zbídačenému Hospodinu lidu, aby pokorně očekával Boží spásu.

I my – novosmluvní křesťané – čas od času uděláme špatné rozhodnutí, selžeme, ba dokonce upadneme do hříchu. Stane se, že ne jeden z nás přímo do hříchu zbloudí. Mnoho Božích dětí si takto způsobilo závažné životní těžkosti. Některé důsledky našich zlých cest zůstanou už nevratné a budeme jim muset čelit po celý zbývající život. (Například dítě v mimomanželském vztahu nebo promrhaný majetek v gamblerství atd.)

Někdy podstupujeme těžké duchovní zápasy a vykazujeme mimořádné duchovní úsilí. Jindy však nezbyvá než v pokoře čekat na Boží milosrdenství, obzvláště poté, co jsme ve svých životech prohráli. Pokud pak v pokání prosíme o milost, Pán nám naše hříchy odpouští. V tom je přece jádro dobré zprávy, že se Bůh nad svými dětmi slitovává.

Miroslav Čížek (*Uherské Hradiště, stanice Znojmo*)

neděle – 29. října

Pl 5,15–22

Volání o Boží pomoc k duchovní obnově

Obrat' nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme, obnov naše dny jak za dnů dávnověkých.
(Pl 5,21)

Po celonárodní katastrofě procitl Boží lid v babylónském zajetí ze svého hříšného poblouznění. Všechna falešná proroctví o pokoji padla do prachu. Všechny klamné naděje ztroskotaly. Nelze se již držet něčeho lidského. Vždyť se vytratil běžný společenský ruch judských měst. Ty tam jsou všechny radostné momenty života. „Spadla koruna z jejich hlavy..., hora Sijón byla tak zpusťošena, honili se po ní šakalové.“ (vlastní parafráze 16. a 18. verše z našeho textu) Již nevládli nad svými životy. Hora Sijón – místo Boží blízkosti – byla kulticky znesvěcena. Šakal je přece zvíře nečisté. Cesta zpět do Boží blízkosti je proto lidsky nedostupná. Sami ze svých vlastních zdrojů Boha nenaleznou. Je třeba nového Božího zásahu. Impuls a aktivita musí vyjít od Pána, jinak k obrácení člověka nedojde. V zajetí dochází k duchovnímu přerodu: Kdysi Judejci oplývali nadřazeností, exkluzivitou, domýšlivostí a hříšným sebevědomím. Po jejich vnějším krachu dochází také k hlubokému vnitřnímu procitnutí. Nastává proces, který nazýváme pokáním. Dostává se jim vzácného poznání, že mají prázdné ruce.

I my opustme každou domýšlivost. Rozejděme se s baptistickou výlučností a nadřazeností! Pokud máme něco dobrého a hodnotného, pak to pochází jen a jen z Boží milosti. Sami od sebe nejsme schopni před Bohem ničeho, dokonce ani vlastního obrácení. Naším vyznáním ať zůstává: Jenom Bohu patří veškerá sláva.

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

pondělí – 30. října

1Te 1,1–10

Děkování Bohu za vzorné křesťany

Stále vzdáváme díky Bohu za vás za všechny a ustavičně na vás pamatujeme ve svých modlitbách; před Bohem a Otcem naším si připomínáme vaši činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději v našeho Pána Ježíše Krista. (1Te 1,2–3)

Apoštol Pavel děkuje Bohu za sbor v Tesalonice, který sice založil svým působením, ale přijímá jej od Boha jako vzácný dar, jako div, jako zázrak Boží milosti. Je mu proto věrný a neustále na něj pamatuje ve svých modlitbách. Obecenství církve v Tesalonice je mu dílem Božím ve všech jeho údech. Jeho modlitba proto není toliko díkem za vzorné křesťany, jako by to byla jejich zásluha, ale díkem Bohu za to, že je zde živý sbor, a je zjevné, že Bůh je v něm při díle a koná při všech jeho údech. Je zde jmenována trojina věcí, které jsou jakýmsi sloupy, na nichž stojí jejich křesťanství. Víra, láska, naděje. Apoštol děkuje za to, že to pro ně nejsou jen pojmy, nebo nějaké vnitřní přesvědčení, emoce, únik z přítomné reality k snění o budoucím. Jejich víra je činná, má skutek. Je to jednání, které odpovídá poslušnosti Boží vůle. Je v ní rozhodnutí se pro Krista, je v ní vykročení za ním v následování, ale také celé odevzdání se Kristu, což znamená proměnu celého života. Jejich láska je usilovná, pracovitá, obětavá. Láska k Pánu a jeho dílu, které koná v církvi i skrze ni, se projevuje tím, že ti, kteří jsou povoláni, vyvoleni k tomu se na něm podílet se k tomu staví s láskou, nadšením, horlivostí. Lásce není nic těžkého, nesnadného, nepřekonatelného. V neposlední řadě je usilovnost lásky vidět ve vzájemných vztazích, kde je každý s láskou přijímán, kde vše, co je konáno, je konáno s láskou. A konečně je to vytrvalá naděje v našeho Pána Ježíše Krista. Je to naděje, která nemizí, zůstává, trvá, i když jsou těžké, nesnadné časy. Je to naděje proti naději, která má svůj základ v Kristu. „*Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.*“ (Žd 10,23)

Jan Vychopeň (Vsetín)

Zvěstování evangelia s čistými motivy

Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce. Nikdy, jak víte, jsme nesáhli k lichocením, ani jsme pod nějakou zámlinkou nebyli chtiví majetku – Bůh je svědek! Také jsme nehledali slávu u lidí, ani u vás, ani u jiných. Ač jsme mohli jako Kristovi poslové dát najevo svou důležitost, byli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka chová své děti. (1Te 2,4–7)

Apoštol Pavel spolu se svými spolupracovníky na díle Božím odvozují své poslání být nositeli evangelia Kristova jedině od Božího vyvolení a povolání. Doslova je tu řečeno, Bůh nás zkoumal a uznal za hodné takového pověření. Jak na jiném místě píše: „*Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami ze sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest.*“ (2K 3,5) Pro své působení měli vždycky před sebou snahu líbit se Bohu, a ne lidem. Vždy si byli vědomi toho, že Bůh není jako člověk, který hledí především na to, co je před očima, ale Bůh „*zkoumá naše srdce*“ a proto zná naše pohnutky, motivy, odhaluje ryzost úmyslů. Pavel a jeho spolupracovníci na díle Božím nikdy nesáhli k takovým prostředkům, aby si lidi získali, snažili se jim zalichotit, podbízeli se jim. „*Lichotivá slova mohou být paklícem, jímž lze odemykati srdce druhých, nikdy však nelze lidi tímto způsobem trvale získati. Lichocení jest falešný peníz, který v oběhu udržuje jen naše marnivost.*“ (J. A. Komenský). Pravý Boží služebník se nepřizpůsobuje požadavkům lidí, ale žádá, aby se lidé přizpůsobili vůli Boží, zjevené v Ježíši Kristu. Ani jsme nikdy, pod nějakou zámlinkou, nebyli chtiví majetku. Neměli jsme nízké, zištné pohnutky, při hlásání evangelia nám nikdy nešlo o to obohatit se, ani o to, abychom získali vážnost, slávu u lidí. Col překládá v. 7: „*Ačkoli jsme mohli jako apoštolové Kristovi vyžadovat vážnost, byli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka hýčká své děti.*“ Apoštol se svými druhy po způsobu Kristově se zřiká všeho, potlačuje své nároky, jejich cílem není ani uznání, slouží všem jako jejich služebníci.

Jan Vychopeň (Vsetín)

Evangelium není lidské slovo, ale slovo Boží

Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte. (1Te 2,13)

Apoštol Pavel a jeho spolupracovníci děkují Bohu neustále za to, že se přiznal k jejich službě tím, že Tesaloničtí přijali jejich službu evangeliem. Poznali, že Bůh si jejich svědectví a kázání použil k tomu, aby je oslovil, aby je přemohl jeho silou, mocí.

Tesaloničtí přijali nabídnuté slovo Boží zvěsti. Postavili se k němu tak, jak se má postavit věřící k Božímu slovu. Ač bylo proneseno lidskými ústy, přijali je nejen jako slovo lidské. Uznali je jako autoritu. Nepodrobili je kritice. Slovo Boží nevyžaduje našeho schválení, aby nabylo pravé ceny. Má tuto cenu bez nás. Není pro diskuzi, nýbrž pro poslušnost ve víře. Toto slovo nemá své označení odtud, že je zvěstí o Bohu. Je slovem Božím proto, že Bůh je jeho původce. Před Tesalonické přichází toto slovo jako slovo lidské i Boží. Je zároveň Boží i lidské. Je hlásáno člověkem a apoštol si váží té skutečnosti, že si Tesaloničtí touto lidskou stránkou Božího slova nedali zmást. Zvenčí viděno přichází a může k nám přijít slovo Boží jen jako lidské slovo. Jako slovo Boží se však ukáže v plnosti tam, kde je zaseto do dobré půdy, kde je víra. Je-li evangelium přijato do srdce, stává se aktivní silou. Vyvolává pak k životu všechny hodnoty, které jsou příznačné pro slovo Boží, jako je láska, pokoj, radost, naděje. Jde však právě o toto poslušné přijetí Božího slova, o prostou dětskou důvěřivost a odevzdanost, s níž je přijato. Tesaloničtí přijali kázané, zvěstované slovo, otevřeli se této zvěsti a byli ochotni pro ně i trpět. Jak ukazují další slova, skutečnost, že slovo Boží je v Tesalonice v činnosti, dokazuje to, že Tesaloničtí pro ně trpí. Viz dále – „*Nesete podobný úděl jako církve Boží v Kristu Ježíši, které jsou v Judsku. Vytrpěli jste stejné věci od svých vlastních krajanů jako církve v Judsku od židů.*“ (1Te 2,14–15) Víme, že k utrpení je třeba vnitřní síly. A takovou sílu nemá člověk sám ze sebe, ani Tesaloničtí by ji neměli. Ale když se na zvěst evangelia spolehli, uvěřili v ně, přidrželi se ho, ono je nese, podpírá, dává jim sílu. Jen z hlubokého zakotvení v evangeliu Kristově nacházeli křesťanští svědkové, mučedníci (svědek – martyr – mučedník), sílu snášet všelijaké ústrky, posměch, nenávisť, pronásledování ze strany tohoto světa. Ti, kdo uvěřili evangeliu, jsou ve světě nenáviděni a pronásledováni pro svou víru.

Jan Vychopeň (Vsetín)

čtvrtek – 2. listopadu

1Te 3,1–13

Růst vzájemné lásky

Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem, tak jako i my vás milujeme, ať posílí vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. (1Te 3,12–13)

Vzájemná láska. To je to, co církev nejvíce potřebuje a čeho se jí mnohdy nedostává. Vztahy určované láskou dovnitř sboru, ale projevující se i navenek, k lidem kolem nás. Za to se apoštol přimlouvá v dopise Tesalonickým, aby Pán dal lásce bohatě růst v jejich srdcích – neboť její zdroj je v Bohu. „*Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a trpělivosti Kristově.*“ (2Te 3,5). Apoštol sám jde příkladem. O lásce jen nemluví, ale miluje: „*tak jako i my vás milujeme.*“ Dokazuje jim svou lásku: „*Bez vás, bratří, byli jsme jako sirotci, i když to bylo nakrátko a jen tělem, ne srdcem; tím usilovněji jsme vás toužili spatřit.*“ (1Te 2,17). „*Vy jste naše sláva a radost.*“ (1Te 2,20). „*Nyní jsme zase živi, když vy pevně*

stojíte v Pánu. Jakou chválou se můžeme Bohu odvděčit za všechnu tu radost, kterou z vás máme před jeho tváří? Ve dne v noci vroucně prosíme, abychom vás mohli spatřit a doplnit, čeho se nedostává vaší víře.“ (1Te 3,8–10). To jsou slova svědčící o upřímném zájmu o ně a bratrské lásce, která hoří v jejich srdcích. Apoštol prosí o lásku, která by je posílila v zápasu o bezúhonnost, svatost před Bohem. Láska je nenahraditelným zdrojem síly v zápase s pokušením, nástrahami zla. Tam, kde je srdce plné lásky k Pánu i bratřím, hřích nemá místo. To je předpoklad toho, aby člověk obstál před Bohem naším Otcem a mohl přivítat Pána Ježíše, až přijde jednou se všemi svými svatými, a připojit se k nim. „Usilujte o pokoj se všemi a svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.“ (Žd 12,14). Uchovávejme si v srdci lásku a doplňujme ji z Božích zdrojů, abychom se nemuseli bát, že neobstojíme před Bohem naším Otcem, až přijde náš Pán a s ním Boží království lásky a pokoje.

Jan Vychopeň (Vsetín)

pátek – 3. listopadu

1Te 4,1–8

Boží vůlí je naše posvěcení

Nechť Pán dá bohatě růst vaši vzájemné lásce i lásce ke všem, tak jako i my vás milujeme, ať posílí vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Konečně vás, bratří, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši, abyste vždy více prospívali v tom, co jste od nás přijali a co už také činíte: žijte tak, abyste se líbili Bohu. Vždyť víte, které příkazy jsme vám dali od Pána Ježíše. Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, ... (1Te 3,12–13 a 4,1–3a)

Téma svatosti Tesalonických při příchodu Páně je centrálním tématem celého prvního listu Tesalonickým a prostupuje v mnoha podobách celým listem. Tesaloničtí jsou opakovaně povzbuzováni k životu, který je a má být trvale poznamenán nejen setkáním s Kristem, ale i stálou proměňující přítomností Ducha, která nejen nese všem patrné ovoce toho, že se otevřeli a patří Bohu (1,1–10), ale také je chrání (5,8). Jejich život s Kristem v moci Ducha má za cíl trvalou přítomnost v blízkosti Páně, kterou nezastaví ani smrt (4,17). Tesaloničtí nejsou svatí proto, že by byli dokonalí. Jsou svatí proto, že patří Pánu, kterému otevřeli své životy (J 17). Posvěcení není náš produkt, jakkoliv k cestě víry i náš postoj odmítání zlého neoddělitelně patří. Posvěcení, svatost znamená, že patříme Bohu. Ne jako položka inventáře, ale tak, že jsme jím určováni. Ovoce tohoto našeho odevzdání, otevřenosti Bohu (anebo také ne-odevzdávání, ne-otevřenosti) vidíme my i lidé okolo nás. Boží přítomnost v našem životě, která se projevuje činnou vírou, usilovnou láskou a vytrvalou nadějí v Krista (1Te 1,1–10), je nejenom ovocem Jeho přítomnosti, ale i znamením toho, že jsme synové světla, a znamením naší spásy (1Te 5,1–10). Boží vůlí je, abychom Jemu patřili, abychom trvale byli a žili v Jeho přítomnosti, abychom i my byli znamením, svědectvím. Život v Boží přítomnosti je Boží nabídkou pro nás, pro každého člověka. Friedrich Heer nazval

jednu ze svých knih „Věčnost začíná dnes“. Žijme své životy ve vědomí Boží přítomnosti, v otevřenosti Jeho Duchu každý den. Žijme už dnes svoji budoucnost. Žijme s perspektivou věčnosti (1Pt 1,13–21).

K tomuto tématu také: http://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/rannislovo/_zprava/10-10406

Petr Mrázek (Vsetín)

sobota – 4. listopadu

1Te 4,9–12

Jak získávat úctu od nevěřících

Zakládejte si na tom, že budete žít pokojně, věnovat se své práci a získávat obživu vlastníma rukama, jak jsme vám již dříve uložili. Tak získáte úctu těch, kdo stojí mimo, a na nikoho nebudete odkázáni. (1Te 4,11–12)

Výše uvedený verš hovoří o získání úcty těch, kdo stojí mimo. Tito mimo jsou všichni kolem nás, s kterými se denně setkáváme – spolužáci, sousedka, kolegové v práci, přátelé. A tím mimo je myšleno to, že ještě nevstoupili ve smlouvu s Bohem, nepožádali Ježíše Krista, aby vstoupil do jejich života. A ti mimo se dívají na nedělní návštěvníky kostelů a modliteben a s oblibou nacházejí mnohé důvody pro to, jak jsou ti pobožní jen falešní farizeové, když se tam pomodlí a pak mimo se chovají jako... A tak se dívají i na nás. Jsme ve výkladní skříni tohoto světa. Apoštol Pavel měl dobrý důvod psát o našem každodenním všedním životě. Má být tím, co přináší ne uštěpačné poznámky, ale pokoj do rozjitřených vztahů, víru ve spravedlnost, naději do budoucnosti. Bible říká, že když jsem přijal do svého života živého Boha, přebývá Jeho Duch v mém srdci. A Duch svatý je tím světlem, které má proudit ze mě do mého okolí, přinášet poctivost, lásku, zájem o druhého, čistotu v jednání i mluvení, srdečnost. Být v očích druhých „důvěryhodným“ není však pro naše ocenění, zisk či obdiv. Vždyť všechno, co máme, jsme přijali z milosti od Pána. Cílem našeho úsilí o čitelný život má být oslava a vyvýšení našeho Pána, aby náš život byl tou nejlepší pozvánkou k Bohu samotnému. Aby ožilo to staré rčení „podívejte se na ně, jak se mají rádi“. Jak získávat úctu od nevěřících? Pán Ježíš to shrnul jednomu zákoníkovi do dvou krátkých výzev, které čteme v Matouši 22,37–39. Prosím, přečti si je a přivlastni si je cele do svého každodenního života.

Jaromír Zubík (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Slavná budoucnost věřících

Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. (1Te 4,14 a 17)

Jakou máme budoucnost? To je otázka, která trápí mnoho lidí. Zemřel ti blízký člověk, manžel, otec nebo tvé milované dítě? Stále jakoby tě nemohl opustit hluboký smutek? Trápíš se kvůli nemoci, stárí anebo osamělosti?

Pán Ježíš k tobě mluví slovy apoštola Pavla: „Chci tě potěšit. Chci ti dát naději do budoucna, už se netrap, důvěřuj mi. Boží dítě má slavnou budoucnost. Když ti tvoji známí říkají, bude hůř – odpověz jim, bude líp.“

Pohled věřícího směrem k budoucnosti není pohledem zoufalství a beznaděje. Máme naději v Krista, a to nejlepší teprve přijde: „*A pak už navždy budeme s Pánem.*“ (1Te 4,17b.) Mnohé věci jako vzkříšení a vytržení věřících si nedokážeme představit, ani je neumíme pochopit. Ale můžeme důvěřovat svému milovanému Pánu a s nadějí vyhlížet Jeho příchod. Pán je věrný a naplní své sliby a své slovo.

Ať jsi dnes den v jakékoli situaci a čeká tě cokoli, když jsi přijal Pána Ježíše do svého života a miluješ ho, máš slavnou budoucnost Božího dítěte.

„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ (Jan 1,12)
„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1K 2, 9)

Milada Zubíková (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Bůh nás určil k dosažení spásy

Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom my, ať živí, či zemřelí, žili spolu s ním.“ (1Te 5,9)

Činná víra a usilovná láska Tesalonických vypůsobila vznik tohoto dopisu. Díky tomu, že oni – uprostřed tísně – přijali slovo víry s radostí Ducha svatého, můžeme i my čerpat z tohoto duchovního pokladu. Tyto listy se staly trvalou vzpruhou církve v Tesalonice. Kdyby nám do ValMezu nebo vám do Brna, Aše, Liberce... Bůh skrze Pavla poslal adresně tyto dopisy, copak by nás to nezavazovalo, nemotivovalo, nepovzbuzovalo? Které místo v Bibli by se asi v těchto našich sborech četlo nejčastěji? Bůh prokazuje milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří ho milují a jeho přikázání zachovávají

(Ex 20,6). Toto požehnání je patrné na sboru v Tesalonice. Pavel zavázal Tesalonické, aby dali tento dopis přečíst všem! Jak vážně tuto prosbu brali a to po celé generace, dokazují soluňští bratři. Misi Cyrila a Metoděje můžeme interpretovat jako naplnění tohoto Pavlova příkazu. Jak si Bůh dokáže použít ty, kdo se ho upřímně drží! Vytvoření cyrilice, písma Slovanů, to byl projev činné víry a usilovné lásky, které si Pavel u Tesalonicenských tolik cenil. A oni si ji zachovali po celá staletí. Pavlův dopis jim v tom byl určitě velkou posilou. Ať je i nám. A verš 1Te 5,9 ať je i pro nás adresný a vypůsobí to, co vypůsobil u Tesalonických: činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději!

Josef Vémola (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

úterý – 7. listopadu

1Te 5,12–15

Vztah k Božím služebníkům

Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji. (1Te 5,12–13)

Nejprve si položíme otázku, jaké služebníky mají adresáti dopisu (sbor v Tesalonice, dnešní Řecko) uznávat. Zřejmě jimi Pavel nemyslí přímo Silvána (Sílu) a Timotea, své spolupracovníky a spoluzakladatele sboru v Tesalonice, protože byli v době sepsání obou listů Tesalonickým s Pavlem. Tehdejší sbory byly vedeny většinou radou starších, takže se může jednat o ně, nebo se může jednat o cestující kazatele, jako byl apoštol Pavel, případně o diakony, i když u nich už se tolik nepředpokládá služba napomínáním. Pravděpodobně však apoštol Pavel nemá na mysli konkrétní druh služebníků, konkrétní funkci, ale obecně všechny služebníky nebo vedoucí církve. Komentář Bible kralické uvádí výčet vlastností, které takovýto služebník musí mít: 1. Mít čisté učení. 2. Vést příkladný život. 3. Vést jiné k dobrému slovem i kázní. To může být k zamyšlení pro nás, co nějakým způsobem v církvi sloužíme.

A jak se máme k Božím služebníkům chovat? Doslovný překlad slova uznávat je zde „znát.“ Myslí se tím především, abychom „se k nim znali“ naší modlitbou (Ef 6,18–20, k 5,25) a materiální podporou (1Tm 5,18). Vždyť není na světě krásnější práce než práce na Božím díle, ať už je to práce kazatele nebo diakona (sociální péče) či kterákoli jiná. A nezištná podpora takové práce nezůstane u Pána bez odměny.

Také se zde píše, abychom si jich vážili a milovali je pro jejich práci pro Boha. Vážít si někoho není lehké. Jako moderní lidé máme často spíš blízko ke kritice a porovnávání kazatelů, ale to je postup vzdálený biblickému učení – v Korintu (1K 3) to vedlo pouze k problémům. Poslední výzva, abychom je milovali, snad ani nepotřebuje komentář. Vždyť láska k bližnímu, tím více Božímu služebníkovi, je velkým novozákonním přikázáním.

Tomáš Vémola (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Prameny síly

Stále se radujte, v modlitbách neustávejte, za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte. (1Te 5,16–21)

Žijeme v době, která přináší málo radosti – lidé jsou přetíženi, unavení a často padají pod tíhou svých břemen. Zprávy ze světa nám připomínají, že žijeme v poslední době. Stále se radovat nám připadá téměř nemožné. A opravdu – bez Boha, bez upokojení Ducha svatého spíše podléháme skepsi a ubývá nám sil. Když ale pozvedneme hlavu, obrátíme se k Bohu, On nám dá novou radost a sílu bez ohledu na okolnosti. Proto je tak důležité neustávat v modlitbě, obracet svou pozornost k Bohu nejen ve chvílích ztišení, ale i v ruchu všedního dne a od Něj brát sílu ke stálé radosti. Z ní pak pramení naše vděčnost a závislost na Něm. Vědomí Boží blízkosti je pak pramenem našich díků. Plamen Ducha naopak zhasí naše reptání, stížnosti, kritika a nedůvěra.

Světlem pro naši cestu a pokrmem pro našeho ducha je Boží slovo – čtené i sdílené. Proto píše apoštol Pavel: „*prorockými dary nepohrdejte*“. Co je vlastně dar prorocký? Jedná se o lidskou zprávu Bohem daného zjevení. Ten, který přináší Boží poselství, je vždy na očích a podroben zvláštní kritice posluchačů – ať již skryté nebo zjevné. Pro služebnost, do které nás Bůh povolává, dostáváme nadání, ale zároveň se musíme i učit – stejné je to s prorockým darem. Boží služebník musí ke své hřivně připojit píli, ochotu k oběti a vytrvalost. Nekritizujeme proto Boží služebníky, kteří nám vykládají Písmo a přinášejí Boží poselství, modleme se za ně, aby Bůh rozhojňoval jejich obdarování, otvíral jim Písmo, žehnal jim a odměňoval jejich snahy. Pak nebude nic bránit naší radosti, děkování a stálému plamenu Ducha v našem nitru.

Irena Vémolová (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Víra, která vytrvá i v pronásledování

Musíme za vás, bratři, stále Bohu děkovat, jak se sluší, protože vaše víra mocně roste a vzájemná láska všech vás je stále větší. Proto jsme na vás hrdí v církvích Božích, neboť vaše víra je vytrvalá v každém pronásledování a útisku, které snášíte: to je předzvěst spravedlivého soudu Božího. Tak se stanete hodnými Božího království, pro něž trpíte... až v onen den přijde, aby byl oslaven svým lidem a veleben těmi, kdo uvěřili. (2Te 1,3–5,10a)

Zatímco první list Tesalonickým je jakýmsi hymnem oslavujícím zachraňující milost Kristovu, která proměnila životy Tesalonických a povzbuzuje je, aby své vyvolení

neustále prohlubovali, je druhý list Tesalonickým nápadně jiný, a to i přes řadu podobností a někdy i téměř shodných formulací v obou listech. Vstupní důkuvzdání začíná podobně jako v 1Te oceněním víry Tesalonických. Tentokrát je to ale ocenění víry a lásky, která navzdory nesnázím nechřadne, ale „mocně roste“. Ty nesnáze nejsou nic menšího než pronásledování a útisk. Pro Tesalonické to znamená ale ještě víc: pronásledování těch, kteří Kristu věří, je předzvěstí Božího soudu (v. 5), a tedy nadějí. Ti, kteří Jemu věří, nevyjdou naprázdno, pokud vytrvají až do konce. Očekávání na „onen den“, den Páně, k víře Tesalonických patří. Trpící víra je hmatatelným, fyzickým dokladem sounáležitosti Tesalonických s Kristem a se všemi vyvolenými. Pronásledovaná víra je tak znamením naplňujícího se času Kristova a oni jsou posly přicházejícího Božího království. Jejich utrpení je podílem na budoucí slávě, potvrzuje, dosvědčuje jim, že jsou součástí Kristova těla. Jejich i naše víra a životy jsou už teď součástí událostí, které předcházejí Kristovu vítězství, které jej oznamují. Neplatí to ale jen o víře, zkoušené nepřátelstvím. Smí to platit o každé zkoušce naší víry. Často nám bývá k užítku právě to, když nám v naší nouzi zůstává už „jenom“ Bůh. S Jóbem pak pokorně vyznáme: „*Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.*“

Petr Mrázek (Vsetín)

pátek – 10. listopadu

2Te 2,1–17

Pozor na falešná poselství!

Pokud jde o příchod Pána Ježíše, kolem něhož budeme shromážděni, prosíme vás, bratři, abyste se nedali snadno vyvést z rovnováhy nebo vylekat nějakým projevem ducha nebo řečí či listem, domněle pocházejícím od nás, jako by den Páně měl už nastat. (2Te 2,1–2)

Téma dne Páně z první kapitoly, které se zde před námi rozvíjí, nám může připadat jako bychom četli ve zkratce knihu Zjevení. Tesaloničtí nemají přeslechnout nejen to, že Boží čas je jiný než lidský, a že Ten, kterého očekávají jako Pána na konci časů, sám určí ten den, ale především jej mají vnímat jako toho, který je Pánem nade vším, co se děje teď, i toho, co se bude dít potom. Historie chiliastických hnutí je stará jako církev sama. Už učedníci se Ježíše doptávají na znamení jeho příchodu (Mt 24,3nn). V čem je nebezpečí pro Tesalonické? V tom, že představy o životě s Kristem nahradí skutečný život s Ním. Je to jako rozplývat se donekonečna nad 3D vizualizací domu namísto jej stavět, abych v něm na zimu mohl bydlet. Kdyby Noe „nechodil každý den do práce“ neměl by ho Bůh v čem zachránit ☺. Konec časů je pro toho, kdo patří Kristu, časem naplnění jeho naděje v Kristu. Nepotřebujeme jízdní řád posledních dnů, ale žít v Boží přítomnosti... Naše doba není jiná. I naše doba přináší pokušení dohlédnout dál než vírou, pokušení zmocnit se toho, co nám není určeno, dosáhnout něčeho „duchovnějišího“. I dnes se někteří ptají: „Už nastalo, nebo teprve nastane tisícileté království?“ a zapomínají, že oni sami už tu nemusí zítra být, že jejich příležitost být s Kristem je

dnes. Možná to může být zajímavé, ale v ničem nám to nepomáhá. Naopak. Bere nám to čas. I nám se zdá, že naše doba nemá obdoby. Nenechme se paralyzovat tím, co je kolem nás. Když byla v létě 1914 vyhlášena mobilizace, zastihla bratry v Pribylině při stavbě modlitebny. Přesto, že večer odcházeli na frontu, přes den ještě pracovali na stavbě. Někteří se už nevrátili. Křestan se nemá lekat, nemá spekulovat, ale má být připraven. Do Božího království vedou dveře našeho každodenního života: „*Tehdy řekne král těm po pravici: „Poďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou. Amen, pravím vám, cokoliiv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“*“ (Mt 25,31–37,45)

Ktomutotématutaké:<http://www.dobakonce.cz/krvavy-mesic-a-zatmeni-slunce-znamení-nebo-shoda-okolnosti>

Petr Mrázek (Vsetín)

sobota – 11. listopadu

2Te 3,1–5

Přímluvy za Boží služebníky

A tak, bratří, modlete se za nás, aby se slovo Páně stále šířilo a bylo oslaveno jako u vás a abychom byli vysvobozeni od pochybných a zlých lidí. Neboť ne všichni věří. (2Te 3,1–2)

Přicházející Boží království směřující ke dni Páně a ti, kdo jsou do něj zahrnuti Boží milostí, neprocházejí tímto světem hladce a samozřejmě. Narážejí na všech stranách na odpor. A to je situace, do které zní slova tohoto listu. Proto je důvod k vděčnosti za každého, kdo odolává ve zkouškách víry (2Te 1,3–4). Zkoušky v životě Tesalonických jsou pro ně zároveň znamením sounáležitosti s jejich Pánem. Jejich posilou v zápase, který vedou, je to, že to není konečná, ale že Ten, který je povolal ze tmy do světla, sám rozhodne tento zápas. Tesalonickým je představen jako Pán, jako vítěz, na jehož straně oni už teď stojí. Také proto není rozhodující, kdy se to stane. Jeho chvíli, jeho čas mu nikdo nevezme. Tento vhléd je zdrojem jejich naděje. Tesaloničtí jsou osloveni velmi podobně jako sedm sborů v knize Zjevení. I jim je ukázán jejich skutečný protivník (k. 2). Je zřejmé, že svými silami na něj nemohou stačit. Boj, který se zde svádí, není „*proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem zla, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.*“ (Ef 6,12). Proto jsou opakovaně předkládáni oni i jejich zápas Bohu (1,11/2,16–17/3,3 /3,16). Ten zápas ovšem nevedou jen Tesaloničtí. A nevedou jej jen za sebe. Smyslem tohoto zápasu není nic menšího než to, aby slovo Páně, tj. evangelium, sám Kristus zasahoval a proměňoval životy dalších lidí. To jediné nás opravňuje dovolávat se Boží pomoci pro sebe, pro své bratry. „*Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako na nebi, tak i na zemi.*“ Je to podstata našich modliteb? Myslíme (nejen) při svých modlitbách na tento zápas? Na lidi kolem nás? Nezapomínáme na ostatní ve svém sboru? A děkujeme také za své bratry a sestry? Prosme za

naše rodiny, za naše sbory, aby nás Pán chránil od Zlého a dával nám svou sílu i moudrost a byl přítomný v našich životech.

Petr Mrázek (Vsetín)

neděle – 12. listopadu

2Te 3,6–18

Nenáležitý život některých křesťanů

Přikazujeme vám, bratři, ve jménu Pána Ježíše Krista, abyste se stranili každého bratra, který vede zahálčivý život a nežije podle naučení, která jste od nás převzali. Teď však slyšíme, že někteří mezi vámi vedou zahálčivý život, pořádně nepracují a pletou se do věcí, do kterých jim nic není. Takovým přikazujeme a vybízíme je ve jménu Pána Ježíše Krista, aby žili řádně a živili se vlastní prací. Vy však, bratři, neochabujte v dobrém jednání. Neuposlechne-li někdo těchto slov, která vám píšeme, dejte mu znát, že k vám nepatří; tím bude zahanben. Ale nejednejte s ním jako s nepřítelem, nýbrž varujte ho jako bratra. (2Te 3,6 a 3,11–15)

Odpor, na který naráží Boží království v našem světě, je všude. Ten, který za ním stojí, využívá širokou paletu možností. To se týká i Tesalonických. Možná právě proto je tu pro ně list, ve kterém mohou nacházet odpovědi na své otázky. Možná podobné těm, které si kdysi kladl starozákonní Job, odpovědi na situace, na které naráží církev a křesťan vždy znovu, když víra začíná nést plody. Přichází Zlý, aby škodil. Při pohledu na tento list od konce je srozumitelnější odhalení původce zla (k. 2), a slovo o pronásledování a útisku z prvé kapitoly můžeme vnímat jako útisk Zlého, ne jen těch, kteří mu slouží. Zatímco centrálním tématem 1Te je posvěcení, tématem 2Te je náš boj se Zlým. Obojí ve světle Kristova příchodu a jeho konečného vítězství. Zápas Tesalonických má několik rovin. Je to otevřené nepřátelství a útlak, svádivé pokušení klamných zpráv o Kristově příchodu i vnitřní zápas s něčím, co není ani činnou vírou, ani usilovnou láskou. Jsou to ti, kteří „vedou zahálčivý život, pořádně nepracují a pletou se do věcí, do kterých jim nic není“ (v. 11). (Možná jsou to právě ti, kteří se zhlédli ve vizi brzkého příchodu, možná se cítili „duchovněji“, kdo ví...) Žijí na úkor jiných. Útok Zlého hrozí i zevnitř. To je zpráva nejen „o nich“, ale také zpráva o nás. Slabosti kohokoliv z nás chce využít Nepřítel. Může se nám zdát, že problém Tesalonických není aktuální. Za socialismu museli být všichni zaměstnaní, za příživnictví byl tzv. paragraf, bylo trestné. A co takové konzumní křesťanství? Nejsme i my v pokušení ve svých společenstvích raději brát než dávat? Proto mají Tesaloničtí slyšet: „Vy však, bratři, neochabujte v dobrém jednání.“ Bratr ale není nepřítel. Nepřítel je jeden. S nepřítelem se bojuje, za bratra se modlíme. Prosme o to a žijme tak, abychom Nepříтели nedávali prostor našeho života, který má patřit Pánu.

Petr Mrázek (Vsetín)

Správné důrazy vyučování

Cílem tohoto nařízení je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. (1Tm 1,5; ČSP)

Po přečtení tohoto verše si musíme klást otázku, o jakém nařízení zde Pavel mluví. V předcházejícím kontextu jasně vidíme, že se jedná o nařízení, které dal apoštol mladému Timoteovi, aby v Efezském sboru přikázal jistým lidem odvrátit se od odchylných nauk a nezabývat se bájemi a nekonečnými rodokmeny, neboť ty vedou spíše ke sporům a hloubání než k Boží správě, která spočívá na víře. Už tenkrát se totiž mnozí od zdravého jádra evangelia odchýlili (v. 6) a obrátili se k prázdnému mluvení. Přestože používali Písmo, vůbec mu nerozuměli a spíše ho používali ve prospěch lidské svévole a ke zbytečnému filosofování. Mladý Timoteus byl tedy nucen Efezské konfrontovat. A aby se předešlo případnému neuváženému osočování ze strany nezralých křesťanů ve smyslu, že nemá lásku a není dostatečně tolerantní, předestírá Pavel pravý důvod tohoto nařízení. Je to totiž přesně obráceně. Zápas o čistotu evangelia a konfrontace v touze odvrátit bratry od nebiblických nauk je pravým důsledkem skutečné lásky z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry. Nechat totiž žít bratry v omylu a falešné jistotě, nechat je následovat jiné evangelium než to, které nám bylo zvěstováno v Božím slově, není ničím jiným než projevem tzv. falešné lásky, tedy nelásky. A ta má být křesťanům cizí.

Z toho plyne, že pokud má někdo jakýkoliv podíl na naukách odchylných od apoštolského učení tím, že převrací evangelium, něco si k němu přidává anebo toleruje zhoubné nauky, které se přičií zdravému učení, je naší povinností takového člověka (zvláště když si říká bratr) vyzvat, aby se od svého omylu odvrátil. A přestože se nám takové jednání může zdát z podstaty věci dost často nepřijemné, naše láska z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry musí být větší, protože tady nejde o nic menšího, než o věčný život našich bližních.

Václav Chumchal (Lovosice)

Dobré poselství pro hříšníky

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první, avšak proto jsem došel milosrdenství, aby Kristus Ježíš na mně prvním ukázal veškerou svou trpělivost jako příklad pro ty, kdo v něho budou věřit k životu věčnému. (1Tm 1,15–16; ČSP)

Saul (později Pavel) byl velmi příkladným židem, který se snažil zasloužit si spasení vlastními skutky. Vynikal v dodržování Zákona, pokládal se za spravedlivého a podle Zákona byl bez úhony (Fp 3,6). Saul ale svou zkaženost a hříšnost poznal až ve chvíli, kdy byl konfrontován Kristem. Činil pokání, vyznal, že byl rouhač – urážel Boha a pronásledoval církev. Za své hříchy si zasloužil trest, tak jak čteme v Ř 6,23: „*Mzdou hříchu je smrt...*“ Dostalo se mu však velké Boží milosti, jak pokračuje verš z Ř 6,23 „...*ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu*“.

Bůh ve své lásce k člověku odpouští Pavlovi hříchy, daruje mu spasení, aniž by si ho mohl jakkoliv zasloužit. Právě proto přišel Ježíš Kristus na tento svět „...*aby zachránil hříšníky*“ (v. 15). Zaplatil cenu za hřích, když podstoupil smrt na kříži. Zaplatil cenu za můj a tvůj hřích tím, že zemřel místo nás.

Apoštol Pavel je nám velkým příkladem Boží laskavé a milosrdné trpělivosti. Možná si říkáš, jak mi může Bůh odpustit můj hrozný hřích – to jak žiji nebo jak jsem žil, jak se chovám, jak mluvím atd. Stejnou Boží milost, kterou dostal Pavel, nabízí také tobě. Bůh může a chce přijmout a spasit každého, bez ohledu na to, jak velký je hříšník. V Božím slově čteme: „*Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn*“ (Ř 10,9) Jestliže však pohrdneš Kristovou obětí na kříži, čeká tě věčné odloučení od Boha v pekle.

I dnes je den milosti pro každého. Nečekej na vhodnější příležitost a svěř svůj život Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu.

Petr Klepáček ml. (Lovosice)

středa – 15. listopadu

1Tm 2,1–7

Přímluvné modlitby za vládce

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkyvdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. (1Tm 2,1–2)

Velkou moc má modlitba spravedlivého. To věděl dobře i Pavel, a proto vyzývá v tomto listu církev k vroucím modlitbám.

Jsmo vybízeni na prvním místě k modlitbám za všechny lidi. Vůlí našeho Spasitele je, aby byli spaseni všichni lidé. Nebojme se přimlouvat i za ty, kteří mají vliv a moc. Pavel je nám v tomto velkým příkladem. On se nestyděl nést evangelium jak prostým lidem, tak i různým místodržitelům a vládcům provincií a měst, kterými procházel.

Vzpomínám na období několika let, kdy jsme se scházeli kvůli potřebám našeho města za účasti pana starosty nebo i někoho ze zastupitelstva. Nikdy mi nikdo nevyndal, že se za někoho modlím, spíše jsem sklídl poděkování. Jistě je dobré, když se modlíme za vlivné lidi: ještě lepší je, když to vědí. Možná si myslíš, že jsi prostý člověk, ale to, že jsi křesťan, ti dává zvláštní vážnost a důstojnost, abys nesl tak jako Pavel

dobrou zvěst člověku bohatému, vlivnému, mocnému. On také stejně jako ostatní potřebuje slyšet o spásné lásce našeho Pána Ježíše Krista.

Milí bratři a sestry, vezměte tuto výzvu pro tento den vážně. Věnujme se přimluvám za ty, kteří o nás rozhodují v našich městech, obcích a místech, kde žijeme. Uvědomme si: není moci bez Božího rozhodnutí. Pokud v tomto vytrváme, Bůh bude měnit naše okolí – potom bude platit ta druhá část tohoto našeho oddílu. Život v pokojí a klidu v opravdové zbožnosti a vážnosti.

Zdeněk Gargula (Lovosice)

čtvrtek – 16. listopadu

1Tm 2,8–15

Pokyny pro ženy

Žena ať se učí v tichosti a s veškerou podřízeností. Nedovoluji, aby žena učila nebo měla moc nad mužem, nýbrž má být v tichosti. (1Tm 2,11–12; ČSP)

Tento text apoštola Pavla je v dnešní době velmi kontroverzní a mnozí by si nejspíše přáli, kdyby vůbec neexistoval. Ale on existuje a něco velmi důležitého nám sděluje.

Ačkoliv jsou si před Bohem muž a žena rovni, Písmo nám jasně ukazuje, že Božím záměrem bylo jak na muže, tak na ženu vložit odlišné role. Je to součást jeho vůle. A nikdo nemá právo se hned čílit, že je to nespravedlivé, protože podobnou věc můžeme pozorovat mezi Bohem Otcem a Jeho Synem. Neboť ačkoliv je Pán Ježíš Kristus roven svému Otci, přesto na své rovnosti nelpí, ale v poslušnosti je mu podřízený. Znamená to snad, že je něco méně? Určitě ne. To by mu totiž potom nebyl roven. Jen má jinou roli v díle spasení. Nikdo se nečílí, že je to nespravedlivé. Maximálně tak možná ďábel.

Milí následovníci Krista, musíme si dát pozor, abychom pod tlakem dnešního světa a falešného učení nebyli náchylní k překrucování a potlačování Boží vůle. Abychom nenapodobovali tento svět a moderní hodnoty společnosti a nepřevraceli pořádky, které náš Pán sám učinil jako dobré. Pokud nás Písmo k něčemu nabádá, nezbyvá nám nic jiného, než se podle toho zařídit. Nařízení v 1Tm 2,11–12 není rozhodně kulturní záležitostí tak, jak to mnozí dnes mají ve zvyku vysvětlovat, a tedy zpochybňovat tento význam. Hned následující kontext nás totiž odkazuje na samý počátek dějin, ve kterém role mezi mužem a ženou započaly svůj význam. A ani novozákonní doba až po dnes tento vzájemný vztah podle Božího nařízení rozhodně neruší (např. Ef 5,22–25, 1K 14,34–35).

Osobně se domnívám, že jedním z důvodů, proč na mnohých místech v rodině i v církvi dnes není autorita mužů na denním pořádku, ale je nahrazena ženami, je následek toho, že muži se sami svých zodpovědností dobrovolně zříkají. Přenechávají svůj úřad kněze a ochránce rodiny či církve na svých drahých polovičkách, které automaticky v touze zachránit, co se dá, tento náročný úkol berou na sebe.

Chceme-li ale zachovat poslušnost Božímu Slovu, musíme ho brát vážně. Muži musejí vzít svoje zodpovědnosti na sebe a ženy jim musí tyto zodpovědnosti zase

umožnit. Jenom tak totiž může fungovat zdravá rodina a zdravá církev. Jistě je to velký modlitební předmět.

Václav Chumchal (Lovosice)

pátek – 17. listopadu

1Tm 3,1–16

Nároky na Boží služebníky

Biskup tedy má být bezúhonný, muž jedné ženy, střídavý, rozvážný, řádný, pohostinný, schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž mírný, ne svárlivý nebo hrabivý. (1Tm 3,2–3; ČSP)

Kontext našeho textu ukazuje na to, že Pavel píše svému synu ve víře Timoteovi, aby mu ukázal na způsob, jakým má být církev vedena (v. 15). Jedním z hlavních bodů, na který Pavel poukazuje, jsou Boží služebníci. Ačkoliv jsou všichni křesťané povoláni k činění učedníků (Mt 28,18–20), ne každý je Bohem povolán do role „staršího, biskupa, ochránce“. Pavel v prvním verši této kapitoly uvádí, že kdo chce být „starším“, touží po dobré práci. To že po ni někdo touží, však ještě neznamená, že ji také může dělat. Kontext dává jasné požadavky na to, jak má „starší“ vypadat. Pavel uvádí, že „starší“ mohou být muži, kteří splňují požadavky ve čtyřech hlavních oblastech svého života: osobní charakter, svědectví o jeho domě, schopnost vyučovat a míra zkušeností (v. 2–7). Možná se vám, stejně jako mně, tyto požadavky mohou zdát náročné a jejich naplnění pro člověka nedosažitelné. Tak tomu má ale být. Pokud by totiž tyto požadavky mohl každý muž zvládat sám z vlastních sil, nepotřeboval by se spolehnout na Boha. Komu by pak takováto jeho služba přinášela slávu? To, že jsou tyto požadavky náročné, nesmí vést nikoho k jejich snižování, naopak ti, kteří touží po tom být staršími, je musí splňovat.

Když tato kritéria na starší sboru porovnáme s pozdějšími požadavky na diakony (v. 8–13), vidíme určité rozdíly. První věc, které si všimneme, je větší počet detailnějších požadavků na starší. Jedna z hlavních věcí, která tuto službu odlišuje od diakonů, kterými mohou být i ženy, je její oddělenost pouze pro muže. Dalším rozdílem, který vidíme v našem textu, je rozdíl ve schopnosti učit. Starší jsou totiž zodpovědní za ochranu učení ve sboru a jeho duchovní růst. Jak by to mohli dělat lidé, kteří neodpovídají těmto požadavkům?

Modleme se, milí bratři a sestry, za kvalifikované vedení našich sborů, modleme se za bohabojné služebníky, které si náš Pán zmocní, uzpůsobí a povolá pro tento nelehký, ale nádherný úkol, jimž tato služba je, aby Jeho církev byla čistá a svatá.

Roman Klusák (Lovosice)

Cvič se ve zbožnosti a varuj se nebiblického učení

Bezbožné a dětinské báje odmítej. Cvič se ve zbožnosti. Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí. (1Tm 4,7–8)

Tato slova apoštola Pavla, která psal mladému spolupracovníku v Kristu Timoteovi, byla v dobách první církve jistě aktuální. O co ale aktuálnější jsou dnes pro nás křesťany 21. století.

Dnešní mediální svět nás totiž zahlcuje všemožnými vymyšlenými, nadpřirozenými příběhy jako například Pán prstenů a další sci-fi příběhy, které dostávají často nálepky „křesťanské produkce“. A světe div se, někteří vedoucí našich sborů jim dokonce přisuzují nádech Božho slova. Mladá generace tyto sci-fi příběhy ráda čte, sleduje je v televizi a netrpělivě čeká na další avizované díly na pokračování. Nikoho už ani moc nepřekvapí, že se mnozí mládežníci dokáží naučit nazpaměť jména všech postav, které v příbězích figurují, ale také umí odcitovat přesné znění jednotlivých scén ve filmech se odehrávajících. To vše na úkor cvičení se ve zbožnosti, protože jména biblických knih, či dokonce biblické pasáže, to už dnes umí málokdo.

Přál bych si, aby o křesťanech platila slova apoštola Pavla k Timoteovi, abychom se cvičili ve zbožnosti a bezbožné a dětinské báje odmítali. Kéž by mladí i ti v pokročilejším věku z našich sborů znali více Bibli než nějaké smyšlené příběhy a báje tohoto světa. Poznání Písma a život ve zbožnosti je totiž klíčový aspekt křesťanského života. Na rozdíl od světské zábavy totiž v sobě nese zaslíbení, a to jak pro život nynější, tak i budoucí.

Milan Němeček (Lovosice)

Rosteš duchovně, nebo stagnuješ?

Na to myslí, v tom žij, aby tvůj pokrok byl ve všem patrný. (1Tm 4,15)

Milý bratře, sestro, těšil ses na tento den? Na společenství s věřícími lidmi? Na modlitby, písně a kázané Boží slovo? Možná se už netěšíš a vše se ti stává obyčejnou rutinou. Nedělní shromáždění je již pouhou povinností, kde si odsedíš dvě hodiny ve společenství církve a jdeš domů. Všichni tě viděli, „máš splněno“. Bibli jsi už dlouho neotevřel. Už si ani nepamatuješ, kdy jsi naposledy řekl někomu o své víře a s modlitbou to jde také z kopce. Možná se ti takový život líbí, ale líbí se to také tomu, který vidí i to, co je skryté?

Moji milí, zkoumejme sami sebe, jak si stojíme před Pánem. Mým zbožným přáním je, abychom, když se ohlédneme, viděli posun ve svém životě. Není hanbou si přiznat, že to se mnou není úplně v pořádku. Bůh se k upřímným má upřímně. Jestli cítíš, že ses vzdálil od Boha, modli se. Objev ten pravý poklad v Božím slovu, objev ten poklad v obecenství s bratry, objev poklad v obecenství se svým Pánem. „*V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.*“ (Fp 2,3–4) Sláva patří Pánu, který proměňuje, pozvedá, nedolomí nalomenou třtinu, nehasí knot doutnající, ale dá radost z vydaného svědectví. My sami jsme vyzýváni, abychom byli dobrým svědectvím. Ten úvodní verš od Timotea můžeme vztáhnout i na sebe: „...*tvůj pokrok aby byl všem patrný.*“ To není stagnace. Uvědomme si, že naše cesta má svůj cíl ve věčné blaženosti v přítomnosti našeho Pána Ježíše Krista. On všechno pro nás připravil a provedl nás všemi úskalími života. Tvůj růst ať je ve všem patrný. K slávě našeho Pána Ježíše Krista.

Zdeněk Gargula (Lovosice)

pondělí – 20. listopadu

1Tm 5,3–16

Pokyny pro osamocené ženy i péče církve o ně

Pečuj o vdovy, které jsou skutečně opuštěné. Má-li však některá vdova děti nebo vnuky, ti ať se učí mít péči především o své příbuzné a odplácet svým rodičům. To je totiž milé Bohu. Vdova, která je opravdu osamělá, doufá v Boha a oddává se vytrvale prosbám a modlitbám ve dne i v noci. Ta, která myslí jen na zábavu, je mrtvá, i když žije.
(1Tm 5,3–6)

Krásné verše, které nás vybízejí k péči o staré a opuštěné lidi. O vdovy, které nemají muže ani rodinu, která by se jich zastala. Pokyny z Písma jsou sice jasné, ale dokážeme je aplikovat i v naší společnosti? Dnes u nás již nehrozí, že by vdova umřela hladem, ale učí se dnes někdo prokazovat úctu ke starším?

Z Bible známe příběh prorokyně Anny, jak zachovávat vdovství, zasvěcené Bohu v modlitbách a pokání. Nový zákon navazuje v tématu vdovství na Starý zákon, ale rozvíjí jej; a tak první část se zabývá postojem Ježíše k vdovám, v druhé části je nastíněna především starostlivost prvních křesťanů o vdovy a v třetí části je rozebírán duchovní rozměr vdovství.

Třeba apoštol Pavel viděl ideál vdovského života v modlitbě, čistotě a charitativní činnosti. Vdovství vnímal jako výzvu Boží prozřetelnosti vedoucí ke spolupráci na Božím díle.

Mým vzorem pro toto křesťanské postavení ženy kupodivu není vdova, jak by se očekávalo, ale sestra v důchodovém věku. Tato sestra mimo jiné duchovní aktivity dělá překladatelku německému kazateli na romských bohoslužbách z němčiny do českého jazyka. A právě její činnost je tím eticko-křesťanským archetypem, který nám ukazuje jak staré a osamocené ženy mohou mít svůj díl na Božím díle. A proto, že je

a má být v našem srdci Ježíš, nemusí naše vdovy a stařenky uprostřed své církve trpět samotou či opuštěností.

Karel Kučera (Kraslice)

úterý – 21. listopadu

1Tm 5,17–25

Důrazné varování před stranictvím

Ty, kteří hřeší, kárej přede všemi, aby i ostatní měli bázeň. Zapřísahám tě před Bohem, před Kristem Ježíšem i vyvolenými anděly, abys tyto věci dodržoval bez předsudků a nikdy se nechoval předpojatě. (1Tm 5,20–21; B21)

Z Pavlova pastoračního dopisu je zřejmé, že Pavel měl k Timoteovi bližší vztah než k ostatním spolupracovníkům. Timoteus byl zjevně muž mírné povahy, nebyl průbojný, jak by si apoštol Pavel přál. V efezském sboru ještě nebyl dostatek systematického řádu (1Tm 3,13–15) a Timoteus dostal od Pavla pověření k pokárání učitelů převráceného učení (1Tm 1,3–20) a byl vyzván ke způsobilému vedení. Timoteus dostal úkol studovat zdravé učení (4,6) a být příkladem zbožnosti (4,8–16); jako kazatel a jako církevní správce musí mít nestranný vztah k mladým i starým (5,1). Tato ponaučení platí i dnes. Třeba pro ty, kteří se odmítají řídit Boží vůlí jen proto, že si zakládají na svém vysokém postavení. Bůh pak různým způsobem odhaluje jejich povahové nedostatky a nabízí jim pomoc a sílu, aby mohli své chyby napravit. A je zcela na nich, jak se zachovají. Takovým typickým příkladem je příběh Starého zákona v 1S 15,22–23, kde čteme: „*Poslouchat je lepší, než obětovat.*“ Bůh nepřijal Saulovu formální bohoslužbu. Z toho nám plyne ponaučení, že nezáleží na tom, jak horlivě zachováváme náboženské obřady; Hospodin je nemůže přijmout, přestupujeme-li stále být jedině z jeho příkázání. Pastorační epištoly ap. Pavla k Timoteovi a Titovi měly chránit ranou církev před nebezpečími (2Tm 3,1–5), která ohrožují církev i v naší době.

Karel Kučera (Kraslice)

středa – 22. listopadu

1Tm 6,1–10

Láska k penězům odvádí od cesty víry

Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. (1Tm 6,10; B21)

Ony peníze samy o sobě jistě nejsou hříchem a ani ničím špatným. Ale špatné je to, jestliže svůj život podřídím jenom a jenom penězům a honbě za mamonem. A to, že

se k dosažení takovýchto cílů pak dají použít všemožné prostředky, jen aby mamonu propadlý jedinec dostal své peníze, už asi rozvádět nemusím.

Snad právě proto Ježíš nejistí bohatého mládence a předloží mu neřešitelné dilema (Ježíš, nebo bohatství). Jakmile totiž podřídím svůj život honbě za mamonem, tak už ve svém srdci a životě nemám na nic jiného čas. Z naší hlavy se pak stane kalkulačka, která jede jen v rozmezích našich lichvářských mantinelů. Tady bych mohl mít tolik a tolik peněz a tady bych mohl mít ještě úrok... A co je až alarmující, že odhadem asi tak 8 z 10 lidí si vytvoří vlastní pravidla ve stylu: když máš peníze, tak můžeš všechno. Začnou pak opovrhovat nejen etickými zákony, posléze i ostatními lidmi. Toto ale není cesta, kterou bychom se měli dát, nic, co by se líbilo Bohu.

Pán Ježíš věděl, že štěstí je stav srdce. Jen srdce, v němž přebývá Boží láska, je schopné zase lásku rozdávat. Musíme si tedy vybrat: Buď sloužit Bohu, nebo mamonu (L16,13).

Karel Kučera (Kraslice)

čtvrtek – 23. listopadu

1Tm 6,11–21

Pokyny pro bohaté

Těm, kdo jsou v tomto světě bohatí, klad' na srdce, ať nejsou domýšliví. Ať nespolehají na nejisté bohatství, ale na Boha, který nám dává hojnost všeho k užívání. Ať se věnují dobročinnosti, bohatnou v dobrých skutcích, jsou štědrí a děl' se s ostatními. (1Tm 6,17–18; B21)

Víte, vždy jsem si představoval (alespoň v mládí tomu tak bylo) jak budu nechutně bohatý. Naštěstí jsem o tuto marnivou iluzi díky tvrdé práci přišel. Ale jak jsem potkával mocné i bohaté tohoto světa, zjistil jsem, že skoro každý bohatec má nějakou jakoby patologickou vadu. Od lakomství počínaje až po absenci soucitu s potřebnými. Ale třeba i nestoudné požadavky na intenzitu práce svých podřízených, které mi mnohdy připomínaly vazalství. Zajímavé je, že tuto vadu tzv. bohatců lépe vnímáme o to víc, o co silnější vztah máme k Bohu. Před několika lety jsem četl jeden ze spamových emailů, kde mi po několika dotazech, zda jsem běloch, zda žiju v Evropě a zda mám nějaké vzdělání atd, došlo, že tím bohatcem jsem i já. A pokud rekapituluji své bohatství... ano, mám vysokou školu, vlastní byt a také to nejcennější, mám tři děti a ženu, kterou mi Pán dal. Ba co víc, Bůh mi požehnal i tím, že můžu chodit kázat do věznic a všude tam, kde chtějí slyšet Boží slovo. Ale tento text není o nás, ale o tom, že zásady Ježíše Krista máme všude hlásat a být vzorem právě pro ty, co opravdové peníze a moc mají. A právě Boží slovo kázat i těm, kdo skrze svá bohatství nejsou schopni vnímat ty potřebné. Jen bych rád věřil, že má pokora je v Božích očích dostačující, neb díky Pánu jsem vlastně z pohledu většiny tohoto světa také bohatý.

Karel Kučera (Kraslice)

Překonej malomyslnost a přijmi Boží povzbuzení

Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. (2Tm 1,7)

Timoteus pocházel z Lystry, kde také přijal Ježíše. Protože otec byl pohan, měla na formování jeho zbožnosti větší vliv věřící matka Eunike a babička Chloe. Bratři v Ikoniu a Lystře o něm vydávali dobré svědectví, a proto se Pavel rozhodl vzít ho s sebou při své druhé misijní cestě. Zřejmě mu přirostl k srdci jako syn. Poznal, že Timoteus vyniká v znalostech Písma a v upřímné víře. Měl však problém s bázlivostí. Jednalo se zřejmě o určitou formu strachu veřejně se přiznat k Ježíši a Pavlovi, který byl toho času ve vězení. Mohlo to ohrozit Timoteovu pověst a způsobit pronásledování. Přesto to bylo velice důležité, protože bez následování Ježíše nebylo možné dojít spásy. Pavel jako dobrý otec mu připomíná dar, který od Boha přijal, a povzbuzuje ho, aby ho rozhojňoval. Kde však vzít odvalu vyjít z úkrytu a dát se do boje za pravdu evangelia? Rozhodnutí za nás Bůh udělat nemůže, ale dává nám zaslíbení, že nás v tomto nelehkém úkolu nenechá bez pomoci. To On nám dává sílu, lásku a moudrost, abychom obstáli. Dříve než Ježíš odešel k Otci, zanechal nám poselství, že dostaneme Ducha svatého a budeme světu svědky o Boží milosti darované v Ježíši Kristu. Proto vykročíme jistým krokem víry, abychom nebyli shledáni jako ti, co svou hřivnu zakopali. Nepodléhejme malomyslnosti ani nespolehejme na své síly, ale služme lidem ke spáse z moci Božího Ducha dary, které jsme od něho dostali. Budeme-li pak čerpat u Boha, náš zdroj nikdy nevyschne. Timoteus uposlechl svého duchovního otce, později se stal biskupem v Efezu a kolem roku 80 umírá ubitý a ukamenovaný pohanským davem, proti kterému se postavil. Jak naložíme s touto výzvou?

Tomáš Pacovský (Kraslice)

Bůh zůstává věrný i k nevěrným

Věřohodné je to slovo: Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít. Jestliže s ním vytrváme, budeme s ním i vládnout. Zapřeme-li ho, i on nás zapře. Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe. (2Tm 2,11–13)

Žijeme v moci hříchu a směřujeme k smrti. To není moc dobrá zpráva. Přesto naše situace není tak beznadějná, jak vypadá. Bůh nám poslal v Ježíši řešení. Cesta z prokletí hříchu vede skrze smrt a vzkříšení. Pokud budeme následovat Ježíše, můžeme očekávat po smrti vzkříšení. Bez Boha žijeme mrtvý život, utápíme se ve svých žádostech a marně hledáme svou hodnotu. Zemřít s Ježíšem znamená opustit nesmyslnost takového života. Věčný život je postaven na zcela odlišném základě. Jeho středem

už není člověk, ale Bůh. Jen v Něm zjistíme, proč tu jsme. Již nebudeme mít zapotřebí dohánět ujíždějící vlak a chtít všechno hned bez ohledu, co nás to bude stát. Už nemusíme být otroky hříchu, Bůh nám vrací svobodu a vládu. I když jsme v nouzi a Bůh nám dává tuto fantastickou nabídku, dále si občas tvrdošíjně trváme na tom, že Boha nepotřebujeme. A to platí i pro věřící. Zapírání a nevěra je vážné porušení smlouvy z naší strany a přivádí nás na okraj útesu. Bůh nás může zapřít, ale ze své strany smlouvu nezruší. Je to pro nás naděje, že i v případě našeho selhání je možné znovu vztah s Bohem obnovit. Pokud vnímáme, že jsme se od Boha vzdálili, všeho nechme a vraťme se zpátky, dokud je ještě čas.

Tomáš Pacovský (Kraslice)

neděle – 26. listopadu

2Tm 2,14–26

Pozor na témata, která přinášejí jen spory

Toto připomínej a před tváří Boží naléhavě domlouvej bratřím, aby se nepřeli o slova. Není to k ničemu, leda k rozvrácení posluchačů. (2Tm 2,14)

Co je to vlastně spor? Mohli bychom ho charakterizovat jako střet názorů. To je vzhledem k tomu, že jsme každý jiný, celkem přirozené. Konec konců celý Ježíšův život byl jeden konflikt mezi Božím královstvím a hříšným světem. Problém nastává, když povýšíme své poznání a svou vůli nad Boží a chceme to prosadit. Jakub ve 4. kapitole píše, že naše vášně nás vedou do sporů. Pak vzniká nekonstruktivní hádka, která vede k vzájemnému napadání, zraňování a rozvrácení vztahů. Boží slovo nás učí, že se služebník Kristův nemá hádat. Znamená to, že bychom neměli vyjadřovat svůj názor nebo slepě dělat to, co po nás druzí chtějí? Ne, o tom Boží slovo nemluví. Ježíš však přísně rozlišoval mezi lidskou vůlí a Otcovou vůlí. Co se týká Otcovy vůle, tam nedělal kompromisy. Přesto nebyl arogantní, povýšený, ale vlídně poučoval odpůrce. Co se týká lidské vůle, tak nás učí, abychom měli druhé za přednější než sebe. Máme se stát nejmenšími služebníky druhých, abychom byli největšími v Božím království. Je nezbytné si pokorně přiznat, že naše poznání je jen částečné. Těžko se pak můžeme nad druhé stavět. Spíše se potřebujeme navzájem jeden od druhého učit. Proto máme být rychlí k naslouchání, ale pomalí k mluvení a k hněvu. I v případě, že máme pravdu, tak musíme mít na mysli, že lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíme. Nemáme přece přemáhat zlo zlem, ale dobrem. Sám Ježíš sebe nazývá, že cesta, pravda i život. Pokud poznáváme Jeho pravdu, nemáme již potřebu prosazovat sebe, ale jsme svobodní k lásce. Cesta k pravdě proto nevede přes náš intelekt, ale přes naši upřímnou touhu poznávat Krista a činit Jeho vůli. Pokořme proto své srdce a přijmeme v lásce naše odpůrce tak, jak Ježíš přijal nás.

Tomáš Pacovský (Kraslice)

Vnější zbožnost, ve skutečnosti bezbožnost

Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí. Od takových se odvracej. (2Tm 3,5; ČSP)

V této části Písma varuje apoštol Pavel své následovníky, že v posledních dnech se ve viditelné církvi budou vyskytovat pohodlní a nespasení lidé, kteří nebudou stát v pravdě. Na první pohled se sice budou ohánět křesťanskou terminologií a zásadami, ale ve skutečnosti budou jednat proti nim. Jejich zbožnost bude umělá, protože jejich pravý charakter se bude vyznačovat sebeláskou, sobeckostí, láskou ke světu a penězům. Přestože se budou před jinými hluboce modlit a zpívat chvály, velkolepě sloužit a tvářit se zbožně, jejich životy budou nesvaté, rouhavé, pomlouvačné, a tedy nepřátelské k dobrému. Tito lidé totiž odmítli Boží autoritu a ve své zbožnosti se snaží spíše nastolit svoji vlastní spravedlnost. Podobně jako Jannés a Jambrés, dva egyptští kouzelníci, kteří se uměli přikrást do božského lidu a svést jej k uctívání zlatého telete, tak také tito falešní křesťané, před kterými Pavel varuje, jsou nebezpečím a hrozbou pro Boží církev, neboť se staví proti pravdě a svádí lid na scestí.

Proto také Pavel varuje a vyzývá, aby se skutečně zbožný člověk odvrátil od takového pseudověřících, kteří o Božím slově sice rádi hodiny mluví, ale svými skutky je popírají. Znovuzrozený člověk nemá mít s takovými lidmi vůbec nic společného, aby se od nich nenakazil. Pavel vybízí Kristovu církev, aby se věrně držela Božího slova (v. 15), a aby věrně napodobovala jeho způsob života (v. 10), tak jako on napodoboval život Pána Ježíše Krista. Ten, kdo tyto rady následuje, má větší předpoklad obstát v těchto těžkých časech (v. 1) neboť Duch Boží bude jeho průvodcem ke každému dobrému dílu (v. 16–17).

Václav Chumchal (Lovosice)

Bible – inspirované Boží slovo

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku. (2Tm 3,16–17; ČSP)

Tento oddíl týkající se inspirace Písma je jedním z nejdůležitějších textů v celé Bibli. Je z něj totiž jasně patrné, že Bible je Boží slovo. A stejně jako Bůh je dobrý, i jeho slovo je dobré. Stejně jako Bůh je Pravda i jeho slovo je Pravda. Apoštol Pavel dává tímto textem na srozuměnou, že ačkoliv se Písmo utvářelo po dobu 1500 let, v různých jazycích (hebrejšтина, aramejšтина, řečtina) a podílelo se na něm několik desítek

lidí, tak všichni tito byli inspirováni Bohem, neboť Duch svatý je vyučil a výsledkem je doslovná verbální inspirace. Boží slovo!

Někdo možná namítne, že tento verš se vztahuje pouze na Písma Starého zákona, ale jsem přesvědčen, že je možné vztáhnout je na celé Písmo (tedy jak SZ, tak NZ). V 1Tm 5,18 apoštol Pavel cituje z Lukášova evangelia a mluví o něm jako o Písmu. V 2Pt 3,16 se zase apoštol Petr zmiňuje o Pavlových epištolách a považuje je taktéž za Písmo. Můžeme si být tedy jisti, že jak ve SZ, tak v NZ si Pán Bůh povolával své služebníky a použil si je k interpretaci svého Slova (2Pt 1,21). A toto Slovo mi dnes můžeme mít přeložené do našeho jazyka. Jaká je to milost!

Pavel nás ve svém dopise seznamuje s tím, jaký je význam a cíl tohoto Božího slova, jež je inspirováno Duchem svatým. Má nás vyučit, usvědčit, napravit a vychovat ve spravedlnosti. Jinými slovy nás má vést k poznání Boha, konfrontovat nás v našem hříchu, vést nás k pokání a provázet nás v novém životě s Kristem v trvalém úsilí o svatost. Písmo je tedy průvodcem člověka ke svatému Bohu, jehož následkem je věčný život v obecenství našeho Pána.

Je jedno, v jakém bodě se nacházíme v tuto chvíli na naší cestě za Bohem; naši potřebou je nechat se Písmem proměňovat, nechat ho neustále působit v našem životě. Naší touhou musí být nechat se Bohem posvěcovat skrze Jeho slovo, které je Pravda (J 17,17). Není nic, co by nám mohlo být více nápomocné v našem životě, než je právě Boží Pravda. Božím Slovem byly utvořeny světy a ze stejného zdroje jsou Božím slovem proměňovány lidské životy. Kéž jsou naše postoje, láska a horlivost k Písmu takové, abychom je drželi a vnímali tak, jako to vidíme např. v krátkém úryvku od Mistra Jana Husa v jeho díle *Výklad viery* z roku 1412, kde se píše: „Protož, věrný křestane, hledaj pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdy až do smrti: nebt pravda tě vysvobodí od hříecha, od ďábla, od smrti dušě a konečně od smrti věčné, jenž jest odlúčení věčné od milosti Božie“... Amen.

Václav Chumchal (Lovosice)

středa – 29. listopadu

2Tm 4,1–22

Věčná odměna za dobrý boj víry

Nakonec je pro mne připraven věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž i všem, kteří milují jeho zjevení. (2Tm 4,8; ČSP)

Podíváme-li se opět na nejbližší kontext, zjistíme, že Pavlův život je téměř u konce. Čas jeho odchodu z tohoto světa byl v bezprostřední blízkosti. A proto hodnotí ve svém dopise Timoteovi svůj život z pohledu vlastní minulosti a své věrné služby. A dívá se na to, co je před ním z pohledu budoucí věčnosti a Božího zaslíbení v dědictví Kristovy spravedlnosti, kterou v plnosti obdrží za svoji věrnou víru, již zachoval až do konce. Jak sám píše ve verši 7, jeho život byl sice boj, ale byl to dobrý boj, ve kterém obstál.

Osobně mám tuto pasáž velmi rád, neboť mě povzbuzuje k tomu, abych podobně jako Pavel i já bojoval dobrý boj víry. A když se řekne v křesťanské terminologii dobrý boj, to první, co se mi vybaví, je být na tento boj dobře připraven, abych stejně jako Pavel obstál a zůstal vítězoslavně stát. A jak jinak být na tento boj připraven, než na sebe obléknout Boží zbroj (Ef 6), než být plně zakotvený a závislý na Božím slově, které je mocné a připravuje mě ke každému dobrému dílu (2Tm 3,17). V předcházejícím textu Pavel varuje, že nastane doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, kdy si budou shromažďovat takové učitele, kteří by jim říkali jen samé příjemné věci, které nebudou ani moc tvrdé, ani konfrontační, ani usvědčující, ale takové, které budou pouze příjemně lechtat sluch. Žel takovouto dobu, o které zde Pavel mluví, známe dnes velmi dobře. Mnozí kazatelé dneška zaměnili hlásání Božího slova za báje (všechné filosofické ideologie), osobní zkušenosti a zábavu, která přináší příjemné zážitky a pocity. Lidem není hlásáno to, co potřebují slyšet, ale pouze to, co sami chtějí slyšet. Celkově vůbec hlásané Slovo ustoupilo ze scény, omezilo se na několik málo minut a nahradily je jiné aktivity, které mají vytvořit příjemné prostředí pro všechny návštěvníky církve, kteří by déle než 20 minut nedokázali poslouchat. A už vůbec ne, kdyby je takové slovo mělo usvědčovat, napomínat a domlouvat jim. Jenomže ten dobrý boj křesťanské víry spočívá právě v hlásání a sdílení se s celým Božím slovem (v. 2), které je konfrontační a ostřejší než jakýkoliv dvousečný meč (Žd 4,12). Konat dílo věrného evangelisty znamená hlásat evangelium pokání. Otevírat Boží slovo vhod i nevhod, v trpělivosti usvědčovat, domlouvat, napomínat (v. 2), být ve všem střízlivý, snášet útrapy a tak naplnit svoji službu (v. 5). Kéž náš Pán svoji církev k takovému boji a dílu bohatě vystrojí.

Václav Chumchal (Lovosice)

čtvrtek – 30. listopadu

Tt 1,1–16

Zdravá a nezdravá víra

Toto svědectví je pravdivé. Z toho důvodu je přísně kárej, aby byli zdraví ve víře a nedbali na židovské báje a příkazy lidí, kteří se odvracejí od pravdy. (Tt 1,13–14; ČSP)

Otázkou, nad kterou se dnes zamyslíme, je, jak charakterizovat či rozpoznat zdravou víru od nezdravé? V celém kontextu našeho textu nám Duch svatý skrze apoštola Pavla píše tato slova, abychom uměli rozpoznat, zda je naše víra pravá.

Když se podíváme na úvod Pavlova textu v první kapitole, vidíme zdůvodnění, proč Pavel píše svůj dopis Titovi. Píše pro víru Božích vyvolených a poznání pravdy. Základem celého tohoto Pavlova dopisu je naděje věčného života, která byla dána Bohem, „který nemůže lhát“. Tato naděje pak byla zjevena v Zachránci, Bohu, tedy v Pánu Ježíši Kristu (v. 3). Titus dostává pokyn k tomu, aby ustanovil starší, kteří kromě jiného mají za úkol držet se spolehlivého slova, aby mohli povzbuzovat ve zdravém učení a těm, kteří jdou proti tomuto učení, tedy prázdným mluvčům a svůdcům, aby mohli

zacpávat ústa. Lidé na Krétě, stejně jako i my dnes, lnuli k hříšnému jednání. Proto je má Titus kárat, aby byli zdraví ve víře. Křesťané se nemají řídit bájemi nebo příkazy lidí (tradicí), pokud jde tato tradice proti pravdě Písma. Pokud to dělají, potom svými skutky popírají, že znají Boha. Celý text zdůrazňuje pravdu jako základ zdravé víry. Zdravé učení je základem zdravé víry a víra je zdravá tak dlouho, jak dlouho se drží zdravého učení. Naopak nezdravá je ta víra, která se odvrací od pravdy (v. 14). Vnímáme, že nezdravá víra nejen dbá na židovské báje, ale také na příkazy lidí. Proto má být vše, co děláme a čemu věříme založeno pouze na Písmu (Sola scriptura). Co se neshoduje s Písmem, tedy Božím slovem 2Tm 3,16, to se nedá považovat na zdravou víru. Čemu tedy věříme?

Roman Klusák (Lovosice)

pátek – 1. prosince

Tt 2,1–15

Boží milost vede ke zbožnosti

Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku.
(Tt 2,11–12)

Na první pohled se může zdát, že do kontextu celé této kapitoly tyto verše nezapadají. Vždyť celou předcházející část apoštol Pavel věnoval napomínání a pořádku. Čteme v ní o spořádaném životě ve sboru i v rodině. O povinnosti starších mužů a žen napomínat, vést a být příkladem v každodenním zbožném životě pro ty mladší. Proč je to vůbec potřebné v životě církve, sboru? Nu, jednoduše proto, že ti starší, muži i ženy, díky dlouholetému životu ve víře, známosti a poznání Božího slova a také díky praktickým zkušenostem můžou předávat poznání Boží Pravdy těm, kteří teprve nastoupili na cestu života s Pánem Ježíšem Kristem. Někdo se může zeptat, zda je potřebné, aby se nová generace ve sborech nechala napomínat a vést. Vždyť ke zbožnému životu můžou dojít i bez vedení či výchovy. Apoštol Pavel i v jiných svých listech (např. Galatským, Filipským), upozorňuje na potřebu vyvarovat se chyb a nedostatků, které jsou pokaždé tvrdou a bolavou školou života církve. Ať se neopakují chyby horlivých mladých mužů a mladé ženy ať umí ve zbožnosti, spořádaně a s láskou vést svou domácnost.

Život sboru má být příkladným životem velké rodiny, která spolu žije v lásce, spořádaně a ve svatosti. Jenom naše každodenní snaha o takovýto život nás povede ke zbožnosti a k životu rozumnému a spravedlivému v Božích očích. Ať i tobě, milý čtenáři, se ukáže Boží milost, která přinese spásu tobě, tvé rodině i tvému sboru.

Roman Koblischke (Lovosice)

Naše záchrana z Boží milosti

On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které jsme my konali, nýbrž ze svého slitování. Zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovuzrodili k novému životu skrze Ducha svatého.
(Tt 3,5)

Text druhé kapitoly listu Titovi mluvil o životě církve. Text třetí kapitoly mluví o životě věřícího člověka jako osoby. Každý z nás žije svůj život nejen jako člen církve, sboru, ale i jako občan obce, města, státu. Co je pro nás těžší? Obstát jako Boží člověk ve sboru, anebo ve světě? Pamatujme na to, že ze světa jsme vyšli. Ze světa plného nerozumnosti, neposlušnosti, vášní a rozkoší, zloby, závisti, opovržení a nenávisti, nás zachránila Boží milost (Tt 3,3–4). Konali jsme skutky, které byly hodny odsouzení a trestu. Všechny tyto skutky však přikryla a obmyla krev Pána Ježíše Krista. Je to jednoduchá, jasná, dobrá zpráva evangelia pro každého z nás. Přijal jsi ty, milý čtenáři, tuto pravdu ve svém životě? Anebo máš pocit, že jsi dobrý křesťan, protože konáš dobré skutky. Apoštol Pavel nás upozorňuje, že ne naše spravedlivé skutky, ale Boží slitování je naší záchranou. Do nebe se nedostaneme jako dobří lidé, ale jen jako omilostnění hříšníci. Přijmout z Boží milosti záchranu v Pánu Ježíši Kristu je podmínkou toho, aby Duch svatý mohl v našich životech učinit ten nepochopitelný zázrak a přivést nás k novému životu, ve kterém budeme konat nové skutky, plné Boží lásky a Boží spravedlnosti.

Roman Koblischke (Lovosice)

Věřící mají vynikat v dobrých skutcích

Věřohodné je to slovo, a chci, abys na ty věci kladl důraz, totiž aby se ti, kdo uvěřili Bohu, soustředili na to, jak mají vynikat v dobrých skutcích; je to krásné a lidem užitečné.
(Tt 3,8; ČSP)

Pavův list k Titovi je jedním z pastorálních listů, ve kterých apoštol Pavel dává cenné rady nejen Titovi, ale jeho prostřednictvím širší křesťanské obci. Ve třetí kapitole se pak Pavel zabývá výchovou křesťanů ke správnému jednání. Zaznívá zde pojem „dobré skutky“. My dnes žijeme v době, která svým způsobem křičí po dobrých skutcích, neboť jich je kolem nás tak málo. Je to však to samé, co po křesťanech žádá Boží slovo ústy Pavlovými? Dobré skutky v podání tohoto světa se zdají být určitými dobře míněnými činy, ke kterým se jednotlivec odhodlá. Je vybuzen určitou okolností a má potřebu udělat něco dobrého. Můžeme takovéto lidi vidět kolem sebe, číst o nich v novinách, slyšet o nich ve sdělovacích prostředcích. Když se o takovýchto pozitivních zprávách bavím s kolegy v práci, většinou slyším věty typu: „Dobří lidé přeci jen

nevymřeli...“ apod. Stačí se ale zadívat na začátek dnešního oddílu (Tt 3,1–7) nebo se zahledět na to, co Písmo nazývá ovocem Ducha (Ga 5,22–23) a bude nám jasné, že činění dobrých skutků ve smyslu Písma není jen větší či menší počet věcí, které jsme udělali pro druhé, byť nesobecky a nezištně, ale je to způsob života jako celku, kterým bychom se jako křesťané měli vyznačovat. Dobré skutky v našich životech nejsou důvodem naší spásy, jsou jejím přirozeným důsledkem. Chtějme zkoumat, k čemu nás Duch svatý vede, neboť jak praví Písmo (Jk 2,14–17), víra bez skutků je mrtvá. Nemějme tedy sami sebe za dobré; pokud máme příležitost k dobrým skutkům, využijme ji. Nejsme to my sami, kdo jsme dobří, ale je to Kristus v nás, který je nekonečně dobrý a chce být skrze nás oslaven. Myslím, že nejlépe to vystihuje Apoštol Pavel v listu Efezským 2,10: „*Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.*“ Dejme tedy i dnešní den prostor Duchu svatému, aby nás k dobrým skutkům vedl a aby skrze ně mohl být oslaven dobrý Bůh Hospodin.

David Stehlík (Lovosice)

V rámci rozdělování textů jsme omylem zadali následující týden dvěma sborům najednou. Když jsme tuto chybu zjistili při kompletaci příspěvků, rozhodovali jsme se nejdříve, který z nich vyřadit, ale nakonec jsme se rozhodli pro zařazení obou příspěvků.

redakce

pondělí – 4. prosince

Ž 73, 1–17

Závidíš úspěšným bezbožníkům?

Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty, neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí. (Ž 73,2–3)

Závist je špatná vlastnost. A neomlouvá nás, pokud závidíme lidem kolem nás dobré věci, o těch špatných ani nemluvě. V povaze člověka je, že se rád srovnává s druhými. Každý z nás to určitě již mnohokrát zažil. Co ten druhý má nebo nemá, co všechno může nebo nemůže, a my pak buď tiše závidíme anebo se nahlas škodolibě smějeme. Velmi rychle tak sklouzáváme na falešnou cestu, která je plná chtivosti, sebeklamu a lži. Písmo nás před tímto důrazně varuje a spolu se žalmistou náš zrak pozvedá od pohledu na člověka k pohledu na Boha. Být v Boží přítomnosti a vidět člověka z Jeho perspektivy nám v mnohém odkryje naše zaslepené oči. Zjistíme, že nemáme druhým co závidět. Byli jsme Bohem povoláni do vztahu s Ním a do života ve svatosti. Bůh nás změnil a On ví, co je pro nás dobré. Nemáme druhým závidět, ale s Boží pomocí máme druhým sloužit.

Miloš Matys (Brniště)

Závidíš úspěšným bezbožníkům?

Mé nohy málem uklouzly, mé kroky téměř klopýtly, neboť jsem záviděl namyšleným, když jsem viděl, jak se daří ničemům. (Ž 73,2–3)

Určitě se vám někdy stalo, že jste záviděli nevěřícím lidem to, jak jsou finančně zabezpečení, jak jsou úspěšní, jak vypadají spokojeně. A ptali jste se, jak je to možné? Vždyť Boha neznají, nemohou se na Něj spoléhat, jsou ovlivňováni hříchem, který deformuje jejich myšlení, chování i celý život. A přesto se jim někdy tak daří. Jak si to můžeme vysvětlit? Jak nám to vysvětluje Bůh skrze svoje Boží slovo?

To, že jsme křesťané, neznamená automaticky, že se nám vše bude dařit a že budeme ve všem úspěšní. Přesto je nutné uvědomit si, jak dopadnou ti, kteří Boha nenásledují: „...mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6,23). K čemu mi bude majetek, úspěch a bohatství v tomto světě, když ztratím svůj život? Lidé, kteří jsou na potápějící se lodi, zahazují šperky, peněženky, telefony; snaží se koupit i za miliony místo v záchranném člunu, jen aby se zachránili. V ten okamžik vše ztrácí svoji hodnotu a tím nejcenějším se stává holý život. Náš svět takovou potápějící se lodí je. Žalmista nám v 17. verši osvětluje, jak k těmto myšlenkám vůbec přicházíme a jak je můžeme rozklíčovat: „Až když jsem vstoupil do Božích svatyní, pochopil jsem jejich konec.“ (ČSP) V okamžiku, kdy někomu závidíme, se často nacházíme ve svém běžném prostředí – v práci, ve městě, když se díváme na televizi. Na Boha se v takových chvílích příliš nesoustředíme. Ve chvíli, kdy se ale k Bohu obrátíme, uvidíme, jak se ve skutečnosti věci mají. Nedejme se oklamat zdáním, vždyť „žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme“. (2K 5,7)

Znáte 10. prikázání? Co se v něm říká? „Nebudeš dychtit...“ nebo také „Nezávid...“ (Ex 20,17). To, co máme, jsme dostali od Boha. A mnohdy je to víc, než bychom vůbec potřebovali. Ale i kdybychom neměli vůbec nic, vezme, že máme to nejceněnější – věčný život v Pánu Ježíši Kristu. Z toho se radujeme i dnešního dne.

Sám jsem byl při psaní této úvahy usvědčen, že závidím některým svým přátelům, lidem, které potkávám, nebo těm, kteří jsou v něčem úspěšní, a musel jsem před Bohem vyznávat, že je mi líto, že nespolečám jen na Něj. Zkuste dnešní den přemýšlet, jestli v něčem nezávidíte nevěřícím lidem a proč. A bude-li vás Duch svatý usvědčovat z toho, že byste tyto věci měli Bohu vyznat, udělejte to.

Tomáš Kratochvíl (Brno)

úterý – 5. prosince

Ž 73,18–28

I když tělo chřadne, Bůh zůstává jistotou

Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. (Ž 73,25–26)

Život na zemi je plný zkoušek a zápasů. Nemusíme hřešit, přesto zakoušíme bolesti hříšného světa, ve kterém žijeme. Rádi bychom mnohokrát unikli z bolesti a trápení, ale někdy se zdá, že není kam, protože úleva a klid nepřichází tak rychle, jak bychom si přáli. Přesto nás Písmo povzbuzuje a dává nám ujištění, že Bůh je stále s námi, ať se děje cokoliv. Nic na světě, nic na nebi mi nepřinese klid, jedině Hospodin. Nemusím proto hledat nějaké zkratky, abych docílil úlevy, a těch zkratek svět nabízí hodně – pověry, drogy, ... Jsou to však slepé zkratky, na jejichž konci člověk zažije strmý pád, který je mnohem horší než bolest a trápení, jež někdy zažíváme. I v nejistých dobách je v Boží blízkosti pořád dobře. Z našich zkoušek a zápasů nás Hospodin jednou vytrhne do své věčné slávy. Stojí proto za to vytrvat ve víře v Boží slovo, protože náš krátký život na zemi je nesrovnatelný s věčností. Budeme-li mít útočiště v Hospodinu již teď a tady, nemusíme se pak ničeho bát, ani toho, co nás ještě na zemi potká, a už vůbec ne toho, kde strávíme věčnost. Bůh zůstává jistotou.

Miloš Matys (Brniště)

I když tělo a srdce chřadne, Bůh zůstává jistotou

Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude na věky skála mého srdce a můj podíl. (Ž 73,25–26)

Slova Žalmu 73 jsou velmi aktuální. Jako kdyby je žalmista psal v naší současnosti. Dnes a denně vidíme kolem sebe nespravedlnost, lži, podvody, touhu mít stále víc bohatství. Často jdou lidé za svým cílem hlava nehlava i přes mrtvolu. Když žalmista viděl tyto zlé věci kolem sebe, byl z toho smutný. Jeho srdce se bouřilo. Jak je možné, že se lidé svévolní a zlí mají tak dobře? Vždyť se vysmívají všemu dobrému, čistému, samotnému Bohu.

I my, následovníci Pána Ježíše, si dnes můžeme pokládat stejnou otázku. Pane, ty vidíš mou upřímnou touhu žít poslušně podle tvého slova a tvé vůle. Vidíš mou touhu mít čisté srdce, nežít svévolně, nestát na cestě hříšných. A přesto musím někdy procházet tak těžkými zkouškami. Můj život není vůbec procházkou růžovým sadem. Žalm 73 ale autor neuzavírá v beznaději a s hořkostí v srdci. On dobře věděl, kam se svým bolavým srdcem jít: „*Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec.*“ (v. 17)

V Boží přítomnosti, když ztišil svoje srdce před Hospodinem, pochopil, jaké jsou opravdové hodnoty života, který má svůj přesah až na věčnost. Pak znovu prožil hluboce Boží pokoj. Pán Ježíš svým následovníkům neslabil lehký život. Ale to, co slíbil a čemu věříme, je, že On sám, mocný a živý Pán, je a bude s námi v každé situaci. V dobách dobrých i zlých, v době zdraví, nemoci, stáří. To je naše jistota pro dnešek i na věčnost.

Štěpán Exner (Brno)

Žhavé otázky v beznadějně situaci

Jak dlouho se, Bože, smí protivník rouhat? Smí nepřítel znevažovat trvale tvé jméno? Proč stahuješ ruku nazpět? Zvedni svou pravici z klína, skoncuuj s nimi! (Ž 74,10–11)

Jsou v životě situace, kdy si člověk klade otázky „Bože, proč?!“ nebo „Jak dlouho?!“ stejně jako žalmista v dnešním čtení. Jsou to otázky, které člověka pálí a chce na ně dostat odpověď. Hlavně hned. Už nemohu čekat. Už nemám sil. Je zajímavé, že i nevěřící v beznadějně situaci si často kladou otázku: „Bože, proč?!“ Bohužel odpověď často nehledají. Žalmista, ale i upřímný křesťan volají právě proto, že očekávají, že Bůh odpoví. Jsou jako ta neodbytná vdova v Lk 18,1–8. Chtějí odpověď jako Jób ve Starém zákoně. Někdy Bůh odpoví, ale často mlčí. Pak se nám to Boží mlčení může stát kamenem úrazu. Když chceme odpověď a ona nepřichází, máme dvě možnosti jednání. Můžeme na Boha zanevřít, zlobit se na něj, přestat s ním mluvit..., anebo se pokořit a uznat jeho suverenitu v našem životě. On nám nemusí vysvětlovat své jednání; on ví, co dělá, a co dělá, je dobré. Když si uvědomíme, jaký Bůh je – milující, dobrý, milosrdný, milostivý, spravedlivý..., pak najednou není důležité dostat odpověď na naše otázky. Můžeme jít v pokoji dál, ne proto, že situaci rozumíme, ale proto, že známe Boha a důvěřujeme mu.

Neboj se klást Bohu své otázky. Není dobré je přehlížet a tvářit se, že tě nic netrápí. Ale nedovol, aby tě tvé otázky převálcovaly a vzaly ti víru, jestliže nedosaneš odpověď. Když půjdeš se svými otázkami před Boha, uvědom si, kdo je a jaký je, a nech se pokořit. A důvěřuj mu navzdory svým nezodpovězeným otázkám.

Martina Matysová (Brniště)

Žhavé otázky v beznadějně situaci

Jak dlouho se, Bože, smí protivník rouhat? Smí nepřítel znevažovat trvale tvé jméno? Proč stahuješ ruku nazpět? Zvedni svou pravici z klína, skoncuuj s nimi! (Ž 74,10–11)

V životě nastávají chvíle, kdy se zdá, že je Bůh daleko. Voláme k Němu a ptáme se Ho, ale odpověď stále nedochází. A možná se můžeme, podobně jako žalmista, ptát, proč Bůh nereaguje. Nepřátelé jsou již za branami, Hospodine, Ty o tom všem víš, tak proč nezasáhneš?

Pokoušíme se zhodnotit situaci a předložit Bohu naléhavost této chvíle, ale stále nemusí přicházet odpověď. Žalmista si uvědomuje, že nemá nic, čím by mohl Boží odpověď urychlit. Proč by Bůh jednal právě kvůli mé modlitbě? Začíná přicházet i beznaděj. Zjišťuji, že si sám nepomůžu, a pokud nepřijde Boží pomoc, jistě mě těžkosti pohltní.

Nezbývá než si připomenout, co už Bůh v mém životě učinil. To, že vždy přišel na pomoc, když byla situace beznadějná. Také je stále věrný a plní své sliby a dodržuje

smlouvy. Když řekl, že mě nikdy neopustí, platí to i o této chvíli. Žalmista se staví na Boží věrnost a na Boží smlouvu s Jeho lidem. Hospodine, odpověz! Ne kvůli mně, ale kvůli sobě samému, pro své jméno. Nepřátelé tupí Tvůj lid, znevažují Tvé jméno, zvedni svou pravici a skoncuji s nimi!

Boží slovo stále platí a Jeho pomoc přijde v čas příhodný. Neopozdí se! Podobně jako k Danielovi poslal Hospodin svého posla, který přišel ve chvíli, kdy lvi otevírali tlamy, tak přijde Boží pomoc k těm, kteří v Něho doufají. A podobně jako žalmista máme naději, že Ježíš skoncuje se všemi svými nepřáteli v čase druhého příchodu. A pak už nebude ani smrti, ani žalu, ani křiku, ani bolesti a všechna zaslíbení dojdou naplnění.

Pavel Kohl (Brno)

čtvrtek – 7. prosince

Ž 75–76

Kdo obstojí před Božím hněvem?

Ty vzbuzuješ bázeň. Kdo před tebou obstojí, když vzplaneš hněvem? (Ž 76,8)

Hněv je stejnou Boží vlastností jako láska. Je to postoj svatého a spravedlivého Boha k hříchu. Bez něj by Bůh přestal být plně spravedlivým a jeho láska by poklesla na úroveň sentimentality. Toto jsou docela výstižná slova z biblického slovníku. Ano, je to právě hněv svatého a spravedlivého Boha, který dává vyniknout Boží lásce a milosti. Spravedlivý Bůh, který určil přesná pravidla pro to, co je dobré a co je zlé, miluje dobré, a zlé nenávidí. On dal člověku hranice, aby mohl žít v tom dobrém. Člověk překročil tyto hranice, zvolil si zlo, a tím na sebe uvedl Boží hněv. Podle Božích pravidel zlo – hřích – zasluhuje trest. Člověk by měl být potrestán, protože dělá, co Bůh nenávidí. Ale Bůh miluje člověka, a tak přichází s řešením v Kristu Ježíši: „*Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.*“ (Ř 5,6–9) Ve své lásce Bůh nabízí možnost uniknout jeho hněvu. Nabízí řešení. Ne za dobré chování a skutky, ale z milosti – zdarma.

Slova o Božím hněvu nacházíme na mnoha stránkách Bible. Je to realita navzdory tomu, že Bůh je milující a milostivý. A den soudu bude opravdu krutý. Několikrát se v Bibli lidé ptají: „Kdo obstojí před tebou?“ Text z Římanům nám dává odpověď – ti, kdo byli ospravedlněni prolitím jeho krve. Patříš mezi ně i ty?

Martina Matysová (Brniště)

Kdo obstojí před Božím hněvem?

Ty vzbuzuješ bázeň. Kdo před tebou obstojí, když vzplaneš hněvem? (Ž 76,8)

Ve vybraném verši žalmista pokládá řečnickou otázku, kdo obstojí před Bohem, když se bude hněvat. Středem této oslavné písně v Žalmu 76 je právě téma Hospodinovy vlády nad zemí. Součástí Božího charakteru je kromě jeho lásky, dobrotivosti, milosti, mírnosti a trpělivosti nebo požeňání i Jeho spravedlnost a svatost.

Právě dvě zmíněné charakteristiky úzce souvisí s tématem tohoto žalmu. Je zajímavé, že pokud projdeme celé Písmo, nalezneme více zmínek o Božím hněvu a rozhorlení, než o jeho lásce. Naneštěstí však bývá Boží lásce připisována větší pozornost, než jiným Božím atributům. Přitom je opomínáno, že právě velikost a svatost Boží lásky vynikne o to více pod pomyslnými reflektory skutečnosti, že Bůh je spravedlivý a že se hněvá. Kdysi jsem zaslechl jedno přirovnání. Diamant může být nádherný sám o sobě. Pokud je ale vystaven na tmavém sametovém polštáři pod patřičným osvětlením, jeho krása a odstíny vyniknout v plné míře.

Boží hněv není žádným šrámem na Boží dokonalosti, nýbrž projevem spravedlnosti třikrát svatého Boha. Hněv představuje projev rozhořčení proti lidské nepravosti. Z Ř 1,18 víme, že Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé nepravosti. Od založení světa a prvního hříchu, přes každý trest v historii až po finální soud, kdy bude každý člověk skládat svůj účet před Bohem.

William Gurnall kdysi poznamenal, že Boží trpělivost vůči světu je největším zázkamem. Nezbyvá než souhlasit. Pamatujme na to, že Boží hněv není ničím, co snižuje nádheru Boha a co bychom měli vnímat jako negativní stránku Božího charakteru. Připomínej si, že Boží hněv jde ruku v ruce s Boží milostí, a nás, kdysi rebely vůči Bohu a stále hřešící bytosti, Bůh snáší a zahrnuje přízní. Na druhou stranu však nezneužívejme Boží milost jako omluvu pro naše hříchy. Pamatuj na to, že jednoho dne budeš stát před Bohem a zpovídat se. Díky Bohu však máme advokáta, který ještě neztratil žádnou duši, kterou mu Otec dal.

Tomáš Ilgner (Brno)

pátek – 8. prosince

Ž 77,1–21

Těžké chvíle soužení

V den svého soužení se dotazují Panovníka, v noci k němu vztahují své ruce bez umdlení, má duše se utěšit nedá. Připomínám si Boha a sténám, přemítám a jsem na duchu skleslý. (Ž 77,3–4)

Naše životy jsou pestrou mozaikou, v níž nalezneme barvy veselé i smutné, tak jak procházíme různými fázemi a okamžiky života. To, že jsme se stali křesťany, neznamená, že jsme ušetřeni od trápení nebo bolesti. Pán Ježíš nám neslibuje, že náš život

bude procházkou růžovým sadem. Během našeho života nás potkají trápení, bolesti či nemoci. Někteří křesťané jsou kvůli své víře v Krista pronásledováni, tupeni, a někdy i zabíjeni.

V těžkých chvílích soužení se nám může zdát, že je Bůh od nás vzdálen, že nás neslyší. Člověk procházející soužením přemítá o spoustě věcí, možná nejvíce o tom, proč to či ono Bůh dopustil. Na příkladu žalmisty vidíme, jak v takovýchto chvílích jedná on. Úpěnlivě volá k Bohu a prosí Ho, aby v jeho situaci jednal. Je na duchu skleslý, neustále přemítá, nemůže spát. Ale i přes veškerá svá trápení si stále připomíná Boha, jeho činy a divy, které učinil v minulosti. Stále vidí Boha jako svrchovaného a mocného, Toho, který činil a činí zázraky. Toho, který vede svůj lid a zachraňuje ho. Připomíná si Hospodinovy skutky, protože jsou pro něj povzbuzením a nadějí, že zasáhne i v jeho nynější situaci. Tak bychom měli jednat i my. Ve dnech našeho soužení máme vytrvale volat k Bohu a prosit Ho o pomoc. Připomínat si to, co pro nás Bůh učinil a činí. Tím největším činem, který pro nás Bůh vykonal, však zůstává oběť Pána Ježíše Krista za naše hříchy. Skrze Jeho oběť jsme očištěni od našich hříchů a máme naději, že s Ním jednou budeme věčně žít v nebeském království.

„Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!“
(Ž 27,14)

Jiří Jíra (Brniště)

Těžké chvíle soužení

V den svého soužení se dotazuji Panovníka, v noci k němu vztahuji své ruce bez umdlení, má duše se utěšit nedá. Připomínám si Boha a sténám, přemítám a jsem na duchu skleslý.
(Ž 77, 3–4)

Autor žalmu vylévá upřímně před Bohem svou bolest. Bez přestání volá k Bohu a zdálo by se, že Bůh neodpovídá, že jej Hospodin zavrhl, že skončila jeho láska. Naše duše může být neklidná z mnoha důvodů. Můžeme v životě zažít různá zklamání, bolesti, nemoci, ztrátu práce, blízkého člověka, nebo jiné zraňující okolnosti. Bohu však naše trápení není lhostejné. Ví o každé naší slze, kterou chce setřít, a zná svůj čas, ve kterém svrchovaně jedná.

Chtěl bych s vámi, milí čtenáři, sdílet svou osobní zkušenost. Ve svém životě jsem zažil dost zklamání a smutku. Nejtěžším obdobím byla nemoc mé mamy, která mi v období mého mládí po osmi letech boje s rakovinou odešla, a já se (po ztrátě obou rodičů) ocitl v beznaději a zmatku, kam vede můj život. Zoufalý jsem opustil zemi, kde jsem vyrůstal, a odjel za lepší budoucností. Po příjezdu do České republiky jsem se ocitl bez rodiny a veškerého zázemí, a ptal se sám sebe, kam vede můj život. Nikdy bych nevěřil, že můj život může být svědectvím pro ostatní. Když se však ohlédnu zpět, vidím, že Bůh se o mě věrně staral. Dnes je pro mě samotného povzbuzením vidět, čím mě Bůh provedl, jak mocně a milostivě jednal, a dovedl mě do situace, ve které jsem dnes. Ví, že Bůh na mě tenkrát nezapomněl, ale chtěl pro

mě to nejlepší. Dal mi Boží rodinu, několikanásobnou podporu v modlitbě a velké požehnání.

Autor žalmu nezapomíná, co Hospodin v minulosti učinil. Jak čteme v dalších verších žalmu, připomíná si dřívější Boží zázraky a uzavírá, že Boží cesta je ta nejlepší a že nikoho většího nad Boha není. Milí čtenáři, nechávejme svou cestu v Božích rukou a spoléhejme na Boží čas a jeho svrchované jednání – i ve chvílích soužení, které nejsou snadné.

Javad a Šárka Cihlářovi (Brno)

sobota – 9. prosince

Ž 78,1–39

Svědectví má povzbudit i varovat

...aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání, a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jehož duch nezůstal věrný Bohu. (Ž 78,7–8)

Slunce může být celý den za mraky, může pršet, fučet studený vítr a padat sníh a právě v těchto chvílích si často připomínáme, že je nad mraky to teplé sluníčko, které nás v jasný den umí tak krásně prohrát.

V Žalmu 78 jsou Izraelci vybízeni, aby nezapomínali na to, co s Bohem prožili, jaké zázraky učinil, když putovali po poušti. Viděli, co dělá, jak se o ně stará; přesto hřešili a žili si podle svého. Volali k Hospodinu a dotazovali se na jeho vůli, až když byli v úzkých. Až když jim teklo do bot. Přitom znali Boha a jeho přikázání. Čteme-li celý text Žalmu 78, uvědomíme si, jak je důležité se svými dětmi i se sourozenci v církvi sdílet, co jsme s Bohem prožili, co s ním zažíváme. Posiluje nás, že jsme s Bohem zažili něco na vlastní kůži, dává nám to jistotu, že se o něj můžeme opět opřít a nezklame nás.

Bůh je, jako že je slunce nad hlavou. Dává nám přikázání a víme, že v jeho blízkosti prožijeme den naplněný sluncem. Reptáním, stěžováním si a nevěrou si nepomůžeme, ale uškodíme.

Dnešní úvahu uzavřu svým svědectvím. Dostal jsem od Boha skvělé zaměstnání, jen jsem dlouho nevěděl, jak velkým požehnáním pro mne je. Reptal jsem na vedení, na práci a přesčasy. Nechtěl jsem vidět skvělé kolegy, dostatek peněz pro svou rodinu, různorodou náplň práce, adrenalin. Když jsme při rekonstrukci domu měli málo peněz, byl jsem odvolán do zahraničí, a tím pádem jsme měli diety. Bůh se o nás postaral. Bůh je v našich životech, jde s námi jako slunce nad hlavou a koná zázraky. Žijme s ním, a ne podle sebe; nereptejme, naopak se snažme, aby nás Bůh shledal věrné.

Lukáš Kuc (Brniště)

Svědectví má povzbudit i varovat

...aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání, a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jehož duch nezůstal věrný Bohu. (Ž 78,7–8)

Když se chceme pojistit, abychom nezapomínali, píšeme si upomínky do diáře nebo deníčku, jejichž místo teď čím dál častěji přebírají mobily a nejrůznější chytré aplikace, které přemýšlejí za nás. A to je možná onen kámen úrazu. Technika „myslí za nás“. Nic ovšem nenahradí vlastní paměť – tu chvíli, kdy zavřete oči, a za víčky se vám začne odvíjet film, který připomíná krásný východ slunce, příjemnou snídani u přátel, svatební den, narození prvního dítěte, promoci. Máme v tomhle filmu místo i pro den křtu, okamžik hlubokého vědomí Boží blízkosti, chvíle vyslyšené modlitby, uzdravení, den, kdy někdo blízký přijal Krista?

Bůh v životě těch, kdo Mu důvěřují, koná velké věci – jen naše paměť je někdy příliš krátká. A přitom si ji tolik potřebujeme zachovat pro dny příští, pro chvíle „složení důvěry v Hospodina“. On je důvěryhodný sám o sobě, ale každý „důkaz“, který uchováme v paměti, může pomoci – mně, mému okolí, nám všem. Být stálého srdce a mít ducha věrného Bohu totiž nejsou kvality, které jen tak „padají z nebe“. Je dobré je živit setrváváním v Boží blízkosti, zachováváním Jeho přikázání a pamětí, která nezapomíná na Jeho skutky.

Lucie Endlicherová (Brno)

neděle – 10. prosince

Žalm 78,40–72

Přes Boží zázraky lid vzdoroval Bohu

Ale pokoušeli ho a vzdorovali Bohu nejvyššímu a nedbali na svědectví jeho, odpadli, byli věrolomní jak otcové jejich, selhávali jako zálužný luk. (Ž 78,56–57)

Izraelský lid s Bohem prožil neskutečné věci. Znamení, která Egypťané zakoušeli v podobě ran. Divy, jež zakoušeli Izraelci na poušti. Bůh je vedl jak pastýř své ovce. Měli co jíst, nemuseli mít strach o svůj život, měli co pít, i když šli pustinou. Měli se pod jeho pastýřským vedením dobře.

Možná nám dnešní svět může i přes všechny technologie a možnosti vyžití připadat duchovně pustý. Můžeme se zde cítit jak v pustině, na poušti. Pokud však známe Boha, poznali jsme toho nejlepšího pastýře našeho života, a tak ho následujeme. On nám dá jíst, ochrání nás. Někdy jsme však jako izraelský lid: vše máme, a přesto reptáme, hledáme si v životech jiné bůžky, abychom náhodou o něco nepřišli, zažili toho co nejvíc, a nehledíme na naše sliby Bohu. Jsme nevěrní a zapomínáme na to, že Bůh je Bohem žárlivě milujícím.

Nechme se pást Bohem na nejlepších pastvinách a nivách, abychom se nemuseli pro svou nevěru a vzdor léta trmáčet po poušti jako izraelský lid.

Lukáš Kuc (Brniště)

Přes Boží zázraky lid vzdoroval Bohu

Ale pokoušeli ho a vzdorovali Bohu nejvyššímu a nedbali na svědectví jeho, odpadali, byli věrolomní jak otcové jejich, selhávali jako záluďný luk. (Ž 78,56–57)

Bible je úžasná kniha – svědčí o tolika zázracích, Božích zásazích, zvláštních řešeních neřešitelných situací... Člověk si až někdy říká – tohle bych chtěl/a zažít, tam bych tehdy chtěl/a být a vidět to na vlastní oči!

Jenomže Bible dodává i něco, co už tak lákavé není. „*Ale pokoušeli ho a vzdorovali Bohu nejvyššímu a nedbali na svědectví jeho...*“ Jak je možné, že lidé, kteří zažijí přímé Boží působení, zázrak, nadpřirozenou ochranu, prostě Boha na dotek – že ho nakonec pokouší, vzdorují Mu, ignorují Jeho svědectví, požadavky, ale hlavně ignorují Jeho lásku? Opakuje se to v celém Písmu pořád znova. Bůh zasáhne, ale po nějakém čase...

Je zjevné, že zázraky samy o sobě člověka nezmění. Nadchnou, to ano, přitáhnou pozornost, vzbudí zvědavost, ale srdce člověka v jeho hloubce nechají chladným. Lidské ale na Boží dobrotu znamená zmar.

Jenže Bůh není jako my. Když jsme nevěrní, On zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe. I On říká své ale. Pro každého, kdo lituje svých hříchů, platí: „*Ale on se slitovával, zprošťoval je nepravostí, nevydal je zkáze, často odvrátil svůj hněv a nedal zcela procitnout svému rozhořčení, pamatoval, že jsou jenom tělo, vítr, který zavane a už se nevrací.*“

I když padáme, i když hřešíme, máme naději v tomto Božím ale. Protože Bůh se slitovává, odpouští každý vyznaný hřích, dává nový začátek. Jen nesmíme rezignovat a přestat své hříchy Bohu vyznávat.

Kateřina Hodecová (Brno)

pondělí – 11. prosince

Ž 79,1–13

Víra v obtížných časech

My, tvůj lid – ovce, jež paseš, budeme ti navěky, po všechna pokolení, vzdávat chválu a vyprávět o tvých chvályhodných činech. (Ž 79,13)

Žalm 79 líčí jednu z mnoha tragických epizod v dějinách židovského národa. Týká se událostí starých několik tisíc let, ale může nám připomínat i krvavé osudy Židů za

druhé světové války. Právě v souvislosti s holocaustem často zaznívá ateistická námitka a reakce na nepochopitelné tragédie: „Kdyby byl Bůh, nebylo by tolik neštěstí.“

Konec uvedeného žalmu je přesto ateismu na hony vzdálený. Pisatel se v tomto závěrečném verši hlásí k víře, k úkolu Boha chválit a vyprávět o Něm. Po všech těch hrůzách, které verši předcházejí, se to může zdát neuvěřitelné. Ovšem právě 20. století, které bylo na svém počátku radostně vítáno jako věk triumfujícího mozku, prokázalo tragické limity tohoto lidského orgánu. Lidé bez Boha dokážou bezbožné a nelidské věci, přílišná důvěra v člověka není na místě.

Je pravda, že Bohu vždy nerozumíme a některé věci jsou mimo naše chápání. Život není vždy jednoduchý, trpí i neviní a Boží mlýny mají někdy spíše pozemské dodací lhůty. Přesto nemůžeme jinak, než věřit a upírat svou naději k Bohu. Věříme, že na nás nezapomíná, věříme v Něho, i když mu vždy nerozumíme. A v této realistické a dospělé víře pak chceme společně se žalmistou našemu Bohu vzdávat chválu a vyprávět o Jeho činech.

Miroslav Franc (Litoměřice)

úterý – 12. prosince

Ž 80,1–20

Jen v Bohu je naděje, jen On může obnovit zničené

Nikdy se tě nespustíme, zachovej nám život, ať můžeme vzývat tvoje jméno. Hospodine, Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budeme zachráněni. (Ž 80,19–20)

Zanedlouho skončí tento rok a my můžeme na dění kolem nás pozorovat, jak se ozubené soukolí času pootočilo. Události ve světě i v církvích nám dávají tušit, že se zase o něco přiblížil ten druhý advent, den (noc) o kterém Pán Ježíš prohlásil, že nikdo neví dne ani hodiny (ani roku).

Žalm 80 je výmluvný. Co si počít, když na nás doléhají chmury osobního selhání, pro sousedy jsme předmětem sváru, nevěřícím nepřátelům pro smích? Potřebujeme vidět jasnou Boží tvář.

Jak se vyrovnat s tím, že ochranné zídky vinice (nepochybně je tu řeč o církvi působící ve světě) jsou pobořené a kanci ji zlovolně rozrývají? „Bože zástupů, navrať se, shlédni z nebe, popať, ujmi se té révy...“ Potřebujeme vidět jasnou Boží tvář.

Hospodinova tvář však může být z toho neutěšeného stavu – podle v. 17 – zachmuřená. Pokud něco neuděláme s tím, co máme ve své kompetenci, je vyhlášení jasně Boží tváře předčasné. Nerozjasní se, ani kdybychom se vybičovali k lepším a halasnějším chvalám.

A přece je naděje. V Bohu, který odpouští v Pánu Ježíši hříchy lidí, je naděje pro všechny situace – v nás i kolem nás. V čem konkrétně? V pokorném srdci lidí vyznávajících hříchy a ochotných změnit dle Božích nároků způsob života. Naděje je v rozhodnutí zapřít sebe sama, zlepšit přístup k bližním a orientovat se podle jeho svrchované vůle zjevené v Písmu. On pak může jednat a pochroumané vztahy v rodinách, církvích

i v zemi obnovit. Potom se rozjasní Boží tvář – v srdci jednotlivce, v rodině, v církvi a určitě i našem v okolí, ve společnosti, do které jsme zasazeni.

Vlastimil Malý (Litoměřice)

středa – 13. prosince

Ž 81,1–17

Bůh nechá člověka jít po svém, ale jak to dopadne?

Nechal jsem je tedy být s tím zarputilým srdcem, ať si jdou za svými plány. (Ž 81,13)

Je zřejmé, že Pán Bůh si velmi považuje svobodného rozhodnutí člověka respektovat jej, poslouchat a dokonce jej milovat. Stvořitel by jistě mohl ve své všemohoucnosti člověka „naprogramovat“ jen pro dobrá rozhodnutí. Ale kde by potom byl prostor pro vzájemný vztah, na kterém Bohu zřejmě nejvíce záleží?

Není divu, že je tu řeč o lidském srdci. Tomu my lidé rozumíme. Známe situace, kdy si právě symbolické srdce malujeme, abychom ten nejvřelejší vztah lásky nějak vyjádřili a dali najevo. Ten, kdo v životě takové zamilování prožil, ví, že pokud je opětováno, nic jiného to nevyváží. Stejně jako není nic víc skličujícího, než zažít zamilování, které není opěťováno.

Nás si Pán Bůh také tak zamiloval. Dokázal to mnohokrát. Nejintenzivněji to na nás doléhá právě nyní o adventu – a potom o Velikonocích... Nejen lid vyvolený, ale také každého, kdo jej slyší, chce Bůh zahrnout svou přízní, ochranou i nasycením vším dobrým.

Pán Bůh dává čas i příležitost k přiblížení, naslouchání a rozpoznání jeho vztahu k nám. Jen zarputilé srdce signály jeho lásky nezachytí a vydává se, oblouzněné svým Já, za svými vlastními, vpravdě bezbožnými plány. Ovšem se všemi nedobrymi důsledky, které to svéhlavému člověku přináší. Pán nezasáhne, dovolí to, nechá ho jít. Boží srdce však vždy čeká na návrat.

Vlastimil Malý (Litoměřice)

čtvrtek – 14. prosince

Ž 82,1–8

Zastaň se potřebného pomoci

Dopomozte nuznému a sirotkovi k právu, poníženému a chudému zjednejte spravedlnost, pomozte vyváznout nuznému ubožáku, svévolným ho vytrhněte z rukou! (Ž 82,3–4)

I dnes jsme Písmem nabádáni pomáhat potřebným tohoto světa a zastávat se jich. Je předvánoční čas, tedy doba, která se hojně využívá k humanitární pomoci a lidé jsou v těchto dnech více ochotni darovat drobné dárky dětem z dětských domovů, přispět

na polévku pro chudé a také firmy se snaží prezentovat svou štědrost. Je to čas, kdy lidé myslí na druhé více než v průběhu celého roku.

Pomoc potřebným v našich sborech je pro nás, doufám, samozřejmostí. Více se v těchto dnech zaměřujeme na služby ve věznicích či nemocnicích a podobně samozřejmá je snad také pomoc potřebným v našem okolí. V tomto čase se výrazně zhoršuje venkovní počasí, lidé přespávající pod mostem jsou v ohrožení života umrznutím, sociální služby určené pro tyto lidi jsou přeplněné.

Jeich situace a stav je výsledkem hříchu, ale je důležité mít stále na paměti, že za špinavým a zapáchajícím obalem je člověk, tedy Boží stvoření. Lidé se od pomoci těmto lidem často odvracejí, sebemenší kontakt s nimi je pro ně přinejmenším nepříjemný, ale právě zde je náš křesťanský úkol pomoci. Bez soudu, bez ohlížení na ostatní a často také bez nároku na odměnu či poděkování.

Odradit ve snaze pomoci by nás nemělo to, že jde o lidi špinavé, negativně naladěné, závislé na alkoholu či jiných návykových látkách. Možná, že po první pomoci osamělému člověku, bezdomovci nebo dítěti na ulici si ještě více uvědomíme, jak úžasné požehnání máme, když večer ulehne do čisté postele s šálkem dobrého čaje, po dobré večeři obklopeni svými blízkými.

Věřím, že tyto požehnané chvíle budou jen další přípravou pro pomoc potřebným a také věřím, že naši pomoc nebudeme rozdávat pouze v předvánočním čase, ale každý den. Kéž nám v tom Pán žehná, dodává sílu a v naší pomoci potřebným se oslaví.

Aleš Slavíček (Litoměřice)

pátek – 15. prosince

Ž 83–84

Zdroj síly je v Bohu

Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť. Pokračují stále s novou silou, objeví se před svým Bohem na Sijónu. (Ž 84,6.8)

Kolikrát jsme ve svých životech – my nebo naši blízcí – procházeli těžkým obdobím. Velký počet lidí v našem okolí bojuje se závažným onemocněním, trápí se v nefunkčním manželství, řeší finanční potíže, problémy v zaměstnání, nebo jsou svázáni různými závislostmi. Člověka v těchto chvílích napadá otázka: „proč právě já“ a této otázce se nevyhne ani věřící člověk.

Dost možná se dobereme do fáze, kdy nalezneme viníka svých starostí v osobě lékaře, šéfa, partnera a možná nás napadne i myšlenka, že nás Pán trestá za náš hřích. Také jsem prožíval podobné složité období. Když jsem nemohl dál, modlil jsem se a v této modlitbě se stala zvláštní věc. Byl jsem vytažen vysoko nad kancelář, budovu a město, kde jsem v tu chvíli seděl. Byl to neobyčejný zážitek. Mohl jsem vidět svět z velké výšky a v tom velkém světě také sebe a svou starost. Tedy vlastně nemohl, byl jsem tak vysoko, že jsem svou starost neviděl a nebyl jsem vidět ani já.

Seděl jsem ve stratosféře a v jednom okamžiku jsem byl osvobozen od všech těžkostí toho dne.

Pán mi dopřál tento okamžik a ukázal mi, že on je nad každou mou starostí, nemocí i problémem a současně také, že bolesti tohoto života velmi dobře zná. Po tomto okamžiku jsem si uvědomil, že jako je snadné dobít mobilní telefon, tak je snadné nabít naše síly. Stačí se zastavit, odevzdat vše v modlitbě a nechat se vynést nad starosti tohoto života k nevyčerpatelnému zdroji, kterým je náš Stvořitel.

Aleš Slaviček (Litoměřice)

sobota – 16. prosince

Ž 85,1–14

Podmíněné zaslíbení pokoje

Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí! (Ž 85,9)

Slovní spojení „podmíněné zaslíbení“ nás může trochu provokovat. Jaké podmínky? Copak Bůh nedává své zaslíbení, odpuštění a lásku bez podmínky? Jakkoliv tato pravda platí, přesto je spojena s jedním nebo i více „ale“. Podívejme se na to pozorně: Pán Bůh dává své odpuštění, ale předchází mu naše lítost nad hříchem a pokání. Stejně tak např. spasení: ano, je zadarmo; ale stojí nás celý náš život, který svěrujeme Spasiteli do rukou.

A s pokojem je to podobné. Nepřijde sám od sebe, nepadne na nás a nepřikryje nás zčista jasna jako deka. I Boží pokoj má něco, co mu předchází na naší lidské straně. V textu žalmu můžeme nalézt tři lidské činnosti, které s pokojem souvisí.

První je slyšení: „Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin...“ Tím to celé začíná – naslouchání Bohu, jeho slovu. Skrze slyšení Božího slova přichází do našeho života pokoj, který není z tohoto světa. Skrze toto slyšení pak roste i naše víra, protože „víra je ze slyšení a slyšení je skrze slovo Boží“ (Ř 10,17 K).

Druhá je věrnost: „Pokoj pro svůj lid, své věrné“. Možná bychom mohli říci i „pro své oddané“. Jde o to, že jsme se vydali na cestu následování, ale poutníky jsme jen tehdy, pokud na cestě věrně a oddaně zůstáváme, neodbočujeme, ale jdeme vpřed „s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle“ (Žd 12,2).

Třetí je „nevracet se k své hlouposti“ (či bláznovství!). Jinými slovy: nevracet se do způsobů starého života, který jsme žili před obrácením a který se vyznačoval naší nezávislostí, nezájmem a hříchem.

Pokoj v duši je uprostřed tohoto světa vzácný poklad. Ukázali jsme si, kde a jak ho hledat. Nechť tedy i dnes dobrý Bůh vyhlásí svůj pokoj nad naším životem.

Petr Štecha (Litoměřice)

Prosba o odpuštění a povzbuzení

Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám. Vlej do duše svého služebníka radost, k tobě, Panovníku, pozvedám svou duši, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný. (Ž 86,3–5)

První, čeho si v tomto žalmu všimneme, je nejspíš naléhavost – nutná potřeba Božího svrchovaného zásahu. Dokud jsme schopni si pomoci sami, zpravidla Boží pomoc nehledáme. Až ve chvíli, kdy jsme se svou moudrostí, silou, schopnostmi či vlivem v koncích, obracíme se na vyšší místa. Jistě, řeknete, neměli bychom se k Božím výšinám obracet vždy? Ano, měli; ale nebývá to v lidském životě pravidlem. Většinou teprve uprostřed různých tlaků, těžkostí, starostí a soužení hledáme Boží tvář a pak také poznáváme, jaký Bůh opravdu je. Zjišťujeme, že k němu můžeme volat v každé situaci, že před ním můžeme vylít své srdce (stejně jako to dělal David) a že on nás slyší.

Kromě vnějších vlivů nás dokáže dokonale srazit a zdepat náš vlastní hřích, zvláště ten, se kterým vedeme opakovaný boj. Cítíme, že nemáme sílu. Už zase ... Jenže Bůh žádné „už zase“ nezná. David vyznává: „Ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný.“ To je úžasná zpráva: Bůh je dobrý, nabízí odpuštění, je nejvyšší milosrdný (může snad být ještě něco většího?) k těm, kdo ho volají. Pokud tedy voláme k Bohu o smilování a s lítostí a pokáním přijímáme nabízené odpuštění, on nám odpouští.

A navíc: on je dokonalý Bůh a jeho odpouštění je také dokonalé. U Jeremjáše 31,34 čteme: „Na jejich hřích nevzpomenu více.“ Tak si to představme: když my říkáme „už zase“, tak Bůh se ptá: Jaké „zase“? O ničem nevím. Vše, co bylo vyznáno jako hřích, je zapomenuto – dokonale!

Samozřejmě víme, že takovéto odpuštění není jen tak. Aby spravedlnost zůstala spravedlností, musel odplatu za náš hřích nést někdo jiný. Nám je dokonale odpuštěno, ale Ježíš za to zaplatil svým životem. Jen díky Ježíši si můžeme říci: zapomenuté je zapomenuto – nezapomeň na to!

Petr Štecha (Litoměřice)

Volání ke spolehlivému pomocníkovi

Slyš, Bože, mé bédování, mé modlitbě pozornost věnuj, z končin země k tobě volám se sklíčeným srdcem. Doved mě na skálu, je pro mě strmá. (Ž 61,2–3)

Když se nám přihodí něco nemilého, nejdříve myslíme na to, kde najít pomoc. Jestli jsme už takovou pomoc někdy potřebovali, pak už víme, kde ji máme hledat.

Podobně smýšlí i žalmista: „*Pozdvihuji oči svých k horám, odkud by mi přišla pomoc. Pomoc má jest od Hospodina, který učinil nebe i zemi.*“ (Ž 121,1–2)

Napadlo nás někdy, jak je důležité, abychom lidem kolem sebe potvrzovali, jaký pomocník nás našim životem provází? Ano, je to náš nebeský Otec, který tak miloval svět, že dal svého jediného syna za nás...

Víte, jak velikým darem je pro nás náš nebeský Otec? Je to zapsáno v evangeliu Matouše: „*Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterouž by koli prosili, staneť se jim od Otce mého nebeského.*“ (Mt 18,19 Kr.) Tak tomu se říká Jistota. Jeden autor duchovní písně napsal: Jistota blahá Ježíš můj jest.

Až budeme stát před nějakým důležitým rozhodnutím, obtížným obdobím svého života nebo budou přicházet do našeho života nepochopitelné problémy, vyznejme před druhými, že pomoc očekáváme od našeho nebeského Otce.

Jan Mrázek st. (Cheb 2)

úterý – 19. prosince

Ž 62,1–13

Prověřená Boží pomoc

„*Má sláva a spása je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. Lide, v každý čas v něho doufej.*“ (Ž 62,8–9)

Nádherný nadpis: Prověřená Boží pomoc. Mně se také osvědčila! ☺ (Přes 35 roků, tehdy jsem Mu vydala svůj život.)

V běžném životě běžně nasměrujeme něčí pozornost k tomu, co se nám osvědčilo: při cestování, různé praktické rady pro domácnost až po pokyny k odstraňování skvrn z prádla, ale také rady pro dobré vztahy atd. Nejvíce se cením ty, kde můžeme doložit, že to opravdu zafungovalo.

Žalmista David dává také „svoji“ nabídku: „*okuste a uzříte (přesvědčíte se sami), že Hospodin je dobrý.*“ (Ž 34,9b) Boží zásah do dění a jeho pomoc zmiňuje v mnohých svých žalmech, např.: „*Bůh je naším útočištěm i silou, velkou pomocí, kterou nacházíme v (různých) souženích (při životních zkouškách).*“ (Ž 46,2 ČSP) A porůznu tuto „teorii o Bohu“ dokládá svými životními zkušenostmi s ním i zde: „*...on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště.*“

Taktéž i my udělejme lidem kolem nás nabídku: „*Zkus to (ve své upřímnosti) s Bohem...*“ (ráda jim to takto říkám) a rovnou jim podarujme – vyjmenujme – nějaký „vzorek“ ze svého života či ze života druhého z Boží rodiny, z dějin lidstva apod. (o Boží pomoci v naší každodennosti nebo konkrétní specifické situaci, Boží zásah, zázrak...). Kupodivu, lidi to vstřícně a rádi slyší (např. mé kolegyně, sousedka, známá, ale i náhodný cestující ve vlaku, či čekající u lékaře).

„*Lide, v každý čas v něho doufej.*“ To je osvědčené staletými i situacemi v našich životech.

Nikdo jiný není jako on, který ve svém Synu je mou (a chce být i jejich) spásou – to je cesta k pochopení smyslu našeho života na tomto světě, ale i v tom věčném.

„Zkuste mne...“ – férová Boží nabídka, stále ještě platná.

Milada Křivánková (Cheb 2)

středa – 20. prosince

Ř 5,12–21

První mesiášské zaslíbení v Bibli

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (Gn 3,15)

Podobně jako v uvedeném verši stojíme i dnes na prahu nového začátku a nové naděje.

Jako jsme v jednom padli, tak v jednom vstáváme. V Adamovi padlo celé lidstvo, v „Adamovi“ (= člověku) padl „člověk“. Kristus je druhý člověk, v němž se vytváří lidstvo nové. On je ten „nový člověk“.

Součástí těchto obrazů není pouze stav minulý a budoucí, je v něm také určité povolání pro lidstvo dnes. Naše žití má být odrazem skutečného lidství, které se znovu narodilo v Kristu. Boží čin záchrany, obnovující spravedlnost, se musí odehrát v nás, aby se mohla projevit skrze nás.

Mnohokrát se v Novém zákoně objevují charakteristiky jako pokora, milosrdenství, trpělivost a cudnost. Takovéto charakteristiky byly v přímém kontrastu s tehdejšími pohanskými zvyklostmi. Vyvstávala otázka, proč by měl někdo měnit zvyklosti? Odpověď církve byla a stále je: jsou to právě tyto hodnoty, jež ilustrují a představují skutečnou lidskost. Opravdové lidství bylo demonstrováno Kristem samotným. Toto je obraz a příklad, kterým by měli žít i jeho následovníci.

„Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vláda skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista.“ (Ř 5,17) Přijetí nového vzoru lidství zahrnuje i samotnou vládu. Nikoliv kralování jak jsme na ně zvyklí, nýbrž službu sebezapřením a nesením druhého. „Kristus je tím, kdo trpí za svět. Jen jeho utrpení vykupuje. Avšak i církev teď ví, že utrpení světa musí vzít někdo na sebe. Při následování Krista dopadá tedy utrpení i na ni a ona je nese, pokud ji samu nese Kristus. Je-li církev Ježíše Krista jeho následovnicí pod křížem, stojí před Bohem zástupně za svět. Bůh je Bohem nesení. Boží Syn nesl naše tělo, nesl proto kříž, nesl všechny naše hříchy, a tím zjednal smíření.“ (Dietrich Bonhoeffer)

Viktor Jelínek (Cheb 2)

Požehnání pro všechny národy z potomka Abrahama

A ve tvém potomku dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu. (Gn 22,18)

Abraham dostal od Hospodina zaslíbení, že mu požehná a skrze něj že dojdou požehnání všechny národy země. Toto zaslíbení se plně začalo uskutečňovat v Egyptě. Jde v podstatě o Mesiášské zaslíbení, jímž Bůh vyhlašoval a uskutečňoval svůj spasitelný plán, jenž se naplnil teprve v Ježíši Kristu, v jeho vzkříšení, v seslání Ducha svatého. Takže křesťané žijí v době naplnění Božích slibů ze Starého zákona.

Zajímali jste se někdy o své předky, odkud pocházejí, jaký je váš rodokmen? Můj pradědeček z maminy strany, jak jsem se dočetl z jistých pramenů, se dostal do styku s křesťany ve svých devatenácti letech. Slovo Boží na něj tak mocně zapůsobilo, že vydal své srdce Pánu. Vlivem jeho svědectví a příkladného života přijali tuto pravdu jeho rodiče, šest sester a dva bratři. Za nějaký čas byl zvolen laickým kazatelem a později řádným kazatelem. Tato nadějná práce byla označena za škodlivé sektářství a často docházelo k zákazům shromažďování. Byl úředně vyslýchán a bylo mu bráněno kázat. Přesto se nevzdal a přibyli další pracovníci. Za nějaký čas dal úřad svolení ke shromažďování a také k postavení nové modlitebny až pro pět set lidí. Zůstal věrným služebníkem až do smrti. Dožil se osmdesáti pěti let. Věřme Bohu, Ježíši Kristu a nesme odkaz našich předků. Budeme mít zaslíbení, které pochází už od Abrahama (Ga 3,6–9).

Jindřich Nesvarba (Cheb 2)

Věčné království Mesiáše

Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky. (Da 2,44)

Druhá kapitola proroka Daniele pojednává o zvláštním snu, který měl král Nebúkadnesar, a také o hledání a nalezení jeho výkladu. Na králův příkaz zemřelo mnoho „profesionálních“ vykladačů snů a moudrých lidí, kteří mu nedokázali říct, co se mu zdálo a co to znamená. Do celé situace vstoupil Daniel, kterému Hospodin dal nadpřirozeně poznat obsah i výklad snu. Sdělení snu bylo přímočaré – žádné lidské království (rozuměj způsoby jednání a uplatňování spravedlnosti) nebude trvat věčně, ale Bůh nebes dá povstat svému království (rozuměj způsobu jednání a uplatňování spravedlnosti), které nikdy neskončí.

Toto sdělení se týkalo nejen budoucnosti, ale mělo mít přesah také do královny přítomnosti. Sen a jeho výklad mu byl dán proto, aby poznal myšlení svého srdce (Da 2,30), nebo jinak – aby porozuměl tomu, o čem přemýšlí (B21). Kromě poukázání na věci příští dostal šanci změnit věci současné. Z následujících událostí ovšem vyplývá, že této šance nevyužil a skončil neslavně.

Dobrá zpráva do dnešní špatné doby je, že království Boží již je mezi námi (L 1,20), Jeho království nebude konce (L 1,33) a nepřivlastní si ho žádný člověk (Da 2,44). Navždy zůstane královstvím Božím, ve kterém platí Jeho pravidla. To je milost, naděje i šance. Šance poznat myšlení našeho srdce. Požehnaný pátek všem!

Petr Sauer (Cheb 2)

sobota – 23. prosince

L 17,20–21

Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží

Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ (Mk 1,14–15)

Kdy jindy než v závěru adventní doby si máme připomínat základní zvěst evangelijního příběhu o přicházejícím království? V době, kdy si připomínáme narození Spasitele, je také potřeba připomenout budoucí očekávání. Církev společně vyznává, že přichází doba, kdy Kristus přijde a nastolí vládu lásky a spravedlnosti. A možná právě v pochmurném a studeném zimním období a při pohledu na předvánoční nákupní šílenství je tolik potřeba připomínat si, že temnota, chlad a stres všedního dne nejsou věčné. Je zde někdo, kdo je víc a kdo slibuje, že Jeho vláda je blízko. V Jeho království už nebudeme žít ve tmě, lidské vztahy nebudou ovládnuty chladem a život nebude honbou za nesmysly. Jeho království zaslubuje společenství celého stvoření v lásce a souladu.

„Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypožorovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu nebo je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi.“ (Lk 17, 20b–21) Připomínáme si také, že zaslíbené království není jen naděje do budoucna. Je to také něco, co už máme, co už je mezi námi. Už tady a dnes můžeme žít Boží království. Naše společenství mohou být místy, ze kterých jsou projevy budoucího království přinášeny do reality dneška. Můžeme být místy, kde hoří plamen, který dává světlo a ohřívá srdce těch, kteří přicházejí, místem, kde lidé mohou spočinout v klidu a beze spěchu a stresu. Můžeme být společenstvími, která nabízejí naději, pokoj a lásku světu, který je často v beznadějných situacích plných nenávisti.

A tak prosme, a zvláště v době, kdy si připomínáme příchod toho, která nám dal úkol být na této zemi světlem, ať opravdu naše společenství svítí a hřejí, ať můžeme říct, že království Boží je opravdu vprostřed nás. Kéž nám k tomu pomáhá Pán.

Luboš Tomandl (Cheb 2)

Immanuel – Bůh s námi

Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, to jest přeloženo Bůh s námi.“ (Mt 1,21–23)

Kdekdo by chtěl mít Pána Boha na své straně. Umět si jej naklonit, zajistit si jeho podporu a přízeň, podepřít jím své názory a pojistit si u něj bohatství, zdraví a úspěch. Ve svém Synu Ježíši Kristu ale jedná Pán Bůh přesně opačně. Stává se jedním z nás – chudým, slabým a zranitelným. Není jako oni zlomyslní bohové Olympu, kteří si z výšky zahrávají s lidskými osudy. On je Stvořitelem, který soucítí se svým stvořením, nikdy své stvoření neopouští a nezřídá se ho (Žd 13,5).

Mesiášské jméno Immanuel – Bůh s námi (Iz 7,14) v sobě ale nese ještě něco více než jen trpné sdílení našeho údělu. Zároveň také vystihuje Boží odhodlání nás z toho údělu vyvést a postavit se za nás. Přesně tak, jak to oznamuje anděl Páně Josefovi ve 21. verši: „*neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů*“. Často vnímáme svou potřebu vysvobození úplně někde jinde, zejména v oblasti finanční, zdravotní a sociální. Ježíšovo evangelium nás naproti tomu učí, že to, co primárně potřebujeme, je vysvobození z otroctví hříchu (J 8,34). Vysvobození z nečistých myšlenek o sobě i o druhých a přijetí smíření v našem vztahu s Bohem. To ostatní se vedle toho stává podružným.

Od chvíle betlémského vtělení dostává Boží přítomnost mezi námi úplně nový rozměr. Krista teď v sobě může skrývat cokoliv malého, slabého a bezmocného v naší blízkosti. A i skrze nás samotné pak tomu chce být Pán Bůh nablízku. Ať už se tedy s námi nebo v našem okolí děje cokoliv, můžeme si být jisti, že v Pánu Ježíši Kristu zůstává Bůh niterně propojen s našimi životy stejně tak, jako je těhotná žena propojena se svým plodem. A je-li Bůh s námi, pak kdo je proti nám? (Ř 8,31)

Jan Mrázek ml. (Cheb 2)

Neboť se nám narodí dítě...

Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. (Iz 9,6)

Nádherný důvod k radosti – narodilo se dítě! Rodiče jsou vždy tak šťastní, když mohou přivítat na světě tělo svého těla, kosti svých kostí. Všichni v rodině hned spěchají, aby to oznámili všem, kdo bude poslouchat: narodilo se nám dítě. O nic méně to byla pravda s Mesiášem. Ten dlouho očekávaný, „nyní přišel v těle.“

Jak čteme, nejen u proroka Izajáše, bylo rozšířeno slovo: „Přichází! Přichází!“. Izrael žil ve velikém očekávání, protože možné dopady jeho narození měly být dalekosáhlé. Vládl by spravedlivě národům a rozdělenému lidstvu by přinesl pokoj.

To jsou dary, které by s sebou čerstvě narozený Kristus přinesl. My je radostně sdílíme s lidmi dalekými i blízkými, svatými i hříšníky, ženami i muži, Židy i pohany, mladými i starými, bohatými i chudými. Písmo praví, že Mesiáš se narodil nám – kvůli nám, pro nás – a stejně jako narození dítěte radikálně mění způsob rodinného života, tak toto Svaté Dítě změnilo náš život. Říkáme, buď Bohu díky a vám radostné Vánoce.

Robert Dvorak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

úterý – 26. prosince

J 12,12–16

Poklonil ses také Ježíši?

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,1–2)

Když jsem sloužila Pánu Bohu v Ghaně (Západní Afrika), byla jsem často volána na návštěvu k místnímu vládci. Byl to tradiční vládce oblasti, ve které jsem žila a pracovala po dvacet let. Kdykoliv jsem ho navštívila, poklonila jsem se v jeho přítomnosti, kdykoliv jsem vstupovala nebo odcházela.

Toto chování prokazovalo respekt a úctu muži, který vládl zemi, ve které jsem žila. Často jsem přemýšlela nad tím, kolik vážnosti a úcty prokazujeme lidským bytostem, ale často zapomínáme prokázat respekt našemu Pánu Ježíši Kristu.

Mudrci neudělali chybu. Poklonili se a uctívali toto Dítě, jehož jméno bylo Ježíš. Stejně jako oni, obzvláště v tomto ročním období, slavíme jeho narození tím, že mu vzdáme čest a respekt způsobem, jakým to po zbytek roku neděláme.

Já jsem si nevybírala, kdy se poklonit v přítomnosti vládce, ale prokázala jsem respekt pokaždé, kdy jsem v jeho přítomnosti byla. Ježíš není jen lidský vládce. Není jen nějakým Dítětem, které bychom měli uctívat v čase Vánoc. Je nejvyšším a svrchovaným vládcem celého vesmíru. Měli bychom se poklonit a odevzdat mu své životy nejen v čase Vánoc, ale každý den během celého roku!

Učiniš s Bohem v roce 2018 smlouvu, že Ho budeš ctít a uctívat poklonou v poslušnosti Jeho Slovu a Jeho vůli? Poklona znamená: vzdávám ti čest a úctu, Pane Ježíši. Kéž jsou naše životy a svědectví v roce 2018 absolutním odevzdáním se, když se skláníme před Ježíšem, úžasným Vládcem všech věcí.

Ruby Mikulencak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

Přilnout celým srdcem k Bohu

Má duše přilnula k tobě, tvá pravice mě pevně drží. (Ž 63,9)

Starý prorok Jeremiáš dostal úžasně slovo od Boha, ve kterém Pán říká: „*Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.*“ (Jer 29,13) Žádné obavy, žádné váhání. Nemůžete od Pána očekávat nic, pokud k němu nepřicházíte s naprostou důvěrou a vírou v jeho moc a péči. To je styl Ježíšova slova „*Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*“

Dnešní verš ze žalmu představuje duši „závislou“ na Bohu. Dítě někdy visí na matce nebo na otci, vyděšené k smrti. Za těchto okolností je zde pouze jedno bezpečné místo – hluboko uvnitř pevného rodičovského objetí.

V dnešním textu rodič není nikdo jiný než náš nebeský Otec, který nás utěšuje a ochraňuje. V 5. Mojžíšově 33,27 oznamuje, že jsou zde „věčné paže, které nás drží“. Ty paže nás drží pevně. A podle Izajáše 46,4 není Boží ochrana pouze pro male děti, ale „...*Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním.*“

Rozumím tomu tak, že nebeský Otec nás drží tak pevně, jak pevně se držíme my Jeho.

Robert Dvorak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

Ako Boh pomáha spravodlivému víťaziť nad ľudskou zlomyseľnosťou

Spravodlivý sa poteší v Hospodinovi, k nemu sa bude utiekať. Ním sa budú chváliť všetci úprimného srdca.“ (Ž 64,11)

Ludská zlomyseľnosť je stará ako dejiny človeka. Nejestvuje človek, ktorý sa nestretol s ľudskou zlomyseľnosťou a škodoradosťou. Strašne to bolí. Je to ničivá sila, ktorá môže zruinovať reputáciu, zdravie, priateľstvo, manželstvo, rodinu a zbor. Božie deti nie sú výnimkou. Ako čeliť takejto výzve? V Žalme 64 Dávid sa žaluje svojmu Bohu, že ľudská zlomyseľnosť mu až život ohrozila. Zlosynovia zúrili proti nemu jazykom ako mečom a jedovatými slovami ako šípmi. Mali proti nemu zlý zámer a postavili mu osídla. Robili to všetko v presvedčení, že nik o tom nevie a nik to nevidí. Proste nikomu sa nebudú musieť zodpovedať za svoje zlé činy. Dávid sa necítil schopný zvládnuť toto protiventstvo. Ako vždy, tak aj v tomto prípade volal na svojho Boha: „*Čuj, Bože, hlas môj, keď sa žalujem! Ochráň mi život!*“ Oprel sa a spoľahol na jediného, ktorý môže pomôcť a zasiahnuť. Vedel totiž, že Boh vidí a pozná všetko, aj prehlboké,

skryté vnútro človeka. Dávid veľmi dobre poznal svojho Boha. Vedel, že Boh vo svojom čase zasiahne takých ľudí a dovoľí, aby im vlastný jazyk spôsobil pád. Ale ako prežiť tie divoké útoky jazykov a jedovatých slov? Vo verši 11 je odpoveď. Spravodlivý sa bude tešiť v Hospodinovi. Boh mu bude spôsobovať radosť aj útechu. Spravodlivý chápe Božie konanie. Vidí odpovede na svoje modlitby a potreby. Vidí plnenie sa Božích princípov a zaslúbení. Spravodlivému sa duša privinula k Bohu a len k nemu sa utieka. V Bohu je jeho sila prežiť, odolávať a víťaziť. Preto sa vychvaľuje Bohom z úprimného srdca.

Ana Lomen Franka (Československá baptistická konvencia v USA a Kanadě)

pátek – 29. prosince

Ž 65,1–14

Boh vo svojej milosti očisťuje naše hriechy

Ak nás premáhajú neprávosti, ty nám odpúšťaš naše priestupky.“ (Ž 65,4)

Koniec roka zvyčajne prináša zmiešané pocity: radosť z nových vecí, ale aj pocit viny. Dnešný text ide rovno k veci a pocit viny spája s neodpusteným hriechom. Dávid poznal utrpenie a ťarchu neodpusteného hriechu, keď povedal: „*Keď som mlčal, píchalo ma v kostiach od celodenného stonania*“. (Ž 32,3) On poznal Božiu lásku, ale potreboval niečo iné – Božiu milosť. Láska a milosť nie to isté. Láska je rozhodnutie vôle slúžiť potrebám iných bez ohľadu na cenu (J 3,16). Milosť znamená dať niečo niekomu, čo ten zúfalo potrebuje ale v podstate si nezaslúhuje. Dávid, plný svojho Ja to vedel, a preto si stoicky držal svoj hriech, až po moment, keď sa jeho „životná sila zmenila na letný suchopár“. (Ž 32,4) Stál pred trónom milosti úplne porazený a potreboval Božiu milosť. Ak ťa premáhajú neprávosti a prenasleduje tvoj vlastný hriech, tu je vyzýva, aby si aj ty „*pristúpil s dôverou ku trónu milosti a prijal milosrdenstvo a našiel milosť na pomoc v pravý čas*“. (Žd 4,16) Nedovoľ, aby ťa tvoj hriech viedol cez „letný suchopár“ ako Dávida. On nakoniec urobil predsa správne: „*Riekol som: Vyznám Hospodinu svoje priestupky. A ty si odpustil vinu môjho hriechu*.“ (Ž 32,5) Boh mu dokonale odpustil, stvoril čisté srdce, obnovil ducha a navrátil radosť (Ž 51). Toto je aj náš cieľ. Raz, keď sme pochopili a zakúsili Božiu milosť, uplatňujme ju v manželstve, v rodine a v zbere. Možno tvoj manželský partner, dieťa, alebo člen zboru ničím si nezaslúžili tvoje odpustenie, ale ty môžeš uplatniť milosť, lebo si ju už prežil u Boha. Prežijú len milosťou vyplnené rodiny a zbory.

Jan Franka (Československá baptistická konvencia v USA a Kanadě)

Jediný hlas

Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel. (Ž 66,19–20)

Představte si bohoslužebné shromáždění, jak radostně chválí Pána za Jeho velikou moc a mocné skutky. Připomínají si Boží úžasné dílo, které pro ně učinil, Jeho záchranu a ochranu, jak je držel před klopýtnutím, jak je prozkoušoval a obnovoval a přiváděl na místa hojnosti. Poté shromáždění zmlkne a jeden jediný hlas pokračuje překrásným vysokým sólem: „*Přijď, chci ti vyprávět o tom, co pro mě Pán učinil.*“ Tento věřící vzpomíná, jak křičel k Pánu. Modlil se k Bohu, předkládal mu své žádosti a chvály. Nyní přináší přesvědčivé svědectví o tom, že Bůh slyšel a vyslyšel jeho modlitbu. Ví, že to není automatické. Ví, že modlitba pronášená ve stejné době, kdy jsem si zamíloval hřích, není hodna Božího zájmu. „*Ale Bůh neodmítl moji modlitbu*“, pokračuje, „*neodmítl mi svou lásku!*“

Jedna populární písnička začíná slovy: „*Když hudba utichá a vše je odhalené...*“ Představte si znovu to shromáždění. Jen tentokrát když hudba ustane a jeden jediný hlas pokračuje dál, je to tvůj hlas, je to můj hlas, který říká osobní svědectví o tom, jak Bůh slyšel, vyslyšel a nezadržel nám v uplynulém roce svou lásku. Co by bylo slyšet, kdyby hudba ustala a byl by slyšet jen náš zpěv? Bylo by to sebejisté pravdivé svědectví? Byla by to píseň o radosti, vděčnosti a překypující důvěře, že naše modlitby byly vyslyšeny? Co by bylo třeba z naší strany, aby se to stalo?

Stan Mantle (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

Boží milost je důkazem pro nevěřící

Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! (Ž 67,3–4)

Jsmo vděční Pánu za Jeho péči, zaopatření, milost a milosrdenství, kterým nás zahrnoval celý uplynulý rok. Ze své milosti nás skrze ten rok pronesl. Vzdáváme za to chválu Jeho jménu!

Pán Bůh pečuje o své děti svým specifickým způsobem, tak aby lidé okolo viděli Jeho milost. Známe Boha skrze Jeho milost a milost je také cesta pro ty, kteří Ho ještě neznají, aby Ho poznali.

Byl tvůj život v uplynulém roce svědectvím o Boží milosti? Je to pouze milost zjevná v našich životech, která přitahuje ty, kteří Boha neznají. Mohou lidé v tvém okolí vidět na tvém životě Boží milost a milosrdenství?

Kéž je váš život v nadcházejícím roce písní chvály Bohu za jeho milost a milosrdenství ve vašich životech, tak aby to vedlo k víře v Boha i lidi ve vašem okolí.

Nico Mulder (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

SLOVA ŽIVOTA

2017

sepsaná skupinou autorů z Bratrské jednoty baptistů
a vydaná v nákladu 710 výtisků.

Sazbu písmem Academica vytvořil Luboš Kendra

Kancelář Výkonného výboru BJB:
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
tel.: 241 434 256
mobil: 734 680 026
e-mail: info@baptist.cz
<http://www.baptist.cz/>

ISBN 978-80-906262-0-1